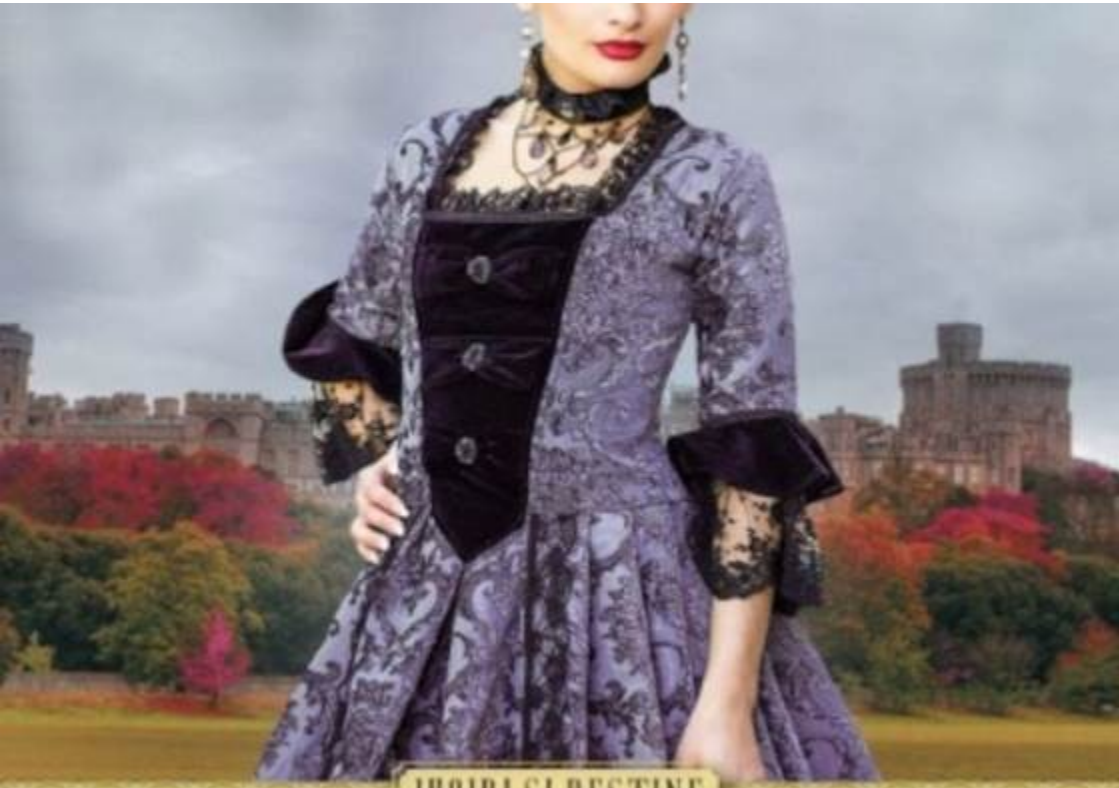

IUBIRI ȘI DESTINE

RIVALITĂȚI SÂNGEROASE LA CURTEA TUDORILOR

BRANDY PURDY

The Queen's Rivals
Brandy Purdy
Copyright © 2013 Brandy Purdy

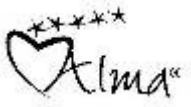

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Rivalităţi sângeroase la curtea Tudorilor
Brandy Purdy

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Ştefania Mihalache, Florentina Nica
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PURDY, BRANDY
Rivalităţi sângeroase la curtea Tudorilor / Brandy Purdy; trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978 – 606 – 741 – 613 – 8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

BRANDY PURDY

RIVALITĂȚI SÂNGEROASE LA CURTEA TUDORILOR

Traducere din limba engleză
Alina Simuţ

Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?
Matei 27: 46

Dacă nu întârzii prea mult, te voi aştepta aici toată viaţa.
Oscar Wilde

Am fost a ta toată viaţa.

Inscripţie gravată în interiorul inelului pe care Katherine Grey l-a trimis, de pe patul de moarte, soţului ei

NOTA AUTOAREI

Aceasta este o lucrare de ficţiune istorică inspirată din vieţile surorilor Grey – Jane, Katherine şi Mary. Anumite detalii, evenimente, locuri şi personaje au fost modificate, exprimate succint sau inventate.

PROLOG

Lady Mary Grey

31 octombrie 1577
O casă mică din parohia St. Botolph-Without-Aldgate, Londra

Ce splendidă asociere a contrariilor sunt eu! În interior, precum şi în exterior. O femeie în toată firea, zbârcită şi cu părul cărunt, îmbătrânită înainte de vreme, captivă într-un corp pipernicit, de copil, cu un suflet întunecat şi zbuciumat, luminat de fascicule strălucitoare asemenea nopţii ploioase, de catifea neagră, de la fereastra mea, pe unde fulgerul trece repede, luminează brusc şi zboară ca un ac agil, din argint, pe corsetul întunecat al cerului, revenind, apoi dispărând cu rapiditate sub un văl fâlfâind de ploaie îngheţată, iar tunetul huruie, bubuie şi vuieşte, precum un maestru croitor care urlă la croitoresele sale să coasă *din ce în ce mai repede,* pentru că rochia *trebuie* terminată la timp.

Deşi salvia arde într-un vas de cupru pe pervazul ferestrei mele, un obicei vechi pentru a ţine departe stafiile în această noapte, când se

spune că vălul dintre lumea celor vii şi cea a morţilor tremură, un văl de o subţirime diafană, ros de molii şi zdrenţuit de găuri şi fisuri prin care orice spirit s-ar putea strecura şi târî înăuntru, şi toţi locuitorii sănătoşi la minte şi raţionali din Londra şi-au închis bine ferestrele, numai eu singură, dintre toţi vecinii mei, am deschis larg obloanele ca să-i întâmpin pe toţi cei pe care i-am iubit şi i-am pierdut. Salvia spune „Nu vă apropiaţi!”, dar ferestrele deschise, asemenea inimii mele, strigă „Intraţi!” îmi vine în minte o imagine a lui Kate, râzând de mine, cu afecţiune, cu îngăduinţă, buclele-i arămii strălucind şi legănându-se în timp ce îşi întoarce capul, cu ochii ei ca nişte bijuterii albastre, neliniştiţi, scânteind de veselie, cu un zâmbet distrat, hoinărind voios peste buzele ei trandafirii ca o trupă de actori care se plimbă nepăsători, în timp ce se apleacă să mă sărute pe obraz, să mă îmbrăţişeze strâns şi, cu bucurie şi un dram de exasperare, să intoneze sâcâitor, cu o seriozitate prefăcută: „Mary, Mary, eşti atât de îndărătnică!” Încă simt parfumul ei de trandafir şi de scorţişoară, la fel de puternic de parcă m-ar mai ţine şi acum în braţe. Ah, cât de mult îmi doresc să fie aici! Mi-e dor de sora mea îndrăzneaţă, zvăpăiată, atât de cochetă şi dulce, o fată drăgălaşă şi plină de viaţă; ea însăşi o asociere a contrariilor, ca un aluat franţuzesc umplut cu frişcă, cu un ardei iute, roşu, ascuns înăuntru, o fată care avea mereu un cântec în

suflet, care a dansat prin viaţă, ca şi cum ar fi purtat o pereche de pantofi fermecaţi… înainte ca dragostea să o copleşească şi să o facă să fie atât de îngrozitor de tristă încât, în cele din urmă, a murit din cauza asta.

Ochii mi se umplu de lacrimi în faţa acestei năluci vii a lui Kate, atât de *reală,* dureros de reală, încât aproape că pot întinde mâna şi o pot atinge, dar – încă o contradicţie! – aproape că mă face să-mi doresc să râd, să-mi dau capul pe spate şi să chicotesc ca o nebună de sinele meu bătrân şi prostesc. Şi de ce nu aş face-o? După viaţa pe care am dus-o, după lucrurile pe care le-am văzut, secretele pe care le-am păstrat, confidenţele periculoase care mi-au fost şoptite la ureche şi dragostea care mi-a fost smulsă chiar din braţe şi alungată în mormânt, inima mea prăbuşindu-se, după aceea, ca o ancoră ce cade pe capacul unui sicriu, din cauza amintirilor care mă ţin trează noaptea în pat, cred că mi-am câştigat dreptul de a mă ghemui şi de a urla la lună, oferindu-le vecinilor mei motiv pentru a mă numi „Mary cea nebună” în loc de „Mary cea cocoşată”, „Mary cu spinarea încovoiată”, „Mary cea strâmbă şi blestemată de diavol”, „Doamna cu cap de monstru” sau „Femeia-spiriduş”.

Mintea şi inima nu pot suporta mai mult şi, odată distruse, nimic nu mai este la fel de puternic cum era înainte; cusăturile reparate sunt întotdeauna vulnerabile şi slabe. Şi nu contează,

de fapt, cum îmi spun ei mie; am mai auzit toate poreclele. Le-am tot auzit de când am fost suficient de mare încât să înţeleg cuvintele.

Dădacele mele vorbeau despre mine cu şoapte temătoare, numindu-mă „copilul înlocuit de spiriduşi” şi „copilul-spiriduş” şi spuneau că Dumnezeu mă trimisese pentru a-i blestema pe cei din familia Grey pentru mândria lor nesocotită şi ambiţiile prea io mari. Dar nimic din toate acelea nu mai contează acum; am învăţat de timpuriu că trebuie să fiu realistă şi discretă ca să supravieţuiesc, că îmi irosesc viaţa dacă mi-o petrec plângând după ceea ce nu s-ar fi putut realiza vreodată şi că, deşi întunecimea umbrelor poate fi înspăimântătoare, câteodată e mai multă siguranţă acolo, mai ales pentru o persoană mică şi ciudată ca mine.

Până acum m-am obişnuit şi am devenit insensibilă, sau cel puţin indiferentă, faţă de tot. Nici măcar nu îmi pot imagina viaţa fără şoaptele, privirile încremenite, răsuflările întretăiate de groază, râsetele, vorbele batjocoritoare şi insultele, întorsul rapid al spatelui şi clătinatul din cap, arătatul cu degetul şi copiii care aleargă alături de mine şi îşi bat joc de mersul meu în zigzag. Ameninţările că, dacă nu-şi ascultă părinţii şi dacă nu mănâncă terciul de ovăz, dacă nu învaţă din abecedar, dacă nu se spală pe dinţi sau nu-şi spun rugăciunile noaptea, vor arăta ca mine atunci când vor creşte, au transformat mulţi copii

neascultători într-un model de docilitate şi obedienţă ireproşabilă. Şi am auzit poveşti care descriau cum, în timp ce mă purta pe mine în pântec, mama mea s-a speriat de un maimuţoi care a intrat pe fereastra deschisă în timp ce ea dormea, într-o noapte cu furtună, şi s-a ascuns sub aşternuturile ei pentru a se încălzi, iar când ea s-a întors în somn, speriind, fără să vrea, mica bestie, aceasta a muşcat-o; unele poveşti chiar numesc, în mod grosolan, zona intimă în care şi-ar fi înfipt dinţii, cauzându-i, în mod prematur, travaliul prelungit şi infernal, şi sluţenia mea.

Bineînţeles că nu este adevărat, după cum oricine mi-a cunoscut vreodată mama poate mărturisi numaidecât. Dacă un maimuţoi *ar fi îndrăznit* vreodată o asemenea impertinenţă, Frances Grey s-ar fi ridicat în picioare şi l-ar fi plesnit atât de tare, încât privirea lui ar fi rămas crucişă pentru totdeauna, iar el ar fi zburat de-a curmezişul prin cameră şi s-ar fi izbit de perete, lăsându-şi, probabil, jumătate din creieri acolo. Dar este o poveste bună, iar oamenilor asta le place. Şi poate ar trebui să fiu flatată; asemenea poveşti sunt ca nişte mici cadouri de imortalitate, fie ele adevăr sau minciună; atâta timp cât se spun poveşti, oamenii care reprezintă subiectul lor *efectiv* nu mor niciodată. Deşi e trist ca lumea să-şi aducă aminte de tine ca despre o figură caraghioasă sau înspăimântătoare, ca de una dintre greşelile făcute de Mama Natură.

Butucănoasă, grosolană şi cocoşată, nu sunt mai înaltă decât un copil de cinci ani, vârsta la care m-am oprit din creştere. Deformată, dar vie, îndur o viaţă de durere, cu o coloană cocoşată şi strâmbă, care îmi împinge umărul drept mai sus decât cel stâng, cu o durere permanentă, mistuitoare, de spate, de şolduri şi de genunchi, ca şi cum fiecare articulaţie ar avea o gură mare cu dinţi înnegriţi, stricaţi, iar şchiopătatul pare să se agraveze în fiecare an.

Dacă mi-aş ridica fustele şi mi-aş rula ciorapii, mi-aş vedea picioarele care mă dor, cu venele ieşite în afară ca o mulţime de şerpi albaştri şi mov, umflate şi pulsând de durere, încât trebuie să iau un sirop de mac pentru a o atenua. Acum merg cu un baston, un toiag mic, regesc, încoronat cu o sferă luminoasă din piatra lunii, pe care soţul meu l-a făcut pentru mine, ştiind că într-o zi voi avea nevoie de el, când s-ar putea ca el să nu fie acolo ca să mă ducă în braţe. Deşi nu a fost întotdeauna aşa. Eram de-a dreptul sprintenă în tinereţe şi chiar am dansat în noaptea nunţii mele.

Pare că a fost cu un secol în urmă, deşi au trecut doar doisprezece ani de când eu, „mireasa bondar”, aşa cum Thomas al meu, domnul Keyes al meu, o numea, cu afecţiune, pe doamna Keyes a lui, mi-am ridicat fusta cu dungi negre şi galbene a rochiei de mireasă pentru a lăsa să mi se vadă picioarele care dansau, sprintene şi mândre în

eleganţii conduri aurii şi în ciorapii negri din mătase pe care eu îi brodasem cu un roi de albine drăgălaşe, ridicându-se de la glezne până la genunchi şi – numai pentru ochii soţului meu – mi-am săltat tivurile chiar mai sus pentru a scoate la iveală, într-un mod cât se poate de neobrăzat, fundele însorite din satin galben ale jartierelor mele. Cum zâmbea el şi bătea din palme, încântat, în timp ce eu dansam zburdalnică, iar cimpoierii veseli cântau. Săream tot mai sus până când am căzut în fund, râzând, protejată bine de perna căptuşită din tafta şi catifea legată în jurul şoldurilor mele, pe sub jupon. Apoi Thomas al meu a plătit cimpoierii, trimiţându-i în drumul lor, şi s-a întins lângă mine. În noaptea aceea, când buzele lui au urmat linia încovoiată a spinării mele, trecând peste şi în josul cocoaşei, ca şi cum ar fi făcut o plimbare lentă, întortocheată, în jos, pe un deal, iar el a spus că este precum un semn de întrebare perpetuu, un mister de-a pururi frumos, şi a punctat-o cu un sărut pe coccisul meu foarte proeminent, am încetat a-mi mai urî şi blestema spatele malformat. De atunci încolo, ori de câte ori cineva se referea la el, fie din milă, din răutate, glumind maliţios, sau doar ca o simplă constatare, întotdeauna îmi aminteam cuvintele lui, felul cum buzele lui trasaseră semnul întrebării pe coloana mea şi cât de mult mă iubea.

În braţele lui am descoperit că urâţenia nu este întotdeauna un blestem. Ştiam că sunt iubită

mult şi cu adevărat doar pentru ceea ce sunt eu, pentru acel *eu* din interiorul minţii şi al inimii mele. Dacă aş fi fost o frumuseţe nemaipomenită, cum era Kate, poate mi-aş fi petrecut întreaga viaţă întrebându-mă dacă doar înfăţişarea mea atrăgea priviri binevoitoare şi stârnea dorinţă trupească în coapsele şi în inimile bărbaţilor.

În realitate, deşi nimeni nu şi-ar da seama dacă s-ar uita la mine, eu nu sunt, ca vârstă, o femeie *foarte* bătrână. Totuşi, mă simt *foarte* bătrână şi *atât de* obosită în interior, iar oglinda mea nu e o linguşitoare cumsecade şi, astfel, nu face nimic ca să-mi schimbe părerea. Deci, din câte văd, şi din câte îmi spune sufletul, sunt o femeie bătrână, zbârcită, care a trăit mult prea mult. Am trăit mai mult decât toţi cei pe care i-am iubit, iar o astfel de viaţă nu înseamnă *cu adevărat* a trăi, ci doar a exista, a aştepta ca nisipurile vieţii din clepsidra lui Dumnezeu să se scurgă. În interior *simt* că am trei sute cincizeci de ani, deşi respir doar de treizeci şi trei de ani, ceea ce nu este nici măcar jumătatea unui singur secol. Ar trebui să mă simt tânără şi plină de viaţă, dar sunt complet epuizată. Mi-am dat seama că anii nu reprezintă decât un număr; un calcul convenabil sau, în funcţie de circumstanţe, nu atât de convenabil.

Cu excepţia situaţiilor când vine vorba de aspectele legale, cred, cu adevărat, că anii contează foarte puţin. Suntem ceea ce suntem, şi

un număr nu defineşte semnele pe care picioarele care mărşăluiesc ale Timpului, uşoare ca o şoaptă, fără de grijă, sau grele ca plumbul, împovărate de îngrijorare, le-au lăsat asupra noastră. Ştiu doar că, dacă i s-ar cere cuiva să-mi ghicească vârsta, nimeni nu ar bănui vreodată că sunt încă suficient de tânără cât să sângerez şi să port un copil în pântec. Faţa mea este flască şi obosită, de o paloare bolnăvicioasă şi puternic ridată, astfel încât toate umbrele care cad pe ea scot la iveală cât de adânc mă macină tristeţea. Ochii mei, de un cenuşiu întunecat, precum noroiul, pe care i-am dispreţuit întotdeauna, dorind să fie, în schimb, ca nişte safire, de o culoare intensă, pătrunzătoare, până când Thomas al meu mi-a spus că sunt „ca o vulpe argintie, şireată, care se împerechează cu una roşcată, vicleană”, stau între nişte adâncituri de piele întunecate, ridate, în vreme ce alte riduri se încreţesc în jurul acelor buze înroşite cu ruj, care încă mai *tânjesc* după sărutul unui iubit. Şi, cocoţată nesigur pe capul meu, stă o perucă modernă, prinsă cu ace cu perle, făcută din bucle roşcat-închis, ca ale samurului, o culoare cât de apropiată de culoarea mea naturală am putut găsi, deşi îmi doresc foarte mult ca aceste imense grămezi şi mormane de bucle înălţate să nu mai fie la modă; m-am născut cu un cap neobişnuit de mare, care a părut întotdeauna că mi se clatină pe gât, prea mare pentru corpul meu mic, îndesat, de spiriduş, iar această coafură extravagantă îl

scoate şi mai mult în evidenţă. Sub această monstruozitate de abanos, învăpăiată, părul meu, tuns scurt, este alb ca luna însăşi. L-am ciopârţit pe tot cu foarfecele mele de la cusut, spre oroarea temnicerului meu care m-a găsit tunsă şi plângând, stând în mijlocul rămăşiţelor împrăştiate ale cosiţelor mele, atunci când a început să-mi cadă atât de abundent pe cât îmi cădeau lacrimile din ochi când l-am pierdut pe Thomas al meu.

Câteodată, când îmi scot peruca înainte de culcare, surprind cu privirea în oglindă acele smocuri sălbatice de un alb ca piatra lunii, înmugurind din capul meu ca smocurile de puf de păpădie, arătând de parcă, dacă ar veni o mare rafală de vânt, le-ar sufla şi m-ar lăsa chelă, iar eu *trebuie,* pur şi simplu, să râd. Sunt singura dintre surorile Grey care a trăit şi a ajuns bătrână şi căruntă. „Cea genială” şi „cea frumoasă” sunt de mult timp în mormânt, doar „micuţa creatură grotescă” rămâne, devenind mai încovoiată şi mai îngrozitoare cu fiecare an ce trece.

Dacă ar fi să văd acele spirite îndrăgite, surorile şi soţul meu, intrând în zbor pe fereastră în această Noapte a Tuturor Sfinţilor, sfidând salvia care arde acolo, cel puţin ar recunoaşte-o ei pe Mary a lor? Şi dacă ar veni, nu ştiu ce aş pune mai mult la îndoială – existenţa lor sau sănătatea mea mintală –, nici ce mi-ar răni mai mult inima –

faptul că au venit sau că vor pleca din nou. Deja m-am obişnuit să trăiesc fără ei, să mă gândesc, de fiecare dată când îmi îngădui să încep a simţi din nou, să las afecţiunea şi grija să prindă rădăcini în inima mea; cei dintâi boboci delicaţi care vestesc înflorirea iubirii în oricare dintre multele ei forme sunt de asemenea şi prima înmuiere a condeiului în călimara de argint pentru a începe prima buclă grandioasă a cuvintelor *la revedere* care se scriu încet sau repede, pe pergamentul roz, pulsând, al inimii mele. Şi ştiu că, dacă ar fi ca ei să vină la mine în noaptea asta, singura dată din an, dacă ar fi adevărată tradiţia că ei pot face acest lucru, ar dispărea la cântatul cocoşului şi eu aş rămâne din nou singură, fiindu-mi şi mai dor de ei. *Nu vă apropiaţi! Nu! Veniţi la mine! Veniţi! Plecaţi! Da! Nu!* strigă inima mea contradictorie, întrecându-se să se facă auzită dincolo de urletul vântului, de bubuitul tunetului şi de sunetul ploii care bate ca unghiile de la degete lovind sticla geamurilor.

Dincolo de fereastra mea, matahala întunecată a Turnului Londrei se iveşte ameninţător ca un monstru în coşmarul unui copil. Obişnuiam să-i spun soţului meu că vreau o viaţă liniştită, o viaţă simplă, nu palate impunătoare, grandioase, mulţumesc, le avusesem pe toate înainte – Conacul Bradgate în Leicestershire, case luxoase în Londra şi numeroasele palate ale reginei –, iar dragostea a însemnat întotdeauna, pentru mine,

mult mai mult decât luxul. Îl doream doar pe el, bunul, scumpul, blândul uriaş Thomas, şi o casă micuţă a noastră, cu o cameră spre o privelişte frumoasă care să mă încânte în timp ce eu şedeam şi coseam. Mă gândeam la o grădină drăguţă cu flori şi păsări cântătoare, în care să-i privesc pe copiii mei vitregi şi, cu voia lui Dumnezeu, pe copiii născuţi din dragostea noastră jucându-se; nu să văd în fiecare zi acea cetate morbidă, înspăimântătoare în care sora mea mai mare, Jane, a intrat ca o regină şovăielnică şi a murit ca o trădătoare nevinovată. Locul unde a murit şi nesăbuitul, incapabilul meu tată; până la sfârşitul zilelor lui a fost un jucător care nu a ştiut niciodată când jocul era pierdut şi nu a ştiut să păstreze, mai degrabă, ceea ce are, decât să rişte să piardă totul. Şi locul în care sora mea, Kate, a dat naştere celor doi băieţi ai săi şi a făcut ca acele ziduri reci din piatră să se aprindă de pasiune atunci când Ned al ei, ajutat de un temnicer milos, care s-a gândit că „e o ruşine strigătoare la cer ca un soţ şi soţia lui să trebuiască să doarmă separat în aceste multe nopţi reci”, s-a strecurat pe coridor până în patul ei.

Şi Thomas al meu, uriaşul meu cel blând, a îndurat să fie aplecat şi înghesuit, îndesat şi împins într-o celulă mică, cu trupul lui mare, înalt, lat, îmbolnăvindu-se de la carnea râncedă pe care nici măcar un câine nu ar fi mâncat-o. Poate că de

aceea stau eu aici? Deşi dragostea mea nu a intrat niciodată în această casă mică, nu trebuie decât să privesc pe fereastră şi mă pot preface că el este încă în viaţă, că ne despart doar piatra şi mortarul, încuietorile şi zăvoarele, nu viaţa şi moartea, şi că, într-o zi, se va întoarce la mine, că nu a murit din cauza mea.

Poate că salvia ţine spiritele departe, dar nu şi amintirile; ele bântuie permanent pe culoarele inimii mele şi pe lungile şi întortocheatele coridoare ale memoriei mele, ca nişte fantome suspinând şi zăngănindu-şi lanţurile, cerând să fie auzite, să fie măcar păstrate în amintire sau să transmită o avertizare cumplită ori un strop preţios de înţelepciune, astfel încât nu am deloc linişte din partea lor. Dar asta nu mă supără cu adevărat. Amintirile, obiectele rămase de la ei, scrisorile şi imaginile lor sunt tot ceea ce mi-a mai rămas acum. Prin ele îi păstrez vii pe cei pe care-i iubesc, ascunşi în siguranţă în inima mea, astfel încât ei nu mă pot părăsi niciodată cu adevărat.

Am doar un obiect care-mi aminteşte de soţul meu, de Thomas al meu, de domnul Keyes al meu, o miniatură a unui uriaş care-şi arată doar capul mare şi umerii impunători, dar e în regulă, e tot ce am nevoie. Pe el, în întregime, niciodată nu-l voi uita, nu voi putea să-l uit, chiar dacă aş fi condamnată să cutreier acest pământ, ca jidovul rătăcitor, până la întoarcerea lui Hristos. Nici măcar eternitatea nu m-ar putea face să uit măcar

o privire, un cuvânt, o atingere sau vreun gest al lui Thomas al meu; acestea sunt cele mai preţioase comori ale mele şi le păzesc ca atare.

Thomas al meu este – presupun, cu toată sinceritatea, că ar trebui să spun a fost, deşi el încă trăieşte în inima mea, aşa încât, când vorbeşte inima mea, eu trebuie să spun este – un stâlp de forţă, subţire, înalt de peste doi metri, lat în umeri, cu muşchi puternici, precum Hercule, cu un păr tuns scurt, grizonant, răsfirat, ascunzându-se sub eleganta lui bască din catifea de culoarea verdelui primăvăratic, cu pana albă, răsucită, şi cu broşa pe care i-am dat-o eu, reprezentând un nod al îndrăgostiţilor, mare, din argint, montată cu un smarald mare, rotund, nefinisat, un Samson care şi-a păstrat forţa chiar şi după ce a fost tuns, iar el, de fapt, prefera alunecarea fină a briciului decât să vadă cum linia voluminoasă a părului său se retrage cu fiecare an ce trece.

A fost plin de viaţă şi vesel, în pat şi în afara lui, cu o clipire neastâmpărată a ochilor, un zâmbet însufleţit şi o afinitate faţă de podoabele strălucitoare, hainele lui fiind ţipătoare precum apusurile magice de soare şi penajul păsărilor tropicale. Dacă un bărbat a iubit vreodată imprimeurile vestimentare vibrante, excentrice, el era acela – îmbrăcămintea lui preferată era pelerina numită Arca lui Noe, de un verde de culoarea ierbii, cu franjuri de aur, pe suprafaţa căreia defila aproape fiecare animal şi pasăre

cunoscute omului, printr-o revărsare de picături de ploaie brodate, lucrate în acea nuanţă, veşnic populară, de alb cu reflexe albăstrii, cunoscută drept „lapte şi apă”, în frunte cu un Noe cu barba albă, ţinând în mână un băţ de păstor, cu arca din lemn brodată pe spate, între muchiile umerilor laţi ai lui Thomas al meu. Şi el iubea fiecare nuanţă de verde pe care Dumnezeu sau vopsitorii de mătase au creat-o vreodată, de la jadul cel mai pal la nuanţa de pădure întunecată.

Thomas al meu nu era imbecilul încet la minte, stângaci, cum îl considerau mulţi la prima vedere, din cauza staturii lui colosale; nu a încetat niciodată să mă uimească felul în care mulţi oameni asociau înălţimea lui cu prostia, de parcă şi-ar fi imaginat un creier de mărimea unui bob de mazăre zornăind în interiorul capului său. Era, în realitate, un bărbat cu o curiozitate neostoită faţă de lume, avid să ştie tot ce putea despre medicină, ştiinţă şi natură; fiecare progres nou şi fiecare descoperire îl captivau, şi întotdeauna dorea să ştie mai multe, să înţeleagă cum şi de ce. Avea, de asemenea, o minte agilă şi o dragoste faţă de cuvinte. L-am văzut deseori privind în sus, cu lentilele de cristal ale ochelarilor pe care îi purta când citea, strălucind în lumina focului, în timp ce el se lăsa pe spate în scaunul său, cu mâinile împreunate la ceafă, cu o carte deschisă pe genunchi şi cu o privire contemplativă, pierdută, uneori chiar cu lacrimi în ochi, în timp ce admira

frumuseţea pură a cuvintelor pe care tocmai le citise. Numai prin înşirarea cuvintelor împreună, asemenea mărgelelor pentru a face un colier, se minuna el, scriitorul putea ajunge chiar în interior şi atinge inima cititorului, sau putea să îi trezească mintea, să îi pună angrenajele în mişcare, stârnind curiozitatea, indignarea, mânia sau dorinţa, ori doar să facă un trup să stea jos şi să mediteze târziu în noapte până când focul se stinge şi el aude, cu uimire, cântecul cocoşului vestind zorii unei zile noi.

De la cea mai vârstnică soră a mea, Jane, „regina celor nouă zile”, am multe amintiri. Sunt portrete, fie complete, fie de la jumătate în sus, şi miniaturi, unele îmbrăcate în straiele simple pe care le prefera ea, câteva atât de simple, încât seamănă cu cele de călugăriţe, altele de o opulenţă atât de decadentă, împodobite cu bijuterii şi blană de hermină, că ar fi îngrozit-o şi jenat-o pe sora mea, pictate pe pânză, pe panouri din lemn, porţelan sau fildeş; sunt gravuri în lemn, nefinisate, splendide camee roz şi albe sculptate, gravuri elegante, desene diferite ca stil şi ca îndemânare a execuţiei, în nuanţe de vopsele vibrante sau pale, sau în cerneală de un negru profund, ori în creion cu mină de cărbune, cu liniile delicate sau îngroşate, şi manuscrise împodobite cu ornamente, înfăţişând-o pe Jane într-un nimb de vopsea aurie, strălucitoare, de parcă ar fi fost un fel de sfântă. Toate mi-au fost

trimise de binevoitori şi admiratori ai martirei mele surori protestante, formând o întreagă legiune frumoasă, de mai multe Jane beatificate, majoritatea asemănându-se puţin sau deloc cu sora mea, cu excepţia culorii aproximative a părului ei – deşi nu întocmai castaniul aprins care deseori arăta, înşelător, ca un maro banal – şi a palorii pielii sale precum albul crinului, de obicei prezentată, în mod măgulitor, neatinsă de pistrui. Şi niciuna dintre ele nu are ochii ei schimbători, ca şi cum atunci când a creat-o Dumnezeu, El mâzgălise cenuşiul lor cu pensule înmuiate în maro, albastru şi verde. Am suficiente chipuri din acestea de-ale lui Jane – chiar şi o imagine a lui Jane cu părul negru, ochii violeţi, îmbrăcată cu o rochie de un mov regal, blană de hermină şi perle, şi o Jane cu părul blond-deschis, cu obrajii trandafirii, durdulie ca o hangiţă, în brocart trandafiriu cu margini din blană de iepure – pentru a acoperi toţi cei patru pereţi ai dormitorului meu şi să se reverse şi în elegantul salonaş de alături.

Sunt, de asemenea, şi broşuri, poezii ilustrate şi cărţi, toate lăudând-o, elogiind-o şi aruncând merite de aur asupra acestei mândre, pioase şi curajoase tinere protestante, precum şi copii ale scrisorilor ei, păstrate ca pe nişte comori sacre, incluzând preţiosul ei Nou Testament grecesc, înăuntrul căruia ea şi-a scris ultima scrisoare adresată lui Kate. Există chiar şi o batistă pătată

cu sângele ei – sânge de martir, despre care se spune că are puterea de a vindeca –, o amintire mai degrabă morbidă, trimisă mie când am fost atât de bolnavă, după ce îl pierdusem pe Thomas al meu. Acestea sunt obiectele rămase în urma lui Lady Jane Grey.

Tablourile le ţin agăţate pe perete; restul lucrurilor sunt împrăştiate pe o masă, ca nişte ofrande pe un altar. Există chiar şi o ţesătură stropită cu aur şi marginea roşie ca sângele, astfel încât ele să atingă mătasea, nu lemnul, cu o scenă care înfăţişează ultimele ei momente, frumos brodată, cu fir argintat drept lama strălucitoare a securii. O ţin acoperită, pentru că, pe bună dreptate, oricât de meşteşugit ar fi ea brodată, nu vreau s-o privesc; un asemenea talent nu ar fi trebuit irosit pe o scenă atât de morbidă; mai bine fructe şi flori decât o fată de şaisprezece ani pe punctul de a i se reteza capul.

Câteodată, mărturisesc, deşi poate părea nepotrivit să vină din partea mea, pentru că eu îmi plâng cu adevărat sora ucisă, un chicotit îmi scapă totuşi când mă uit la aceste interpretări ale artiştilor. Unele cred că trebuie să fie munca unor bătrâni lascivi, flămânzi ca lupii înfometaţi de carne tânără, fragedă. Pentru ei, gâtul alb şi dezgolit şi umerii goi şi albi ca laptele deasupra rochiei din catifea neagră nu sunt de ajuns, şi trebuie să meargă chiar mai departe, dezbrăcând-o pe Jane în corset şi jupon, neprihănită şi albă

precum un mic miel inocent, şi dându-i călăului un mădular proeminent, uneori chiar pictat într-un roşu senzual, aproape de faţa surorii mele, deşi legătura de la ochi îi fereşte, din fericire, privirea de o asemenea priveliştе indecentă. Există o senzualitate în unele dintre aceste imagini care mă supără şi îmi produce suferinţă; este ca şi cum artiştii cred că execuţia acestei fete agitate şi înspăimântate a fost, în vreun fel, erotică. Cum pot să fie atât de cruzi şi de perverşi? Şi cum pot crede ei, oamenii care îmi trimit asemenea imagini, că eu aş vrea să-mi văd sora astfel?

Chiar şi înainte de a muri, oamenii deja o idealizau pe Jane, transformând-o într-o eroină tragică şi uitând că domnişoara delicată, cu ochi ca două picături de rouă, care a proclamat cu virtuozitate că singura ei plăcere erau cărţile, ascundea un miez de oţel, de încăpăţânare de catâr. Şi ochii gri-verzui, furtunoşi, cu o tuşă groasă de albastru şi doar o urmă de căprui, pe care cei cu predispoziţie spre sentimentalism îi credeau mereu înrouraţi de lacrimi, străluceau, de fapt, de scânteierea neînfricată, nebunească, implacabilă a fanatismului religios, inflexibil şi dur, precum săbiile care tânjeau să dea o lovitură religiei reformate.

Jane voia să fie Ioana d’Arc a protestanţilor. Deşi era tânără şi bălaie, Jane era ageră şi chibzuită; îşi flutura înţelepciunea ei formidabilă ca pe o sabie, impresionându-i pe toţi cu latina şi

greaca ei fluente, cu franceza pe care o considera mai frivolă şi ebraica pe care o învăţa când a murit, afişându-şi, aşa cum fac unele femei cu bijuteriile lor, cunoştinţele despre Scriptură şi despre filosofii antici greci. Ea a pus bazele pentru ceea ce avea să vină, aspirând la un fel de martiriu chiar înainte ca treptele eşafodului să se zărească. Cu mult timp înainte de a-şi împlini destinul regesc şi faima ei tragică, ea lăsa să-i scape suspine triste, jalnice, îşi înălţa privirea spre cer, ţinea strâns la piept o carte de rugăciuni şi îşi împărtăşea povestea de suferinţă oricărei urechi compătimitoare şi dornice să o asculte, astfel încât relatarea felului în care a fost abuzată, ciupită, plesnită şi bătută de mama, în modul cel mai crud, s-a răspândit în întreaga Europă, de la un cărturar la altul, ei imaginându-şi că sângele ce-i ţâşnea din spatele gol şi de pe fese şi cicatricile trasau linii albe, ca de argint, peste pielea ei albă precum crinul.

Odată, când stăteam ghemuită într-un colţ, aţipită deasupra broderiei mele, m-am trezit brusc când au intrat Jane şi faimosul cărturar Roger Ascham. Din pricina siluetei mele mărunte în rochia din catifea de culoarea albastrului de miez de noapte, pe jumătate ascunsă de perdele şi umbre de o nuanţă întunecată, asemănătoare, ei nu m-au văzut, iar eu eram prea timidă ca să mă mişc şi să le semnalez prezenţa mea. Maestrul Ascham i-a spus lui Jane că viaţa înseamnă mai

mult decât cărţile, iar ea ar trebui, aşa cum îi stă bine unei tinere de viţă nobilă, să iasă mai mult în lume. A făcut un gest spre fereastră, spre Parcul Mare, unde părinţii noştri găzduiau chiar atunci un picnic impresionant, după o zi solicitantă de vânătoare. Dar Jane a oftat doar şi şi-a plecat capul acoperit cu gluga albă în timp ce o roşeaţă trandafirie i-a inundat obrajii, iar ea îşi ţinea strâns cartea, aproape de sânul îmbrăcat în catifea neagră, ca o frumoasă călugăriţă tânără mărturisindu-şi gândurile pângărite duhovnicului ei. Apoi, cu ochii plecaţi, s-a cufundat în scaunul de la fereastră şi şi-a pus volumul lui Platon pe perna de catifea neagră formată de fusta ei, ca şi cum ar fi fost o relicvă sfântă. „Toată distracţia lor nu e decât o umbră în comparaţie cu plăcerea pe care o găsesc în scrierile lui Platon. Vai, oameni buni, ei nu au simţit niciodată ce înseamnă cu adevărat plăcerea!”

Maestrul Ascham a ridicat sprânceana, a zâmbit şi a întrebat-o cu o seriozitate prefăcută:

— Şi cum aţi atins dumneavoastră, *madame,* această cunoaştere adevărată a plăcerii, ştiut fiind faptul că atât de puţini bărbaţi şi femei au ajuns la ea?

— Vă voi spune, domnule, mărturisi Jane, şi este un adevăr de care veţi rămâne uimit. Unul dintre cele mai mari daruri pe care Dumnezeu mi le-a dat vreodată este faptul că El mi-a trimis, având nişte părinţi atât de aprigi, de severi, un

profesor atât de blând precum maestrul Aylmer. Când sunt în prezenţa părinţilor mei, trebuie, fie că vorbesc, sunt tăcută, stau jos sau în picioare, *ori* umblu, *mănânc,* sunt veselă sau tristă, cos, mă joc, dansez, sau fac orice altceva, trebuie să fac lucrul acesta de o asemenea perfecţiune precum Dumnezeu a făcut lumea, altfel, sunt ocărită atât de aspru, ameninţată cu atât de multă cruzime şi chinuită, cu palme, ciupituri, critici şi lovituri, şi alte pedepse aspre – pe care nu le voi numi datorită stimei pe care le-o port părinţilor mei –, încât cred că sunt în iad, până când vine vremea să merg la maestrul Aylmer, care mă învaţă cu atât de multă blândeţe şi într-un mod atât de plăcut, ademenindu-mă atât de frumos spre învăţătură că nu mă gândesc la nimic în timp ce sunt cu el; sunt ca un vas care trebuie umplut cu învăţătura pe care el o toarnă în mine. Şi când sunt chemată departe de el, încep să plâng, deoarece orice altceva fac, în afară de a învăţa, este aşa o mare povară şi neplăcere pentru mine. Şi, astfel, cărţile mele au devenit în mare măsură plăcerea mea – ce zic, singura mea plăcere! – și tot ceea ce alţii numesc plăcere reprezintă doar fleacuri şi probleme pentru mine.

— Oh, draga mea copilă! a exclamat maestrul Ascham şi, cu delicateţe, i-a apăsat pe buzele lui mâna palidă precum crinul, ţinând-o acolo foarte mult timp.

Am observat neînsemnata licărire a unui

zâmbet zvâcnind pe buzele lui Jane şi, în momentul acela, fiind atât de tânără, m-am întrebat dacă barba lui lungă, creaţă îi gâdila mâna, sau poate că el era îndrăgostit de ea, iar ea, ca orice tânără, era mândră de cucerirea ei; acum însă, fiind o femeie mai bătrână şi mai înţeleaptă, bănuiesc că mila lui îi oferea ei cea mai mare plăcere.

E adevărat că Jane era frumoasă – dacă ar fi zâmbit, radiind farmec şi purtându-se cuceritor, i-ar fi făcut concurenţă lui Kate, frumoasa familiei –, dar ea nu era binecuvântată cu aceste daruri şi nici nu făcea vreun efort pentru a le cultiva. Dimpotrivă, le dispreţuia şi etala o francheţe soră cu insolenţa. Toleranţa şi tactul nu o caracterizau. Indiferent cât de mult o încurajam noi sau cât de mult încerca mama să-i insufle eleganţă şi farmec, prin bătăi şi pedepse dure, Jane rămânea de nestrămutat, ca un catâr greu de urnit, care refuză să se clintească.

În chestiuni de credinţă şi modă era dificilă, şi în ambele cazuri, purtase multe bătălii; cu toate că ieşea învingătoare de multe ori, întotdeauna, în inima mea, am simţit că Jane pierdea mereu. După cum obişnuia Kate să-i spună: „Câştigi mai mulţi prieteni cu zâmbete decât cu priviri încruntate, iar vorba dulce mult aduce”.

Dar, cu toată inteligenţa şi învăţătura ei de carte, lui Jane îi lipsea capacitatea de a se face plăcută. Nu avea decât inteligenţa, învăţătura şi

zelul religios cu care să-şi câştige aplauze, premii şi admiraţie. Iar ea ştia acest lucru. Aşadar, dacă ea nu putea fi iubită, hotărâse că va fi lăudată şi venerată. Se considera o victimă şi se asigura că alţii o văd la fel, asociind această idee cu credinţa ei protestantă, puternică, fermă, pentru a crea o imagine care nu avea să fie uitată niciodată, la fel de memorabilă, la fel de puternică şi înălţătoare precum cea a Ioanei d'Arc.

În multe feluri, Jane şi-a creat propriul ei mit. Mi-am iubit sora, dar câteodată mă întreb dacă aş mai fi iubit-o în cazul în care nu ar fi fost sora mea. Era morocănoasă şi îmbufnată, genul de persoană plictisitoare, posomorâtă şi pedantă, care îţi strica tot cheful. Dar, oricât de mult dispreţuia Jane dragostea, îndemnându-ne să ne îndepărtăm de plăcerile carnale, să le desconsiderăm şi să privim, în schimb, în sufletele noastre, nevoia ei de dragoste era cu atât mai mare şi avea nevoie de noi – surorile ei care o cunoşteau cel mai bine – să o iubim. Avea nevoie de dragoste în viaţă mai mult decât de această faimă postumă şi de martiriul glorios. Îmi doresc să fi trăit suficient de mult încât să fi avut parte de ea. Tânjeam să o văd pe Jane transfigurată de dragoste, de dragostea adevărată, nu doar de acea strălfulgerare ispititoare pe care am surprins-o la ea în durerile chinuitoare ale unei pasiuni de fetişcană pe care odată ni le-a mărturisit sau de lupta furioasă şi dispreţul de sine pentru atracţia

adânc îngropată şi negată faţă de Guildford Dudley. Am vrut să o văd ca femeie îndrăgostită cu toate simţurile ascuţite ale fiinţei ei potolite, frumos şlefuite şi umbrite de fericire. Dar atracţia victimei, a sacrificiului, imaginea martirei pururi tinere şi frumoase s-au dovedit a fi prea puternice, iar Jane a ales o moarte remarcabilă şi romanţată, o amintire puternică şi înălţătoare, pe care posteritatea să o glorifice şi să o preţuiască, faţă de o viaţă obişnuită şi bucuria care poate fi găsită în perechea de braţe potrivită.

Am doar două portrete ale surorii mele Kate, raza mea de soare, alături de scrisorile pe care mi le-a scris, legate în fascicule cu panglici de mătase de culoarea zmeurei coapte, şi o oglindă de mână în formă de sirenă, împodobită cu bijuterii şi emailată, o amintire din prima ei căsătorie.

Câteodată îmi imaginez că îi văd faţa veselă, râzând, în ovalul oglinzii veneţiene, încadrată de cosiţele de aur, despletite, ale nimfei mării. Cât este de ciudat, întotdeauna când contemplu aceste portrete, mă izbeşte faptul că în ambele, Kate, care iubea atât de mult culorile strălucitoare, este îmbrăcată în alb şi negru. Unde sunt opalele ei de foc preferate şi smaraldele verzi strălucitoare? Niciunul din portrete nu îi face dreptate marii frumuseţi a chipului şi a inimii ei. Amândouă sunt miniaturi, rotunde, pe fond azuriu, cu vopseaua făcută din lapis lazuli pulverizat, pictate de Lavinia Teerlinc, o femeie flamandă, gingaşă, cu

părul blond-deschis. Primul tablou o arată pe Kate la vârsta de treisprezece ani, cu părul mai auriu decât arama, sub o glugă de satin alb, tivită cu aur. Fusese pictat când ea era încă proaspăt căsătorită cu primul ei soţ, lordul Herbert, şi încerca să pară adultă într-o rochie din catifea neagră, cu guler înalt, garnisită cu blană albă de iepure şi cu găitane de aur pe toată partea din faţă, care împodobeau marginile mânecilor crestate, bărbia ei cufundându-se adânc în perna moale a unui guler încreţit, cu pliseuri de aur. Sub aceste ornamente albe şi negre, ca de matroană, ţepene şi sobre, vitalitatea ei spumoasă şi farmecul sunt înăbuşite astfel încât, dacă doar această imagine ar supravieţui peste secole, nimeni nu va şti vreodată cum a fost ea *cu adevărat.* Şi lucrul acesta mă întristează. Vreau ca toată lumea să o cunoască şi să o iubească pe Kate aşa cum am făcut-o eu, înainte ca ea să devină eroina tragică, care a trăit şi a murit pentru dragoste.

În al doilea portret ea pare tristă şi bolnăvicioasă sau „cu inima îndurerată”, cum ar putea spune poeţii, binecuvântată cu acel fel specific de frumuseţe pe care, într-un fel miraculos, durerea îl potenţează; deoarece Kate, deşi faima ei este de departe eclipsată de cea a lui Jane, este martira Iubirii, nu a Credinţei. Această imagine înfăţişează o Kate mai în vârstă şi mai tristă, la douăzeci şi trei de ani, îmbrăcată din nou

în catifea neagră şi blană albă, un vindiac negru, fără mâneci, desfăcut, larg, prin care braţele ei subţiri îmbrăcate în mâneci strâmte, albe, presărate cu broderii de aur, ies în evidenţă ca nişte beţe, cu oasele şi venele de pe dosul mâinilor ei deranjant de reliefate. În această reprezentare, părul strălucitor al lui Kate este domolit şi ascuns sub o glugă de pânză simplă, albă, lipsită de ornamente, fără niciun fir de broderie, nici măcar o margine cu pietre preţioase sau cu un şnur aurit, ori vreun pliseu graţios de dantelă. Şi, deşi nu se vede în această imagine, talia îi este îngroşată, iar pântecele din nou rotund sub acele falduri largi de catifea neagră, cu al doilea fiu al ei, Thomas.

Ned, soţul care i-a câştigat inima, este cu ea sub forma unei miniaturi purtate pe o panglică neagră în jurul gâtului şi se regăseşte în copilul pe care l-au făcut împreună, bebeluşul cu obrajii rumeni, pe nume Eduard, după tatăl lui. Kate îşi ţine fiul sus, cu mândrie, înveşmântat grandios, ca un mic prinţ, într-o haină din catifea neagră pe care i-am făcut-o eu, cu dungi din panglică de argint în faţă şi mâneci din ţesătură de aur cu volănaşe albe la gât şi la încheieturile mâinilor, cu boneta lui mică din catifea neagră strălucind de diamante şi tivită cu pene elegante, albe şi roşietice. El ţine strâns în mână un măr pe jumătate copt, cu pulpa deopotrivă rozalie şi aurie spre verde, şi aproape că ne putem imagina că el

reprezintă sfera care este pusă în mâna suveranului în ziua încoronării lui. Kate îşi ţine fiul astfel încât inelul pe care Ned i-l pusese pe deget în ziua nunţii lor poate fi văzut de oricine, faimosul inel din cinci bucăţi de aur legate între ele, la fel ca şi inelul de logodnă, cu diamant cu colţuri ascuţite, de culoarea albastrului celest, ambele arătând că acest bebeluş din braţele ei nu este vreun bastard umil, un copil conceput în patimă fierbinte şi ruşine, ci un moştenitor născut legitim, cu sânge regal atât de pe linia familiei Tudor, cât şi a familiei Plantagenet, curgându-i prin vene precum un şarpe stacojiu care ar putea într-o zi să se ridice şi să o doboare pe regină, dacă cei care se opun acestei domnii femeieşti a lui Elizabeth vor îndrăzni vreodată să-i ridice stindardul şi să lupte pentru a prelua tronul în numele lui.

Acest tablou arată ca un avertisment în acuarele. Dacă aş fi fost în locul lui Elizabeth sau al unuia dintre sfetnicii ei, cu siguranţă aşa l-aş considera. Dar eu îmi *cunosc* sora mai bine decât oricine. Kate nu a râvnit *niciodată* o coroană pentru copiii ei sau pentru ea. Ea a fost acolo şi a văzut ce s-a întâmplat cu Jane. Kate a refuzat cu fermitate să calce pe urmele lui Jane, în ciuda îndemnurilor altora. În schimb, ea a întors spatele drumului puterii şi al ambiţiei şi tronului de aur care strălucea atât de puternic că orbea privitorul, nelăsându-l să vadă eşafodul care pândea ameninţător din umbră. Singura ambiţie pe care

Kate a nutrit-o vreodată pentru ea însăşi, sau pentru copiii ei, a fost să iubească şi să fie iubită. Acesta este cu adevărat un portret al iubirii, arătând-o pe Kate cu cei trei oameni pe care i-a iubit cel mai mult – soţul ei, primul lor fiu şi cel care creştea în căldura sigură şi iubitoare a pântecului ei –, şi încă un exemplu în care frumoasa mea soră gândeşte cu inima, nu cu capul.

Şi, ascunsă în interiorul cutiei vechi, deteriorate, pentru bomboane, cu emailul de culoarea cerului albastru roz trandafiriu descojit şi uzat, exfoliat pe alocuri, cuibărită într-un săculeţ din catifea de culoarea caldă a vinului de Burgundia, se află o camee sculptată cu profilul celui mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată – soţul lui Jane, orgoliosul Guildford Dudley, pe când avea doar şaisprezece ani şi credea că lumea e o stridie gata să renunţe la perla ei preţioasă pentru el. Acel profil sculptat cu o fineţe fără seamăn este de un alb pur, aşa că mă bazez doar pe memoria mea să-mi reamintească strălucirea buclelor lui aurii şi verdele de agrişe al ochilor săi. A existat un portret grandios al lui Guildford îmbrăcat din cap până în picioare în galben intens şi auriu, dar nu ştiu ce s-a ales de el.

E păcat; aş vrea să-l am aici cu mine, să-l mai privesc o dată pe Guildford, care acum trăieşte doar în memoria mea. Guildford, băiatul de aur a cărui viaţă a fost într-adevăr un bal mascat; un

băiat care a murit, în mod tragic, de tânăr, înainte de a-şi putea arunca masca şi de a deveni persoana care intenţionase întotdeauna să fie, sau cel puţin de a încerca să devină, deşi probabil că şi asta s-ar fi sfârşit în tragedie şi dezamăgire cruntă.

De asemenea, în interiorul acelei cutii îndrăgite, boţite este încă o comoară – un trandafir ţesut într-un mod complicat, pe care eu l-am creat din trei şuviţe lungi de păr, răsucite şi împletite – castaniu, ascunzând tăciunii arămii, cel mai intens aur arămiu şi negru lucios cu stacojiu; acolo suntem noi, cele trei surori împletite într-o îmbrăţişare a dragostei pentru totdeauna – Jane, Kate şi Mary.

Pe pereţii salonului meu mai stau agăţate şi trei portrete de nuntă, fiecare întruchipând un soţ şi pe soţia lui, la scurt timp după nunţile lor. Primul îi înfăţişează pe bunicii pe care nu i-am cunoscut niciodată. Frumoasa şi apriga „Roză Tudor”, Mary Tudor, cea mai mică dintre surorile lui Henric al VIII-lea. Cu tenul ei trandafiriu de porţelan, ochii albaştri şi părul de un auriu-roşcat, ea îmi aminteşte de sora mea, Kate. Şi ea a riscat totul pentru dragoste. Când am început să creştem, Kate implora adeseori să-i fie spusă, din nou şi din nou, povestea felului în care bunica noastră, care era pe cât de isteaţă, pe atât de frumoasă, nu a disperat când a fost forţată să-şi îndeplinească datoria sa regală, aşa cum trebuie

să facă fiecare prinţesă, şi să se căsătorească cu suferindul şi decrepitul rege Ludovic al XII-lea al Franţei, care avea cincizeci şi trei de ani faţă de cei şaptesprezece ai ei. În schimb, ea a reuşit să-l convingă, prin linguşiri şi prin complimente, pe fratele său, regele Henric care, ca toţi ceilalţi, o adora, obţinând de la el promisiunea că al doilea soţ va fi exclusiv unul la alegerea ei. Oh, în ce dans vesel l-a condus ea pe bătrânul Ludovic, bolnav de gută, sărind din pat în zori şi dansând până dincolo de miezul nopţii! În şase luni l-a epuizat, iar când el a murit, slăbind până la a deveni o umbră fantomatică, extenuat de încercările de a ţine pasul cu soţia sa adolescentă, ea s-a căsătorit cu bărbatul pe care îl iubise în tot acest timp, cel mai bun prieten al fratelui său, Charles Brandon, ducele de Suffolk. Şi au fost nemaipomenit de fericiţi până în ziua în care ea a murit, în 1533.

Portretul îi prezintă în straiele lor de nuntă, Mary, „Regina Franţuzoaică”, cum avea să fie numită pentru totdeauna după aceea, în catifea neagră, şic, brodată cu o multitudine de perle, unele dispuse în rozete splendide şi nenumăraţi trandafiri din aur montaţi cu safire, asortaţi cu colierul ei. Mirele său frumos, cu barba ruginie stă alături de ea, ţinând-o de mână, în catifea neagră tivită cu blană de samur, acoperită cu paspoal de argint, cu un şir de noduri ale dragostei din fir de argint coborându-i pe piept, în cealaltă mână,

proaspăt căsătorita ducesă ţine o anghinare, o ironie referitoare la sfera pe care ar fi purtat-o ca regină, ca să arate că dispreţuise o altă căsătorie regală în favoarea uneia din dragoste adevărată şi, totodată, ca un simbol al iubirii înflăcărate şi al fertilităţii. Îmi place să cred că poate ea deja ştia că primul ei născut, mama mea, creştea în pântecul său, precum frunzele de anghinare care se desfac în timp ce se coace fructul.

Al doilea portret îi arată pe părinţii mei îmbrăcaţi de vânătoare. Vânătoarea şi jocurile de noroc fiind cele două pasiuni care au rezistat pe parcursul căsătoriei lor, pare oarecum cel mai potrivit ca ei să aleagă să îmbrace aceste haine pentru portretul lor de nuntă. Şi aşa mi-i amintesc cel mai bine. Mama mea nu apărea niciodată fără biciul ei de călărie şi nu-mi aduc aminte ca nişte pantofi de satin să se fi ivit vreodată de sub tivurile ei în loc de cizme de călărie, din piele, cu pinteni de aur sau de argint. Mama mea, Frances, ducesa de Suffolk, stă într-un grandios costum de călărie din catifea roşu-cafenie, împodobită cu aur, ţinând strâns căpăstrul calului ei într-o mână acoperită cu o mănuşă din piele şi cravaşa în cealaltă, o frumuseţe mândră, aprigă, încăpăţânată, hotărâtă, voluptuoasă, cu pieptul deja în conflict cu restricţiile pe care i le impunea corsetul, ameninţând să se dezlănţuie într-o rebeliune deschisă. Mama îşi ţine capul drept, etalându-şi părul roşcat, al Tudorilor, prins într-o

plasă de aur sub boneta ei rotundă, cu pene, şi priveşte fără ezitare drept înainte, cu ochii ei gri, ca de gheaţă, ageri, avari şi precauţi, precum o pasăre de pradă care urmăreşte o vrabie blândă, inocentă, cu o aripă rănită.

Este ceva în postura ei, în bărbia fermă şi de neclintit, precum granitul dăltuit, şi în felul în care ţine strâns cravaşa, care defineşte cuvintele stăpânire şi control. Tatăl meu, Henry Grey, Hal pentru soţia şi prietenii lui, stă alături de ea, cu barba roşcată, chipeş, cu bărbia lui mică, în vesta din pânză albă, catifea maro şi costumul de vânătoare, din piele, cu un şoim cu capişon pe încheietura mâinii; este un bărbat cuprins de veneraţie, cu zâmbetul nesigur şi ochii întrebători ai cuiva căruia nu-i vine să creadă că are un asemenea noroc.

Al treilea şi cel mai nefericit portret de nuntă o arată pe mama mea cea grasă, cu faţa roşie, cu ochii de purcel, cu degetele ca nişte cârnaţi, cu al doilea soţ al ei, stăpânul grajdurilor, Adrian Stokes, băiatul care nu avea nici douăzeci şi unu de ani, cu care ea s-a căsătorit la numai două săptămâni după ce tata şi-a pierdut capul pe Dealul Turnului. Ochii ei rămân aceiaşi, insensibili, reci, duri, dar părul este închis la culoare, şi bărbia puternică este atenuată de perniţele de carne roz înfăşurate pe oase, împinsă încă şi mai sus de un guler înalt, cât se poate de nepotrivită bărbiei, cu o multitudine de perle

mărginindu-i volănaşele unduitoare. Şi este evident că, sub catifeaua neagră, împodobită cu perle, a rochiei sale, trupul a câştigat o mare şi răsunătoare victorie în faţa strânsorii corsetului ei, care, învins, a rămas prezent mai mult de formă – pentru că nicio doamnă cuviincioasă nu va fi văzută vreodată în public fără aşa ceva –, devenind o necesitate decorativă învechită care nu servea la vreun scop propriu-zis în afară de a adăuga încă un strat brodat, scump, luxos, înfăţişării opulente a mamei mele.

Mama arată de parcă ar fi putut devora băiatul palid, uscăţiv, cu părul negru, care stă alături de ea, ţinându-şi strâns mănuşile, de parcă acestea i-ar fi putut salva viaţa, şi încercând să pară mai bătrân decât cei douăzeci de ani ai săi, în timp ce îşi etalează hainele grandioase, cu aur şi argint, tivite cu hermină. Susţinut de un guler cu dantelă de aur, chipul lui supt mă face întotdeauna să mă gândesc la capul lui Ioan Botezătorul oferit unei Salomee cât se poate de corpolente, una care ar trebui să-şi ţină pe ea cele şapte văluri în loc de a le lepăda fără motiv. Ochii negri ai bietului Master Stokes par a spune că viaţa lui este una de tocmeli dificile şi, de asemenea, a pune sub semnul întrebării dacă merită cu adevărat – a urcat pe scara socială căsătorindu-se cu o ducesă, nepoata lui Henric al VIII-lea şi mama reginei de nouă zile, uitată de altfel, dar el nu pare să se fi desfătat cu ce a

urmat atunci când au fost singuri împreună în spatele draperiilor de la dormitor şi totul, în afară de cizmele de călărie ale mamei mele, a fost dat jos.

Mai există încă un portret în salonul meu. Un portret formal, sobru, al verişoarei după care am fost eu numită, prinţesa Tudor, şi mai târziu regina, Mary, născută din Henric al VIII-lea şi prima lui soţie, mândra şi devotata spanioloaică, Caterina de Aragon. O fată bătrână simplă şi pioasă, această Mary stă cu obrajii scofâlciţi şi cu faţa rigidă, îmbrăcată sobru cu o rochie de satin şi catifea neagră, cu guler înalt, o glugă din satin roşu de culoarea sângelui, jupon, şi manşoane căptuşite, umflate; până şi strălucirea aurului de la gâtul ei, de pe sâni şi din jurul încheieturilor mâinilor pare atenuată şi bijuteriile pălesc de atât de mult roşu sângeriu şi negru. Deşi fusese pictat cu ani înainte ca oamenii să asocieze cuvântul „sângeroasa" cu numele ei, din când în când cred că este o profeţie în această culoare, un semn al lucrurilor care vor veni. Mâinile ei sunt de un alb pur, drăgălaşe, dar nu le pot privi fără să văd sângele care le-a pătat.

De ce îl păstrez? Ei bine… a fost un timp, acum mulţi ani, când eu şi verişoara mea de neam regesc am împărtăşit o legătură specială de rudenie, una pe care doar cei trişti, răniţi, singuri, abandonaţi şi uitaţi pot cu adevărat să o înţeleagă. Amândouă ştiam cum era să trăieşti fiecare zi

ştiind că dragostea, indiferent cât de mult tânjeai şi visai la ea, indiferent câtă nevoie aveai de ea, urma probabil să te ocolească şi să-şi reverse binecuvântările asupra celor drăguţi şi bălai. Pentru noi, chiar şi sângele regal care ne curgea prin vene părea să nu fie suficient pentru a tenta un soţ. Verişoara Mary deja îndrăznise să viseze şi fusese dezamăgită de multe ori. Fără a avea vreun soţ sau copii cărora să le dedice timpul şi dragostea ei, venea deseori să mă viziteze, întotdeauna aducând cu ea un coş plin cu petice drăguţe de material şi bucăţi de dantelă şi poleială, şi decoraţii ţipătoare pe care le pusese deoparte doar pentru mine, ca să croim rochii pentru păpuşa mea, exact cum făcuse pentru cealaltă verişoară a mea, sora ei vitregă, Elizabeth cea precoce, cu părul înflăcărat, înainte ca Elizabeth, care era întotdeauna înaintea anilor ei, să-şi piardă interesul pentru păpuşi şi să-i întoarcă spatele lui Mary şi darurilor ei somptuoase, declarându-le „o distracţie potrivită doar pentru bebeluşi”.

Stăteam şi coseam ore întregi. Ea era bunătatea şi răbdarea în persoană şi m-a învăţat atât de multe despre cusături şi stiluri, modele şi tăieturi, meşteşugul şi arta croitoresei.

„Poate mă flatez singură”, spunea deseori, „dar, dacă ar trebui să-mi croiesc drum prin lume, îmi închipui că aş putea să-mi fac o viaţă confortabilă, fiind croitoreasă”.

Era adevărat în ceea ce-o privea pe Mary Tudor, ca şi în ceea ce mă priveşte pe mine; talentul meu la lucrul cu acul îmi rotunjeşte venitul şi broderia mea este foarte căutată şi în ziua de azi.

„Ai ceva magic în aceste degete, micuţa mea verişoară”, spunea ea, luându-mi mâinile şi sărutându-mi degetele mici, noduroase, când îi arătam cele mai recente creaţii.

Când un curcubeu de fire de mătase şi materiale îi trece prin mâini, o croitoreasă află curând că sunt multe nuanţe de gri între negru şi alb şi că aceste două nonculori desăvârşite care stau precum santinelele la capătul spectrului au, de asemenea, variaţii – cărbune, cerneală, negru ca pana corbului, rază strălucitoare care ascunde un curcubeu întunecat, negru ruginiu cu nuanţele lui sângerii, şi negru albăstrui de miez de noapte, albul cojilor de ou, albul de fildeş, de lapte, de zăpadă, şi strălucirea albă argintie a burţii unui peşte, şarlota şi dantela veche. Nu pot să o iert pe verişoara mea Mary pentru că i-a luat viaţa lui Jane, totuşi nu pot să uit iubirea şi bunătatea pe care le-a revărsat cu dărnicie asupra mea, un copil singuratic, urât, diform, pe care cel mai bine era să-l ţii ascuns, să-l laşi în seama umbrelor ruşinii, şi nici eu nu-mi pot retrage sau ucide dragostea pe care i-am oferit-o ei. Ochii lui Master Stokes spun adevărul, şi viaţa lui nu este singura plină de compromisuri şi tocmeli dificile.

Şi, deşi nu-mi place să-l privesc şi să-l ţin atârnat, totuşi, înfăşurat în umbre, într-un colţ întunecat de la parter, în sufrageria mea umilă, se află propriul meu portret, singurul pe care îl am; a mai existat, cândva, o miniatură pictată de Lavinia Teerlinc, cu mult timp în urmă, pe când eu eram doar un copil, dar nu ştiu unde este acum, s-a pierdut, ca atât de multe alte lucruri. Thomas al meu a vrut acest portret, deci am pozat pentru a-l onora şi a-l mulţumi pe cel pe care l-am iubit cel mai mult. Din fericire, mă arată doar până la talie, astfel încât, cei care nu ştiu că sunt pipernicită îl pot studia îndelung fără a intui că se uită la o ciudăţenie a naturii. Într-o rochie de catifea neagră şi gri precum cărbunele închis, discret decorată cu broderie de argint şi şiruri curgătoare de nasturi strălucitori, cu căptuşeala de satin alb, atins parcă de nuanţe de roz, ieşind prin mânecile de deasupra, tăiate scurt, cu o abundentă şi frumoasă broderie spaniolă cu fir negru, manşete de aur şi volănaşe la gât, decorând batistul delicat al manşoanelor de dedesubt, cu pelerină scurtă şi şiraguri de perle îmbujorate înşirate la gâtul meu, mă uit fix, cu precauţie, spre lume, afişând cu mândrie inelul din aur montat cu „rubinul mistic" pe care soţul meu mi l-a pus pe mână în ziua nunţii noastre. El mi-a sărutat mâna şi a spus că mă va proteja întotdeauna, chiar şi atunci când nu va putea, şi că mă va feri de toate otrăvurile şi necazurile, explicând faptul că acest caboşon roşu

sângeriu, o nuanţă atât de bogată încât lumina ei străluceşte chiar şi prin pânză fină, a fost turnat din sângele cristalizat al unui inorog înţelept care s-a coagulat atunci când cornul lui a fost tăiat. Şi pe micuţa mea bonetă din catifea neagră este o micsandră roz, care să le spună tuturor celor care se uită la portretul meu că aici este pictată o soţie loială şi iubitoare. Şi, aranjat în spatele ei, poziţionat profetic chiar deasupra micsandrei roz, este un ac de argint din care picură perle ca o ploaie de lacrimi. Aşa este, încă plâng după soţul meu.

O adiere dogoritoare îmi aminteşte, deodată, de prăjiturile pe care le-am lăsat să se coacă în cenuşă, din fericire înainte să se ardă. Genunchii mei uzaţi scârţâie şi trosnesc în semn de protest, în timp ce eu îngenunchez pentru a le recupera – trei prăjituri cu miere, calde, rotunde, aurii, fiecare decorată cu coacăze roşii în forma unei iniţiale dragi – J de la Jane, K de la Kate şi T de la Thomas –, cei trei oameni pe care i-am iubit cel mai mult. Coacăzele roşii arată ca nişte cruste de sânge proaspăt uscat, iar eu mă cutremur la vederea lor, gândindu-mă la sângele iubit care a fost vărsat în zadar. Şi, în timp ce vântul urlă afară, cred că aproape îi pot auzi strigându-mi numele, în timp ce mintea mea călătoreşte înapoi la îndepărtata zi de februarie, când vieţile noastre s-au schimbat pentru totdeauna, când noi, cele trei surori eram la o răscruce şi ne-am dat seama

că venise momentul când trebuia să o luăm fiecare pe căi diferite. Solemnă, morocănoasa Jane „cea genială" a luat drumul spre eşafod şi spre faima de martiră, şi hazlia, neglijenta Kate „cea frumoasă" s-a pierdut în lumină, uşoară ca un fluture cu aripi din vitralii colorate cu nestemate, urmându-şi inima oriunde ar fi putut-o duce, trăind şi murind, totul pentru dragoste, şi eu, „micuţa creatură grotescă", credeam că eram destinată să fiu întotdeauna singură, ghemuindu-mă temătoare în umbre ca să mă ascund de cei care treceau pe lângă mine, de frică să nu mă rănească cu vorbele lor, râsetele lor, loviturile lor sau, chiar mai rău, cu mila din ochii lor. Credeam, fără tăgadă, că Dragostea, deşi se va opri, cu siguranţă, la Kate şi s-ar putea chiar să stea puţin şi cu Jane, dacă ea avea să o lase, pe mine mă va ocoli.

CAPITOLUL 1

Doar un nebun crede în cuvintele „Pentru totdeauna". Cu toate acestea, eu eram o nebună, deşi aveam doar cinci ani pe vremea aceea – luaţi-o ca pe o scuză sau nu, după cum vă place –, când sora mea mai mare, Jane, a venit acasă la Bradgate după moartea mult iubitei văduve a regelui, Catherine Parr, a şasea şi ultima soţie a magnificului, aprigului nostru unchi, regele Henric al VIII-lea. Jane fusese a şasea pupilă, mult îndrăgită, aflată sub tutela reginei şi locuise cu

Catherine şi cu noul ei soţ, lordul amiral Thomas Seymour, urmându-şi în linişte studiile, până când moartea lui Catherine şi durerea sufletească au adus-o acasă la noi. Aceasta se întâmpla în septembrie 1548, iar Jane mai avea o lună până să împlinească unsprezece ani, deşi inteligenţa ei şi felul de a fi liniştit şi solemn o făceau întotdeauna să pară cu mult mai mare decât vârsta ei reală.

Aveam să fim în permanenţă împreună în anii care au urmat, noi, cele trei surori – Jane, Kate şi cu mine, „cea genială, cea frumoasă şi mica creatură grotească!” după cum obişnuiam, râzând, să ne numim pe noi însene în timp ce stăteam împreună în faţa oglinzii, bătându-ne joc de felul în care ne privea toată lumea, ca pe nişte personaje de poveste. În loc să ne înfuriem, să ne bosumflăm sau să plângem, adoptaserăm aceste caracterizări ca şi cum erau ale noastre şi râdeam, în schimb, de ele. Nu mă gândeam atunci la căsătorie, la soţi, cămine şi copii, responsabilităţile care inevitabil aveau să ne dezbine, să ne ducă departe de casa noastră dragă din cărămidă trandafirie din Bradgate, Leicestershire, şi departe una de alta, şi aveau să despartă trioul nostru de surori în trei vieţi separate. Credeam că vom continua aşa pentru totdeauna, împreună pentru totdeauna.

Jane era atât de tristă când s-a întors acasă, în acel septembrie de demult. Până atunci nu o văzusem niciodată atât de apatică şi plină de

amărăciune. Când a coborât din diligenţă, se mişca de parcă ar fi purtat pantofi cu greutăţi, şocată de o lovitură puternică la cap, de parcă ar fi umblat în somn, cu ochii ei umflaţi, înroşiţi pe margini, deschişi, dar cu privirea absentă, chiar şi atunci când eu şi Kate am ieşit, alergând s-o întâmpinăm, cu braţele deschise şi zâmbete bucuroase, nerăbdătoare. Dar Jane nu ne-a observat. Chiar şi atunci când Kate s-a aruncat spre ea, ca o ghiulea acoperită cu bucle jucăuşe de aramă, Jane abia dacă a clipit, ca răspuns. Când am băgat de seamă acest lucru, zâmbetul şi paşii mei au început să şovăie, iar eu m-am dat înapoi, ca şi cum aş fi călcat peste supărarea surorii mele, deşi tot ceea ce doream era să i-o alung.

Încă purta rochia din catifea neagră pe care o purtase la înmormântarea reginei văduve, unde fusese bocitoarea principală, avea părul castaniu, lung, ondulat, şi acum prins strâns şi ascuns sub o bonetă simplă, albă, iar umerii ei subţiri tremurau sub capa mică, albă, din mătase, amândouă, asociate cu rochia neagră, simbolizând faptul că cea care murise îşi pierduse propria viaţă ca să aducă o nouă viaţă pe lume. Însoţită de cele două servitoare îmbrăcate în rochii negre, cu bonete albe şi cape, care-i duceau trena lungă, neagră, Jane, ţinând strâns în mâinile-i tremurânde o lumânare albă, aprinsă, sperând că lacrimile ei nu vor picura şi vor stinge flacăra, condusese

procesiunea sinistră şi solemnă în capela de la Castelul Sudeley.

Mama noastră, mereu elegantă, coborâse din trăsură, răspândind un val de parfum de trandafiri suficient de puternic încât să doboare orice bărbat cu stomacul slab sau orice tânără fată, corsetul din piele scârţâindu-i cu o nemulţumire violentă sub grandoarea rochiei sale din catifea verde, brodată cu aur şi sub pelerina ei preferată din piele de leopard. Tatăl nostru i-o dăruise când ea, tânără mireasă fiind, anunţase triumfător că purta în pântec un copil despre care erau amândoi încrezători că va fi băiat, deşi, de fapt, cea din pântecele ei era Jane, după cum avea să dovedească timpul. Dar mama noastră păstrase şi preţuise la fel de mult pelerina ei din piele de leopard, chiar la mult timp după ce renunţase la speranţa de a avea un fiu. „O merit”, declara deseori, în timp ce se dichisea în faţa oglinzii ei, cu pelerina înfăşurată în jurul umerilor săi largi.

„După tot ce am îndurat – o merit!”

Deşi nu îndrăznisem niciodată să îi pun întrebări, ştiam că se referea la noi – la voinţa slabă a tatălui nostru şi la corpul lui devenit flasc şi moale ca o pernă din cauza faptului că-şi dăduse frâu liber pasiunii pentru dulciuri; la felul de a fi recalcitrant şi voluntar al lui Jane care era contrar în aşa mare măsură ideilor de frumuseţe şi farmec feminin pe care lumea noastră le preţuia cel mai mult; la faptul că sora mea, Kate, gândea cu inima

şi nu cu mintea; la corpul meu pipernicit, diform – o fiică pitică este o fiică irosită, nu poate face niciun bine familiei sale sau ei înseşi; şi la bebeluşii băieţi, născuţi vineţi şi morţi, amintindu-le părinţilor noştri de fiul – steaua familiei Grey, speranţa viitorului – pe care nu aveau să-l privească niciodată devenind bărbat puternic şi viguros ca să ducă mai departe neamul nostru mândru şi nobil.

Jane o urmă orbeşte pe mama noastră spre casă, sfioasă şi docilă în suferinţa ei, cu lunga ei trenă măturând, uitată, dalele de piatră prăfuite din spatele ei. Cu mintea învăluită în durere, ca într-o catifea neagră, Jane nu-i simţea greutatea şi nici nu auzea murmurul şoptit care încerca să-i aducă aminte, ca o voce joasă şuierând insistent: „Ridică-mă! Ridică-mă!”

Rapidă ca un şarpe care atacă, mama noastră se întoarse şi îi aplică lui Jane, direct în faţă, cu mâna învelită în mănuşa de piele, o palmă, care aproape că o doborî la pământ. „Ridică trena aia!”, izbucni ea, deşi ştiam cu toţii că era o rochie pe care Jane nu avea s-o mai poarte vreodată, pentru că fiecare fir din acea rochie cusută în grabă era plin de durere.

Jane se clătină şi făcu un pas în spate, împiedicându-se, o roşeaţă lividă i se întinse pe obrazul de o paloare albă ca laptele, cu pistrui de culoarea scorţişoarei, şi un strop de sânge îi căzu din nas ca o lacrimă de rubin, pătându-i pelerina

albă, din mătase. Văzând acest lucru, mama răsuflă zgomotos precum un cal, suflând pe nări o furie fierbinte, înainte de a clătina din cap într-un fel care părea să-i spună lui Jane „Eşti pierdută! ”. Şi se răsuci pe călcâie, în cizmele ei din piele, şi se năpusti în casă, cu penele de la pălărie legănându-i-se la fiecare pas în timp ce îşi trăgea sprintenă mănuşile de pe degete, aruncându-i-le unei servitoare, apoi îşi dezlegă şireturile de la pelerină, ceru vin şi întrebă pe unde se afla soţul ei. De îndată ce uşa se închise în spatele ei, Kate alergă să-i ridice trena lui Jane, adunând catifeaua prăfuită, făcând-o sul la pieptul ei, cât de bine putu, având în vedere constituţia ei destul de delicată şi vârsta de numai opt ani. Iar eu am luat-o pe Jane de mână, am smucit-o uşor, ca să o fac să se mişte, şi am condus-o înăuntru, apoi la etaj, în camera ei.

Jane nu spuse niciun cuvânt în timp ce doica ei, doamna Ellen, îi porunci să se aşeze şi apoi, cu o pricepere datorată familiarităţii, îi spălă în tăcere faţa lui Jane şi îi presă o bucată rece de pânză pe nas pentru a opri sângerarea, în timp ce eu şi Kate îngenunchearăm lângă scaunul ei, îi luarăm mâinile surorii noastre şi i le frecarăm. De îndată ce apăru o servitoare aducând cufărul de voiaj al lui Jane, ea sări în picioare şi alergă să-l deschidă. Scoase un portret dinăuntru, pe care îl învelise în jupoane pentru a-l proteja în timpul călătoriei. Îl desfăcu tandru precum îşi desfaşă o

mamă copilul, aşa cum Catherine Parr nu avea să aibă niciodată şansa să facă pentru propria ei fiică, apoi îl rezemă de un scaun şi se dădu înapoi pe călcâie înaintea lui.

Era un portret al regretatei regine văduve, îmbrăcată într-o rochie somptuoasă de satin bordo, având corsetul şi mânecile decorate elegant cu fâşii negre brodate cu aur. Capul ei roşcat-cafeniu era acoperit cu o bonetă rotundă din catifea neagră, simplă, împodobită cu butoni ciudaţi din aur, nasturi perlaţi şi broşe. Cu pana ei albă, stilată, răsucită, pălăria arăta cu mult mai veselă decât chipul gânditor, palid precum o perlă, încadrat sumbru de boneta albă, cu margini din perle, care se ivea de sub ea. În adâncitura gâtului ei palid observai un pandantiv pe care îl văzusem în portretele reginelor anterioare, soţiile unchiului nostru, toate decedate acum, cu vieţile curmate pe patul lăuziei sau pe eşafod, un rubin mare stând într-un cuib de frunze aurii de acant, cu un smarald mai mic aşezat deasupra lui şi o enormă lacrimă de perlă de culoarea laptelui atârnând dedesubt.

Nu o cunoscusem niciodată pe regina Catherine, dar Jane îmi povestise atât de multe despre ea încât simţeam că o cunosc: ştiam despre cartea pe care o scrisese, Lamentaţia unui păcătos, o lucrare despre dragoste, adoptând cu îndrăzneală egalitatea femeii cu bărbatul, accentuând virtuţile creştine ale feminităţii, cum

ar fi blândeţea şi umilinţa; despre sprâncenele fin arcuite pe care şi le smulgea cu penseta de argint; loţiunile capilare discrete din henna pe care şi le aplica pe păr când soţul ei era absent; şi ciupiturile rapide pe care le aplica obrajilor ei, pentru a le da culoare, înainte să apară în faţa lui; despre băile cu lapte în care se scufunda pentru a-şi menţine pielea fină şi atrăgătoare; despre cum se freca viguros cu lămâi pentru a estompa pistruii; despre parfumul de trandafiri pe care şi-l distila ea însăşi după reţeta mamei sale; despre bomboanele de scorţişoară pentru gât pe care bucătarul ei le pregătea în număr foarte mare pentru a-i menţine respiraţia proaspătă; şi despre rochiile roşii, aurii şi argintii pe care i le făcea croitoreasa ei pentru a etala silueta încă suplă a unei femei care îmbătrânea, dar care îşi păstra talia subţire exercitând o autodisciplină de oţel la masă, abţinându-se de la hrana îmbelşugată, decadentă, întinsă în faţa ei pe platouri de aur şi de argint şi, spre marea ei supărare, prin faptul că nu născuse niciodată un copil. Toate acestea, pentru a păstra un bărbat care nu merita să fie păstrat, un nemernic ambiţios care tânjea după coroană şi era hotărât să îşi seducă propria fiică vitregă – înflăcărată, vioaia, tânăra prinţesă Elizabeth care stătea doar doi paşi mai jos de tronul pe care stătea fratele său. Doar sora ei, celibatara catolică Mary, ocupa o poziţie superioară pe linia succesiunii, iar ea deja

respinsese categoric avansurile pasionale ale lordului amiral.

Kate şi doamna Ellen se aplecară, o apucară pe Jane de braţ şi o ridicară. În timp ce o dezbrăcarăm, Jane nu spuse niciun cuvânt şi nu îşi luă privirea de la chipul lui Catherine Parr.

Mai târziu, când se aşternu liniştea în casă, şi servitorii, căscând, cu ochii somnoroşi, urcaseră în paturile lor de la mansardă, şi bonele noastre sforăiau întinse pe paturile cu rotile, eu şi Kate ne strecurarăm în picioarele goale înapoi în dormitorul lui Jane, strângându-ne halatele din damasc cu faţă de catifea peste schimburile de noapte din batist, ca nu cumva foşnetul lor să ne trădeze. Jane stătea întinsă, cu faţa albă şi liniştită, în spatele perdelelor de la pat verzi ca muşchiul de pădure şi cu auriu, având cuverturile trase până în dreptul bărbiei. Ceştile cu vin fiert pe care i le dăduse doamna Ellen o calmaseră, o încălziseră pe dinăuntru şi îi dezlegaseră limba, de obicei precaută. O scoaserăm din pat şi, spre fericirea noastră, descoperirăm că nu mai era o fantomă umblătoare, ci, din nou, draga, dificila, dar mult iubita noastră soră. Şi, după ce ne cuibărirăm sub aşternuturi, una lângă alta, ca trei boabe de mazăre într-o păstaie, Kate încă în halatul ei verde, iar eu în cel de culoarea prunei, Jane împărţi cu noi căpşunele, perele, merele şi nucile pe care oamenii obişnuiţi, înduioşaţi, care jeleau şi ei moartea reginei moştenitoare, i le

dăduseră ori de câte ori se oprea trăsura pentru a fi schimbaţi caii sau pentru a li se da apă.

— Au fost cu toţii atât de binevoitori, şopti Jane, uimită, de parcă bunătatea umană era un lucru ciudat şi minunat, pe care ea nu era obişnuită să-l vadă.

Atunci, în timp ce ne mâneam zgomotos bunătăţile şi ne sorbeam vinul, acum călduţ, pe care doamna Ellen îl lăsase, fu momentul când sora noastră ne mărturisi totul. Şi ce poveşti avu să ne spună! De-ar fi fost altcineva în afară de Jane a noastră, cea sinceră, aş fi suspectat nişte înfloriri exaltate. Ne relată totul despre hârjonelile indecente, depravate care uluiseră şi stârniseră întreaga Anglie, când se auzise cum lordul amiral îşi făcuse un obicei din a se furişa în dormitorul lui Elizabeth devreme, în fiecare dimineaţă, ca să o trezească cu gâdilături şi sărutări, tratând-o într-un fel cât se poate de familiar şi de intim; şi despre felul în care cei doi fuseseră surprinşi îmbrăţişaţi de soţia lui, cu mâna individului vinovat rătăcind pe sub jupoanele prinţesei, ceea ce dusese la alungarea lui Elizabeth şi umbrise bucuria lui Catherine de a fi rămas în cele din urmă însărcinată. În starea de delir cauzat de febra ce a urmat naşterii fiicei sale, gura lui Catherine îi înfierase pe soţul şi pe fiica ei vitregă ca un bici; îl acuzase pe lordul amiral că dorea ca ea să moară astfel încât el să fie liber să se căsătorească cu Elizabeth, micuţa lui destrăbălată

la un pas de a merge direct spre tron. Iar Jane îl văzuse cu ochii ei turnând un praf alb într-o cupă de vin şi apăsând-o de buzele lui Catherine, forţând-o să bea, ţinând strâns cupa şi presându-i marginea de aur mai tare pe buze, în timp ce ea scutura din cap şi încerca să scape, şi apoi ţinându-i mâna la gură ca să o facă să înghită când crezuse că s-ar putea ca ea să încerce să scuipe. Catherine muri cu urmele rotunde, mici, de un roşu violet livid, ale degetelor lui pe obraji şi pe maxilar. Când veni vremea să o îmbăieze şi să îi îmbrace corpul neînsufleţit, doamna ei de onoare preferată, o fiică vitregă din primul mariaj al lui Catherine Parr, Lady Tyrwhit, îi pictase obrajii cu o pastă de grafit alb şi pudră de alabastru pentru a-i reda aspectul de perlă a tenului.

Înainte să moară Catherine, fusese adus un avocat – Jane însăşi deschisese uşa de la dormitor ca să-l lase înăuntru –, şi lordul amiral o determinase pe soţia sa muribundă să dicteze un nou testament, prin care îi lăsa lui toate bunurile lumeşti, făcându-l, astfel, un om foarte bogat. Chiar îi prinsese mâna şi o ghidase pe pergament pentru a-şi semna numele, lăsându-i vânătăi pe articulaţii, pe care Lady Tyrwhit, de asemenea, le ascunsese cu afecţiune. Pe Jane o tulbura să-şi amintească cât de tare îi strânsese mâna, atât de tare încât să facă oasele miresei sale să pârâie şi să scârţâie ca şi cum ar fi protestat faţă de metodele lui crude, duplicitare.

— Nu a fost deloc dragoste în atingerea lui, niciun pic de delicateţe, doar cruzime şi o hotărâre de a se face voia lui, spuse Jane. Am vrut să fac ceva, am vrut să opresc totul, dar, până la urmă, eram la fel de neajutorată şi de lipsită de putere ca şi regina văduvă. El, fiind soţul ei, avea toată puterea.

Dar era mai mult, cu mult mai mult – genul acela de secrete care cântăresc atât de mult în inima unei tinere.

— Şi eu am păcătuit împotriva reginei văduve, mărturisi Jane, cu o voce plină de ruşine. Ea mi-a fost mamă mai mult decât propria noastră mamă – răbdătoare, iubitoare, încurajatoare şi cumsecade, atât de cumsecade –, iar eu i-am făcut rău aşa cum a făcut Elizabeth, doar că ea nu a ştiut niciodată; nu am fost descoperită.

Jane ne spuse în continuare cum Thomas Seymour stârnise ambiţia părinţilor noştri care ticluiau un plan grandios de a o căsători cu tânărul rege Eduard. Din exterior, părea o potrivire perfectă, Jane şi Eduard fiind amândoi de aceeaşi vârstă, englezi şi protestanţi devotaţi, sobri mai degrabă decât petrecăreţi, iar Jane fusese numită astfel în onoarea mamei regelui, Jane Seymour, a treia şi cea mai iubită dintre cele şase soţii ale lui Henric al VIII-lea. Deşi tânărul rege, care era, la urma urmei, doar un băiat palid, fragil, încercând din răsputeri să-l imite pe splendidul lui părinte, purtând haine cu umeri

căptuşiţi şi pălării cu pene, pozând cu mâinile pe şolduri şi picioarele în papuci de catifea în formă de cioc de raţă depărtate mult, declarase cu infatuare că el îşi dorea „o mireasă bine făcută şi înzorzonată”, „petrecăreţul său unchi Tom”, care îi dăduse tânărului monarh bani de buzunar pentru a-i câştiga favorurile şi recunoştinţa, era sigur că îl poate convinge că „Anglia are nevoie cel mai mult de o regină protestantă autohtonă, un adevărat trandafir englezesc, precum Lady Jane Grey, care va susţine credinţa reformată, nu de o prinţesă catolică, franţuzoaică, împodobită cu crucifixuri cu pietre preţioase, cu rozarii din perle care atârnă, îngenunchind pe scaunul de rugăciune înflorat şi aruncând daruri cardinalilor şi duhovnicilor ei favoriţi”. Obraznicul Tom Seymour avea atât de multă încredere în propriile lui intrigi, încât „putea vinde foc şi pucioasă Diavolului”, aşa obişnuia să spună mama noastră luând, precaută, distanţă, în timp ce tatăl nostru îmbrăţişa din toată inima visul de a-şi vedea prima născută încoronată ca regină.

Dar nimeni nu întreba, nici nu se sinchisea de felul în care Jane însăşi se simţea în privinţa viitorului planificat pentru ea. Ea nu dorea să se căsătorească cu Eduard; simţea răceala pe care el o emana precum o rafală de aer îngheţat, astfel încât până şi vara dârdâia şi tânjea după blănurile ei ori de câte ori era în prezenţa lui, şi vedea cruzimea licărindu-i în ochi, ceea ce o făcea să

tremure şi să se teamă de bărbatul care avea el să devină. Iar ea nu dorea nici să fie regină. Tot ceea ce dorea Jane – sau credea că doreşte – erau cărţile ei, ca să-şi petreacă viaţa în linişte, adâncită în studiu. Asemenea unei călugăriţe care se duce la mănăstire şi devine mireasă a lui Hristos, Jane dorea să se dedice credinţei reformate; ea nu voia ca vreun bărbat sau căsătoria să împiedice asta, şi nu avea timp sau răbdare pentru o idilă, ba chiar strâmba din nas şi lua în derâdere, cu ironie, ideea în sine.

De multe ori am auzit-o certând-o aspru pe Kate pentru că era mai avidă după dragoste decât după învăţătură, îndemnând-o să „dispreţuiască dorinţele carnale". Jane considera că poftele trupeşti erau un lucru abject, rău, dezgustător, şi nu voia ca acestea să-i păteze viaţa în vreun fel, nici măcar dacă le întâlnea în cântece sau în poveşti; pe oricine prindea desfătându-se cu aşa ceva, le spunea în faţă că ar trebui să cânte imnuri şi să citească Scriptura în schimb. Mai degrabă fanatică în această privinţă, ea îndemna pe toată lumea să „dispreţuiască dorinţele carnale" şi îi displăcea orice atingere, chiar dacă era doar din întâmplare.

Îmi aduc aminte că odată, când mergeam la călărit şi am dat peste unul dintre băieţii de la grajduri hârjonindu-se cu o ţărăncuţă pe un pat de paie într-o boxă pentru cai, Jane a făcut imediat cale întoarsă, a mers cu paşi mari înapoi în casă,

urmată în fugă de băiat şi de fată, pe jumătate îmbrăcaţi, implorând milă, motivând că erau îndrăgostiţi şi plănuiau să se căsătorească în curând, i-a comunicat incidentul mamei noastre şi a cerut ca amândoi să fie concediaţi din serviciul nostru. Şi altă dată, când a prins-o pe Kate oftând visătoare deasupra unei imagini drăguţe a unor îndrăgostiţi care se sărutau într-o grădină, Jane i-a smuls cartea, a rupt-o în bucăţi, i-a distrus cotorul, a azvârlit totul în foc şi a fugit să-şi spele mâinile în apă fiartă, pretinzând că erau la fel de murdare ca şi cum tocmai umblase cu mâna prin bălegar.

Asemenea reacţii aprinse erau întru totul tipice pentru Jane, iar mama noastră spunea că îl compătimeşte pe bărbatul care, într-o bună zi, se va căsători cu ea, pentru că, fără îndoială, el va crede că Jane este o mireasă rece ca gheaţa. Apoi apăru Thomas Seymour ca un vârtej, trimiţând cărţi, ziare, stilouri, iar gândurile lui Jane zburau la întâmplare, într-o zăpăceală sălbatică, lăsând totul atât de dezordonat încât nu ştia încotro să se întoarcă sau de unde să înceapă ca să-şi pună viaţa, din nou, în ordine.

Totul începu cu o plimbare în grădina de la Chelsea, conacul din cărămidă al lui Catherine Parr, de pe Tamisa, cu o discuţie despre sacrificiul de sine şi destin şi cu un trandafir roz, perfect. Catherine era ocupată cu croitoreasa, să-i coasă aplicaţii suplimentare şi buzunare la corsetele şi fustele ei, astfel încât să adăpostească mai bine

copilul care creştea în interiorul ei; o rugase pe Elizabeth să-i ţină companie şi să o ajute la alegerea materialelor pentru nişte rochii noi pe care hotărâse la repezeală să şi le facă, complimentându-şi fiica vitregă pentru simţul stilului şi al culorii, pentru alegerile îndrăzneţe pe care le făcuse şi de care o altă femeie cu părul roşcat s-ar fi ferit.

— Trebuie să împrumut puţin din curajul tău, draga mea, o auzi Jane spunând şoptit, în timp ce întinse mâna spre cea a lui Elizabeth. Poate era doar o şaradă pentru a nu o pierde din ochi pe fiica sa vitregă şi pentru a o ţine departe de soţul ei, dar fie că era vorba de sinceritate sau de o diversiune, Elizabeth nu putea refuza fără să pară nepoliticoasă şi nerecunoscătoare faţă de mama ei vitregă şi de gazda ei.

Astfel, Jane, care nu manifesta niciun interes pentru asemenea fleacuri inutile şi credea că „veşmintele simple se potrivesc cel mai bine unei tinere protestante”, fu lăsată să se amuze singură şi să aibă grijă de vânătăile în curs de vindecare de la o vizită recentă la Suffolk House din Londra, unde îndrăznise să se arate „năbădăioasă şi îmbufnată” la perspectiva de a deveni soţia regelui Eduard, declarând ferm că nu dorea deloc să se căsătorească, ci să rămână virgină toată viaţa şi să ofere credinţei reformate tot devotamentul pe care era de aşteptat ca o tânără fată să-l ofere soţului şi copiilor.

Mama îşi istovise braţul încercând să scoată, cu bătaia cruntă, asemenea „absurdităţi” din mintea lui Jane şi a trebuit să cheme doctorul pentru a-i aplica comprese şi a-l bandaja. Timp de o săptămână după aceea, fusese furioasă precum o ursoaică hăituită, având în vedere că durerea o forţase să stea acasă şi să-şi răpească plăcerea câtorva partide de vânătoare. Şi, fără prezenţa ei care să-l ţină în frâu, tata luase câteva kilograme în greutate la picnicurile şi banchetele care însoţeau aceste evenimente şi a trebuit să i se lărgească majoritatea hainelor.

Când mama a aflat că el devorase capul, cu coarne cu tot, al unui cerb făcut din marţipan la un banchet care urmase unei partide de vânătoare regală, aproape că a dărâmat casa cu ţipetele ei şi i-a smuls din perete câteva dintre trofeele de vânătoare, din preţioasa lui colecţie de capete şi coarne, şi le-a azvârlit în jos pe scări. Bietul tata abia s-a ferit să nu fie străpuns de magnificele coarne ale cerbului regal pe care îl înjunghiase la Bradgate.

Şi, ori de câte ori tatăl nostru venea acasă cu obrajii rumeni din pricina călăritului în viteză, cu hainele de vânătoare pătate de sângele animalelor ucise, foarte vesel, gata să se laude cu priceperea lui, mama îi arunca o cupă de vin sau un platou cu mâncare direct în cap şi se bosumfla şi mai mult, fiindcă ea ratase toată distracţia, fiorul de a fi ea la conducere, de a simţi cuţitul strâns în mână, de

a vedea lama strălucind în soare, mirosul de sânge plutind ca un parfum în aer acompaniat de bâzâitul muştelor, în timp ce ea se apropia de pradă şi vai de Jane, motivul ratării distracţiei sale preferate, dacă se întâmpla să-i treacă prin faţă mamei într-un asemenea moment.

În ziua aceea, la Chelsea, lordul amiral o găsise pe Jane ghemuită pe bancheta de la fereastră, cu jupoane în plus pe sub rochia ei simplă, gri, servind drept perne pentru fesele şi coapsele ei încă plăpânde, cu un măr în mână şi o carte deschisă pe genunchi, cu sprânceana încruntată de concentrare sub semicercul gri, simplu, al glugii sale franţuzeşti, absorbită de paginile cărţii, cu buzele mişcându-i-se în timp ce traducea Phaedo a lui Platon din greaca veche.

— La naiba cu Platon, este o zi prea frumoasă, iar tu eşti o tânără prea drăgălaşă pentru a te irosi pe un bătrân grec plicticos! exclamă el, făcând-o pe Jane aproape să turbeze de furie când el îi smulse cartea şi o azvârli cât acolo, înspăimântând-o chiar şi pe doamna Ellen. Biata doamnă aţipise deasupra lucrului de cusut şi fu deodată trezită, văzându-şi baticul tras într-o parte de un volum negru de filosofie greacă, ce venise zburând înspre ea precum un liliac.

— Vino la o plimbare cu mine, Jane! insistă lordul amiral. Şi, înainte ca ea să poată ezita, el deja o prinsese de mână şi o trăgea afară la soare, în timp ce ea se împiedica de marginile rochiei şi

privea înapoi neajutorată, ridicând din umeri, spre biata doamnă Ellen.

Când doamna Ellen îşi reveni în simţiri şi alergă după ei, protestând că Lady Jane trebuie să-şi pună mai întâi o pălărie care să-i protejeze tenul, deoarece era predispusă la pistrui, lordul amiral luă pălăria de paie pe care o ţinea ea în mână şi o trimise în zbor deasupra grădinii de trandafiri, de unde o ridică briza şi o făcu să aterizeze pe râu, declarând că el iubea pistruii şi roşeaţa în obraji, deoarece conferă caracter feţelor care altfel ar fi la fel de palide şi de plictisitoare precum statuile de marmură, şi că, pentru fiecare nou pistrui care îi va apărea lui Lady Jane în urma scurtei lor plimbări, el îi va da fetei, ca şi doamnei Ellen – se opri ca să-i facă cu ochiul, cochet, servitoarei – trei săruturi. Şi aşa se terminară lucrurile. O trase pe Jane de mână şi porniră pe aleea din grădină într-un pas vioi, iar doamna Ellen rămase acolo singură, privindu-i mirată, frământându-şi mâinile, foarte tulburată, şi întrebându-se dacă ar trebui să se simtă fermecată de lordul amiral sau insultată, şi să meargă drept înăuntru şi să se plângă reginei văduve. Lordul amiral avea un asemenea efect asupra oamenilor.

O conduse pe Jane afară, dincolo de grădină, în Parcul Mare, unde era întinsă o pătură sub ramurile groase ale unuia dintre bătrânii şi maiestuoşii stejari. Şi în timp ce Jane se aşează cu

modestie, aranjându-şi fustele, privind cu exasperare petele de iarbă şi rouă de pe tivul rochiei, care arătau cât de repede merseseră până acolo, lordul amiral luă dintr-un coş o farfurie cu prăjituri aurii, cu miere, „calde încă”, o carafă cu bere, două cupe de aur împodobite cu adevărate noduri ale îndrăgostiţilor de jur-împrejurul marginii şi o lăută înfrumuseţată cu panglici vesele de mătase. Şi apoi începu să cânte, încetinind ritmul voios, exuberant, de tavernă destrăbălată, până la o mângâiere senzuală, precum o mănuşă de mătase, stăruind asupra unor cuvinte, savurându-le, în timp ce ochii lui calzi, căprui îi întâlniră pe cei ai lui Jane, iar degetele lui pişcară corzile lăutei atât de neobrăzat, făcând aluzie la ce ar putea face dacă li s-ar da frâu liber să hoinărească de-a lungul corpului unei femei.

*

I-am dat prăjituri şi i-am dat bere,
I-am dat bani şi vin de Xeres;
Am sărutat-o o dată şi am sărutat-o de două ori,
Şi am fost nemaipomenit de fericiţi!

I-am dat mărgele şi brăţări fine,
I-am dat aur. Am crezut că-i e teamă
Până când m-a mângâiat pe barbă
Și am fost nemaipomenit de fericiţi!

Veselă mi-e inima, vesel mi-e mădularul,

Vesel mi-e sufletul şi toate cele.

Am sărutat-o o dată şi am sărutat-o de două ori,

Şi am fost nemaipomenit de fericiţi!

La final, în timp ce ultimele note mai pluteau în aer, el se aplecă şi îşi lipi buzele uşor de ale lui Jane.

— Acum, zise el, orice se întâmplă, eu voi rămâne întotdeauna primul. Orice s-ar întâmpla, dacă vei fi vreodată regina Angliei sau vei rămâne doar regina inimii mele, scumpa mea Jane, eu voi fi întotdeauna primul bărbat care a sărutat-o pe Lady Jane Grey, nimeni nu îmi poate lua asta vreodată; această onoare – această mare onoare – va fi a mea pentru totdeauna.

Jane se trase înapoi pe călcâie, clipind dezorientată.

— Milord, ce… ce vreţi să spuneţi?

Abia părăsiră cuvintele acestea buzele ei, că se trezi prinsă în îmbrăţişarea puternică a lui Thomas Seymour, apăsată sufocant de pieptul lui puternic, musculos, astfel încât acele care îi fixau gluga pătrunseră în scalpul ei ca nişte mici cuţite, unele, după cum avea să descopere doamna Ellen mai târziu, când o ajuta pe Jane să se pregătească de culcare în noaptea aceea, chiar făcuseră să-i dea sângele.

— Ce spun? repetă el. Doar că te iubesc, draga mea Jane, te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Nu auzi

lucrul acesta în fiecare respiraţie a mea, în fiecare mişcare pe care o fac, în fiecare bătaie a inimii mele? Te iubesc, Jane, te iubesc! Pe tine, numai pe tine!

Şi apoi îi dădu drumul, atât de brusc încât Jane căzu pe coate şi aproape că zdrobi lăuta. Cu un oftat resemnat, înfrânt, el se dădu înapoi, dar, în timp ce făcu acest lucru, o prinse cu iscusinţă de mână. Cu o ultimă privire arzătoare şi un oftat ca să-şi tragă sufletul, el se opri o clipă pentru a-şi veni în fire înainte să închidă ochii şi apoi, respectuos, să se încline şi să îşi apese buzele, inocent, de dosul mâinii ei care tremura.

— Dar, de dragul Angliei, pentru un bine mult mai mare, trebuie să-mi sacrific inima şi să te las să pleci, zise el, cu un oftat descurajat. Tu, draga mea, ai fost menită pentru lucruri cu mult mai mari decât îţi pot oferi eu. Tu eşti menită să porţi o coroană şi să fii torţa care îi conduce pe englezi afară din întunericul romano-catolic spre lumina credinţei reformate! Tu, draga mea, oricât de mult mă face acest lucru să sufăr, trebuie să fii tovarăşa de viaţă a lui Eduard, nu a mea.

— Dar eu nu vreau să mă căsătoresc cu Eduard! protestă Jane, pentru prima dată exprimându-şi cu voce tare sentimentele. El… el… mă înspăimântă! Iar eu… nu… îl… iubesc.

— Ştiu că nu îl iubeşti, draga mea. Thomas Seymour o cuprinse încă o dată în braţe. Şi nu te învinovăţesc. Nimeni nu îl iubeşte pe Eduard, nu

cu adevărat! El este nepotul meu, fiul pentru care sora mea preaiubită şi-a pierdut viaţa ca să-l nască şi, cu toate astea, nu îl pot iubi din inimă şi trebuie să mă prefac în prezenţa lui. Este la fel de rece precum un peşte, un mic înfumurat care se ia mult prea în serios. Nu are nimic din măreţul farmec al părintelui său sau simţul firescului, şi nici simţul umorului, şi nu ştie nimic despre dragoste şi căldură sufletească, şi nici nu are dorinţa de a învăţa. Dar tu trebuie să te căsătoreşti cu el, iubirea mea; este destinul tău să fii regina evlavioasă şi cinstită, virtuoasă şi învăţată a lui Eduard; uniţi, împreună veţi fi conducătorii noului Ierusalim, lovitura de trăsnet pentru papistaşii din toată lumea; domnia voastră va fi lovitura de moarte pentru credinţa catolică din Anglia! Fiecare dintre noi trebuie să ne sacrificăm propriile noastre inimi şi cele mai adânci dorinţe pentru binele mai măreţ, pentru Anglia şi credinţa reformată, draga mea. Dragostea noastră va fi martira datoriei!

Îi trase gluga de pe cap şi-i culese acele din păr, îi mângâie părul înainte de a o trage din nou aproape de el şi de a-şi apăsa buzele, cu căldură, cu tandreţe, de tâmpla ei.

— Când vei sta în braţele lui, gândeşte-te la mine, dragă Jane, şi la faptul că inima mea bate numai pentru tine! Vom avea întotdeauna visele noastre care să ne consoleze şi vom şti că ele au fost sacrificate, dezinteresat, pentru un bine mai

măreţ. Şi, oricât de rece este Eduard, adu-ţi întotdeauna aminte, dragostea mea pentru tine vibrează fierbinte şi-ţi va ţine de cald, îţi va da putere să mergi mai departe şi să-ţi faci datoria aşa cum trebuie, într-adevăr, aşa cum trebuie să facem cu toţii.

— Şi când te va pătrunde, închide ochii, dragostea mea, şi gândeşte-te la tot binele pe care tu, regina noastră protestantă, autohtonă, poate să îl facă pentru Anglia, la toate sufletele pe care le vei salva şi la faptul că sămânţa pe care el o plantează în pântecul tău este viitorul Angliei, fiul care într-o zi va conduce şi ne va feri pe toţi de înrobirea catolică, de cătuşele şi lanţurile pe care papa şi Mary Tudor ar dori să le lege strâns în jurul nostru! Anglia are nevoie de tine, Jane, iar această revendicare, această nevoie trebuie să aibă întâietate faţă de dorinţa mea pentru tine, şi viceversa. Pentru că tu mă doreşti, nu-i aşa, Jane?

În acel moment, Jane îşi dădu seama brusc, chiar în timp ce clătina din cap şi se bâlbâia, că, da, într-adevăr îl dorea. Cât de curios era faptul că nu-şi dăduse seama niciodată până în momentul în care trebuia să renunţe. Era, spuse ea, ca şi cum nu ai fi ştiut niciodată că ai un braţ, până când chirurgul vine să ţi-l taie. Lordul amiral era cu adevărat cel mai convingător şi mai copleşitor bărbat!

Jane se simţea atât de copleşită de declaraţia de dragoste a lordului amiral că nu putu mânca o

îmbucătură, doar înghiţi berea la repezeală, agitată, iar prăjiturile cu miere se răciră în vreme ce chipul şi inima ei se înfierbântară. Iar când se întoarseră pe jos spre casă, braţ la braţ, de data aceasta într-un ritm mai tihnit, lordul amiral culese un trandafir roz şi i-l oferi lui Jane.

— În fiecare dimineaţă când apare rouă pe trandafiri, adu-ţi aminte întotdeauna, preaiubita, draga mea Jane, că ei plâng de invidie, deoarece culoarea lor nu se poate compara cu rozul din obrajii tăi.

Iar apoi el se aplecă şi îi dădu un ultim sărut prelung pe obraz.

— Şi buzele…

Şi o sărută, lung şi adânc, iar ea gustă din prăjiturile şi berea, încă proaspete, de pe buzele lui.

Când Jane urcă scările, o întâlni pe Elizabeth pe palier într-o rochie roşie, îndrăzneaţă, care, împreună cu părul despletit, aprins ca focul, ce-i curgea pe spate, o făcea să arate ca o siluetă de foc. Stătea lângă fereastra care dădea spre grădină, trasând alene literele CP şi TS lucrate în sticlă roşie, aurie şi verde, în vitraliu, mişcându-şi degetul ei lung, de un alb pal, în aşa manieră încât, făcând încrezător cu vârful degetului un adaos literei C, aceasta deveni, în schimb, un E cu un braţ în mijloc întinzându-se cu lăcomie după TS – Thomas Seymour. Când se apropie Jane, ea se întoarse brusc şi îi aruncă lui Jane o privire atât de

înflăcărată, atât de aprinsă, văpaia din ochii ei fiind la fel de strălucitoare precum părul roşcat al Tudorilor, încât Jane fu sigură că Elizabeth văzuse ceea ce tocmai se întâmplase între lordul amiral şi ea, că, uitându-se de la o fereastră de deasupra, ea asistase la acel sărut delicat şi îşi imaginase cuvintele de dragoste care îl însoţiseră. Apoi Elizabeth se întoarse pe călcâie, cu părul despletit fluturându-i precum o perdea de flăcări, aproape plesnind-o pe Jane peste faţă şi, cu nasul în vânt şi cu o mişcare bruscă, impertinentă, a fustelor roşii, precum cele ale prostituatelor, se năpusti în sus pe scări, în camera ei, şi trânti uşa atât de răsunător încât ecoul se răspândi în întreg conacul.

În dimineaţa următoare, stând la căldură sub plapuma din catifea cu franjuri a patului ei pufos, cu pene, Jane zâmbi în sinea ei şi-şi mişcă jucăuş degetele de la picioare când îl auzi pe Tom Seymour strecurându-se pe coridor şi uşa de la camera lui Elizabeth se deschise cu un scârţâit, fericită şi sigură de faptul că lordul amiral o iubea pe ea cu adevărat, nu pe neruşinata, pătimaşa damă de companie, Elizabeth.

— Elizabeth este doar o jucărie, o femeiuşcă desfrânată, focoasă, care adaugă puţină picanterie în viaţa unui bărbat, o distracţie care nu înseamnă nimic.

Thomas Seymour dăduse din umeri atunci când ea îndrăznise să menţioneze, în treacăt,

aparenta lui infatuare faţă de prinţesă.

— Sunt un bărbat cu nevoi şi impulsuri, draga mea, explică el, şi, din moment ce nu te pot avea pe tine, deoarece nu poate exista vreo insinuare de comportament indecent care să păteze numele viitoarei noastre regine – ridică indiferent din umerii lui frumoşi –, din moment ce nu te pot avea pe tine… mă distrez cu Elizabeth, o târfuliţă născută dintr-una mai mare, dar nu o iubesc. Cum aş putea? Când eu te iubesc pe tine, Jane, doar pe tine! Te iubesc cu destulă nobleţe, respect şi onoare cât să renunţ la tine, să-mi pun propria inimă pe altar ca un sacrificiu şi să te eliberez, pentru a servi unui scop mai înalt. Nu te pot trage înapoi, draga mea, pentru că te iubesc cu mult mai mult ca să mă gândesc doar la plăcerile mele lacome şi să îi refuz Angliei regina pe care o merită şi de care, deopotrivă, are nevoie.

În patul ei de la Bradgate, sub plapumă, în siguranţă, în braţele iubitoare ale surorilor ei, Jane plângea în hohote.

— Dar nu l-am întrebat de Catherine, soţia lui; nu am putut! Nu o puteam uita. Niciodată nu aş putea s-o uit! A fost atât de bună cu mine, dar în acele momente fericite, când el şi-a declarat dragostea pentru mine, nu am vrut să-mi aduc aminte nici de ea! El mă iubea! Cineva mă iubea, mă iubea cu adevărat! Şi asta era suficient! Ştiam că nu puteam să fim împreună, iar eu am încercat să-mi spun mie însemi că nu greşeam cu nimic,

dar greşeam, greşeam! Gândurile, sentimentele, dorinţele erau reale şi adevărate, şi, astfel, mai rele decât ceea ce făcea el cu Elizabeth, care era josnic şi fals şi nu însemna nimic! Iar acum regina Catherine este moartă, şi eu nu pot mărturisi, nici nu pot implora iertarea. Va trebui să trăiesc cu vina aceasta pentru tot restul vieţii mele!

Plângea cu suspine şi nu puteam face nimic ca să o consolăm sau să o încurajăm; tot ceea ce puteam face era să o ţinem în braţe şi să o lăsăm să plângă până când avea să adoarmă.

După moartea reginei văduve, totul începu să se destrame. Fiica ei nou-născută muri, încă o micuţă Mary neiubită, nedorită şi inoportună. Şi fără mâna lui Catherine Parr care să îl înfrâneze şi să îl conducă, lordul amiral dădu deoparte orice precauţie şi bun-simţ şi se repezi cu capul înainte, cu viteză maximă, direct în hăţişul dezastrului. Ultima lui faptă riscantă, exagerată îl costă totul, când se furişă într-o noapte, târziu, în camera regelui şi încercă să-l fure pe băiatul ameţit de somn ca să-l însoare în secret cu Jane, sperând să vadă mariajul consumat şi astfel cei doi să fie uniţi în mod legal înainte de ivirea zorilor. Plănuia ca, odată cu lumina dimineţii, să se întoarcă la palat cu regele şi noua lui regină şi să-l înlocuiască pe fratele său, Eduard Seymour, ca lord protector al regatului.

Dar uitase să includă un câine de pază în calculele lui – simţind apropierea unui intrus,

câinele Spaniei al regelui lătră. Lordul amiral încercă să distragă atenţia câinelui, smulgându-şi unul din papucii din catifea, cu talpa moale – cu mult mai potriviţi pentru a se strecura prin palat după miezul nopţii decât cizmele spaniole din piele pe care le purta de obicei –, şi azvârlindu-l în partea cealaltă a camerei, dar animalul vigilent al lui Eduard nu arătă niciun interes şi, în schimb, alergă spre intrus şi se repezi să muşte. Lordul amiral intră în panică, scoase un pistol şi împuşcă mortal câinele, şi astfel îşi spulberă orice şansă pe care o avea de a-şi convinge nepotul să facă un gest de clemenţă regală. Gărzile se năpustiră înăuntru în timp ce Eduard urla şi plângea, cu picioarele goale alunecând pe sângele câinelui loial, în timp ce lovea cu pumnul în pieptul unchiului său, odinioară unchiul preferat.

Thomas Seymour îşi petrecu restul vieţii în Turn în timp ce, una câte una, toate fărădelegile lui ieşeau la iveală, combinaţiile cu piraţii, un plan de a deprecia monedele prin îndepărtarea metalului preţios din ele, pentru a delapida bani de la Monetăria Regală, stocurile de arme şi, cel mai interesant dintre toate, pentru un public avid după scandal regal, detaliile sordide ale distracţiei cu Elizabeth. Şi acela fu sfârşitul categoric al tuturor planurilor de a-i găsi o partidă regească lui Jane, mai ales că părinţii noştri se mutară degrabă, ca să se distanţeze de Thomas Seymour şi de planurile lui nesăbuite.

Mama fugi, într-o stare de alarmare prefăcută, la lordul protector şi îl informă indignată că fiica ei cea mare nu era un pion în jocul lordului amiral, iar ea îi respingea şi îi contesta cu vehemenţă pe toţi cei care ar încerca să o transforme în aşa ceva. Plesni cu palma întinsă, cu fermitate peste cea mai mândră realizare a regelui, Cartea de rugăciuni a Bisericii Anglicane, care trebuia să onoreze fiecare biserică din Anglia.

— Jur că nu este aşa şi niciodată nu a fost!

Jane, afirma ea cu fermitate, fusese protejata reginei văduve Catherine, şi ea îi promisese că va aranja o căsătorie potrivită pentru ea; făcuse chiar aluzia, mama noastră, cu o modestie prefăcută, încât oricine o cunoştea ar fi văzut prin ea ca prin cea mai rafinată sticlă veneţiană, că propriul lui fiu, Eduard Seymour cel mic, fusese unul dintre posibilii pretendenţi pe care Catherine îi avea în minte, ridicând în slăvi înţelepciunea lui, maturitatea şi şarmul, declarând că el, un tânăr promiţător, va călca pe urmele tatălui său. La urma urmei, Catherine fiind moartă, nu mai era nimeni care să o contrazică, cu excepţia lordului amiral, şi propriul său frate ştia mai bine decât oricine că, dacă Thomas spunea că cerul este albastru, era cel mai bine să priveşti în sus ca să te convingi. Iar mama era suficient de chibzuită cât să adauge că regina văduvă îi spusese, confidenţial, că ea însăşi nu avea vreo aversiune faţă de lordul protector şi de soţia lui, că

neplăcerile în ceea ce priveşte proprietatea asupra unor bijuterii, fie că erau proprietatea Coroanei sau a lui Lady Catherine, fuseseră în întregime exagerate de lordul amiral; „cunoscându-vă fratele la fel de bine ca dumneavoastră, milord”, adăugă mama cu o voce scăzută, însoţită de o mişcare înduioşătoare a capului, pe care o reproduse mai târziu pentru tatăl nostru, „sunt sigură că înţelegeţi”.

În timp ce furtuna izbucnea deasupra capului lui Tom Seymour, Jane lâncezea şi stătea abătută la Bradgate. Încerca să se piardă în paginile preaiubitelor ei cărţi, să readucă raţiunea în mintea ei cu Socrate şi Scripturile, făcând eforturi şi luptând împotriva iubirii sale secrete pentru lordul amiral, acum strivită precum o floare sub călcâiul puternic al cizmei adevărului, cu toate acestea încă pulsând slab de viaţă, încercând să reînvie din propria-i cenuşă în timp ce Jane se opunea.

Oricât de mult îi displăcea ei Elizabeth, cu mulţi ani mai târziu, când am crescut şi am cunoscut-o pe suverana noastră mai bine şi am asistat personal la lupta ei împotriva sentimentelor faţă de acel nemernic, şarmant şi seducător, Robert Dudley, cred că ea şi Jane au avut mai multe în comun decât oricare dintre ele ar fi putut bănui vreodată.

În cele din urmă, mama noastră, „sătulă peste poate de supărarea şi faţa posacă a lui Jane”,

hotărî să accepte invitaţia prinţesei Mary de a merge să petrecem Crăciunul şi Anul Nou cu ea la Conacul Beaulieu, în Essex.

Eu şi Kate nu ne puturăm ascunde sau domoli bucuria, ţopăind pe vârfurile picioarelor şi agitându-ne suficient de mult încât să ne atragem nişte cuvinte dure din partea mamei noastre, până când, în cele din urmă, ne puserăm şeile pe ponei şi pornirăm călare, bucuroase, răsfăţându-ne în căldura pufoasă a blănurilor noastre de iarnă, a mănuşilor din piele, brodate, cu franjuri aurii, şi a costumelor de călărie noi, din catifea – de culoarea scorţişoarei, pentru Kate, şi a cireşelor negre, pentru mine.

Verişoara Mary era întotdeauna foarte cumsecade cu noi, şi o vizită la ea sau din partea ei însemna, întotdeauna, foarte multe cadouri. Ei îi plăcea să pretindă că noi suntem nişte fetiţe, fiicele pe care întotdeauna tânjise să le aibă, dar nu le-a avut niciodată, şi ne răsfăţa cu darurile pe care le-ar fi dat lor.

Dar Jane ieşi târându-şi picioarele încălţate cu cizme şi ca şi cum costumul ei de culoarea cenuşii, cu o croială sobră, ar fi fost făcut din plumb, nu din catifea, iar cataramele de argint de la cizme ar fi fost lanţuri de fier, lăsându-şi fusta să atârne până când mama strigă la ea să o ridice.

Jane urcă pe cal cu o stare atât de sumbră încât aproape că vedeam un nor negru de ploaie plutind deasupra ei, vărsându-i picături de ploaie

rece pe cap. Dispreţuia devotamentul verişoarei noastre regale faţă de credinţa catolică în care fusese crescută, ornamentele bogate, crucifixele cu pietre preţioase, „accesoriile luxului papistaş” cu care aceasta se împodobea pe ea şi camerele ei. În timp ce plecam din curte şi ieşeam pe porţi, avui o asemenea senzaţie, o presimţire atât de bolnăvicioasă, de temătoare încât îmi încetinii poneiul din trap, lăsându-l la pas, şi mă uitai înapoi la înfăţişarea încruntată a lui Jane. O privire îndreptată spre ea mă făcu să îmi doresc să am puterea de a-i spune să se întoarcă, dar eu eram doar o fetiţă, fără puterea de a interveni sau de a schimba ceva. Mama, călărind în faţa noastră, părând grandioasă precum o regină, stând dreaptă în şa, înfăşurată în catifea portocalie, cu blănuri de vulpe roşcată şi trandafiri de aur cu rubine, cu părul prins cu o plasă de aur sub pălăria ei cu pene, decretase că vom merge, şi s-ar fi asigurat că eu aveam să regret dacă aş fi îndrăznit să-mi mărturisesc teama care mă cuprinsese atât de brusc şi de copleşitor. Şi ştiam că, dacă aş fi încercat să o exprim în cuvinte, ar fi sunat absurd, după cum ştiam şi că râsul care i-ar fi izbucnit de pe buze nu i-ar fi urcat în privire; acolo aş fi văzut doar batjocură şi dispreţ. Iar eu nu doream să văd aşa ceva în ochii propriei mele mame, aşa că nu spusei nimic.

Când ajunserăm la Beaulieu, Lady Anne Wharton, una dintre doamnele de onoare ale

verişoarei noastre regale, ieşi să ne întâmpine şi să ne însoţească înăuntru. Când trecurăm pe lângă capelă, ea se opri în faţa uşii deschise şi făcu o reverenţă adâncă spre altarul pe care era aşezat chivotul ce conţinea azima, bucata de pâine despre care catolicii credeau că se transformă în mod miraculos în trupul Domnului nostru când este ridicată de preot în timpul liturghiei catolice.

Jane se zbârli, iar eu simţii furnicătura îngheţată a fricii în jos pe spinare. O trăsei de mână, dar ea mă ignoră.

— De ce te închini? întrebă sora mea, cu o voce bolnăvicios de dulce, precum carnea stricată ascunsă sub o crustă groasă de mirodenii. Este înăuntru verişoara noastră?

— Nu, milady, explică, răbdătoare, Lady Wharton, mă închin în faţa azimei – El, Cel care ne-a creat pe toţi.

Jane îşi făcu loc pe lângă ea şi, în mod exagerat, se uită atent în capela luminată de lumânări, apoi se întoarse cu faţa la Lady Wharton cu ochii deschişi de uimire.

— Cum de poate fi El acolo, Cel care ne-a creat pe toţi, când de fapt brutarul l-a făcut pe El?

Sora mea se opunea cu fervoare credinţei catolice în transsubstanţiere. Nu avea câtuşi de puţin toleranţă faţă de oricine credea că, în timpul serviciului religios, pâinea devine trupul Mântuitorului nostru şi vinul, sângele Lui preţios. Batjocorea, lua în derâdere şi ataca veninos

această credinţă ori de câte ori avea ocazia, insistând că era o insultă la adresa bunului-simţ, a credinţei şi a inteligenţei.

În astfel de momente, eu eram întotdeauna bucuroasă că nu îi mărturisisem în taină lui Jane, aşa cum îi mărturisisem lui Kate, că mă încredeam în miracole şi mă rugam în fiecare noapte ca Dumnezeu să facă unul şi pentru mine şi să mă facă să devin o tânără frumoasă şi bine proporţionată, cu membrele subţiri, precum surorile mele. Jane ar fi fost atât de dezamăgită de mine dacă ar fi ştiut, iar eu băteam în retragere când mă gândeam la predicile usturătoare şi morala cu care mi-ar fi bombardat bietele urechiuşe. Dar Kate şi tata erau întotdeauna binevoitori şi mă asigurau repede că în familia noastră se nasc femei foarte mici şi delicate, mama noastră vânjoasă, robustă fiind, desigur, excepţia, dar noi am ştiut mereu că eu eram diferită. Chiar dacă obişnuiam să mă strecor afară în pădurea care înconjura proprietatea de la Bradgate, să mă caţăr într-un copac şi să-mi leg de picioare cărămizile pe care le furasem când au venit muncitorii să construiască un zid nou şi să atârn de un picior, ignorând muşcătura cojii de copac în palmele mele delicate şi durerea îngrozitoare a braţelor şi a umerilor, şi, în partea de jos a spatelui, rugându-mă şi concentrându-mă din răsputeri, dorindu-mi ca greutatea cărămizilor să-mi îndrepte spinarea şi să-mi facă braţele şi

picioarele să se întindă, nu am mai crescut niciun centimetru după cea de-a cincea aniversare a mea.

Pe când mă gândeam astfel, apăru verişoara noastră de neam regal. Rochia ei era somptuoasă, din satin mov împodobit cu pietre preţioase, strălucitoare, manşoane din brocart cu aur şi jupon, iar gluga elaborat ornată cu pietre preţioase aşezată ca o coroană pe părul ei decolorat, cu şuviţe cenuşii, nu putea ascunde liniile gravate adânc de-a lungul sprâncenei sale, care-i încadrau gura foarte îngrijită, cu buze subţiri, ochii adânciţi în orbite sau faptul că era palidă şi avea faţa ciupită. O umflătură în obrazul ei şi o aromă puternică de cuişoare plutind în jurul ei, rivalizând cu florile din parfumul ei, îmi spuneau că avea o durere de dinţi. Observai zâmbetul şovăind, apoi dispărând de pe buzele ei, iar privirea îi deveni foc şi gheaţă când o privi pe Jane.

— Mi-aş pune capul pe butuc şi cu bucurie aş accepta moartea decât să asist la vreun serviciu religios din cartea de rugăciuni a lui Eduard! declară ea în timp ce ea şi Jane se priveau una pe alta precum duşmanii pe un câmp de bătălie.

Reacţionând repede, mă aruncai asupra verişoarei Mary, îmbrăţişându-i genunchii. Ea se clătină şi se dădu înapoi, dând din mâini, şi doar intervenţia rapidă a mamei o făcu să nu cadă. Înecând cuvintele furioase ale mamei cu lacrimile

mele, de îndată ce verişoara Mary îşi recăpătă echilibrul, îngenunche şi încercă să mă mângâie, mă aruncai cu braţele în jurul gâtului ei şi îi şoptii la ureche o rugăminte aprinsă de a nu se supăra pe Jane.

— A fost atât de tristă de când a murit regina Catherine.

Verişoara Mary făcu un semn rapid cu capul şi spuse:

— Înţeleg.

Apoi se ridică şi se duse să o îmbrăţişeze mai întâi pe Kate, apoi pe mama noastră şi, la urmă, pe Jane, adăstând în timp ce ţinea în braţe trupul cu spatele ţeapăn al surorii mele şi îşi exprima condoleanţele pentru moartea reginei moştenitoare. Eram sigură că o va provoca pe Jane când spuse că regina Catherine fusese în rugăciunile ei, deoarece Jane, protestantă fiind, nu credea în servicii religioase pentru sufletele celor dispăruţi şi în rugăciuni pentru cei morţi; cei în viaţă aveau mai mare nevoie de ele. Dar Jane îşi muşcă limba şi zâmbi stins când verişoara noastră îi mângâie faţa palidă şi îi spuse că se va ruga şi ea pentru Jane, pentru ca „tristeţea ei să fie alungată*” şi ca fericirea să o găsească din nou în această casă.

— Mă voi strădui şi eu să se întâmple aşa. Am un dar special pentru tine, micuţă verişoară Jane, şi pentru Kate şi Mary, de asemenea, adăugă ea cu un zâmbet cald în timp ce ne îndemnă să o

urmăm la etaj. După ce mama, cu răbdarea grav încercată de felul în care ne dăduserăm în spectacol eu şi Jane, pretinse că o doare capul şi o lăsă pe Lady Wharton să o conducă spre camera care fusese special pregătită pentru ea, eu şi Kate o luarăm pe verişoara Mary de mână şi, cu Jane târându-se posomorâtă în spatele nostru, ne îndreptarăm nerăbdătoare spre camera pe care ea o pregătise special pentru noi.

În minunata, grandioasa cameră cu brocart roz şi auriu, pe care noi, cele trei surori, urma s-o împărţim, dormind într-un uriaş pat cu baldachin cu stâlpi auriţi, rotunzi şi groşi ca nişte bărbaţi voinici, ne aşteptau nişte rochii drăgălaşe, întinse pe pat pentru ca noi să oftăm la vederea lor şi să le admirăm. Dar mai întâi, trei servitoare cu bonete albe şi şorţuri – una pentru fiecare dintre noi – aşteptau, pregătite să ne dezbrace şi să ne îmbăieze. Erau trei căzi din cupru înşirate în faţa şemineului masiv din piatră cioplită, iar servitoarele stăteau pregătite să toarne oale aburinde cu apă şi să presare petale uscate de trandafiri deasupra. Băile aveau să ne încălzească trupurile, şi, în timp ce noi ne înmuiam, aveau să fie şi ceşti aburinde cu vin cu mirodenii, care să ne încălzească pe dinăuntru. Şi apoi… rochiile!

Pentru Jane era o rochie din mătase în nuanţa celui mai pal verde marin, o culoare minunată care părea să varieze între albastru şi verde în timp ce cutele strălucitoare, brodate cu valuri de

argint cu margini albe, şi mici peşti argintii, splendizi pluteau ca apa peste picioarele surorii mele, unduindu-se în timp ce se mişca. Rochia era finisată cu broderie albă de culoarea perlei, precum cel mai fin şi mai delicat filigran, dând iluzia de spumă albă care pluteşte pe mare. Iar pentru Kate, ca să se potrivească cu buclele ei arămii, sclipitoare, era o rochie din mătase de un portocaliu pal, nu prea delicată, nici prea îndrăzneaţă, peste care fâlfâiau fluturi brodaţi din aur, cu volănaşe din dantelă aurie mărginind corsetul croit în formă pătrată şi înconjurându-i încheieturile delicate. Iar pentru mine, verişoara Mary, ştiind că eu preferam să mă îmbrac în nuanţe mai închise, alesese o mătase de culoarea dudelor negre cu o jachetă şi mâneci din damasc purpuriu cu modele florale din argint, cu dantelă argintie la gât şi la încheieturi. Şi erau papuci din satin asortaţi fiecărei rochii. Cu câtă grijă iubitoare alesese verişoara noastră fiecare rochie!

Ne puse să ne aliniem ca să ne admire, apoi se plimbă prin spatele nostru şi, pe rând, ne prinse fiecăreia un colier la gât – perle pentru Jane cu un pandantiv pătrat din smarald de un verde primăvăratic atârnând de un colţ; o piatră portocalie, aprinsă, suspendată ca o minge de foc în flăcări pe un lănţişor de aur pentru Kate, şi un lung fir împletit din mărgele de granat şi ametist cu trandafiri de argint pentru mine. Şi apoi verişoara Mary, lamentându-se cât de decolorate

şi rare crescuseră propriile ei bucle netede, lipsite de strălucire, în ciuda spălăturilor cu şofran pe care le încercase în ultima vreme, amintindu-şi cu melancolie, suspine şi ochi înceţoşaţi de lacrimi zilele fericite, de aur, ale copilăriei sale când oamenii o numiseră „Prinţesa Gălbenea” graţie nimbului auriu-portocaliu care era părul ei, ne puse pe fiecare să stăm între genunchii ei în timp ce ne pieptănă cosiţele, de o sută de ori pe fiecare, cu o perie cu ţepi groşi şi partea din spate de aur, şi ne puse să numărăm cu voce tare astfel încât să vadă cât de bine ştiam numerele.

Jane le spuse cu o graţie modestă, lăsând să se observe clar, din vocea ei şi din atitudine că ea considera acest exerciţiu o insultă adusă inteligenţei ei. Dar verişoara Mary alese să ignore acest lucru, îi zâmbi şi clătină din cap încurajator în tot acest timp, apoi o sărută pe Jane pe obraz şi îi încoronă buclele ei castaniu-roşcate cu o cunună de perle. Pentru cârlionţii arămii ai lui Kate avea o bonetă delicată din plasă de aur cu ochiuri cu perle de culoarea piersicii, iar pentru părul meu creţ, încăpăţânat, roşu spre negru de samur, o glugă din catifea de culoarea prunei cu un granat şi o margine de trandafiri din argint. Apoi, toată numai zâmbet, ne conduse spre Sala Mare unde ne aştepta o altă surpriză.

Simulând un interes drăgăstos, mama, căreia părea acum că-i trecuse durerea de cap, sări în sus cu un icnet şi izbucni:

— Niciodată până acum nu mi-am văzut fiicele să arate mai frumos!

Dar noi eram toate cu mult mai interesate de următoarea surpriză a verişoarei Mary. Ea bătu din palme şi două servitoare în uniformele Casei Tudor, verde cu alb, intrară purtând ceea ce eu la început înţelesei că era un portret cu ramă suflată în aur al unei doamne frumos înveşmântate şi împodobite cu bijuterii. O privire mai atentă dezvălui, spre imensa noastră încântare, că acest portret era făcut în întregime din dulciuri – marţipan în diferite forme, colorat şi poleit cu aur, zahăr, răsucit cu pricepere şi colorat, şi cristale care licăreau precum pulberea de diamante, toate sortimentele de bomboane şi acadele, un curcubeu, strălucitor, tentant, făcut din fructe glasate, zaharisite, uscate şi glazurate, bomboane, drajeuri pentru gât, pastile, bomboane de supt, napolitane, flori zaharisite, ghimbir cristalizat, coajă de portocală şi de lămâie glasată, şi migdale trecute prin zahăr şi miere, atât porţionate, cât şi întregi. Pânza pe care fusese creat tabloul era turtă dulce crocantă, iar rama care îl încadra era făcută din marţipan poleit cu aur. Tata, care iubea dulciurile atât de mult, ar fi fost nespus de încântat dacă l-ar fi văzut. Ştiam că-i va lăsa gura apă când îi vom spune despre el şi că nu va putea să se uite la un portret fără să îşi imagineze că era făcut din dulciuri numai bune de mâncat.

Verişoara Mary radia de bucurie şi bătu din

palme la încântarea noastră, uitând aproape în totalitate de durerea ei de dinţi, în timp ce rupse puţină coajă de portocală glasată din mâneca doamnei făcute din bomboane, şi ne spuse că puteam mânca oricât de mult doream, înlăturând, printr-un semn cu mâna, protestele mamei noastre că ne va strica pofta de mâncare la cină.

Cu un chiot necuviincios de încântare, eu şi Kate ne aruncarăm cu lăcomie asupra lui, ca doi purceluşi, mâinile noastre mici şi energice înhăţând cireşe roşii şi verzi, glasate, pe post de rubine şi smaralde.

Dar Jane nu vru deloc să guste şi îşi întoarse spatele de la bucuria noastră. Scoase de undeva o carte mică, legată în negru, şi se aşeză lângă foc să citească, ignorând suferinţa din ochii verişoarei Mary şi furia din ochii mamei. Dar aceea era Jane, fidelă sieşi şi nimănui altcuiva, lipsită de tact, călcând în picioare sentimentele altora, indiferentă la cine ar fi putut fi rănit, chiar dacă, în final, se dovedea că impertinenţa şi insultele ei o răneau, de fapt, cel mai mult pe ea însăşi.

Întreaga vizită decurse în acest fel, Jane întorcându-i spatele cu răceală verişoarei noastre regale, dispreţuind şi refuzând categoric fiecare gest al ei de căldură şi bunătate, respingându-i generozitatea, întâmpinând cu ostilitate şi sfidare fiecare încercare a acesteia de a se împrieteni cu ea. Când verişoara Mary se aşeza să coasă cu noi şi ne spunea poveşti despre vieţile sfinţilor, Jane

deseori invoca o durere bruscă de stomac, o nevoie urgentă să meargă la toaletă, câteodată chiar îndrăznind să râgâie ca să întrerupă poveştile verişoarei Mary, ca un fel obraznic de a puncta părerea ei despre minunile unui sfânt, înainte să se scuze şi să plece în grabă.

Altă dată, când verişoara Mary se oferi să ne înveţe nişte cusături delicate de broderie, Jane răspunse că talentul ei ar fi mai bine folosit pe cusături drepte, simple, pentru a face veşminte obişnuite ca să-i îmbrace pe cei săraci. Iar când verişoara Mary ni-l prezentă pe duhovnicul ei, Jane îi întoarse nepoliticos spatele şi la fel procedă cu orice alt preot pe care îl întâlni în timpul şederii noastre.

În fiecare zi îşi golea, demonstrativ, oala de noapte, de la fereastră peste statuia Fecioarei Maria din grădina de trandafiri de jos. Iar când verişoara Mary ne invită să jucăm cărţi, Jane se ridică în picioare şi ţinu o mică predică înfierbântată despre răul pe care-l reprezentau jocurile de noroc şi azvârli cărţile în foc, acuzându-le că ar fi uneltele diavolului pentru a ne ademeni sufletele. Când Kate admiră un rozariu din perle roz, iar verişoara Mary i-l oferi ei, Jane îl înşfăcă imediat, rupând firul şi tăind-o pe Kate la mână, astfel încât aceasta sângeră peste tot pe rochia ei cea nouă, dându-i două motive de a plânge. Şi, după prima noapte când verişoara Mary ne îmbrăcă atât de drăgălaş în rochii, Jane

refuză să poarte vreuna dintre gătelile pe care verişoara noastră de neam regal i le oferise sau vreuna dintre frumoasele rochii pe care mama insistase ca doamna Ellen să le împacheteze.

Pe parcursul sărbătorilor de iarnă care au marcat cele douăsprezece zile de Crăciun şi ziua Anului Nou, când se lucea schimb de cadouri, Jane apărea permanent în catifea neagră, sobră, neornamentată şi, de fiecare dată, se aşeza intenţionat lângă verişoara Mary, cu faţa încruntată şi dispreţ în privire, pentru a evidenţia diferenţa dintre „veşmintele simple, evlavioase, care îi veneau cel mai bine unei tinere protestante, şi zorzoanele papistaşe, prea ornamentate, ţipătoare, ale verişoarei noastre, fată bătrână acrită". Indiferent cât de dur o mustra mama sau cât de puternice ar fi fost ciupiturile şi palmele, Jane se încăpăţâna să nu renunţe la dispreţul ei faţă de verişoara noastră catolică.

Verişoara Mary suporta totul cu stoicism şi se străduia din răsputeri să ignore insultele surorii mele şi lipsa ei de recunoştinţă, încercând din greu, de fiecare dată, să nu lase să i se vadă suferinţa, zâmbind şi purtându-se ca şi cum comportamentul lui Jane era ireproşabil din toate punctele de vedere, dulce ca zahărul, nu ostil precum o viespe, dar nu îl uită niciodată, iar noi nu mai furăm invitate să o vizităm din nou şi nici ea nu ne mai onoră cu prezenţa la Bradgate.

În martie, după ce ne întorseserăm la Bradgate, Thomas Seymour, cu zâmbetul lui de derbedeu frumos de mult stins, îşi puse capul pe butuc şi muri, sperând până în ultima clipă că fratele său va trimite un mesager în galop cu o suspendare a sentinţei; chiar dacă însemna să-şi petreacă restul vieţii în închisoare, lucrul acela era preferabil morţii. Când mama, în costumul ei de călărie, care emana miros de mirodenii, dar şi de sudoare, se năpusti împreună cu o haită de câini de vânătoare, şi repetă ceea ce Elizabeth spusese când aflase vestea morţii concubinului ei – „Astăzi a murit un bărbat înţelept, dar cu puţină judecată” –, Jane se forţă să rămână liniştită şi să nu arate vreo emoţie, să tragă acul prin material şi să continue să brodeze ca şi cum nu se întâmplase nimic rău, când, de fapt, tot ceea ce voia era să plângă.

— Cu toată patima ei caracteristică Tudorilor, spuse Jane mai târziu, când eram singure şi se simţea în siguranţă să plângă şi să-şi arate durerea, inima lui Elizabeth este rece ca gheaţa!

Iar când auzi că, după ce murise şi cadavrul lui fusese dezbrăcat, fusese descoperită o scrisoare către Elizabeth ascunsă în talpa papucului său de catifea, Jane plânse nemângâiată; ultimele lui cuvinte pe lumea aceasta, scrise în grabă în ultima lui oră de viaţă, îi fuseseră adresate lui Elizabeth, nu ei. Nu îi

trimisese nimic lui Jane, cea despre care susţinuse că este dragostea lui adevărată, niciun semn, nici măcar un singur cuvânt.

Dar Jane trebuia să reziste mai departe, curajoasă, pretinzând că nimic nu era în neregulă, ascunzându-şi faţa şi supărarea în cărţile ei, lăsând timpul să treacă şi inima să se vindece, forţându-se să uite că dragostea pentru un muritor îndrăznise vreodată să încalce acel teritoriu sacru unde era loc doar pentru Dumnezeu şi învăţătură.

Mai trecu un an, apoi altul, urmat repede de alţi doi, iar eu trăiam în mulţumire şi satisfacţie de sine, în credinţa falsă că viaţa va continua pentru totdeauna la Bradgate, în această monotonie încântătoare, leneşă, cu vizite ocazionale în oraş. Părinţii noştri îşi împărţeau timpul între Londra, palat şi găzduirea unor partide de vânătoare sălbatice la Bradgate, partide care uneori durau săptămâni la rând şi erau cunoscute pentru beţiile excesive, destrăbălare şi jocuri de noroc pe care părinţii noştri şi oaspeţii lor – vecini din împrejurimile rurale şi nobili veniţi de la Londra – le savurau în voie. Erau întotdeauna dansatoare îmbrăcate doar în cizme înalte, de călărie, din piele, care făceau piruete, se învârteau şi loveau aerul cu bicele, iar ţărăncuţele şi flăcăii care serveau la mese purtau prinse de cap nişte pălării din lemn cioplite pentru a imita coarnele de cerb, şi erau hăituiţi, urmăriţi şi vânaţi de oaspeţi beţi şi

libidinoşi, care câteodată îi şi urmăreau afară, în pădurea învecinată, şi îi trânteau la pământ, împerechindu-se cu ei ca animalele sălbatice.

Petrecerile de la Bradgate erau atât de desfrânate încât erau considerate scandaloase până şi după standardele de la Londra, şi mulţi oameni de vază se întreceau să facă rost de o invitaţie. La o asemenea petrecere, mama şi celelalte musafire se urcaseră pe masă şi îşi ridicaseră fustele pentru a-şi arăta picioarele, până deasupra jartierelor, astfel încât un domn important din Londra să-i poată oferi un măr din aur doamnei care avea, după părerea lui, cele mai frumoase picioare. Iar la o altă petrecere, unde toată lumea era nemaipomenit de beată, hotărâră să nu-şi rişte conţinutul portofelelor şi, în schimb, folosiră hainele şi pietrele preţioase ca mizã. În zori, când mă uitai eu pe furiş afară, atât mama, cât şi tatăl nostru, precum şi mulţi alţi oaspeţi de-ai lor, erau complet în pielea goală, şi mulţi alţii erau aproape dezbrăcaţi. Abia dacă mai era vreo doamnă prezentă acolo cu rochia încă pe ea sau vreun bărbat care să nu-şi fi pierdut nădragii.

Eu am fost mereu ţinută ascunsă vederii şi departe de aceste evenimente, dar, stând pe vârful picioarelor, sus, în galeria muzicanţilor, deseori mă uitam pe furiş în Sala Mare de jos, curioasă să văd ce se întâmplă. Dar lui Kate şi Jane li se ordona deseori să se îmbrace cu ce aveau mai bun şi să coboare pentru a întreţine oaspeţii cu un

recital muzical, seara devreme, bineînţeles, înainte ca destrăbălarea cauzată de beţie să fie în plină desfăşurare. Jane era un adevărat fenomen şi cânta cu mare pricepere la clavecin, lăută şi harpă, dar Kate cânta mai înflăcărat, şi acest lucru, asociat cu frumuseţea ei vivace şi chipul vesel, îi aduceau multe aplauze, săruturi şi mângâieri de la părinţii noştri şi de la oaspeţii lor. După ce termina, tata o chema întotdeauna să-i stea pe genunchi, îi dădea bomboane şi prăjituri delicioase şi îi mângâia buclele arămii, mama o răsfăţa cu laude, iar unii dintre oaspeţii lor erau atât de fermecaţi de ea încât smulgeau o nestemată de pe veşmintele lor bogate şi i-o ofereau. Dar aerul de dezaprobare pioasă, cu care îi privea pe musafirii părinţilor noştri, stând într-o tăcere îmbufnată şi posacă după ce termina de cântat, aşteptând să fie lăsată să plece, ca să se poată repezi înapoi pe scări să-şi dea jos gătelile pe care le ura şi să se întoarcă la preaiubitele ei cărţi, îi aducea doar cuvinte pline de furie, palme şi pişcături.

Existau zvonuri ocazionale despre planuri de căsătorie între Jane şi fiul cel mare, omonimul lordului protector, Eduard Seymour cel tânăr, contele de Hertford, căruia toată lumea îi spunea Ned. Era un flăcău plăcut, de cincisprezece ani, cu voce joasă şi mai degrabă rezervat, dar frumos dincolo de cuvinte, înalt, suplu şi cu ochii căprui, cu bucle strălucitoare de păr şaten-auriu şi cu un

zâmbet oarecum timid, dar, vai, atât de fermecător. Iar când zâmbea cu adevărat, larg, râsul citindu-i-se în ochi, putea înveseli o încăpere. Veni o dată să ne viziteze, aducând scrisori din partea tatălui său, şi rămase peste noapte. Jane afişă un dezinteres nepoliticos. Îşi puse cele mai urâte rochii, îi adresă cât de puţine cuvinte posibil, vorbind mai ales în monosilabe mormăite, şi, intenţionat, se aşeză pe bancheta de la fereastră cu nasul în Testamentul Grecesc, ghemuită pe o parte, astfel încât să stea cu spatele la el, şi refuză să se clintească. Şi, pe furiş, dădu pe gât un purgativ, astfel încât, atunci când mama năvăli în acea seară, foarte frumos gătită, ca s-o târască pe Jane jos la cină, în cameră mirosea îngrozitor, iar Jane era cu cămaşa de noapte ridicată în jurul taliei, ghemuită deasupra oalei de noapte cu un volum de Cicero pe coapsele dezvelite.

În dimineaţa următoare, în timp ce Ned cobora scările ca să-şi ia rămas bun, fu oprit de Kate, frângându-şi mâinile într-un acces de nervozitate, cu ochii înlăcrimaţi şi buzele tremurânde. Părea să fi apărut de nicăieri, ţâşnind din umbre, cu cârlionţii ei strălucitori, arămii precum tăciunii, o apariţie vibrantă într-o rochie de satin de un albastru strălucitor, celest.

Ned se simţi ca lovit de trăsnet, uluit de frumuseţea ei, şi tot ce putu face fu să se oprească şi să o privească mirat, în timp ce Kate îl prinse de

mână şi imploră:

— Vă rog, sire, vă pricepeţi să cântaţi? Vă rog, spuneţi că da!

Deja îl ţâra după ea, chiar înainte ca buzele lui să poată formula un răspuns. Pisica ei mult iubită, Marţipan, făcea pui şi trecea printr-un travaliu infernal de lung, iar Kate era convinsă că ar putea să i-l facă mai uşor, cântând. Se trezise înainte de ivirea zorilor cântând ea însăşi până răguşise. Acum vocea ei avea nevoie de odihnă. Pur şi simplu nu mai putea cânta altă notă şi avea nevoie să găsească pe cineva care putea, căci vocea mea, pe bună dreptate, era prea stridentă şi prea subţire ca să aline suferinţa bietei Marţipan.

— Mary, te iubesc foarte mult, dar cred că vocea ta doar îi va spori suferinţa bietei Marţipan, spuse ea, atenuându-şi sinceritatea lipsită de menajamente cu un sărut şi o îmbrăţişare înainte ca fiecare din noi să pornească în căutarea cuiva binecuvântat cu o voce mai melodioasă.

Astfel, Kate îl găsi pe Ned al ei; era ca şi cum soarta îi adusese împreună şi dăduse foc la iască, pentru a aprinde prima scânteie a iubirii – dacă a fost vreodată cu adevărat dragoste – în inimile lor. Iar Ned petrecu următoarele două ore îngenunchind lângă coşul lui Marţipan, în timp ce Kate sugea bomboane de mentă care să-i calmeze durerea în gât şi zdrăngănea la lăută în timp ce Ned îşi dădea sufletul cântând până când se născu al şaptelea şi ultimul pisoi, iar Kate fu din nou

numai zâmbete, ţinând la piept un braţ întreg de pisoi mieunând, agitaţi, şi răsfăţând-o cu săruturi, laude şi mângâieri iubitoare pe Marţipan. Şovăi mult până când îl sărută pe Ned pe obraz şi-i mulţumi din nou, înainte de a se grăbi spre bucătărie pentru a-i aduce un bol cu lapte lui Marţipan.

— Aceea a fost ziua în care m-am îndrăgostit, aveau să spună întotdeauna Kate şi Ned, de fiecare dată când îşi aminteau cu drag de prima lor întâlnire.

Dar amândoi erau copii de viţă nobilă, bine instruiţi în ceea ce priveşte datoria lor, şi ştiau amândoi prea bine că inimile lor nu dictau cu cine se vor căsători; părinţii lor luau această decizie. Iar Kate ştia că Ned trebuia să fie peţitorul lui Jane, iar Jane era sora ei şi, prin urmare, avea întâietate în faţa inimii lui Kate. La unsprezece, aproape doisprezece ani, cu mintea plină de poveşti cavalereşti şi de dragoste sortită eşecului ca, de exemplu, povestea ei preferată, cea a lui Guinevere şi Lancelot, Kate vedea o frumuseţe rară şi o adevărată nobleţe a inimii şi a sufletului într-un asemenea sacrificiu făcut de dragul surorii ei. Încă nu aflase că viaţa nu este precum basmele şi că lucrurile care sună frumos şi grandios pe limbile de aur ale menestrelilor sunt, în realitate, deseori pline de durere care ţi se înfige direct în inimă şi este amară ca fierea.

Dar posibilitatea vagă şi îndepărtată că Ned ar

putea într-o zi să se căsătorească cu Jane fu puţin mai mult decât o clipocire slabă şi blândă pe lacul liniştit al existenţei noastre. El veni şi plecă, apoi tatăl său, lordul protector, căzu în dizgraţie, îşi pierdu capul şi averea, şi John Dudley, ducele de Northumberland, îi luă locul, ţinând mâna slabă, fragilă a regelui Eduard cât timp aceasta avu sceptrul puterii, şi niciun cuvânt nu se mai spuse despre Ned Seymour; era acum o persoană lipsită de importanţă.

Apoi veni ziua aceea din februarie a anului 1553, când vieţile noastre aveau să se schimbe pentru totdeauna.

Eram afară, zbenguindu-ne în zăpada care, spunea Kate, făcea clădirea Bradgate, din cărămidă trandafirie, să arate precum o grămadă mare de căpşune acoperite cu frişcă, înfofolite împotriva frigului în rochii groase de lână şi jupoane peste jupoane, paltoane din catifea îmblănite, cizme şi mănuşi, cu fulare din lână legate strâns în jurul capului ca să ne ţină urechile la căldură, deoarece noi, cele trei fete, fuseserăm încă de mici predispuse la dureri de urechi. O convinseserăm chiar şi pe Jane să renunţe la cărţile ei dragi şi să ni se alăture. O vacă cu lapte fătase, şi, văzând-o, Kate îşi imagină imediat că va fi rost de o trataţie.

— Cremă de lapte! Vom primi cremă de lapte! O cremă de lapte dulce, dulce!

Vocea ei se auzi precum strigătul cel mai

dulce al unui înger printr-un nor îngheţat de respiraţie în timp ce dansa încântată, cizmele ei ridicând valuri vesele de zăpadă prefăcută în pulbere.

Mă trimise degrabă în hambar să aduc o găleată. Jane, având cincisprezece ani şi fiind mai îmbufnată decât de obicei, dacă era posibil aşa ceva, rămase să supravegheze vaca, cu cele mai stricte ordine de a nu o lăsa să se îndepărteze sau de a permite cuiva să o ia. Iar Kate alergă repede la bucătărie ca să obţină, prin linguşiri, o ceaşcă de zahăr, scorţişoară şi miere pentru fiecare, o lingură cu coadă lungă şi o sticlă de vin.

Bucătăreasa ne spunea întotdeauna că nu e nevoie să adăugăm scorţişoară şi miere, vinul şi zahărul erau suficiente pentru a prepara o cremă de lapte delicioasă, dar Kate întotdeauna insista că trebuie să fie „mai dulce decât dulcele" şi „cât de dulce se poate”, iar ei îi plăcea scorţişoara cel mai mult dintre toate mirodeniile, prin urmare trebuia să fie pusă în crema noastră specială de lapte. Ş, în cele din urmă, bucătăreasa îşi ridică mâinile în aer şi o lăsă să-şi facă voia.

Kate şi scorţişoara, nici până azi nu mă pot gândi la una fără cealaltă – îi plăcea totul la scorţişoară: gustul, culoarea şi mirosul; întotdeauna era încântată să sugă beţe de scorţişoară şi bomboane, iar când se făcu mai mare, cerea să-i fie amestecată scorţişoară în parfumul de roze pentru a crea o aromă specială

care era numai a lui Kate. Deşi alte doamne încercară să îl copieze, nu reuşiră să-l obţină întocmai.

Când bucătăreasa spuse că nu ne poate da vinul fără încuviinţarea tatălui sau a mamei noastre, ochii gri-albăstrui ai lui Kate se umplură de lacrimi, iar buzele ei rozalii se bosumflară şi începură să tremure. Bucătăreasa nu rezista lacrimilor lui Kate şi se înduplecă repede, declarând, cu mâinile pe şoldurile ei late, că „nici Dumnezeu, nici ducele sau ducesa de Suffolk nu mă pot trage la răspundere pentru ceea ce se întâmplă în spatele meu!”, apoi se întoarse intenţionat, concentrându-se asupra aluatului franţuzesc pe care îl pregătea, în timp ce Kate se strecură în pivniţă să şterpelească o sticlă din vinul roşu de Gasconia, preferatul tatălui nostru, vinul acela care e condimentat şi dulce în acelaşi timp.

Kate ascunse sticla în haină în timp ce trecu înapoi prin bucătărie, zâmbind dulce şi neobrăzată, oprindu-se doar cât să sărute obrajii bucătăresei şi să-i promită că, atunci când va aduce înapoi ceştile şi lingura, îi va aduce şi ei nişte cremă de lapte.

Toată lumea o iubea pe Kate, şi nimeni nu-i putea rezista; era atât de cochetă şi vivace, cu o inimă nespus de blajină şi de iubitoare. Avea un zâmbet care te făcea să simţi că îţi cresc trandafiri în jurul picioarelor, trandafiri frumoşi, cu miros

dulce, fără ghimpi, exact ca sora mea îmbujorată şi zâmbitoare. Avea treisprezece ani pe atunci, radiind şi crescând tot mai frumoasă pe zi ce trecea, îndreptându-se spre o feminitate cu şolduri rotunjite şi sâni mici, obraznici, de care era foarte mândră şi tânjea să-i simtă strânşi în mâna unui iubit în timp ce acesta ar fi sărutat-o pe ceafă. Spre deosebire de Jane, care se ferea de asemenea „gânduri neruşinate" şi prefera în schimb, de departe, textele ei clasice, greceşti, latineşti şi evreieşti, Kate era avidă după o cunoaştere mai trupească, să afle tot ce putea despre chestiunile carnale şi „distracţia bună şi veselă care se întâmplă noaptea între un bărbat şi soţia lui în spatele perdelelor de la pat". Era nerăbdătoare să se căsătorească şi se ruga de părinţii noştri să îi găsească un soţ.

Când Kate apăru în uşa de la bucătărie, lăsai găleata la Jane şi alergai să o ajut cu cele trei ceşti de cositor pline ochi, sticla de vin şi lingura de lemn, o încărcătură fragilă şi riscantă. Kate îi dădu restul lucrurilor lui Jane şi se apropie de vacă. Îşi frecă mâinile înmănuşate pentru a le încălzi, apoi, încruntându-şi sprânceana în semn de concentrare – nu mulsese niciodată o vacă înainte –, o mângâie, spuse „Te rog iartă-ne îngâmfarea, doamna mea ochi căprui", se ghemui la pământ şi începu să tragă uşor de ugerul rece, roz, direcţionând jetul de lapte direct în găleata îngheţată pe care eu o adusesem din hambar.

Când găleata fu plină, adăugarăm scorţişoară, zahăr, miere şi vin şi, pe rând, amestecarăm cu putere, bătând până când obţinurăm o spumă bogată, cremoasă, pe care o golirăm în ceştile acum goale.

Ne aşezarăm relaxate, sorbind din crema de lapte, tolănindu-ne într-un morman de zăpadă ca şi cum ar fi fost un pat cald din pene, şi nu unul ud şi rece, chicotind şi dând din mâini şi din picioare, făcând îngeri cu fuste largi şi aripi fluturânde, râzând pe măsură ce ne încălzea vinul, imaginându-ne că zahărul, scorţişoara şi vinul aprindeau o dâră picantă, dulce-condimentată prin venele noastre, întrecându-ne să vedem care va fi prima căreia i se va urca la cap şi o va ameţi. Jane începu să explice ceva ce citise într-un volum de medicină plicticos, dar nici Kate, nici eu nu ascultam, iar ea se retrase curând în tăcerea ei posacă.

Deodată, Kate îşi azvârli ceaşca la o parte şi sări în sus, trăgându-ne după ea pe mine şi pe Jane, care era cât se poate de îndărătnică, şi începurăm să dansăm.

Pe atunci aveam opt ani, iar articulaţiile mele nu erau încă atât de bolnave cât să nu pot dansa o gigă veselă. Deşi în noaptea aceea, în patul meu, era posibil să am dureri, să plâng şi să o implor pe Hetty, bona mea, să încălzească pietre în foc, apoi să le învelească şi să mi le îndese la spate şi la şolduri sau sub genunchi, atunci nu mă gândeam

la asta; aveam timp suficient pentru aşa ceva când durerea avea să mă ţină în ghearele ei, imposibil de ignorat, când eu nu aveam să-mi doresc decât să dorm. Mi-am ridicat călcâiele, stârnind nori de zăpadă, ca nişte graţioase furtuni mici şi m-am abandonat cu toată inima dansului, râzând de plesniturile ude ale fustelor mele când îmi ridicam micuţele mele picioare cât de sus puteam. Cu surorile mele puteam dansa, liberă şi uşoară, aiurită şi veselă, aşa cum nu îndrăzneam să o fac în faţa altora.

Când eram mică şi am descoperit pentru prima dată bucuria de a mă învârti şi de a mă răsuci, de a sări, de a ţopăi, m-am gândit că nimic nu poate fi mai bun decât să fiu dansatoare, dar, când m-a auzit mama, fără să vrea, gângurindu-i, într-o seară, doicii mele despre acest vis, ea m-a apucat dur de braţ, unghiile ei împungându-mă suficient de dur cât să-mi curgă sânge şi m-a târât în balconul care dădea spre Sala Mare. Acolo m-a azvârlit sus, cu o duritate în comparaţie cu care bărbaţii voinici care trăgeau şi cărau sacii cu grâne păreau firavi, m-a pus pe o bancă şi a arătat în jos, spre locul unde o trupă de pitici îmbrăcaţi în haine pestriţe, cu toate culorile curcubeului şi clopoţei zăngănitori făceau giumbuşlucuri şi dansau în faţa oaspeţilor părinţilor mei aşezaţi la masa de banchet, clătinându-se şi râzând asurzitor, şi aruncând monede, coji de pâine, fructe şi bomboane către ei.

— Uită-te! îmi porunci ea. Să nu uiţi niciodată, copiii ca tine sunt deseori lăsaţi să moară, expuşi stihiilor naturii, dacă nu-i mănâncă lupii mai întâi! Dacă nu ai fi fiica mea, cu sângele regal al Tudorilor curgându-ţi prin vene, dacă ai fi fost lăsată să trăieşti, aceea ai fi fost tu acolo jos, umflându-ţi obrajii şi schimonosindu-ţi privirea, ţopăind şi făcând pe clovnul pentru câteva monede şi coji de pâine de la masa unui nobil! Să nu uiţi niciodată asta, fiica mea! Doar sângele meu te salvează de la a fi un clovn îmbrăcat pestriţ, nu mai bun decât o maimuţă dresată, chiar mai rău, pentru că tu nu eşti un animal necuvântător şi ai înţelepciunea să înţelegi ce se spune despre tine şi să simţi cuvintele care dor!

Am înţeles imediat. După aceea, deşi nu mi-am pierdut niciodată bucuria de a dansa, a devenit secretul meu. N-am îndrăznit niciodată să las pe altcineva, cu excepţia surorilor mele, şi, mulţi ani mai târziu, a soţului pe care crezusem că nu-l voi avea vreodată, să mă vadă cum dansez. Când a venit croitoreasa a doua zi şi şi-a dezvăluit şiragurile de mătăsuri viu colorate, mi-am adus aminte de hainele pestriţe, cârpite, de bufoni, pe care le purtaseră piticii dansatori şi am izbucnit în lacrimi, temându-mă că mama se răzgândise şi, drept pedeapsă pentru diformitatea mea şi pentru ruşinea pe care aceasta o adusese familiei, hotărâse să mă îmbrace astfel şi să mă trimită să mă alătur trupei lor. Am ţipat şi am plâns de

groază, fiind atât de incoerentă în temerea mea, încât nu am putut face clar înţeleasă cauza acesteia. Şi, deşi Kate şi Jane au sărit repede să mă mângâie şi să mă facă să tac, înainte ca mama să năvălească, precum o furtună, iar Hetty mi-a găsit scuze – „Pe viaţa mea, nu ştiu ce a apucat-o pe copilă! De obicei este atât de liniştită şi de dulce. Sunt cu ea zi şi noapte şi vă pot asigura…” –, de atunci încolo, pentru totdeauna, deşi inima mea tânjea şi ţipa după culori strălucitoare, am ales să mă îmbrac în culori mai închise, mai sobre şi în nuanţe estompate, cu atât mai bune pentru a mă armoniza cu umbrele şi pentru a mă ascunde, ca să nu fiu vreodată confundată cu vreun bufon, din cauza veşmintelor strălucitoare, festive, sau cu clovnul preferat al vreunui nobil sau al unei doamne, în loc de fiica cea mică a ducelui de Suffolk, iar cineva să-mi arunce o monedă la picioare şi să-mi poruncească: „Dansează, pitico, dansează!”

Poate că de aceea îmi plăcea atât de mult să croiesc rochii, mai ales pentru frumoasa mea Kate, şi pentru Jane, când îmi dădea voie. Cu Kate îmi puteam lăsa imaginaţia să zboare liberă şi neînlănţuită, şi să o împodobesc în nuanţa piersicilor, cu crem, auriu, roşu, pe frumuseţea cu ochii albaştri-gri, să o îmbrac cu toate culorile strălucitoare pe care eu tânjeam să le port, dar nu îndrăzneam. Pentru Kate, puteam coase auriu şi verde laolaltă, precum porţiunile de geam în

formă de diamant de la o fereastră, şi să garnisesc cu un strat dublu de mătase verde şi ciucuri cu paiete de aur, pentru a crea felul de rochie pe care eu, cu trupul meu de pitic, nu îndrăzneam să o port. Nimeni nu ar confunda-o vreodată pe frumoasa mea Kate cu un măscărici; i-ar aplauda doar frumuseţea uluitoare. Kate era păpuşa mea vie şi îmi plăcea nespus să o îmbrac. Iar când ea purta rochia făcută de mine, era ca şi cum aş fi purtat-o eu, şi în acele momente eram frumoasă şi strălucitoare, picantă ca o piperniţă, dar dulce ca frişca, fără să mă ascund timidă şi neliniştită în umbră. În acele volănaşe şi pliseuri, broderii, corsaje croite meşteşugit şi fuste drapate graţios, eram eu, prin glorioasa mea Kate, centrul atenţiei, adorată şi admirată.

Când Jane se retrase, refuzând să danseze cu noi şi plângându-se de frig, Kate insistă cu jovialitate că era primăvară, glorioasa primăvară, luna veselă a lui mai, şi începu să cânte o melodie despre dragostea adevărată şi florile noi, despre ceruri albastre şi cântecul păsărilor, ridicându-şi picioarele cât de sus putea, în aparenţă uşoare ca aerul, chiar dacă purta cizmele ei grele şi avea tivurile încărcate cu zăpadă. Aceea era energica, drăgălaşa mea Kate; ea aducea razele de soare chiar şi în cea mai cenuşie zi de iarnă. Când o priveam, mi-o puteam imagina foarte bine într-o rochie albă, umflată de briză, cu o cunună din flori de mai şi fâşii de funde din mătase în părul

despletit, dansând în picioarele goale pe iarba verde, călduţă. Râdeam şi cântam împreună cu ea, în timp ce Jane se încruntă şi clătină hotărâtă din cap: „A fost prea mult vin în crema de lapte!” Dar Kate doar îşi dădu capul pe spate şi râse în timp ce se învârti, o dată şi încă o dată, înainte ca, la sfârşitul cântecului ei, să-şi întindă braţele şi să cadă, prăbuşindu-se din nou în zăpadă, pe spate, iar eu mă rostogolii lângă ea, întinzând mâna să o trag jos pe Jane, astfel încât să stăm întinse ca trei flori de mai înflorind pe rând; iar în cele din urmă, până şi Jane trebui să zâmbească. Apoi începu şi ea să râdă împreună cu noi.

— La revedere, domnişoară încruntare şi seriozitate! spuse Kate şi se întoarse să lase un sărut zgomotos pe obrazul aprins de râs al surorii noastre.

Astfel stăturăm întinse, ude, cu feţele roşii şi chicotind nestăpânit în zăpadă, simţind că plutim în înaltul cerului din pricina cremei de lapte, când doamna Ellen veni să ne spună că tatăl nostru ne chemase în bibliotecă; trebuia să intrăm de îndată şi să ne schimbăm hainele ude, şi să ne facem prezentabile pentru el „ca nişte domnişoare cuviincioase, fiicele unui duce, ceea ce şi sunteţi, nu nişte ţărăncuţe naive, făcând giumbuşlucuri în zăpadă”. În timp ce pleca, eu fui tentată să-i arunc cu putere un bulgăre în spate, dar Jane avea deja braţul ridicat, ţinând în mănuşă o minge de zăpadă, pregătită să o lase să zboare, când eu şi

Kate sărirăm asupra ei şi ne luptarăm cu ea, aruncând-o înapoi în zăpadă. Câteodată era îngrozitor de greu să o plăcem pe Jane cu încruntările ei constante şi aerele capricioase şi moralizatoare protestante, dar era sora noastră şi noi am iubit-o întotdeauna, şi nu doream să o vedem atrăgându-şi încă o pedeapsă. Nu se ştie de ce-ar fi fost mama în stare vreodată, în eforturile ei de a o disciplina şi de a o turna pe Jane în forma a ceea ce ea credea că este o tânără perfectă. Era uşor ca ea să ne înspăimânte pe mine şi pe Kate, astfel încât să ne comportăm frumos – mama noastră era mai de temut decât orice căpcăun sau vrăjitoare dintr-un basm dar cu Jane era altă poveste.

Pentru un timp, mama încercase să găsească pedepse pe potrivă – când Jane refuza să mănânce un fel anume de mâncare, mama insista să i se servească aceeaşi mâncare, şi la fiecare masă i se aşeza în faţă exact aceeaşi farfurie, chiar şi după ce conţinutul ei se stricase de-a binelea. Cu altă ocazie, când Jane era mică, la vârsta la care trebuia să aibă propria ei rochie adecvată – veşmintele unei femei adulte, în miniatură, cu un corset supraîncărcat, cu jupoane în straturi, o coafură împodobită cu giuvaiere, jachetă brodată şi mâneci largi, cu manşete bogate, din blană –, iar ea îşi arătase latura ei încăpăţânată şi se răzvrătise împotriva catifelei albe decorate cu aur şi cu perle, agăţându-se cu hotărâre de obişnuita

ei rochie albastră, veche, mama o făcu să umble în pielea goală timp de o săptămână, participând la lecţii şi stând şi la masă astfel, şi chiar cosând în salon şi dansând în Sala Mare, în timp ce mama le explica oaspeţilor ei de ce Jane era pedepsită în această manieră; şi o pălmuia, o ciupea, o îmbrâncea şi o mustra pe Jane cu severitate ori de câte ori plângea şi încerca să se ascundă sau să se acopere, refuzând să o cruţe de pedeapsă chiar şi atunci când ea se târî la picioarele ei, implorând să i se permită să-şi pună rochia nouă pentru a-şi acoperi goliciunea ruşinoasă. Când se încheie pedeapsa, Jane ajunse să urască şi mai mult rochia albă şi aurie, dar consimţi să o poarte, iar când vărsă sos pe corset, plânse de spaima a ceea ce mama avea să îi facă.

Certurile lor referitoare la haine durară câţiva ani, până când Jane se molipsi de febra religiei reformate; numai atunci îndrăzni ea să-şi reafirme dispreţul pentru veşmintele ornamentate. Până atunci mama, simţind că Jane era incorigibilă şi că inventarea unor pedepse potrivite pentru ea presupunea prea multă bătaie de cap, se mulţumise de mult timp cu bătăile şi loviturile, cu mesele lungi de câte două săptămâni alcătuite doar din peşte sărat, apă şi oase de berbec fierte pe care Jane le lingea şi le sugea cu o foame de lup în timp ce burta îi chiorăia şi o durea.

Deşi nu ştiam pe vremea aceea, chemarea noastră în bibliotecă avea să ne schimbe vieţile

pentru totdeauna. Nimic nu avea să mai fie la fel. Şi cu toate astea, nu avui atunci nici măcar o tresărire de teamă sau o presimţire rea; în schimb, zâmbeam, foşnindu-mi fustele de catifea de culoarea albastrului de miez de noapte şi afişând un aer vesel, în timp ce mă uitam la Kate cum căra fără griji găleata în faţa noastră, murmurând un cântec, pentru a-şi ţine mai întâi promisiunea faţă de bucătăreasă; apoi sări peste trepte, să ajungă la etaj ca să se schimbe în rochia ei de catifea verde şi juponul de satin, de un galben însorit, matlasat, punctat cu perle şi manşoanele de dedesubt asortate, acelea cu volanele late din macrameu auriu la încheieturile mâinilor, cu care se juca întotdeauna, spunând că nu ar putea suporta să îi fie tăiate; erau atât de frumoase, dar, Doamne, cum o mâncau încheieturile, de parcă însăşi croitoreasa diavolului i le făcuse doar ca să o chinuie.

Când intrarăm în bibliotecă, tata îşi puse jos pana de scris şi se ridică de la birou. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi, burtos, frumos şi roşu în obraji, cu ochii căprui, afectuoşi, o barbă bogată, roşcată şi păr sălbatic, arămiu, care părea mereu să ţâşnească în toate direcţiile. În ziua aceea era îmbrăcat în veşmintele din catifea maro şi portocaliu intens, elegante, sobre, tivite cu fir împletit din aur, pe care mama le alesese pentru el. Cu mâinile pe şolduri, ea afirma, deseori, solemn: „Dacă Hal Grey şi-ar alege singur hainele,

ar ieşi din cameră în fiecare dimineaţă arătând ca un curcubeu luminat de razele soarelui, strălucitor şi suficient de strident cât să orbească fiecare privitor şi să fie confundat de toţi cu un măscărici în haine multicolore!”

Văzându-ne, zâmbi şi îşi deschise larg braţele.

— Fetiţele mele! zise el drăgăstos, cu o voce care trăda că, deşi eram toate fete, şi niciuna fiul după care tânjise, el era totuşi mândru de noi.

Aruncarăm o privire rapidă şi precaută împrejur, să ne convingem că mama nu era prezentă. Nu era, ceea ce însemna că tata avea să fie distractiv! Şi alergarăm în braţele lui îmbrăţişându-l strâns; chiar şi Jane uită de demnitatea ei solemnă şi se repezi spre el. Kate se aşeză pe genunchii lui, iar el se jucă cu părul ei şi îi sărută cârlionţii strălucitori, luând din „sertarul cu dulciuri” secret din biroul său o tratație specială pe care o pusese deoparte ca să o împartă cu noi. Când fusese ultima dată la Londra, vizitase magazinul său preferat cu dulciuri şi cumpărase o cutie cu cel mai grozav marţipan; cutia era căptuşită cu mătase albastră şi fiecare bucată fragilă, viu colorată, era o replică rafinată a unei creaturi marine – erau scoici, tot felul de specii de peşti, crabi albaştri şi verzi, homari de un roşu intens, stridii care se deschideau şi lăsau să se vadă bomboane ca perlele, rechini, delfini şi balene, ramuri ondulate de corali, şerpi de mare unduitori şi chiar sirene cu sânii goi pieptănându-

şi cosiţele în vânt sau cântând la harfe, şi tritoni viguroşi, lacomi, cu barba albastră, ţinând strâns în mână tridente.

— Să nu-i spuneţi mamei voastre, zise el cu un zâmbet uşor trist, cuvintele lui fiind doar pe jumătate în glumă. Crede că mă răsfăţ prea mult cu dulciurile, deşi îi spun că omul nu poate mânca niciodată prea mult dintr-un lucru bun. Spune că într-o zi mă voi face la fel de mare ca bătrânul rege Henric şi atunci va divorţa de mine şi îşi va găsi un flăcău zvelt, viguros, care să mă înlocuiască, îşi coborî vocea şi, şoptind, mărturisi: Cred că a pus ochii pe administratorul grajdurilor noastre, tânărul Master Stokes.

— Nimeni nu te-ar putea înlocui vreodată, tată! strigă Kate în timp ce îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi îl sărută pe obraz. Şi, cu siguranţă, nu Master Stokes! Are doar douăzeci de ani – e doar cu cinci ani mai mare decât Jane! Mama nu ar fi niciodată atât de nesăbuită!

— Niciodată! repetarăm eu şi Jane, înghesuind-o pe Kate atât de strâns, încât ea scânci, când ne împinserăm să-l îmbrăţişăm pe tatăl nostru şi să-i sărutăm obrajii bronzaţi de soare, cu barba roşcată, ţepoasă, plină cu marţipan.

El înghiţi în sec şi zâmbi.

— Acum să trecem la chestiuni serioase…

Şi deodată simţii atingerea de gheaţă a fricii pe spate. Chiar în acel moment am ştiut pur şi

simplu că era pe punctul de a ne spune nişte lucruri care aveau să pună în mişcare acţiuni menite a-mi spulbera lumea.

— Cele trei fetiţe ale mele mă vor părăsi în curând. Tata clătină din cap şi oftă melancolic. Cum zboară timpul! Nu mai sunteţi fetiţe; sunteţi tinere femei pe punctul de a deveni soţii.

— Căsătorite? spuse Jane cu respiraţia întretăiată şi se dădu înapoi, împiedicându-se de tivurile fustei şi poticnindu-se de birou. Se sprijini de el, palidă ca o stafie, trăgând puternic de gulerul înalt al rochiei din catifea neagră, de parcă ar fi fost o frânghie care o strângea de gât. Iar mie îmi fu teamă că ar putea leşina.

— Căsătorită! Mă voi căsători! sări în sus Kate, scoţând un sunet ascuţit, triumfător, învârtindu-se, ţinându-şi mâinile împreunate strâns în dreptul inimii care-i bătea emoţionată.

— Când? Va fi curând? Oh, tată, îmi pot face o rochie aurie şi papuci aurii, şi un tort, un tort mare, superb, de scorţişoară, la fel de înalt ca mine? Nu! mai înalt! Şi acoperit cu marţipan suflat cu aur şi înăuntru umplut cu bucăţi de mere, nuci şi stafide aurii şi negre, şi multă scorţişoară, multă, multă scorţişoară! Şi menestreli care să cânte la nunta mea, îmbrăcaţi din cap în picioare în argint, din moment ce eu voi fi toată în aur!

— Da, iubirea mea, frumoasa mea Katey, da! Tata se aşează la loc pe scaunul lui şi râse în hohote în timp ce lacrimile îi umpleau ochii. Şi, da,

va fi în curând, peste o lună vei fi căsătorită şi vei fi lăsat castitatea în urmă. Dar la fel de importante ca tortul şi rochia, şi papucii, şi menestrelii, nu vrei să ştii cu cine te vei căsători?

— O, ba da! Kate se opri din ţopăiala buimacă şi se întoarse curioasă spre tata. Bineînţeles că vreau să ştiu! E tânăr şi frumos? Îl cunosc? Cum îl cheamă? Are părul brunet sau blond? Are ochi albaştri sau căprui, gri sau verzi? Vom avea o casă în Londra şi una la ţară? Mă va duce la palat? Vom avea propria noastră barcă? Voi merge la curte să o slujesc pe regină când se căsătoreşte verişorul Eduard? Îmi va cumpăra bijuterii şi rochii, şi căţeluşi, şi pisoi, şi maimuţe dresate, şi păsări cântătoare în cuşti aurite? Ah, tată, îmi doresc atât de mult să am două maimuţe! Le voi îmbrăca în costume şi rochii mici ca pe bebeluşi! Şi papagali, papagali vorbitori – îi pot învăţa cuvinte noi şi le pot da fructe de pădure din mână! Iar eu şi soţul meu vom avea mulţi copii? Vreau să fiu o femeiuşcă rotundă şi robustă ca un butoiaş mereu cu un bebeluş în braţe, unul în pântec şi încă o grămadă care să mă tragă de fuste şi să-mi spună „mamă"! Vreau să ne fie casa plină de veselie şi râsete!

Tata râse cu poftă.

— Atât de multe întrebări! Eşti curioasă ca o pisică, draga mea Kate! Opreşte-te un moment şi potoleşte-ţi limba nerăbdătoare, draga mea, şi lasă-mă să răspund! Nu, nu l-ai cunoscut

niciodată. Numele lui este Henry, Lordul Herbert, fiul contelui de Pembroke, şi este un tânăr frumos, cu părul blond, cu aproape doi ani mai mare decât tine şi cred că ochii lui sunt albaştri. Îţi va plăcea! Sunt sigur de asta, la fel cum sunt de sigur că acest marţipan este delicios! făcu un semn cu mâna spre cutia, acum goală, de pe biroul lui. Iar restul, toate la timpul lor, drăgălaşa mea Kate, toate la timpul lor! Nu te mai frământa, nu mai fi atât de nerăbdătoare să pleci, fata mea frumoasă; ia-o mai încet şi bucură-te de viaţă, fără să treci prin ea în goană nebună. Dacă te grăbeşti, totul va trece pe lângă tine în ceaţă şi vei rata ce e mai frumos.

Agitată, îl prinsei pe tata de mânecă, să-i atrag atenţia.

— Şi eu? întrebai cu timiditate. Şi eu mă voi căsători? Cineva vrea să se căsătorească cu mine?

— Da, iubirea mea mică.

Tata mă ridică dintr-o mişcare şi mă aşează pe genunchi.

— Deşi, pentru că ai doar opt ani, va trebui să aştepţi cu răbdare acasă şi să te mulţumeşti să fii logodită pentru o perioadă de timp, dar, da, micuţa mea Mary, vei fi mireasă, exact ca surorile tale! Iar timpul are un obicei ticălos de a trece repede, şi mult prea curând croitoresele vor mărşălui pe scări pentru a-şi desfăşura baloţii de mătase în faţa ta, ca să-ţi facă o frumoasă rochie de nuntă, după modelul şi culoarea pe care le vei

alege!

— Cine? întrebai eu cu un murmur năucit şi fără vlagă.

Bărbatul cu care urma să mă căsătoresc era cu mult mai important pentru mine decât orice rochie nouă, deşi sinceritatea mă îndeamnă să recunosc că o rochie din catifea de culoarea prunei închise şi damasc de culoarea lavandei cu flori de argint, garnisit cu blană de vulpe argintie îmi străfulgeră prin minte.

— Cine ar vrea să se căsătorească cu mine?

— Am ales pe cineva foarte special pentru tine, mica mea iubire. Tata mă apucă de bărbie şi mă sărută pe vârful nasului. E puţintel mai în vârstă decât tine, are patruzeci şi cinci de ani şi e rudă cu mine. Poate că ai auzit vorbindu-se de el, pentru că este erou de război, unul dintre cei mai mari eroi ai noştri – verişorul meu, William Grey, Lordul Wilton.

Kate scoase un ţipăt atât de înspăimântător încât aproape că mă rostogolii de pe genunchii tatălui meu, iar Jane uită, pentru moment, de propria uimire care o descumpănise, pentru că pe rând oroarea şi mila îi umplură ochii în timp ce se holba la mine. Apoi, amândouă surorile mele veniră lângă mine, plângând şi lipindu-se strâns de mine, de parcă nu puteau suporta să-mi dea drumul. Dar tot ce puteam face era să dau din cap, dezamăgirea şi suferinţa mea erau prea adânci ca să plâng, şi sunt momente în viaţa chinuită a unui

pitic când se simte complet secat de lacrimi.

Întreaga Anglie ştia povestea Lordului Wilton, iar băieţii se luptau pentru rolul lui în jocurile lor de război, rivalitatea lor pentru acest rol mult râvnit lăsându-i cu buze însângerate şi ochi învineţiţi. Fusese rănit într-un mod hidos, faţa lui fiind mutilată în bătălia de la Pinkie Cleugh. O lance scoţiană străpunsese partea frontală a coifului său, sfărâmându-i câţiva dinţi când pătrunsese în gură şi prin limbă, scoţându-i şi mai mulţi dinţi în această străpungere violentă şi perforându-i bolta palatină. La un moment dat, şi nasul îi fusese spart şi împins înăuntru, transformându-l într-o parodie grotescă şi sângeroasă a unuia dintre acei căţeluşi drăguţi, cu nasurile turtite, pe care Kate îi adora atât de mult. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, coiful fusese făcut praf de loviturile inamice, iar metalul menit să-i protejeze faţa se întorsese împotriva lui, muşcând adânc, mutilându-i carnea şi lăsând în urmă cicatrice crestate, brăzdându-i faţa în zigzag, ca o furtună violentă cu fulgere. Lancea inamicului îl costase, de asemenea, un ochi. Unii spuneau că era aproape orb şi purta un petic din piele neagră pentru a-şi ascunde ochiul din sticlă mată de culoare gri, deşi alţii pretindeau că ochiul era alb şi lipsit de vedere precum un ou, iar alţii spuneau că peticul ascunde o adâncitură goală, că războinicul scoţian care i-l scosese se lăudase că i-l smulsese din orbită ca pe o măslină; alţii

insistau, în chip mai degrabă morbid, că îl făcuse să-i cadă în gură şi îl înghiţise întreg.

Indiferent care dintre aceste poveşti era adevărată, Lordul Wilton părăsi în acea zi câmpul de luptă cu o faţă care înspăimânta copiii şi acum umbla în public acoperit ca o doamnă, ca nu cumva urechile lui să fie copleşite de strigăte precum „Doamne, ce e hidoşenia aia?” şi „Monstrul!”, şi de plânsetele îngrozite ale copiilor, de ţipetele femeilor şi bufnitura trupurilor când cădeau leşinate. Îmi părea rău de el; eu, „Mary cea cocoşată”, „micuţa cap de monstru”, „copilul-spiriduş”, „mica broască râioasă şi hidoasă”, îi puteam înţelege foarte bine durerea şi chinul. Trebuie să-i fi fost nespus de greu, de vreme ce cândva fusese considerat unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi, în timp ce eu mă născusem urâtă şi diformă, şi nu cunoscusem o altă faţă.

Dar mila nu era suficientă să mă facă să vreau a mă căsători cu el. Vai, ce pereche am face! Mă imaginam conducându-mi de mână soţul pe jumătate orb şi cu văl pe faţă, cu spinarea mea cocoşată forţându-se şi durându-mă din cauza efortului îngrozitor. Oamenii ar crede că suntem doi ciudaţi scăpaţi de la bâlci sau colecţia vreunui nobil cu greşelile făcute de mama natură. Cei care se desfătau cu asemenea spectacole ar putea chiar veni la noi să ne ofere monede ca să vadă dincolo de vălul soţului meu sau să le arunce pe jos şi să strige: „Dansează, piticule, dansează!”

— Copilă dragă, nu fi atât de tristă! Te încrunţi de parcă s-ar sfârşi lumea fără să-i fi gustat încă toate plăcerile! Zâmbeşte! exclamă tata, lăsându-mă jos şi trăgând cu vârful degetelor de colţurile gurii mele pentru a forma un zâmbet care dispăru imediat după ce el îşi retrase degetele. Lordul Wilton este un bărbat minunat şi un mare erou! Un soţ de care poţi fi mândră! Eu însumi i-am spus totul despre tine, şi abia aşteaptă să te facă mireasa lui. Cât de nerăbdător este ca micuţa lui Mary să crească! Vrea să fie informat când îţi vine prima data sângerarea de femeie! Tânjeşte după o soţie tânără şi inteligentă, o fată liniştită, cu judecată, care nu îşi va întoarce capul şi inima după un chip frumos, una care e fericită să rămână acasă şi să stea lângă foc, să-i citească şi să converseze cu el, căreia să-i poată spune poveştile lui şi cu care să împărtăşească fostele lui glorii, cineva ca tine, iubirea mea mică, nu vreo mică destrăbălată, nestatornică, pe care ar putea-o găsi într-o zi rostogolindu-se prin paie cu băiatul de la grajduri între genunchii ei! Şi, nu uita, doar pentru că faţa lui este distrusă, nu înseamnă că lui William îi lipseşte talentul amoros, dimpotrivă, dar acesta nu este un subiect potrivit pentru anii tăi fragezi. E suficient dacă spun că în noaptea nunţii tale vei simţi o bucurie divină, un extaz al trupului, cald, fremătător! William are limbă şi degete care pot rivaliza cu cel mai mare muzicant al Angliei; atinge trupul unei femei ca pe un

instrument! Dar uită că am spus asta până când vei fi suficient de mare cât să-ţi aduci aminte! Nu e un subiect potrivit la care să se gândească o fată de vârsta ta.

— Dar, tată! se lamentă Kate. Este atât de urât! Şi de bătrân! L-am văzut mergând prin Londra în lectica sa, cu faţa acoperită de un văl gros, cu un şal pe umeri, ca o femeie bătrână cocoşată şi veştejită, strigând celor ce-l duc cu o voce smiorcăită că merg prea repede sau prea încet, sau să aibă grijă la porcul acela sau la fetiţa aceea, sau să nu calce în bălegarul de pe stradă, şi să întoarcă aici şi să întoarcă acolo, de parcă el a trasat străzile Londrei şi le cunoaşte mai bine decât oricine!

— Katherine! strigă tata cu asprime. Sunt îngrozit şi ruşinat de tine! Nu-ţi dai seama, fată, că vorbeşti despre un mare erou de război? Bărbatul care a condus primul atac împotriva duşmanului la bătălia de la Pinkie Cleugh, nu uita! Ţi-aş fi recunoscător dacă ai arăta puţin respect faţă de viitorul tău cumnat! Toţi cei care au un strop de sânge englezesc în ei ar trebui să îngenuncheze şi să-i mulţumească lui William Grey pentru că şi-a sacrificat înfăţişarea şi vanitatea pentru binele lor. Şi înainte de a fi rănit, a avut multe motive pentru care să fie vanitos. Era la fel de curajos şi de îndrăzneţ ca un cocoşel ţanţoş! Dacă voi, fetelor, aţi fi fost băieţi, ce poveşti v-aş fi putut spune! adăugă el, făcând cu ochiul.

Apoi, sărind peste obstacolele care stăteau în calea unei poveşti bune, continuă, ca şi cum sexul nostru nu reprezenta o barieră.

— Când stătea acolo întins, cu faţa atârnându-i în bucăţi şi porţiuni sfâşiate de pe craniu, cusut cu aţă grosolană şi bandajat cu cârpe însângerate, neştiind dacă va trăi sau va muri, a cerut o oglindă, deşi i s-a spus că ar fi fost cel mai bine să nu se uite; dar s-a uitat, a fost atât de curajos, apoi, sfidător, a aruncat oglinda într-o parte şi, pentru a dovedi că mai este bărbat, a chemat femei, tot mai multe femei, până când a spus: „Gata!” A istovit o duzină de târfe, după unele numărători, şaisprezece sau treizeci – toţi care spun povestea dau cifre diferite –, dar sunt sigur, ştiindu-l pe verişorul meu William, că au fost cel puţin douăsprezece târfe. Dar toată lumea este de acord în privinţa unui aspect – acele prostituate ieşeau clătinându-se din cortul lui, aproape leşinate, cu genunchii tremurând, plângându-se de dureri în zonele intime ca ale virginelor deflorate; unele dintre ele chiar îşi puneau cârpe pentru a-şi opri sângerarea, spunând că berbecele lui era atât de mare şi le împinsese atât de puternic, iar acestea erau toate însoţitoare călite ale celor din tabără, nu uitaţi, târfe care lăsaseră cu mult timp în urmă fecioria!

Îşi dădu vinovat o palmă peste gură, de parcă propriile lui cuvinte îl surprinseseră.

— Dar nu ar fi trebuit să vă spun asta. Sunteţi

doar nişte fetişcane, aşadar uitaţi fiecare cuvânt! Mama voastră mă va biciui pe spate dacă ar şti că v-am umplut capul cu poveşti neobrăzate. Bunul Dumnezeu de sus ştie că ei îi place foarte mult orice scuză ca să poată face aşa ceva! Asta să fie o lecţie pentru voi, fetelor. Niciodată să nu te căsătoreşti cu o femeie care poartă cizme de călărie pentru că, foarte probabil, le va purta şi în pat, iar biciul nu va fi niciodată departe de mâna ei. Frances le-a purtat chiar şi sub rochia de mireasă; i-am auzit pintenii de aur sunând în timp ce a mers spre altar să-şi ocupe locul lângă mine. Pentru nimic în lume nu-mi puteam da seama ce era zgomotul acela, şi când m-am aplecat să ridic tivul rochiei, ca să văd, mi-a aruncat de pe cap noua mea pălărie cu pene chiar acolo, la altar, în văzul tuturor, iar când îi puneam inelul pe mână, aveam o ureche roşie care zvâcnea, în timp ce oaspeţii de la nuntă stăteau pe şirurile de scaune, chicotind şi uitându-se la urechea mea cum se umflă. Dar uitaţi că v-am spus şi asta! adăugă el în grabă. Mamei voastre nu i-ar plăcea! mai luaţi nişte bomboane, fetelor!

Luă cutia şi ne-o oferi, pe rând, fiecăreia.

— Uitaţi ceva mai potrivit pentru urechile şi pentru anii voştri care vă va ajuta să înţelegeţi, mai ales tu, micuţă Mary, ce pereche grozavă este acest bărbat curajos! Păi dacă aş fi femeie, aş sări de bucurie la şansa de a mă căsători cu Lordul Wilton! Dar nu-i spuneţi că am zis eu asta; William

deplânge orice crede el că face aluzie la sodomie, aşa că nu va considera cuvintele mele ca pe un compliment sincer, aşa cum am intenţionat eu să fie, căci eu îi port cea mai înaltă stimă! Dar uitaţi că am spus şi asta, mă refer la partea cu sodomia – voi, fetele, nici măcar nu ar trebui să cunoaşteţi acest cuvânt sau semnificaţia lui! Nu ştiţi, aşa-i? Vă rog, spuneţi-mi că nu ştiţi, şi scutiţi-mi pielea de cravaşa de călărie a mamei voastre!

Oftă adânc a uşurare şi-şi şterse transpiraţia de pe sprânceană cu mâneca de catifea când noi încuviinţarăm toate. Apoi se urcă pe masa lungă, lăcuită, care se întindea aproape pe toată lungimea bibliotecii, şi, încântat ca un băieţel, începu singur o reconstituire energică a „rănirii Lordului Wilton la bătălia de la Pinkie Cleugh”, purtând curajos lănci şi săbii imaginare şi interpretând diferite roluri, scoţienii inamici şi englezii viteji, căzând pe spate, gâlgâind sânge, strângându-şi gâtul şi respirând întretăiat când soţul meu promis pentru căsătorie era lovit, apoi rostogolindu-se pe o parte pentru a ne arăta cum John Dudley, ducele de Northumberland însuşi, sau „contele de Warwick cum era pe atunci!”, îşi înfipsese degetele în jos pe gâtul Lordului Wilton şi scosese o mână plină de dinţi rupţi pentru a putea respira, „astfel salvându-i viaţa”.

Apoi războinicul rănit încălecă din nou, curajos – tata îşi trecu piciorul peste un imaginar cal de luptă şi începu să mimeze un galop brusc,

nechezând în timp ce cizmele lui tropăiau peste masa lăcuită – explicând cum, alături de Northumberland, Lordul Wilton călărise fără să şovăie prin mulţimea de trupuri de englezi în armură şi scoţieni în kilt, mânuind săbii zăngănitoare, învârtind ghioage cu ţepi şi înfigând şi lovind lănci.

— Când, deodată, Lordul Wilton a început să se simtă slăbit, învins de căldură, de praf, de bâzâitul muştelor, de durere şi de pierderea sângelui, şi părea pe punctul de a leşina. Atunci Northumberland a apucat un puţinei cu bere, i-a înclinat pe spate capul bărbatului aproape leşinat, şi i-a turnat-o pe cap şi, cât de mult a putut, pe gât, pentru a-l readuce în simţiri, salvându-i astfel din nou viaţa. Şi brava noastră rudă a terminat atacul, un erou, deşi uşor beat, cu faţa sfâşiată şi însângerată, şi pentru aceasta a fost recompensat de Coroană cu rangul de cavaler şi conducerea Berwickului şi a fost desemnat supraveghetor al hotarelor din est şi general peste câteva din nord!

Mama intră chiar când tatăl nostru repeta scena duşului cu bere, după ce o pusese pe Kate să-i aducă carafa de pe birou. Ea stătea, cu mâinile încrucişate peste sânii ei mari, bătând cu vârful cizmei pe podeaua lustruită, din stejar, şi privea alături de noi cum, stând drept pe masă, tata îşi dădu capul pe spate şi-şi turnă un şuvoi de bere pe gât în jos şi peste tot pe piept, fiind atât de pătruns de reconstituirea acestei scene, încât

arătă o nepăsare nechibzuită faţă de hainele sale noi, elegante.

— Hal, ce faci? întrebă mama. Dă-te jos de pe masa aia, te dai în spectacol!

— Ei, cel puţin, o face perfect, murmură Jane ţâfnoasă, făcând o aluzie nu foarte voalată la insistenţa mamei în ceea ce priveşte perfecţiunea.

Fără măcar să se uite în treacăt la Jane, mama îşi ridică mâna şi cu dosul ei îi trase lui Jane o palmă.

— Sarcasmul nu e o calitate la o tânără, Jane, mai ales nu o tânără pe cale să se mărite. Sau nu ţi-a spus tatăl tău nimic încă?

Tata scăpă carafa, iar aceasta căzu pe masă cu un zgomot puternic în timp ce el coborî repede, explicând că tocmai ne spunea veştile cele bune.

— Şi trebuia să stai în picioare pe masa lăsată de mama mea, zgâriind-o cu cizmele tale, turnând bere peste tot pe tine şi distrugându-ţi şi vesta nouă? întrebă ea, arcuindu-şi a neîncredere o sprânceană frumos pensată.

— Eu… eu doar le arătam fetelor cum a fost rănit Lordul Wilton în bătălia de la Pinkie Cleugh, explică tata, cu sfială, în timp ce roşeaţa îi apăru în obraji ca un foc mistuitor deasupra bărbii sale stufoase, roşcate.

Bietul tata! Mama îl făcea mereu să se poarte ca un şoarece încolţit de o pisică. În prezenţa ei, se bâţâia mereu, se clătina şi-şi rodea unghiile, trăgându-şi şi răsucindu-şi părul, în timp ce

sudoarea îi apărea pe frunte. Chiar şi atunci când ea nu era acolo, el începea întotdeauna să scoată sunete neaşteptate, aruncând în jur priviri grăbite, agitate şi vinovate, chiar dacă nu se înfrupta din conţinutul „sertarului său dulce”.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă mama.

— Eu… fetele… ei bine, eu… se bâlbâi tata, coborându-şi deodată privirea asupra picioarelor sale. E de înţeles, draga mea… ştii el… nu este… plăcut… la vedere… şi eu voiam ca Mary să înţeleagă şi… să fie mândră că un erou de război vrea să se căsătorească cu ea!

Mama îşi dădu ochii peste cap.

— Nu o minţi! Oglinda ei nu o minte şi nici privirile bărbaţilor nu o vor face, doar inima şi limba ta nesăbuite! Crezi că eşti binevoitor, dar nu eşti. Se căsătoreşte cu ea pentru că eu spun că ea îl va accepta, iar el este singurul bărbat, cu rang şi mijloace potrivite, dornic să o ia, şi e mult mai bine ca el să-i fie soţ, decât să rămână micuţa cap de monstru fată bătrână sub acoperişul nostru pentru tot restul vieţii ei; mai ales că nu o putem trimite la o mănăstire de femei, pentru că Anglia este acum protestantă, nu papistaşă, iar ea este născută într-un neam prea nobil pentru a fi un măscărici în vreo casă de vază. Lucrul acesta ne-ar aduce doar ruşine! Chipul ei nu-i va aduce o avere, precum chipul lui Kate, adăugă ea, vocea înmuindu-i-se, devenind mai tandră când rosti

numele surorii mele, şi se întoarse să-i mângâie cârlionţii strălucitori şi se aplecă să-i lase un sărut pe obraz.

Cuvintele ei mă usturară ca o palmă, şi nu suportai felul în care călcă în picioare toată distracţia tatălui meu, dojenindu-l şi făcându-l să se comporte ca un şcolar neascultător. Şi, mărturisesc, mă răni să văd afecţiunea pe care o revărsa asupra lui Kate, aşa că, şovăielnic, pusei o întrebare, fără să mă gândesc că ar putea-o răni pe Jane.

— Tată, cu cine se va căsători Jane? Nu ai spus până acum.

Tata îmi răspunse cu un zâmbet recunoscător. Orice era binevenit pentru a-i distrage atenţia mamei. Şi lui îi era teamă de limba ei ascuţită, întotdeauna criticându-ne şi pedepsindu-ne aspru.

— Guildford Dudley, răspunse el prompt şi mândru, ca şi cum numele băiatului pe care tocmai îl pronunţase era un premiu important pe care îl câştigase el pentru fiica lui cea mai mare. Mezinul ducelui de Northumberland, care este la vârsta căsătoriei şi singurul din neamul lui cu părul auriu. Toţi ceilalţi sunt bruneţi, adăugă el. El este preferatul mamei şi a fost botezat cu numele ei de fată, Guildford. E foarte diferit, nu crezi? continuă el să bolborosească. Vreau să spun, când atât de mulţi băieţi sunt numiţi Henry, Eduard, Robert, William, John şi Thomas, acesta iese în evidenţă ca ceva unic, nu crezi?

— Guildford Dudley!

Noi, cele trei surori, exclamarăm în cor, pe neaşteptate, şi ne ţinurăm una pe alta pentru a ne sprijini. Observai dezgust şi dispreţ în ochii lui Jane, în timp ce ai mei şi ai lui Kate reflectau mila pe care fiecare o simţeam pentru sora noastră erudită, care urma să se căsătorească şi să aibă relaţii intime cu un asemenea prost înfumurat, un tânăr cu părul auriu care făcea, prin comparaţie, păunii mândri, care mergeau ţanţoş prin grădinile regale, să pară neîngrijiţi şi umili precum vrăbiile. Jane vorbea fluent latina, greaca şi franceza, şi atunci studia ebraica pentru a-şi spori înţelegerea Scripturilor; devora lucrările lui Cicero, Ovidiu, Plutarh, Titus Livius, Juvenal, Demostene, Iustin Martirul, Platon.

Aristotel, Socrate şi Noul Testament scris în greacă, în timp ce altor fete de vârsta ei le plăceau romanele cavalereşti şi poveştile libertine, exuberante ale lui Boccaccio şi Chaucer; chiar de curând făcuse rost de o traducere în latină a Talmudului evreiesc. Şi acum era promisă unui băiat care considera cărţile pur decorative. Biata Jane!

Toată lumea ştia că Guildford Dudley era mai vanitos decât orice fată. Propria lui familie îl numea crinul lor aurit şi micsandra lor de aur, şi îi îndeplinea fiecare capriciu, răsfăţându-l fără ruşine şi făcându-i pe plac scumpului lor răzgâiat, în orice fel posibil. Iar el era aşa de prost, deşi el

însuşi şi mama lui care îl adora, care îl pusese pe un piedestal ca pe un idol aurit, considerau că este tot atât de inteligent pe cât de frumos. Toată lumea ştia că toţi servitorii familiei Dudley erau bruneţi, pentru a face propriul cap al lui Guildford să strălucească şi mai mult; Guildford, care îşi spăla părul de două ori pe săptămână cu un amestec din suc de lămâie şi muşeţel, era cunoscut că făcea un scandal monstru dacă vreun băiat cu părul blond îndrăznea să stea la douăzeci de paşi distanţă de el. Era singurul băiat despre care am ştiut vreodată că dormea cu bigudiuri în fiecare noapte şi insista ca frizerul lui, pregătit să-i facă pe plac, să fie prima persoană pe care o vede când deschide ochii în fiecare dimineaţă. Astfel era Guildford Dudley, cel hărăzit lui Jane. Oh, biata, biata mea soră!

— Nu voi face acest lucru!

Jane vorbi pronunţând fiecare cuvânt apăsat şi dur ca oţelul pentru ca apoi, în clipa următoare să se trezească la podea, cu picioarele-n sus, pentru că mama o doborâse cu o lovitură fulgerătoare.

— O vei face, zise mama cu un calm glacial. Jane îşi înălţă capul zvâcnind de la podea şi o privi pe mama în ochi.

— Nu o voi face, repetă ea. Nu mă voi căsători cu Guildford Dudley.

Se lăsă o tăcere prevestitoare de rău, învelindu-ne pe toţi ca un giulgiu. Ştiam ce urma; se întâmplase de atâtea ori înainte încât ar fi fost

considerat un miracol dacă nu s-ar fi întâmplat acum. Jane urma să fie dusă sus, în Galeria Lungă, aflată dincolo de camerele noastre, unde ne adunam întotdeauna lângă foc şi ne jucam în zilele reci sau ploioase. Era dezbrăcată până la cămaşă şi făcută să aştepte, îngenunchind ca un penitent, în faţa unei bănci grele, din lemn. Apoi noi auzeam mersul hotărât al paşilor mamei, în cizme de piele, zăngănitul pintenilor ei şi plesnitura cravaşei de călărie pe palma ei în timp ce se apropia. Se schimbau câteva cuvinte, deşi fără rost, deoarece Jane niciodată nu-şi cerea scuze, indiferent de greşeala făcută. Apoi mama arăta cu biciul spre bancă, şi Jane îşi ridica lenjeria şi se aşeza peste ea, cu spatele şi fesele goale, pe deplin expuse la cascada nemiloasă de lovituri care urmau să coboare, îşi muşca buzele până când sângerau şi lacrimi tăcute se scurgeau pe podea în timp ce ea îşi îneca suspinele şi refuza să strige. Nu îi dădea mamei satisfacţia de a auzi strigătul ei cerând îndurare.

— În Galeria Lungă, zise mama, şi ieşi brusc, cu paşi mari, fără a mai arunca o privire în urmă.

— Oh, Jane! strigarăm noi, îngrămădindu-ne strâns în jurul surorii noastre, ca şi cum numai dragostea noastră o putea proteja, dar ea ne dădu braţele la o parte şi merse cu stoicism după mama, cu capul sus şi mândră, ca un martir creştin pe punctul de a fi aruncat la lei. Erau momente când mă gândeam că lui Jane îi plăcea

rolul, mila pe care o stârnea suferinţa ei, şi felul în care acesta îi făcea inteligenţa să strălucească şi mai mult, ca un diamant perfect într-o montură anostă.

Tata se întoarse să-şi mestece marţipanul ca un gest de răzbunare, strigând o dată, când îşi muşcă din greşeală propriul deget, iar eu şi Kate stăteam fără nădejde, ţinându-ne de mână, uitându-ne lung, îngrijorate, după Jane, înfiorându-ne în sinea noastră fiecare lovitură de bici pe carnea ei sensibilă.

Într-o singură zi încetaserăm să mai fim trei fetiţe care se jucau în zăpadă, îmbătându-ne şi înveselindu-ne de la crema de lapte, schimbându-ne în trei tinere pe cale de a se căsători.

Mai târziu, când Jane se întinse pe burtă, eu şi Kate îngenunchearăm pe pat lângă ea, încruntându-ne la urmele cu sânge închegat şi crestăturile roşii de bici înflorind ca o grămadă de trandafiri roşii peste tot pe spatele ei, pe fund şi pe coapsele străbătute deja în lung şi-n lat de câteva cicatrici alb-argintii, de la bătăile anterioare. Le curăţarăm uşor cu o bucată de pânză înmuiată într-un amestec de coada-şoricelului şi tătănească, urmat de un balsam liniştitor din levănţică, pe care Kate îl aplică şi pe tâmplele lui Jane după ce le sărută.

În cele din urmă, o întrebai:

— De ce te-ai opus? Ştiai ce se va întâmpla dacă faci asta, că vei fi bătută, şi, în cele din urmă,

asta nu va schimba nimic, absolut nimic, cu excepţia faptului că stai întinsă aici, în starea asta. Niciuna dintre noi nu are dreptul să aleagă cu cine se va căsători. Putem doar să acceptăm şi să încercăm să ne descurcăm cât de bine putem.

Jane nu-mi răspunse. Zăcea acolo, tăcută ca o piatră. Poate că se gândea în mintea ei, căutând un răspuns, sau poate medita la o zi când povestea tristă a felului în care Lady Jane Grey a fost bătută pentru a se supune şi forţată să se căsătorească cu un prost avea să fie răspândită de-a lungul şi de-a latul Europei, printre cei mai distinşi cărturari ai Europei. Tânguirile care aveau să se audă când se va şti că steaua lor strălucitoare, cea mai puternică lumânare a credinţei reformate, fusese forţată să-şi stingă lumina, să-şi pună cărţile deoparte şi să accepte soarta femeii de a se căsători şi, în cele din urmă, de a deveni mamă. „Ce pierdere că o asemenea minte a trebuit să fie înlănţuită în corpul unei femei!” vor spune ei.

Deşi nu îndrăznisem niciodată să aduc în discuţie subiectul acesta faţă de Jane, şi poate gândirea mea e influenţată de ceea ce a urmat, deseori suspectam că, deşi dispreţuia poveştile sfinţilor catolici şi suferinţele care îi făcuseră martiri, ea îi folosea în secret, croindu-şi din ele un model personal al unei soarte asemănătoare pentru ea însăşi. Ea nu şi-a muşcat niciodată limba şi nu şi-a plecat cu umilinţă capul şi nici nu a suferit în tăcere, ca majoritatea copiilor bătuţi şi

pedepsiţi, nici nu s-a pregătit vreodată să adopte nişte căi împăciuitoare şi să evite bătăile ulterioare; în schimb, părea să le provoace şi să le atragă. Au fost atât de multe situaţii când Jane s-ar fi putut salva, dar nu a făcut-o. Şi după aceea întotdeauna găsea o cale – o ureche compătimitoare şi o limbă bârfitoare – să spună lumii. Jane simţea că povestea ei trebuie să fie spusă; tânjea după compătimire la fel cum un beţiv tânjeşte după vin şi laudă, iar un gurmand visează să fie la un banchet regal.

— Şi, cel puţin, Guildford Dudley este frumos, chiar dacă este prost, adăugă Kate, deci s-ar putea să nu fie atât de rău. Poate că va fi binevoitor? Şi dacă asta nu se va întâmpla, el e întotdeauna bun ca subiect de glume. Chicoti. L-am văzut odată într-un magazin din Londra; a cumpărat o pelerină din catifea gri căptuşită cu mătase albastru-pal, tivită şi brodată cu flori de argint – era o pelerină foarte frumoasă –, doar pentru că se asorta cu pisica lui. Vezi, Jane? Îi dădu uşor un ghiont când o umbră de zâmbet răsări pe buzele lui Jane. Vei avea întotdeauna un soţ care te va face să zâmbeşti! Şi ar putea fi mult mai rău; biata Mary s-a pricopsit cu Lordul Wilton, iar el are o faţă care le provoacă coşmaruri copiilor mici.

Kate făcu o mutră acră şi se cutremură.

Deodată, începui şi eu să tremur şi să am frisoane, apoi îmi dădură lacrimile, incontrolabil, deşi nu îmi doream să par copilăroasă în faţa

surorilor mele, mai ales după ce tocmai o mustrasem pe Jane pentru că se împotrivea la ceea ce nu putea fi schimbat, dar nu mă puteam abţine.

— Mary, ce este? se întoarse Kate spre mine. Îmi pare rău pentru ce am spus despre Lordul Wilton, sincer îmi pare. Nu am intenţionat să te fac să plângi. Oh, te rog, nu plânge, voi plânge şi eu!

Şi chiar în timp ce vorbea, lacrimile începură să şiroiască pe faţa drăgălaşă a surorii mele.

— Nu e vorba de asta, izbucnii eu. Ci… faptul că amândouă mă veţi părăsi! Peste doar câteva săptămâni… vă voi pierde pe amândouă!

— Of, Mary!

Kate mă cuprinse în braţe, iar Jane îşi ridică trupul plin de răni, punându-şi braţele în jurul taliei mele şi capul în poala mea.

— Nu plânge! imploră Kate. Îţi promit că te voi invita des să mă vizitezi, probabil ai putea chiar să vii să locuieşti cu mine. Îmi voi folosi tot farmecul pentru a-l convinge pe Lordul Herbert să-mi permită asta.

— Şi mă vei vizita şi pe mine, promise Jane, cât de des poţi. Gândeşte-te, în curând vei bombăni din cauza timpului pe care îl vei petrece pe drum, mergând de la Kate la mine.

— Serios? mă smiorcăii, plină de speranţă.

— Serios! promiseră surorile mele şi mă îmbrăţişară şi mai strâns.

— Suntem surori, spuse Kate, şi nu vom fi niciodată cu adevărat separate, nici măcar de timp şi de distanţă.

— Chiar şi când suntem separate, vom fi totuşi împreună – întotdeauna! declară Jane cu o voce plină de încredere de neclintit, la fel de solidă şi de puternică precum legătura dintre noi.

Iar eu mă simţii mai bine, simţii cu adevărat greutatea şi forţa lanţului invizibil dintre noi, o pereche minunată de cătuşe imposibil de desfăcut, care ne leagă împreună pentru totdeauna, încât nici măcar căsătoria, maternitatea sau moartea nu le-ar putea rupe.

În dimineaţa următoare, eu şi Kate o ajutarăm pe Jane să-şi îmbrace trupul ţeapăn şi dureros într-o rochie simplă, din catifea neagră, cu guler înalt şi jupon matlasat, şi o ţinurăm de mână în timp ce mergea greu cu spatele aplecat între noi, spre Galeria Lungă pentru a repeta ritualul pe care îl ştiam atât de bine. De fiecare dată când una dintre noi era pedepsită, în dimineaţa următoare trebuia să se târască pe mâini şi pe genunchi, cât era coridorul de lung, până unde stăteau părinţii noştri aşteptând şi acolo să implore cu smerenie iertarea mamei. Până când pedepsita ajungea la ei, o dureau braţele, palmele usturând-o şi înroşindu-se de la podeaua dură din piatră, iar genunchii îi erau juliţi până la sânge în ciuda fustelor şi a ciorapilor.

Câteodată mama îi acorda iertarea imediat, ca

o regină care, cu graţie, îi oferă unui petiţionar o recompensă, şi ne ridica şi ne săruta o dată pe fiecare obraz; altă dată îşi încrucişa mâinile la piept, se încrunta şi dădea din cap afectat, iar ritualul trebuia să se repete în fiecare dimineaţă, până când binevoia să ne ofere iertarea. Nu exista nicio explicaţie raţională pentru asta. Câteodată ierta imediat cea mai cumplită greşeală şi o considera un fleac. Îmi aduc aminte că atunci când am şterpelit nişte mătase galbenă, strălucitoare, pentru broderie, din coşul de cusut al mamei, a trebuit să mă târăsc de-a lungul acelui coridor şapte dimineţi la rând, dar când Kate, curioasă, la vârsta de opt ani, l-a convins, cu farmecul ei, pe unul dintre băieţii de la bucătărie să-i arate ce are în pantaloni, şi, cu un zâmbet amabil, i-a întors favoarea ridicându-şi fustele şi arătându-şi zonele intime, mama a iertat-o imediat, la prima cerere. Şi biata Jane, când a scăpat sos pe acea rochie albă cu auriu, primele ei veşminte de adult, a fost obligată să se târască în Galeria Lungă şi să ceară îndurare cinci săptămâni întregi – una pentru fiecare pată pe care spălătorească nu a putut-o scoate – înainte ca mama să o ierte în cele din urmă.

În această dimineaţă, văzând cum suferea sora noastră, Kate avu „o idee genială”. Alergă înapoi în camera ei şi apucă la repezeală două perne mici, din coşurile unde stăteau căţeluşii şi pisoii, şi două lungimi de panglică lată din satin din coşul ei

de cusut, îngenunche lângă Jane şi îi ceru să-şi ţină fusta ridicată şi apoi, cu ajutorul panglicilor, legă o pernă în jurul fiecăruia din genunchii lui Jane.

— Gata, îi zâmbi ea lui Jane, acum nu va mai fi atât de rău.

Şi, la început, nu păru să fie. Eu şi Kate ne ţineam de mână şi priveam cu nelinişte cum Jane se târa încet de-a lungul coridorului spre locul unde aşteptau părinţii noştri, mama noastră fiind clar nerăbdătoare să plece la vânătoare, plesnind cu cravaşa peste mănuşa ce-i îmbrăca mâna şi legănându-şi un picior astfel încât pintenii de aur de pe cizmele ei din piele să facă zgomot.

Păru că trecură ore întregi, dar în cele din urmă ajunse, îngenunchind, o persoană umilă înaintea mamei noastre.

Cu capul plecat, ea rosti încet cuvintele cerute:

— Cât se poate de umilă, implor iertarea ta, mamă.

Compasiunea îi lumină faţa tatii, iar el şopti:

— Draga de tine, şi întinse mâna să mângâie părul lui Jane, dar mama i-o plesni cu cravaşa.

Bietul tata tresări şi îşi trase înapoi degetele care-l usturau, ducându-şi-le la gură să sugă sângele care-i ţâşnea din încheieturile degetelor.

Extrem de stăpână pe ea, mama ridică una din sprâncenele ei pensate fin.

— Te căsătoreşti cu Guildford Dudley? întrebă

ea.

Urmă un moment prelung de tensiune, în care putui simţi lupta dinăuntrul lui Jane, dar, în cele din urmă, ea capitulă şi, cu capul atârnând în jos şi umerii încovoiaţi într-o înfrângere tristă, făcu ce i se cerea şi răspunse:

— Da, mamă.

Cu o mişcare bruscă a capului şi un zâmbet triumfător pe buze, mama se întinse să o prindă pe Jane de umeri şi se aplecă să-şi lipească buzele de fiecare din obrajii surorii mele, apoi, dându-se înapoi, îi făcu semn cu cravaşa lui Jane să se ridice.

Însă în timp ce Jane se chinuia anevoie să se ridice, panglicile care legau pernele alunecară. Kate stătea încremenită, uitându-se în jos la micile perne umflate de culoarea movului prunei şi a roşului cireşei, îngrămădite la picioarele ei, şi la panglicile roz şi albastre din satin care-i şerpuiau afară de sub fustă.

Biciul mamei se auzi plesnind, făcând ca fusta lui Jane să se ridice şi să scoată la iveală „ideea genială” a lui Kate. Cu o privire neliniştită îndreptată către mama, tata începu să râdă şi să bată din palme, sperând zadarnic că soţia lui va vedea umorul situaţiei şi nu va face o criză de furie.

Dar mama nu se amuză. Două palme, una pe fiecare obraz pe care tocmai îl sărutase, o răsturnară pe spate pe Jane, care îşi juli palmele

dureros de podea când încercă să atenueze căderea.

Încercai să o opresc, dar Kate se desprinse de lângă mine.

— Mamă, nu, te rog, nu, a fost ideea mea! Cu ochii în lacrimi, se aruncă la picioarele mamei, julindu-şi genunchii, şi luă mâinile mamei, le sărută şi le presă de obrajii ei înmuiaţi de lacrimi şi spuse: Cât se poate de umilă, implor iertarea ta, mamă.

— Aceasta a fost ideea ta?

Mama pocni cu biciul pernele şi panglicile care stăteau adunate într-o grămadă vinovată pe podea. Când Kate, încă în genunchi, încuviinţă din cap, un zâmbet strălucitor se întinse pe faţa mamei şi, radiind, o luă pe Kate în braţe, aproape asfixiind-o la pieptul ei voluminos.

— Draga mea, eşti aproape la fel de inteligentă pe cât eşti de frumoasă! Felul acesta de gândire îţi va fi cu mult mai de folos la curte decât îţi va fi Platon vreodată. Râse batjocoritoare către Jane. Vino, iubirea mea. O luă pe Kate de mână. Vino cu mine la grajduri; dacă vrei, poţi mângâia câinii de vânătoare şi poţi să-i dai un morcov calului meu. Vino, Hal! strigă peste umăr către tata, iar el îşi luă repede pălăria cu pene, mănuşile şi cravaşa şi alergă după ea, el însuşi supus ca un câine.

Stăteam acolo, dorindu-mi să fug spre Jane, dar, din laşitate, nu îndrăznii să mă mişc, ca nu

cumva să atrag furia mamei. Stătui acolo, uitându-mă lung după ei, cu inima bătându-mi de parcă putea să-mi explodeze în orice moment. Te rog, Doamne, nu lăsa să se întoarcă mama, mă rugai. Fă să uite de Jane.

Dar nu a fost să fie. În pragul uşii, mama se opri şi se uită înapoi.

— Doamnă Ellen! strigă către doica lui Jane, care, în tot acest timp stătuse deoparte, o prezenţă neobservată în rochia şi gluga ei negre ca penele corbului, asistând în tăcere la scenă. Adu nişte ace! Vei fixa fusta lui Lady Jane deasupra genunchilor şi apoi îi vei scoate pantofii şi ciorapii. Apoi se întoarse spre Jane şi îi ordonă cu asprime: Te vei târî înainte şi înapoi pe întreaga lungime a coridorului, pe mâinile şi genunchii goi, până ne întoarcem de la vânătoare.

Apoi plecă, cu pintenii zăngănindu-i, cu penele de la pălărie săltând, fără să aştepte un răspuns, încrezătoare precum o regină că dorinţa ei avea să fie îndeplinită.

De îndată ce plecă, mă repezii spre Jane, dar ea se ridică şi întinse mâna să mă oprească.

— Nu! Stai departe, nu te apropia, Mary, sau te va pedepsi şi pe tine!

Toată dimineaţa şi o mare parte a după-amiezii, eu şi Kate stăturăm, sprijinindu-ne una pe alta, suspinând şi privind-o neajutorate pe sora noastră, plângând şi mai tare când vedeam urmele de sânge care marcau progresul ei lent în sus şi în

jos de-a lungul coridorului lung, pe măsură ce ziua trecea. Kate o rugă pe Jane să se oprească şi să se mai odihnească puţin, implorând-o, cu ochii plini de lacrimi, pe doamna Ellen să mintă şi să spună că Jane îşi ispăşise pedeapsa exact aşa cum i se ceruse.

— Milady, nu pot, nu îndrăznesc, spuse doamna Ellen cu tristeţe, în timp ce, uşor, descleştă pumnii lui Kate de pe cutele fustei sale negre.

Iar Jane nu se opri până când, la asfinţit, mama apăru în prag şi rosti un singur cuvânt:

— Destul!

Iar Jane căzu leşinată, cu faţa în jos, lată pe podea.

Dacă nu mă înşală memoria, a doua zi furăm chemate din nou în bibliotecă şi fură dezvelite în faţa noastră portretele, darurile de la cei promişi nouă.

Pentru mine era un portret al Lordului Wilton, impunător, cu barba de culoarea samurului, în toată gloria lui apusă, un urs de bărbat, semeţ şi autoritar, într-un costum de brocart din piele de bivol, cu tivuri din satin, şi pieptar de aur, coif cu pene, înarmat cu o sabie şi un scut ca un zeu al războiului. Pentru nimic în lume nu aş putea spune cinstit dacă îl găseam mai înspăimântător înainte sau după cicatricile căpătate în bătălie.

Nu avea privirea unui bărbat bun sau răbdător, ci una care le-ar ordona celor din casa

lui cu o precizie militară. Ştiam doar, în inima mea, că nu-l voiam; nu era bărbatul potrivit pentru mine. Dar mai ştiam şi că era datoria mea să mă supun, şi era zadarnic să mă împotrivesc; nimănui nu-i păsa ce cred eu; ca toate fetele de origine nobilă, nu aveam, într-adevăr, niciun cuvânt în această chestiune. Şi astfel lăudai portretul, numindu-l „o imagine arătoasă”, şi mă retrăsei în tăcere.

Kate primise o miniatură a Lordului Herbert cu o verigă în vârful ramei rotunde de aur, astfel încât ea s-o poarte la un lanţ de aur, un colier cu nestemate sau un şirag de perle. Lordul Herbert trimisese grijuliu o duzină din acestea, ca un dar de logodnă, astfel încât, indiferent ce rochie purta, Kate avea ceva care să i se potrivească, şi astfel chipul lui să poată fi întotdeauna cu ea până în ziua în care el însuşi îi va lua locul alături de ea, explica galant în scrisoarea care însoţea cadoul. Kate ţipă de bucurie.

— Cât e de frumos! se entuziasmă ea iar şi iar, dansând prin cameră, în timp ce mama se aplecă să examineze colierele cu ochiul exersat al unui cămătar, atent la orice defecte sau falsuri.

Terminându-şi inspecţia şi, în aparenţă, fiind mulţumită atât de calitate, cât şi de meşteşug, mama scoase un şirag de perle şi mărgele din rubin şi zâmbi la entuziasmul copilăresc al fiicei sale favorite, precizând că miniatura pe care o ţinea era încadrată de diamante.

— Mai ales diamante fine, fiica mea; priveşte-le bine şi compară cu ele orice bijuterii pe care ţi le va oferi mai târziu, şi vei şti întotdeauna exact cât de mare este afecţiunea soţului tău. Există modalităţi de a manevra un bărbat, adăugă ea explicit, iar lucrul important este ca niciodată să nu porţi ceva ce nu este de primă calitate. Niciodată să nu accepţi ceva inferior, pentru că, odată ce faci lucrul acesta, nu-ţi va mai aduce niciodată ce este mai bun.

Kate strânse miniatura la piept şi inspiră adânc:

— Dar este atât de frumos; sunt sigură că l-aş iubi chiar dacă ar fi bucăţi de sticlă în loc de diamante!

— Atunci eşti o proastă, declară simplu mama, o naivă frumoasă, nimic mai mult, şi nu se va alege niciodată nimic de tine.

Kate scoase un ţipăt scurt, rănit, iar buzele începură să îi tremure în timp ce ochii i se umplură de lacrimi şi se holbă ofensată şi confuză la mama.

— Ei, ei, o trase mama spre ea, e bine să te văd atât de entuziasmată şi dornică să-ţi iubeşti soţul; trebuie doar să-ţi temperezi exuberanţa cu puţină înţelepciune, fiica mea, şi totul va fi bine.

— Da, mamă, da, îţi promit, aşa voi face! jură Kate, toată numai zâmbete radioase din nou. Voi avea grijă ca Lordul Herbert să-mi ofere ce e mai bun, pentru că mă voi îngriji să merit acest lucru,

oferindu-i şi eu în schimb ce e mai bun.

— Asta e fata mea isteaţă! se lumină mama şi o bătu uşor pe obraz. La urma urmei, există inteligenţă dincolo de frumuseţea asta!

În final, lui Jane i se prezentă un portret în mărime reală a lui Guildford Dudley. Rama lui, decorată cu micsandre sculptate şi aurite, şi ursul heraldic al familiei Dudley, şi cadrul de pânză erau atât de greoaie încât fu nevoie de doi bărbaţi care să-l aducă înăuntru. Când mama înlătură catifeaua galbenă cu franjuri aurii care îl acoperea, tuturor ni se tăie respiraţia şi ne dădurăm înapoi.

— Vai, vai! zise tata, mângâindu-se pe inimă în timp ce măsura, de sus în jos, imaginea pictată a viitorului său ginere.

Din cap până în picioare, scumpul băiat răsfăţat al familiei Dudley era ca un idol poleit cu aur; tot ce lipsea era un piedestal pe care să stea şi o mulţime de linguşitori care să-l aduleze şi să stea prosternaţi la picioarele lui. Fiecare cârlionţ perfect aranjat care îi împodobea capul strălucea de parcă ar fi fost sculptat de un maestru bijutier, buzele lui erau studiat bosumflate, strânse într-un buchet de culoarea bobocului de trandafir, iar ochii lui verzi aveau exact nuanţa agrişelor, făcându-mă să mă înfior şi să mă gândesc la şerpi şi la smaralde pale în acelaşi timp. Veşmintele lui bogate, din brocart galben, erau ţesute cu fire groase de aur, într-un model de micsandre puse în evidenţă cu ajutorul diamantelor strălucitoare şi

perle de aur cafenii. Membrele lui lungi, bine conturate, erau acoperite cu ciorapi din mătase galbenă, ţipătoare, şi ţinea un picior în faţă astfel încât noi să vedem buchetul de micsandre aurii brodate pe glezna sa, iar pe vârful pantofilor săi galbeni, micsandre înflorite şi cu diamante care le făceau pe cele de pe marginea portretului Lordului Herbert să pară mărunte şi lipsite de strălucire. Chiar şi inelele de pe degetele lui şi lanţul greu din aur de la gât erau împodobite cu micsandre de aur cu pietre preţioase; evident, Guildford considera că aceasta era floarea lui. Artistul pictase chiar şi o multitudine de asemenea flori, galbene bineînţeles, înflorind la picioarele lui. În faţa privirii noastre uluite, acest tânăr radios îşi ţinea mâinile întinse, de parcă ar fi spus lumii: „Sunt aici – veneraţi-mă şi adoraţi-mă!”

— Cu toate diamantele acelea cusute pe fond galben mă face să mă gândesc la lămâi glasate! observă tata. Mmmm… lămâi glasate! Închise ochii şi oftă. Atât de acre şi totuşi… atât de dulci! Ca dragostea… o contradicţie!

— Exact, încuviinţă mama, dacă el ar fi în totalitate dulce, ar fi mult prea decadent, prea moale şi poate prea efeminat, dar acea aciditate de sub zahăr denotă tărie şi, astfel, masculinitate, deşi, dacă nu eşti atent, poate să scape ochiului. Nu ştii cât eşti de norocoasă, Jane; eşti o fată atât de încăpăţânată şi de nerecunoscătoare, încât nu vezi lucrurile astea. Ştii, Jane, chiar te invidiez!

Uită-te la el. Este ca o bucată de marţipan care a prins subtil viaţă!

— Da, într-adevăr, este! Mmmm… marţipan… marţipan suflat cu aur! oftă tata entuziasmat, închizând din nou ochii în timp ce limba lui savura cuvintele, ca şi cum silabele însele ar fi fost dulciuri. Guildford este exact ca marţipanul suflat cu aur! Atât de bogat, atât de delicios, la fel de divin precum nişte bomboane primite în dar direct de la cofetăria Domnului nostru din rai servite pe tipsii de aur de către îngeri!

Jane îşi dădu ochii peste cap şi se întrebă cu o voce scăzută:

— Unde scrie în Biblie că Dumnezeu are o cofetărie în rai?

— Ei bine, oftă mama, nu putem să le avem pe toate, şi deseori voluptatea trebuie să meargă pe jos, pe lângă vizitiu, nu în diligenţă, unde stă calitatea. Aşa sunt capriciile crude ale vieţii! Dar, indiferent de ele, eu voi fi soacra acestui tânăr rafinat, iar el va culege roadele sfaturilor mele; asta contează! Va ajunge departe; îmi voi face o misiune din asta.

— Dar eu nu vreau să mă căsătoresc cu o lămâie glasată, nici cu o bucată de marţipan aurit, zise Jane încet.

Mă strecurai puţin mai aproape, mă ridicai pe vârfuri şi o strânsei de mână; îmi oferi un zâmbet recunoscător, dar, vai, cât de trist.

— Mmmm… lămâi glasate! oftă tata din nou,

în timp ce o dâră de salivă i se prelingea pe bărbie.

Mama îşi dădu ochii peste cap şi i-o şterse cu batista ei.

— Suficient, Hal, vom planifica mai târziu meniul pentru banchetul de nuntă! Desigur, va include atât lămâi glasate, cât şi marţipan aurit, în semn de omagiu adus frumosului nostru ginere.

— Da, dragă, încuviinţă tata, dând din cap în timp ce continua să se holbeze, concentrat şi încremenit, la portretul lui Guildford Dudley. Dumnezeule, nu am mai văzut ceva atât de frumos în toată viaţa mea! îl auzii murmurând după ce plecase mama şi rămăseserăm doar eu şi surorile mele, dar ele erau prea absorbite de propriile lor gânduri ca să observe comportamentul curios al tatălui nostru; mai mult decât atât, eram toate atât de obişnuite să-l auzim suspinând încântat cu gândul la dulciuri… încercai să-mi spun că nu era nimic şi că era indecent să asociez acest lucru cu portretul lui Guildford, şi totuşi… nu mă putui convinge pe deplin…

După aceea, agitaţia păru să nu mai înceteze. De la ivirea zorilor până când ne puneam noaptea capetele obosite pe perne, eram toţi prinşi în febra nebunească a planurilor de nuntă, care deveneau tot mai complicate. Familiile Grey şi Dudley, deşi aparent urmau să fie unite prin căsătorie, rivalizau, fiecare, s-o eclipseze pe cealaltă. Ducele

de Northumberland, ne informă tata, avea şi o fiică numită Catherine, în vârstă de doisprezece ani, ca şi Kate a noastră, dar era „o fată timidă, palidă, nici pe departe la fel de frumoasă”, adăugă el, mângâind-o pe Kate pe obraz şi aruncându-i o violetă glasată în gură. El continuă apoi să explice că, din moment ce nunta va fi ţinută la Durham House, reşedinţa opulentă din Londra a familiei Dudley, Northumberland hotărâse să o transforme într-un eveniment triplu şi să o mărite atunci şi pe Catherine cu tânărul Lord Hastings.

Kate începu imediat să se agite, plângând şi îngrijorându-se că rochia fiicei familiei Dudley va fi mai impresionantă decât a ei. Dar tata o asigură imediat că, şi dacă avea să-l coste ultimul ban din cuferele sale, nu avea să se întâmple aşa. Şi, dându-i un sărut şi încă o bomboană, o trimise să aştepte sosirea croitoresei, mintea ei umplându-se de toate visele pe care le pot îndeplini banii, ţesând fantezii bogate, extravagante de pânză de aur, învârtind brocart auriu şi crem, cu un model fantastic de perle şi dantelă, şi smaralde verzi precum invidia. Aceasta era Kate a noastră; furtunile nu durau niciodată mult timp.

În timp ce Jane făcea tot ce-i stătea în puteri să ignore totul, cufundându-se şi mai adânc în studii, Kate îl aduse pe bietul nostru meditator, maestrul Aylmer, la disperare, ignorând temele pe care i le dădea şi, în schimb, umplând pagină după pagină a caietului ei cu redări graţioase, înflorite,

ale numelui care, în curând, avea să fie al ei – Katherine, Lady Herbert, şi, într-o zi, la moartea socrului ei, Katherine, contesă de Pembroke; îl scrise chiar şi în franţuzeşte, Katherine, Comtesse de Pembroke, deşi, din câte ştiam, nici ea, nici Lordul Herbert nu aveau planuri să traverseze Canalul Mânecii.

Când maestrul Aylmer se plânse tatălui nostru, Kate se îmbufnă şi spuse că, din moment ce în curând va fi o femeie măritată, nu vedea de ce mai are încă nevoie de un meditator; maestrul Aylmer nu o învăţa nici pe departe ceva util, care să aibă legătură cu eticheta de la curte, cu administrarea casei, sau, adăugă ea, doar ca să-l facă să roşească, cu zbenguiala amoroasă şi cu ceea ce soţul ei aştepta de la ea în spatele draperiilor de la pat, nici nu îi oferise vreun sfat înţelept legat de naşterea şi creşterea copiilor.

— Toate verbele în latină din lumea întreagă nu mă vor salva când voi fi în chinurile naşterii.

La aceste cuvinte, tata zâmbi cu indulgenţă, mângâie cârlionţii strălucitori ai lui Kate şi spuse că, cel puţin, era un exerciţiu bun de caligrafie, şi se întoarse să-l liniştească pe maestrul Aylmer.

— Fii cumsecade şi lasă lucrurile aşa cum sunt, îl linguşi el, oferindu-i ceva dulce din cutia lui cu bomboane, mereu prezentă, pe care îşi luase dinainte măsuri de precauţie să o burduşească cu alune date prin zahăr şi miere, ştiind că erau preferatele lui Aylmer. Şi mă

îndoiesc foarte mult că viitoarea Lady Herbert va avea mare nevoie de greacă sau de latină, adăugă el, doar puţintică franceză şi, poate, puţină italiană, şi o brumă de spaniolă pentru cântece şi poezie şi altele de genul acesta.

După care se aşeză lângă Kate, având cutia cu bomboane deschisă între ei pe masă, pentru a admira semnăturile care îi umpleau caietul, în timp ce eu stăteam deoparte, uitându-mă la cele două surori ale mele, înghiţindu-mi lacrimile şi ţinându-mi spaimele pentru mine.

Nu puteam face nimic pentru Jane; ea nu voia ajutorul meu; nu voia nici să vină până la jumătatea drumului sau să întindă o mână spre judecata sănătoasă. Îl va trata pe Guildford Dudley ca pe un duşman până în ziua în care ea sau el vor muri, oricare se va întâmpla mai întâi, şi atunci el exact asta va fi – duşmanul ei, când ar fi putut fi un soţ afectuos, sau chiar iubitor, cu puţină bunătate şi încurajare din partea lui Jane.

Şi Kate… Kate era atât de fericită! Şi, cu adevărat, nu voiam să-i stric fericirea. Dar îmi era atât de teamă pentru ea. Deja se convinsese pe ea însăşi că era îndrăgostită de mirele pe care încă nu îl întâlnise, un bărbat al cărui chip îl privise doar într-un portret-miniatură – şi cine ştia cât de fidelă era acea asemănare? Era un lucrul obişnuit, de când exista arta portretului, ca pictorii să-şi flateze clienţii. Deşi nu îi auzise niciodată vocea, îl putea deja auzi şoptindu-i fleacuri dulci în urechi

şi recitându-i poezii despre frumuseţea ei, şi comparând dragostea lor cu o flacără nemuritoare. În fiecare noapte, până când adormea, Kate stătea întinsă pe pat şoptind numele care îi umpleau caietul de nenumărate ori, înşirându-le precum mărgelele pe un rozariu – Katherine, Lady Herbert; Lady Katherine Herbert; Katherine, contesă de Pembroke; Katherine, Comtesse de Pembroke –, savurându-le în timp ce visa la săruturile aprinse ale soţului ei şi la mângâierile cutezătoare. Vorbea cu atâta încredere, cu o siguranţă care mă înspăimânta. Dar dacă Doamna Soartă auzea din întâmplare şi, doar pentru a fi crudă sau împotriva ei, îi dădea surorii mele o cu totul altă viaţă? Dar dacă Lordul Herbert, care, la urma urmei, avea doar paisprezece ani, nu era nici pe departe precum Lancelot strălucind în armura lui argintie şi coiful cu pene albe, călărind repede, bărbăteşte un cal alb pentru a o lua pe doamna lui iubită în braţe şi a o duce departe la veselul castel Garde pentru a trăi îndrăgostiţi pentru totdeauna? Cum putea el să fie astfel? Cu siguranţă i se cerea prea mult. Dar avea să îi frângă inima lui Kate dacă nu se dovedea a fi visul ei de iubire transformat în realitate. Trebuia să fie chiar un erou scos dintr-o carte de poveşti! Pur şi simplu trebuia să fie, de dragul lui Kate!

Totuşi, de fiecare dată când mă gândeam la băiatul cu faţa palidă, cu umerii subţiri, zâmbind

timid, la al cărui portret mă uitasem pe furiş la lumina lumânării, în timp ce Kate dormea, inima mea se scufunda ca o piatră, iar teama şi îngrijorarea începeau să îmi roadă nemilos stomacul. Personal, eram convinsă că sora mea era îndrăgostită de iubire, nu de lordul Herbert, dar aveam doar opt ani şi nu aveam inima sau curajul să spun asta. Îmi cunoşteam sora suficient de bine încât să ştiu că ea va nega acest lucru şi îmi va răspunde cu o vervă sarcastică şi cuvinte usturătoare, şi mă va întreba ce ştiu eu despre dragoste şi dacă eu consideram că ştiu mai multe decât ea. Nu, era mai înţelept, pentru binele amândurora, ca eu să păstrez tăcerea, în loc să stârnesc o ceartă în zilele tot mai puţine pe care le mai aveam noi, cele trei surori, de petrecut împreună.

Cât de invidioasă fu când Guildford Dudley veni să o viziteze pe Jane. De ce nu a făcut Lordul Herbert acelaşi lucru? plângea şi se agita ea. Dar atunci nu era timp de lacrimi; Jane trebuia pregătită pentru a-şi primi logodnicul. Mama şi Kate făcură o întreagă tevatură, îmbrăcând-o pe Jane într-o rochie de catifea de culoarea carneolului, cu ciucuri, tivită cu aur, ignorând protestele ei aprinse, când îi traseră rochia pe cap şi o strânseră puternic cu şireturile, se luptară să-i elibereze braţele agitate din mânecile de deasupra, atât de voluminoase încât aproape că ajungeau la podea; doamna Ellen, care îndura

multe, îngenunche s-o încalţe cu o pereche de ciorapi portocalii, brodaţi cu aur şi îi împinse picioarele îndărătnice într-o pereche de papuci de aur cu rozete şi rubine în vârf. Îi puseră inele pe degete, ignorând culorile pietrelor, atâta timp cât erau mari şi valoroase, apoi îi atârnară la gât lanţuri de aur cu pietre preţioase şi îi plesniră mâinile palide, subţiri, cu câţiva pistrui pe ele, când ea le ridică în zadar încercând să-şi protejeze părul împletit, prins strâns cu ace, de degetele care i-l periau, desfăcându-l în bucle castaniu-arămii, strălucitoare, care îi cădeau până la talie.

De îndată ce mama îi fixă pe cap gluga portocalie cu franjuri şi flori de aur şi netezi vălul alb, mărginit cu ciucuri de aur în jos, pe spate, iar Kate îi prinse în piept o broşă de ametist de mărimea unui pumn încleştat – cea mai mare din sipetul cu bijuterii al mamei noastre –, Jane îşi adună fustele şi o zbughi din cameră să se adăpostească în bibliotecă. Doamnei Ellen i se spuse să o urmeze, să asigure o urmărire discretă a cuplului şi să se asigure că Jane nu smulge ciucurii de pe rochie sau trandafirii de aur de pe glugă în semn de protest faţă de asemenea ornamente, iar eu mersei pe urmele lor. Când ajunse, mi-a spus Kate după aceea, părinţii noştri i-au explicat lui Guildford că Jane este „o tânără modestă şi timidă, o fire cât se poate de retrasă” şi îl trimiseră în bibliotecă să o cunoască „în linişte, fără o mulţime de oameni care să o descurajeze”.

Puţin mai târziu, intră Guildford, îmbrăcat în catifea verde, de culoarea agrişelor, exact aceeaşi nuanţă ca ochii lui, cu căptuşeli de material cu paiete alb-argintii întrezărindu-se prin mânecile lui tăiate după modă. În braţe ducea o pisică mare, albă, cu o panglică verde, de mătase, legată în jurul gâtului într-o fundă cât se poate de potrivită, cu o piatră verde, încadrată în aur, prinsă în centrul ei. Nu poate fi un smarald pe pisică, mă gândii eu, dând din cap, fără să-mi vină a crede. Se opri la jumătatea drumului în camera unde era Jane, îşi scoase pălăria cu pene de păun şi făcu o reverenţă până jos, oprindu-se şi privind în jur, ca şi cum se aştepta la o rundă de aplauze din partea unui public invizibil, dar nu se auzi niciun sunet în afară de pisica ce torcea în braţele lui.

Apoi veni şi se postă în faţa lui Jane, privind îndelung în jos, spre ea, studiind-o de parcă era vreun exponat într-o vitrină, atingându-şi uşor bărbia şi înclinându-şi capul de la dreapta la stânga. În tot acest timp, Jane nu ridică deloc privirea din carte, nici nu lăsă în vreun fel impresia că era interesată de el, iar eu tremuram, ştiind foarte bine că mama va pedepsi cu siguranţă o asemenea obrăznicie. Agitată, o trăsei pe doamna Ellen de mânecă, iar când ea se aplecă, îi şoptii: „Te rog, nu-i spune mamei, o va bate pe Jane”. În cele din urmă, Guildford făcu un pas în faţă şi trase din mâinile lui Jane volumul

prăfuit, vechi, negru cu gri, o copie după Eneida de Vergiliu şi, cu o grimasă, îl azvârli cu o bufnitură răsunătoare în cel mai întunecat colţ al camerei. Apoi merse spre unul dintre rafturile de bibliotecă care îmbrăcau pereţii, remarcând, între timp „cărţile sunt atât de decorative”, şi alese un volum împodobit cu aur, legat în piele roşie-portocalie, texturată.

— Dacă trebuie într-adevăr să citeşti, atunci citeşte-o pe asta în schimb; se potriveşte mai bine cu rochia ta, spuse el în timp ce i-o arătă lui Jane.

Se aşeză lângă ea şi o prezentă motanului său, pe care spuse că îl cheamă Puf, şi se oferi să o lase pe Jane să îl mângâie dacă era curată pe mâini deoarece Puf tocmai făcuse baie cu muşeţel şi lămâie.

— Are ochii exact de aceeaşi culoare ca cel mai fin jad, zise Guildford mândru, arătând spre piatra preţioasă care atârna de funda lui Puf.

Guildford făcu eforturi să o atragă pe sora mea în conversaţie, începând cu muzica, „singura mea pasiune adevărată”, şi continuând cu mâncarea; la fel ca tatălui nostru, lui Guildford îi plăceau dulciurile „aşa cum diavolului îi place să fure suflete”, dar era foarte atent să nu mănânce prea mult ca să nu-şi strice silueta. O întrebă dacă are vreun animal de companie, iar când Jane nu catadicsi să răspundă, îi povesti despre animalele lui. În afară de Puf, mai avea un papagal alb cu o creastă verde şi galbenă, care putea prinde în cioc

şi în gheare strugurii şi fructele de pădure pe care i le arunca.

După aceea abordă moda, descriind în detaliu magnificul set de haine noi pe care i-l făcea croitorul lui pentru a începe viaţa de bărbat căsătorit. În continuare, încercă tratamentele de frumuseţe, după ce trase gluga excesiv împodobită şi ostentativă şi exclamă:

— De ce încerci să ascunzi asemenea frumuseţe? spuse el, în timp ce îşi trecu degetele prin buclele lungi, maronii, parcă sărutate de foc.

Continuă sugerând câteva remedii ca să trateze pistruii lui Jane şi câteva tratamente pentru părul ei – lămâi şi muşeţel ca să îl deschidă la culoare, suc de nuci ca să-l închidă sau henna ca să-l înroşească şi să-i scoată în evidenţă moştenirea ei de pe linia Tudorilor; oricare dintre acestea, spuse el, ar fi „o schimbare inedită”, „izbitoare” şi „dramatică”. Chiar aduse vorba de cărţi şi de poezie, deşi lui, evident, îi plăcea genul acela mai frivol şi înflorit pe care Jane îl detesta şi la care strâmba din micul ei nas erudit. Apoi se oferi să o lase să îl sărute.

— Urmează să ne căsătorim, aşa că mai bine am profita de asta şi am fi prietenoşi, zise el aproape doborându-mă de pe scaun, pentru că nu mă aşteptasem ca o asemenea observaţie inteligentă şi perspicace să iasă din gura drăguţă a lui Guildford Dudley.

Dar Jane nu făcea decât să stea acolo,

holbându-se posomorâtă la paginile cărţii, deşi era una dintre cărţile de bucate ale tatălui nostru, care conţinea un număr de reţete de dulciuri adunate din diferite părţi ale lumii pe care întotdeauna o implora pe bucătăreasa noastră să le încerce, şi astfel, una pe care sora mea învăţată nu era dornică să o citească.

În final, Guildford trebui să-şi recunoască înfrângerea, declarând: „Am participat şi la înmormântări mai vesele!”, în timp ce ieşea violent pe uşă, trântind-o în spatele lui suficient de puternic cât să facă un bust al lui Cezar să cadă de pe raftul cu volume militare şi să-şi ciobească nasul alb de marmură când ajunse pe podea.

De îndată ce plecă, alergai spre Jane şi îi smulsei cartea din mână ca să-i atrag atenţia.

— De ce nu ai vorbit cu el? întrebai eu. Încerca să fie prietenos!

— E un prost! pufni Jane, dispreţuitoare. Un prost vanitos, infatuat, fără minte, frivol, şi îl urăsc, şi nu-l suport lângă mine!

Se întinse din nou după carte, dar i-o aruncai în partea cealaltă a camerei ca să nu o las să se poată ascunde după ea.

— Va fi soţul tău, fie că îţi place sau nu, îi reamintii eu, aşa că ai putea la fel de bine să iei partea bună a lucrurilor şi să încerci să fiţi prieteni; ai face bine să te împaci cu el înainte de a fi prea târziu, şi insulta să nu mai poată fi îndreptată. Scrie-i o scrisoare, Jane, spune-i că

agitaţia şi teama te-au copleşit şi te-au făcut să te comporţi urât, şi îţi pare rău; spune-i că eşti obişnuită cu o viaţă liniştită, de studiu, meditaţie şi rugăciune, şi ţi-e teamă de pierderea, prin căsătorie, a tot ce îţi este familiar şi drag, şi de responsabilităţile pe care va trebui să ţi le asumi. Spune-i…

— Nu am nevoie să-mi dictezi scrisorile, Mary! Şi nu, nu îi voi scrie! mai degrabă îmi tai mâna! Ce va fi va fi! Sunt o martiră a sorţii pe care părinţii noştri mi-au hotărât-o şi, în curând, întreaga lume va afla! Să fiu căsătorită cu acest papiţoi este o altă încercare, o altă pedeapsă pe care trebuie să o îndur şi să o depăşesc cât de bine pot, cu voia lui Dumnezeu! Şi nu mi-am dat seama că eşti atât de îndrăgostită de el. Evident faţa lui drăguţă te-a fermecat; eşti exact ca o coţofană care se repede după o bucată de sticlă strălucitoare pe care a confundat-o cu un diamant ascuns în iarbă! adăugă ea cu răutate, ştergându-şi furioasă lacrimile zadarnice, în timp ce fugi pe lângă mine.

— Nu trebuie să fie aşa! Nu trebuie să fii o martiră pentru nimeni sau nimic! strigai eu după ea. Şi nu sunt câtuşi de puţin îndrăgostită de Guildford Dudley, dar chiar şi un orb ar vedea că el încearcă să se adapteze la această situaţie, spre deosebire de tine! La tine mă gândesc, Jane. Tu eşti sora mea şi te iubesc suficient de mult cât să-ţi spun că, dacă dispreţuieşti dragostea şi îi întorci spatele, dragostea s-ar putea să îţi întoarcă şi ea

spatele şi să te dispreţuiască.

Dar nu avu niciun efect; deja vorbeam cu o cameră goală. Jane fugise din bibliotecă ca şi cum ar fi fost în flăcări. Cât de mult îmi doream să o pot face să înţeleagă! Deşi mulţi ar râde şi s-ar mira cum de cineva ca mine ar putea şti atât de multe despre dragoste, ştiam mai bine decât ei că era singurul premiu care merita într-adevăr să fie câştigat. Voiam ca amândouă surorile mele să aibă parte de ea, chiar dacă eu nu puteam. Chiar dacă însemna momente de tristeţe profundă, de invidie secretă, chinuitoare, pe care le ascundeam adânc în sufletul meu fără să le pot dezvălui vreodată, voiam să am parte de acea experienţă în singurul fel posibil pentru mine, indirect, prin surorile mele.

Cu un oftat adânc şi o mişcare a capului ei obosit, doamna Ellen se ridică şi o urmă afară pe tânăra furioasă pe care trebuia să o supravegheze.

— În ciuda învăţăturii ei de carte, sofisticată, mult lăudată, biata fetiţă nu are un dram de înţelepciune când vine vorba de lumea reală, mormăi ea în timp ce pleca, iar eu mă văzui nevoită să fiu de acord cu ea.

Deşi inima îmi plângea în secret, după cum făceau şi ochii mei în fiecare noapte, pe pernă, la gândul de a-mi pierde surorile în favoarea unor soţi şi a unor case noi, nimic nu putea ştirbi încântarea mea în orele pe care le petreceam cu

vânzătorii de mătase şi croitoresele. În timp ce baloţii de mătase se desfăceau în faţa ochilor mei, visam că sunt în rai şi că aud fanfarele de trompete şi corurile de îngeri cântând printre fâşiile strălucitoare, unduioase, întinse în faţa noastră.

— Nu încă o rochie plictisitoare de culoarea unei bălţi de noroi! ţipă Kate, smulgând o bucată maronie din mâinile lui Jane.

— Uf! Du-o de aici! Şi nici aia. Este culoarea muşchiului ud şi nu se poate hotărî dacă vrea să fie verde sau gri, dar, oricum, este hidoasă! Nu, Jane, nu!

Ea înhăţa şi azvârlea cât colo fiecare nuanţă monotonă pe care o atingea sau la care doar se uita sora noastră.

— Ar trebui să ai rochii drăguţe în nuanţe de auriu, roşcat şi roşu, maro-roşcat, chihlimbar, galben şi portocaliu, culori care îţi înviorează părul şi fac ca roşul din el să strălucească precum tăciunii pe sub castaniu, culori care par să danseze, să se unduiască şi să strige ca o fecioară cuceritoare „Uită-te la mine, uită-te la mine!”

În timp ce vorbea, Kate începu să apuce bucăţi de satin, mătase, damasc, catifea, brocart, tafta şi paiete în nuanţele pe care tocmai le pomenise şi să le înfăşoare, să le răsucească în jurul lui Jane, îmbrăcând-o cu ele, până când ea păru ca un copil prea dezvoltat pentru vârsta lui, înfăşurat într-un curcubeu de culori autumnale.

— Verdele şi albastrul, în nuanţe puternice sau delicate, sunt de asemenea bune pentru Jane, adăugai eu, întrucât ştiam că sora mea considera excesive şi de prost gust aceste nuanţe mai strălucitoare pe care le prefera Kate.

Ridicai o bucată de catifea verde intens şi o ţinui sus, cât de sus puteam, în faţa lui Jane. Iar după ce Kate le ajutase, râzând, pe croitorese să o desfacă pe Jane din coconul ei în culorile curcubeului, şi ea se ridică din nou în picioare, desfăcui, aşa cum făcuse Kate, o bucată de mătase de un verde pal, strălucitoare, cusută în argint cu un model care semăna cu solzii de peşte, şi o ridicai până în dreptul taliei lui Jane.

— Poartă asta, Jane, şi vei arăta ca o sirenă care a ieşit din mare ca să se mărite cu prinţul care i-a furat inima.

— Cum, descurajată şi udă leoarcă? întrebă Jane bosumflată.

— Nu! Mama păşi în cameră şi înhăţă mătasea frumoasă din mâna mea, cu expresia ei acră. Ţinând cont că nu putem avea încredere că va zâmbi în ziua nunţii ei, o va face să pară bolnavă de gălbinare. Asta ar arăta mai bine pe Kate. O înfăşură în jurul umerilor goi ai lui Kate şi o sărută.

Cu privirea ei rebelă aţintită direct asupra mamei, Jane arătă către o bucată de catifea de un albastru atât de închis încât doar cea mai strălucitoare lumină putea să scoată în evidenţă

că nu era negru.

— Aia! zise ea hotărâtă. Voi purta culoarea aia. Faceţi gulerul înalt şi mânecile lungi şi închise la încheieturi, cu volănaşe de pânză albă de olandă, tivită cu argint dacă vreţi, la guler şi manşete, şi o glugă din aceeaşi catifea, dar fără alte podoabe. Accentuă fiecare cuvânt în timp ce ochii ei sfredeliră privirea croitoresei. Voi purta cartea mea de rugăciuni aninată de un lanţ de argint care să-mi atârne până la talie; cuvântul lui Dumnezeu este singura podoabă pe care o doresc sau de care am nevoie.

— Cu toate cărţile tale savante, fiica mea, chiar eşti o prostănacă, declară mama, aruncând pe uşă bucata de catifea neagră-albăstrie, lăsând-o să cadă la voia întâmplării. Nu poţi merge la propria ta nuntă arătând ca o călugăriţă la un bal! Trebuie să laşi la o parte veşmintele tale simple şi de acum înainte să te îmbraci potrivit cu poziţia ta; trebuie să fii ca o bijuterie în coroana soţului tău şi a familiei tale. Nu îţi voi permite să îl faci de ruşine şi să îl înjoseşti pe Guildford, apărând alături de el îmbrăcată ca o mică guvernantă modestă! Ţi-am oferit un soţ frumos, şi tot timpul trebuie să te străduieşti să fii vrednică de el. Trebuie să te aranjezi şi să-l adori! Aceasta este datoria unei soţii! De fiecare dată când eu şi tatăl tău ieşim în societate, toată lumea ştie, fie că îmi cunoaşte numele sau nu, că se uită la o persoană importantă; bijuteriile şi rochiile mele, înfăţişarea

mea regală şi postura mândră, cu capul sus şi spatele drept, le spun asta!

— Nu! bătu Jane din picior. Nu voi fi un păun ţipător! Sunt o tânără protestantă, evlavioasă şi virtuoasă, şi intenţionez să rămân astfel, iar rochia simplă este cea mai plăcută vederii lui Dumnezeu! Chiar şi prinţesa Elizabeth s-a căit pentru destrăbălările ei. La fel cum prostituata Maria Magdalena s-a schimbat şi a urmat calea Domnului nostru Iisus Hristos, ea a renunţat la bijuteriile ei, şi-a pus deoparte gătelile şi se îmbracă în alb pur sau negru simplu şi întotdeauna are o carte de rugăciuni englezească la ea!

— Prostuţo! rânji mama. Şi mai proşti sunt cei care te cred nemaipomenit de inteligentă! La învăţătură, da, dar într-ale vieţii, în ceea ce priveşte lucrurile care contează cu adevărat, nu! Prinţesa Elizabeth a supravieţuit unui scandal. Ştie că renumele ei a fost pătat şi va face orice e necesar ca să-l cureţe şi să-l facă să strălucească din nou, chiar dacă acest lucru înseamnă să-şi pună deoparte hainele ei drăguţe şi să renunţe la dansuri şi la jocurile de noroc, ca să intre în graţiile nesuferitului aceluia mic şi infatuat, regele Eduard, care, ca şi tine, duce aceste lucruri la extrem! Dar bagă bine de seamă ce-ţi spun, dacă vine vreodată ziua în care Elizabeth să fie încoronată regină, va fi la fel de splendidă ca un păun în cel mai scurt timp şi niciodată o rochie

simplă nu îi va mai acoperi spatele! Şi, îţi reamintesc, Jane, draga ta regină moştenitoare, Catherine, era o protestantă devotată şi îi plăcea satinul roşu împodobit cu aur – nu este aceea culoarea Magdalenei? Eu nu sunt la fel de bine educată ca tine! Sau ca sora ei şi cercul lor de doamne învăţate! Le ştiu pe multe dintre ele din copilărie şi niciodată nu am văzut-o pe vreuna fără bijuterii şi broderie aurită; nu erau genul materialului de sac şi al cenuşii, te asigur, nici măcar de dragul sufletelor lor!

Jane îşi lăsă capul în jos şi nu răspunse. Într-adevăr, ce putea spune? Era adevărat. Dar simţeam furia clocotind în ea. Deseori credeam că refuzul unor haine rafinate era doar un alt pas pe calea lui Jane spre martiriu, să facă lumea să se minuneze că o fată atât de frumoasă ca ea îşi refuză lucrurile drăguţe şi să o laude cu atât mai mult pentru că este, din punct de vedere spiritual, deasupra tuturor lucrurilor lumeşti şi zadarnice. Sau poate că Jane credea că, dacă îşi lasă frumuseţea să strălucească, lumea nu va mai lua atât de în serios realizările ei cărturăreşti, deoarece frumuseţea îl orbeşte adesea cu adevărat pe privitor?

— Suficient! îşi ridică mama mâinile. Vei face cum spun eu, fiica mea, altfel te duci în patul nupţial cu spatele biciuit şi vei păta cearşafurile cu sângele tău încăpăţânat şi neascultător deopotrivă cu sângele fecioriei!

Apoi mama preluă controlul, şi cu cravaşa arătând drumul, conduse curcubeul de materiale în culori intense afară pe uşă, pentru a aştepta pregătirile pentru trusourile lui Jane şi Kate, din moment ce le distrăgeau prea mult atenţia, lăsându-le în urmă doar pe cele în nuanţe de alb, crem, auriu şi argintiu. N-aveau decât să aibă toate culorile pe care şi le doreau în trusourile lor, zise ea, când ochii lui Kate se umplură de lacrimi şi buzele începură să-i tremure, dar rochiile de nuntă trebuie să fie făcute mai întâi, pentru că ele erau cele mai frumoase şi mai importante rochii pe care le vor purta vreodată în vieţile lor. În acord cu ducele de Northumberland, mama hotărâse că aceste nuanţe palide şi cu sclipiri erau culorile pe care le vor purta cele trei cupluri nupţiale.

Când o trăsei timid de fustă şi întrebai: „Dar eu?”, ea îmi spuse că propria mea rochie de nuntă trebuie să aştepte; timpul era scurt, iar eu nu mă voi căsători decât peste câţiva ani, şi moda se schimbă, aşa încât ar fi destul de prostesc să mi se facă acum.

— În plus, adăugă ea, nunta ta va fi o chestiune liniştită, privată, aşa că nu e nevoie de o rochie la fel de fastuoasă precum cele pe care le vor purta surorile tale.

La auzul cuvintelor ei, mă arătai dezamăgită, iar mama, văzând asta, făcu una dintre rarele ei fapte de bunătate.

— Nu a venit timpul, micul meu spiriduş, nici tu nu eşti încă de măritat, aşa că lasă asta deoparte acum. Îţi promit că, atunci când va veni timpul, vei avea o rochie frumoasă. Şi vei avea o rochie nouă, elegantă, dintr-un material pe care îl vei alege tu, pe care să o porţi la această nuntă, deşi, desigur, nu te vei amesteca printre ceilalţi oaspeţi; vor fi zăpăciţi şi beţi, şi e posibil să te batjocorească şi să te calce în picioare. Trebuie să-ţi păstrezi demnitatea, Mary, să nu cedezi niciodată, şi adu-ţi aminte că tu eşti o Grey, şi verişoară şi nepoată de sânge regal. Bunica ta – mama mea – a fost regina Franţei, şi prin venele tale curge sângele Tudorilor! Acum, uită-te la aceste modele ţesute şi brodate – îmi arătă mormanele dezordonate, dar luxoase de baloţi de material, parţial nedesfăcuţi, aruncaţi la întâmplare în mijlocul camerei – şi ajută-mă să aleg materialele pentru manşoanele şi jachetele surorilor tale.

Îngenuncheai şi îmi lăsai ochii să se desfete cu abundenţa rafinată de materiale ţesute cu aur sclipitor, argint şi fire cu sidef în damasc şi brocart, şi brodate pe mătăsuri, satin, tafta şi catifea, mângâind şi rătăcind prin minunatul labirint de arabescuri, lanţuri, noduri de îndrăgostiţi, inimi, şnururi, împletituri din nuiele şi viţă-de-vie, păsări, fluturi şi albine, flori îmbobocite sau înflorite, fructe, heruvimi, modele geometrice grandioase şi complexe pe atât de

ambiţioase, pe cât de frumoase, nemaipomenite şi uimitoare privirii, vârtejuri, catarame, semiluni, labirinturi, stele şi suluri, până când ochiul meu se opri la o bucată de satin lucios, crem, brodat din belşug cu un model elaborat de rodii de aur, cuibărite, ca bebeluşii într-un pântec, în nenumărate flori brodate sofisticat, boboci şi frunze, unele întregi, altele feliate pentru a li se vedea seminţele, care erau reprezentate de perle.

— Acesta! zisei eu, ţinându-l în sus ca să-l vadă mama. E perfect pentru Kate! Este rodia care reprezintă fertilitatea. Prima soţie a defunctului rege Henric, Caterina de Aragon, a făcut-o populară când a ales-o ca emblemă personală. Cred că este o alegere rafinată şi, poate, norocoasă, pentru o tânără mireasă, mai ales una care este dornică să devină mamă, adăugai eu, cu un zâmbet plin de înţeles adresat lui Kate.

Cu o exclamaţie de plăcere, ea lăsă jos materialul auriu în care se înfăşurase şi alergă să mă îmbrăţişeze şi să mă acopere cu sărutări.

— O alegere perfectă! murmură mama. Ai un ochi bun pentru asemenea lucruri, Mary, deşi cred – se întoarse spre croitoreasă – că ar trebui să mai punem perle şi diamante pe el.

— Da, milady, zise croitoreasa făcând, supusă, o reverenţă, va fi exact cum vă doriţi!

— Ştiu că va fi.

Mama încuviinţă din cap, ca şi cum nu îi

trecuse niciodată prin minte să pună la îndoială acest lucru şi se întoarse către Kate.

— Pentru rochia ta, draga mea, vei avea material ţesut cu aur, aşa cum ai visat întotdeauna să porţi în ziua nunţii tale, tivit cu diamante şi perle, desigur – este doar o superstiţie naivă ca o mireasă să renunţe la ele în ziua nunţii, deoarece se crede că vor aduce lacrimi şi supărare –, iar mânecile vor fi acoperite cu cea mai pură blană albă şi vei avea o coroană de rozmarin aurit cu perle şi flori din pietre preţioase în păr. Şi poţi purta smaraldele mele – cele mari, atât de verzi că le-ar invidia şi iarba, adăugă ea, râzând în timp ce Kate se aruncă în braţele ei, strigându-şi în gura mare mulţumirile. Îmi aduc aminte când te furişai în camera mea, draga mea gâză neastâmpărată, chicoti ea afectuos, întinzându-se să mângâie buclele lui Kate. Te furişai în timp ce eu eram la vânătoare şi îmi luai rochia aurită, aruncând bucăţi de levănţică peste tot pe podea. Deşi era mult prea mare pentru tine, iar tu te poticneai mereu şi te împiedicai, şi îţi zgâriai bărbia de podea, o purtai şi făceai, solemn, paradă în sus şi în jos pe Coridorul Lung, ca şi cum încercai să înaintezi într-o mare de aur şi erai în pericol groaznic de înec, atât de adâncită şi copleşită erai de acea grandioasă rochie aurie, imaginându-ţi că eşti o mireasă în ziua nunţii sale, iar armura tatălui tău era mirele care te aştepta la altar. Acum, micuţa mea fată frumoasă a crescut, şi va

purta o rochie de nuntă de aur, şi va fi un tânăr frumos, cu adevărat vrednic să o aştepte la altar pentru a o face soţia lui.

— Mamă, sunt atât de fericită! strigă Kate.

— După cum meriţi să fii. Mama zâmbi. O frumuseţe ca a ta nu ar trebui să cunoască niciodată supărarea.

Jane râse zgomotos, batjocoritor, iar mama se răsuci ca să o ţintuiască cu o privire tăioasă ca un pumnal.

— Jane, zise ea grav, tu vei purta argint.

La acele cuvinte, mi se înmuiară picioarele. Mama făcea favoritisme din nou şi trimitea un mesaj tăcut, oferindu-i lui Kate gloria deplină şi punând-o pe Jane în inferioritate, simţindu-se mai puţin preţuită, în argint. Kate va fi strălucitoare şi radioasă în aur, cu zâmbetul ei însorit, vivace şi ochii veseli, iubitori, strălucitori ca bijuteriile, în schimb Jane stând posacă şi sobră, morocănoasă şi tăcută, în argint, lângă ea, cu privirea plecată şi gura dezaprobatoare, ar arăta clar inferioară. Cu un idol poleit cu aur, ca Guildford Dudley, drept mire efectul va fi şi mai rău. Toţi o vor eclipsa pe Jane; chiar dacă ar fi dezbrăcaţi, zâmbetele lor singure ar face asta! Nu era drept!

Chiar mai rău, lui Jane nu-i păsa, deşi ar fi trebuit; ea, care mai degrabă ar fi purtat negru simplu, maro ca bălegarul sau gri anost nu s-ar fi luptat niciodată pentru aur. Dar Jane avea nevoie de aur, îl merita, la fel de mult ca şi Kate! Aurul ar

fi scos în evidenţă tăciunii aprinşi roşii şi aurii ascunşi în părul său, precum cărbunii încinşi sub lemne şi cenuşă, şi ar fi făcut verdele, albastrul şi castaniul să scânteieze ca nişte pietre preţioase în contrast cu praful, eclipsând griul dur al ochilor ei. Întotdeauna asociasem aurul cu căldura, cum era cea a razelor de soare, şi argintul cu frigul şi gheaţa, şi, chiar dacă personalitatea lui Jane era cu adevărat mai potrivită cu argintul rece, iar eu renunţasem cu mult timp înainte la speranţa mea copilăroasă că, dacă Jane va purta aur, aceste calităţi ale aurului vor fi în mod magic şi miraculos absorbite prin piele, iar ea va zâmbi şi va râde, şi va fi veselă exact ca şi Kate, încă îmi doream să o văd scăldată în aur în ziua nunţii ei. Voiam ca Jane însăşi să vadă, când stătea în faţa oglinzii, că nu era niciun păcat în frumuseţe, doar în atitudinea vanitoasă şi mândria care deseori o acompaniau, că putea să aibă şi cărţile ei preţioase, dar să fie şi frumoasă.

Îmi înghiţii lacrimile şi temerile şi mă oţelii să lupt în numele lui Jane, având în vedere că ea nu avea să lupte niciodată pentru o rochie din material ţesut cu aur. Cu timiditate, trăsei de fusta de la costumul de călărie al mamei, din catifea roşu aprins.

— Te rog, mamă, las-o şi pe Jane să poarte aur. Este o zi atât de specială şi mi-aş dori să-mi văd amândouă surorile îmbrăcate în gloria deplină a aurului în ziua nunţii lor. Las-o pe fata din

familia Dudley să poarte argint dacă vrea, dar, te rog, îmbracă-le în aur pe amândouă surorile Grey care au, prin tine, sânge regal.

— Ai dreptate, Mary; aparenţele sunt totul şi este foarte important ca noi să prezentăm o imagine a importanţei, a solidarităţii şi a grandorii regale. Foarte bine atunci, să fie aur şi pentru Jane şi pentru Kate. Şi Jane poate purta colierul din rubine pe care prinţesa Mary, atentă, i l-a trimis de ziua ei; roşul sângeriu va arăta splendid în contrast cu paloarea pielii ei şi va ajuta să-i scoată în evidenţă nuanţa roşcată din părul pe care i-l vom spăla în noaptea dinainte de nuntă cu o loţiune din şofran doar cu un strop de henna, după reţeta de la mama mea, astfel încât efectul va fi şi mai izbitor. Acum, ce model sugerezi pentru mantaua şi mânecile lui Jane? Spini şi frunze de acant sau ciulini poate, să se potrivească cu personalitatea ei neplăcut de aprigă şi înţepătoare?

— Ca să simbolizeze durerea, pedeapsa, suferinţa şi umilirea, mamă? replică Jane, cu vocea gravă şi ochii gri, reci ca gheaţa.

Simţii furia crescând în sinea mamei mele şi ploaia iminentă de lovituri pe care o căuta Jane, în timp ce îi urmăream mâna cum se înfăşoară mai strâns în jurul mânerului cu pietre preţioase al cravaşei de călărie. Repede, în ciuda durerii intense care îmi săgetă spinarea, alergai şi luai o bucată de satin de culoarea fildeşului împodobit

peste tot cu micsandre galbene, brodate, printre vârtejuri de frunziş verde şi auriu.

— Asta, te rog, mamă – i-o ridicai să o vadă –, micsandre pentru devotament în căsătorie şi fidelitate. Din moment ce Guildford Dudley pare să prefere această floare, şi pe galben, sigur va aprecia gestul şi îl va lua ca pe un compliment – un omagiu afectuos de la mireasa lui, care a ales să se îmbrace în material decorat cu floarea lui specială în ziua nunţii lor. Va fi de bun augur pentru căsătorie, cred. Apoi, uitându-se la figura dispreţuitoare a lui Jane, adăugai repede: Sper.

— O alegere drăguţă şi diplomată. Mama zâmbi şi se lăsă în jos să mă mângâie pe cap. Aşa să fie! O, Mary, bietul meu spiriduş micuţ, dacă nu te-ai fi născut grotescă, pipernicită şi cocârjată, ai fi fost o mare mândrie pentru mine! Deşi îţi lipseşte frumuseţea lui Kate şi inteligenţa lui Jane, ai ceva şi mai important – tact şi judecată sănătoasă; ştii cum să fii plăcută şi practică. Aş fi putut să te ajut să devii cineva! Ce pierdere!

— Într-adevăr, ce pierdere, spusei eu încet, pentru că, în ciuda cuvintelor mamei mele, nimeni nu regreta mai mult decât mine toate şansele pe care le pierdusem din cauza corpului meu pipernicit şi diform. Dragostea pe care nu o voi avea niciodată, copiii pe care nu îi vor purta niciodată în pântec, o spinare şi membre care să nu mă doară decât atunci când bătrâneţea îşi va fi arătat semnele, oameni care mi-ar zâmbi şi m-ar

îmbrăţişa călduros, în loc să se retragă temători şi să-şi ferească privirile, distracţiile la care nu voi putea participa niciodată, rochiile strălucitoare, colorate, de petrecere, pe care nu le voi putea purta niciodată fără să fiu confundată cu un bufon în costum pestriţ, să pot dansa fără să provoc râsul şi să pot merge pe străzile Londrei fără teama de a fi înhăţată şi vândută într-o trupă de pitici artişti sau la un târg care are nevoie de o atracţie nouă.

Eram o creatură mică, timidă, sortită să mă ascund în umbră, să trăiesc la marginea lumii, trăgând cu ochiul pe furiş la ea, nu în centrul ei strălucitor, frenetic, niciodată o participantă şi o petrecăreaţă, doar o observatoare. Dar acum nu era momentul să insist asupra nefericirilor mele. Surorile mele aveau nevoie de mine, deci mă forţai să zâmbesc şi, ştiind că Jane detesta „colierul sângeros” al verişoarei Mary, începui să mă linguşesc pe lângă mama să trimită la bijutier pentru a-i face un colier din micsandre de aur cu frunze de smarald.

— Poate o cunună de rozmarin aurit cu micsandre galbene pentru părul lui Jane? Va arăta bine alături de cea a lui Kate.

Mama fu de acord că atât colierul din micsandre, cât şi cununa erau idei splendide, dar hotărî să comande noul colier lung, astfel încât Jane să poată purta şi colierul mai scurt, din rubine, alături de el.

— La urma urmei, nu vrem să o jignim pe verişoara Mary, şi, chiar dacă ea nu e invitată, vrem să simtă că este în gândurile noastre şi e parte a acestei zile speciale, nu?

— Nu, strâmbă Jane din buze, bosumflată, şi rosti răspunsul cu o voce supărată pe care mama se prefăcu că nu o aude.

— În lumea asta se poate întâmpla orice, continuă mama, şi e important să nu ofensezi pe nimeni care ar putea fi, într-o zi, într-o poziţie din care să te facă să regreţi.

*

În fiecare zi eram ocupate cu croitoreasa, cusătoresele, negustorii din Londra care îşi prezentau materialele lor rafinate şi ornamentele, fabricanţii de mănuşi, cizmarii, bijutierii care lucrau aur şi argint, fabricanţii de corsete. Părinţii noştri hotărâseră, cât se poate de generos, ca Jane şi Kate să aibă fiecare câte douăsprezece rochii noi, cu toate accesoriile elegante pe care le cerea şi le dorea o lady – evantaie, bonete, ciorapi, rochii de corp, jupoane, jartiere cu panglici, papuci, voaluri, mingi cu pomadă făcute din pietre şi metale preţioase, şi altele asemenea –, prin urmare, erau multe de făcut şi puţin timp, fiecare zi aducându-ne mai aproape de nuntă.

Pentru Kate erau rochii de culoarea zmeurei, a cireşei, a căpşunelor strivite, dar şi galbene ca raza soarelui, gălbenuşul de ou şi lămâile – galbenul era cunoscut drept „culoarea bucuriei”,

iar Kate nu se sătura de ea; credea că e un semn de bun augur pentru mariajul ei dacă trusoul abunda în această nuanţă însorită – auriu ca mierea, scorţişoară, caisă, verde de salvie, albastrul oului de măcăleandru şi cel mai delicat roz, ca cenuşa gri care s-a scurs peste un trandafir roz fără să-i acopere sau să-i ofilească frumuseţea.

Pentru Jane, care încercă în zadar să se descotorosească de finisajele ţipătoare şi culorile stridente, şi să îmbrace gri, maro şi negru în schimb, cu aprobarea mamei, am ales eu nuanţe de granat, prună goldană, vin roşu, violet regal, intens, verde de muşchi, roşul coamei de leu, albastrul cerului în miez de noapte, verdele-închis, galben-intens, scorţişoară, noua culoare la modă numită „chihlimbar arămiu”, şi un brocart extravagant lucrat cu aur de culoarea pulpei roz de piersică delicată, cunoscută drept „culoarea cărnii”.

Fiecare avea, de asemenea, şi o mulţime de cape brodate şi cu modele, lucrate rafinat, şi manşoane în culori contrastante, care să se asorteze şi să scoată în evidenţă noile lor rochii.

Preferatul lui Kate era un set din mătase albă lucrată cu trandafiri roşii înfloriţi şi boboci în formare, cu tulpinile, ghimpii şi frunzele făcute într-un stil care aminteşte de broderia spaniolă cu fir negru pe care Caterina de Aragon o introdusese în Anglia şi o făcuse atât de populară încât, timp de mulţi ani după aceea, fiecare femeie

o avea pe marginea cămăşii intime şi fiecare bărbat pe gulerul şi pe manşetele cămăşii albe din batist. Dar Jane detesta extravaganţa şi se plângea de marea risipă de argint şi aur care fuseseră folosite pentru a crea firele de aur care împodobeau multe dintre hainele lor noi, şi spunea că ar fi fost mai bine folosite pentru a-i hrăni şi a-i îmbrăca pe cei săraci şi pentru a li se oferi cărţi englezeşti de rugăciune.

În cele din urmă, ca o surpriză specială pentru fiecare, erau rochiile din material ţesut cu aur şi pânză de argint cu franjuri, cu decolteuri adânci, pătrate şi corsaje ascuţite, împodobite pe margine cu diamante, şi mâneci lungi, bufante, de forma unui clopot, aproape măturând podeaua în căderea lor graţioasă peste manşoanele pline, umflate şi căptuşite, pe care surorile mele le asortau la ele. Apoi tata menţionă vânătoarea şi călăria, iar mama intră în panică dându-şi seama că uitase să instruiască croitorul să le confecţioneze costume de călărie; astfel, avură loc selecţii grăbite de catifea de culoarea ghimbirului, pentru Jane şi roşu Brassel, o nuanţă care era precum un dans vioi, lasciv, între maro şi roşu, pentru Kate, şi cizme înalte şi mănuşi fine din piele spaniolă roşie şi maro. Apoi doamna Ellen se repezi înăuntru, strigând frenetic „cămăşi de noapte”, şi se produse o agitaţie panicată pentru a le echipa cu cămăşi de noapte brodate, din batist, şi bonete, toate menite a încânta ochiul amoros al

unui soţ, papuci din catifea fină, şi haine de casă din catifele somptuoase, mărginite cu blănuri, damasc înflorat şi satin căptuşit.

La fiecare probă, doamna Leslie, croitoreasa noastră principală, încerca să smulgă un zâmbet de la Jane, părându-i-se nefiresc să vadă o mireasă „atât de deprimată, melancolică şi meditativă”.

— Ai emoţii, draga mea? o întrebă ea pe Jane în timp ce aceasta stătea în picioare pe un taburet în faţa ei. E firesc să ai; ştiu, pentru că am îmbrăcat multe mirese, dar vei vedea, odată căsătorită şi noaptea nunţii consumată, totul se va termina cu bine, aşa va fi.

— Nu, nu va fi, se încruntă Jane. Nu vreau să mă căsătoresc cu Guildford Dudley. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni, deloc.

— Dar fiecare tânără vrea să fie căsătorită! râse doamna Leslie.

— Eu nu vreau! insistă Jane cu o convingere răzvrătită.

— Timpul le va rezolva pe toate, draga mea, o sfătui doamna Leslie, zâmbind. Vei vrea. Nu e firesc pentru o tânără să nu vrea un bărbat; femeile sunt menite să se căsătorească, să se unească cu un bărbat şi să îi nască prunci. Soţul tău – mai este şi un flăcău frumos, pe deasupra! – Te va face să te răzgândeşti, cred eu, şi când îţi vei ţine primul născut în braţe şi te vei gândi în urmă la ziua de azi, vei râde de cât de prostuţă erai şi nu voiai un soţ. Păi, anul viitor pe vremea

asta te vei uita la bărbatul care stă întins în pat lângă tine şi te vei întreba cum ai putut trăi vreodată fără el, şi cum soarele ar ieşi din viaţa ta dacă el te-ar părăsi.

— Nu, nu voi face asta! Nu voi face asta, nu voi face asta, nu voi face asta! bătu Jane din picior şi strigă, speriind-o pe doamna Leslie atât de tare, încât aceasta îşi împunse degetul mare cu acul. Sângele ţâşni şi doar reacţia ei rapidă şi o mişcare bruscă a braţului, precum şi o croitoreasă ucenică ce se grăbi să-i oprească sângele cu şorţul ei împiedicară pătarea frumoasei rochii aurii, galbene şi de culoarea fildeşului.

După aceea, doamna Leslie cusu în tăcere şi nu mai făcu alte încercări de a o înveseli şi însufleţi pe Jane, pe care o privi de atunci încolo cu atâta prudenţă, ca şi cum ar fi probat haine pe o nebună, în timp ce femeile din casa lui fremătau preocupate de chestiuni legate de modă, tata era în raiul lui, plănuind banchetul, consultându-se cu bucătarii şi gustând produsele făcute de diferiţi patiseri, comparând produsele din marţipan şi fanteziile din zahăr ars, sugând bomboane până când mama declară că ar fi un miracol dacă va mai avea un dinte în gură care să nu fie negru şi stricat până când nunta se va sfârşi. Dar tata zâmbi doar şi continuă să viseze la „un purceluş rotisat cu un măr în gură, poate chiar un măr poleit cu aur pentru frumoasa mea Katey”, care, dintre toate fiicele lui, era cel mai sigur că va

aprecia gestul, şi o pereche de căpăţâni de porc mistreţ rotisate, una cu colţii suflaţi în argint, cealaltă în aur, şi un păun prăjit cu penajul afişat în plină glorie, şi o lebădă pentru Kate, „nu, două lebede pentru Katey”, o pereche de lebede care se iubesc, cu gâturile lor lungi răsucite unul în jurul celuilalt, într-o îmbrăţişare dulce, ca a îndrăgostiţilor, şi un castel din bomboane de marţipan, înalt, roz şi suflat în aur, părând a pluti pe nori de zahăr roz, caramel, cu portrete de-ale lui Kate, sculptate din marţipan, cu rochia ei presărată cu cristale de zahăr, şi Lordul Herbert alături de ea, cei doi stând în picioare, braţ la braţ, pe balconul „casei unde dăinuie dragostea”, privind în jos, dincolo de nori, unde lebedele albe şi negre alunecau în perechi graţioase într-un şanţ cu apă, din zahăr albastru.

Se agita, neputându-se decide dacă ţiparii să fie în aspic sau înăbuşiţi, ori serviţi în vin roşu sau în sos de smântână, până când mama îşi pierdu de-a binelea cumpătul şi, prinzând cu putere un ţipar crud, îl plesni pe tata peste faţă cu el. Nehotărârea lui în ceea ce priveşte brânzeturile fu atât de înnebunitoare – nu putu vorbi despre nimic altceva zile întregi că mama, la capătul puterii, adună, în cele din urmă, un braţ plin de calupuri albe şi galbene dintre cele care îi fuseseră trimise să le încerce, alergă la uşa de la intrare şi le trimise pe toate, rostogolindu-se, de-a lungul aleii lungi, şerpuitoare, mărginite de castani, care

ducea de la casă la drumul principal. Bietul tata alergă după ele, agitându-şi braţele în aer şi strigând frenetic:

— Brânza mea, brânza mea frumoasă!

Dar mama nu făcu decât să trântească uşa, îşi dădu ochii peste cap, făcu o mişcare cu mâinile ca şi cum le-ar fi spălat, şi ieşi la călărie cu stăpânul grajdurilor noastre, Adrian Stokes, „care nu mă va plictisi de moarte, vorbind despre brânză”.

Fără a se lăsa descurajat, tata anunţă prin pieţele de peşte că ar plăti bine pentru un sturion grozav, dar trebuia să fie „un veritabil peşte uriaş”, astfel încât pescarii veneau în fiecare zi acasă la noi întrecându-se în a prezenta cel mai mare şi mai frumos exemplar. Tata chiar se ducea în mijlocul acestor bărbaţi duri, murdari, slobozi la gură, cu mâini aspre, duhnind a peşte, şi cu pielea maronie, pretinzând că era o sarcină de o importanţă mult prea mare pentru a-i fi încredinţată intendentului sau chiar bucătarului. Noi stăteam aplecate peste pervazul ferestrelor şi urmăream cum tata, personal, măsura şi examina fiecare peşte cu la fel de multă grijă de parcă ar fi cumpărat un armăsar de rasă. El se arătă interesat să cumpere şi un delfin ca să înfrumuseţeze festinul, acesta urmând să fie purtat pe o tavă de argint acoperită cu gheaţă şi împodobită cu alge, stridii, raci şi crabi. Salata, insista el, trebuie să fie cea mai mare văzută vreodată în Anglia şi să conţină tot ce exista sub

soare şi putea fi pus într-o salată, cu flori zaharisite şi toate legumele care puteau fi sculptate în forme şi figuri ciudate. Bineînţeles, nu uitase de tortul lui Kate.

— Cum aş putea să uit? râse el când îl întrebă Kate. Draga mea, nu ştii că mi-am petrecut jumătate din viaţă gândindu-mă la torturi? Păi, dacă aş primi un ban de fiecare dată când mă gândesc la un tort, aş fi cel mai bogat om din Anglia, poate din toată lumea! Aşadar, cum aş putea eu să uit de cel mai important tort dintre toate – tortul de nuntă al frumoasei mele Katey!

După cum era de aşteptat, chiar a doua zi după-amiază, îl conduse cu mândrie la etaj pe un francez mic, afectat, cu barba neagră, când Kate stătea pe un taburet în faţa doamnei Leslie, îmbrăcată doar în cămaşă care, fiind făcută din cea mai fină ţesătură de batist, lăsa foarte puţin loc imaginaţiei. Tata o îndepărtă cu blândeţe pe doamna Leslie, astfel încât mondenul şi blazatul francez să poată măsura înălţimea lui Kate pentru a se asigura de faptul că tortul uriaş cu scorţişoară – care avea să fie umplut cu mere, nuci şi stafide aurii şi negre, şi acoperit cu marţipan suflat cu aur, promise tata, dovedind astfel că nu uitase – va trona peste „mica mireasă drăguţă şi peste mirele ei!”

Kate ţipă de bucurie, îşi aruncă braţele în jurul francezului şi îl sărută pe obraz, apoi se puse pe chicotit pentru că mustaţa lui o gâdila.

Pentru a linişti strigătele indignate ale doamnei Leslie şi ale doamnei Ellen, care amândouă insistau că nu era decent ca un bucătar, un bărbat – şi, pe deasupra, francez! – să intre în timp ce fetele mai că erau aproape goale în cămăşile lor, tata întinse cutia lui fidelă cu bomboane, suflată cu aur, smălţuită în roz şi albastru, încrezător că va îndrepta toate lucrurile. Era umplută cu prune confiate, violete glasate, migdale zaharisite, bomboane cu scorţişoară, ghimbir cristalizat, marţipan, caise glasate, felii de lămâie şi portocală zaharisite şi napolitane cu anason. În doar câteva momente, totul fu cât se poate de plăcut şi cofetarul îi promise lui Kate cel mai înalt, cel mai grandios tort văzut vreodată la vreo nuntă, şi ne desfătă cu descrieri ale celor mai recente mode franţuzeşti, în timp ce noi râdeam cu toţii ca nişte prieteni vechi, de o viaţă, şi dădeam cutia cu bomboane de la unul la altul.

Doar Jane stătea deoparte, înghesuită în colţul banchetei de la geam, cu picioarele goale strânse sub ea şi cu un şal vechi, gri, cu franjuri mâncaţi de molii, înfăşurat modest peste cămaşă. În tot acest timp nu-şi ridică nici măcar o dată privirea din Testamentul Grecesc, nici nu rosti vreun cuvânt, nici măcar atunci când tata o strigă să vină să ia nişte bomboane înainte să se termine.

Când auzi o poveste despre o sirenă adevărată care era expusă într-un târg din apropiere, tata, ştiind că noi, cele trei fete, iubeam sirenele din

copilărie – chiar şi Jane, deşi detesta să recunoască acest lucru, ca nu cumva să pară copilăroasă şi frivolă în ochii celor mai preţuiţi eruditi ai Europei –, hotărî să închirieze atracţia de la bâlci şi să o arate la nuntă ca să se minuneze toată lumea. Potrivit afişului pictat din afara cortului, sirena era foarte frumoasă, cu părul lung, lăsat pe spate, ca aurul lichid, o coadă care scânteia ca smaraldele scăldate de rouă, şi un pieptene şi un colier din coral roşu pe care le preţuia ca pe nişte amintiri de la casa ei din ocean. Tata era atât de acaparat de această idee că obţinu serviciile sirenei fără să fi văzut despre ce era vorba. Spuse mai târziu că nu dorea să strice surpriza pentru el însuşi; voia să o vadă pentru prima dată împreună cu noi.

Dar când sirena ajunse la Suffolk House, casa noastră somptuoasă din Londra, din cărămidă şi piatră de Portland, unde ne mutaserăm cu o săptămână înainte de nuntă, era un lucru atât de dezgustător, maroniu, ofilit, la care niciunul dintre noi nu ne puteam uita. Kate, căreia îi plăceau nespus toate animalele, începu să plângă şi să lovească cu pumnul în pieptul proprietarului său.

— Om rău ce eşti! Biata sirenă! se văită ea. Ce i-ai făcut?

În acest timp Jane doar îşi arcui sprâncenele şi spuse:

— Întreabă mai degrabă ce i-a făcut maimuţei şi peştelui pe care le-a tăiat în două şi le-a cusut

împreună ca să o facă.

La care Kate, dându-şi seama că două dintre creaturile lui Dumnezeu fuseseră ucise pentru a crea această monstruozitate, îl plesni peste faţă şi fugi din cameră plângând în hohote.

Deasupra taliei, fecioara mării era foarte închisă la piele şi avea înfăţişarea unei maimuţe rase, evident o femelă, deoarece sânii îi atârnau ca o pereche de portofele goale din piele, şi avea o grimasă atât de hidoasă, lăsând să se vadă nişte colţi înfricoşători, sub peruca blondă, vulgară, lipită strâmb pe scalpul ei, încât era evident că pierise în cea mai cruntă agonie. Partea de jos era o coadă de peşte, cu solzi, uscată, maronie, în mod prostesc dată cu vopsea verde şi câteva mâzgăliturі de argint, iar colierul de coral şi pieptenele erau clar pietricele care fuseseră înmuiate în vopsea roşie şi înşirate laolaltă pe o sârmă.

Cu un ţipăt de dezgust, mama o azvârli afară pe fereastră, iar bărbatul de la bâlci o luă la goană panicat, să-şi recupereze preţiosul exponat, ca nu cumva să trebuiască să-şi găsească o formă mai obositoare de a-şi câştiga pâinea.

Demoralizat, tata stătea în faţa focului, transpirând în vesta lui de catifea de culoarea gălbenelelor, trăgându-se nervos de barbă, şi balansându-se mai întâi pe un picior, apoi pe celălalt. În cele din urmă, oftă.

— Aveam speranţe atât de mari! O sirenă

adevărată, gândiţi-vă! apoi se întoarse spre mama şi spuse: îmi pare atât de rău, Frances. Dar părea o idee atât de strălucită la momentul respectiv.

Mama îşi încrucişă mâinile la piept şi îl privi sever.

— Te rog, Hal, pentru binele nostru, spune-mi că nu mai ai şi alte idei strălucite pregătite pentru noi – nu cred că eu sau fetele mai putem suporta aşa ceva.

Tata deschise şi închise gura de câteva ori, îşi muşcă nervos buza de jos şi se suci pe loc ca un copil care avea nevoie urgentă la toaletă, apoi, grăbit, se scuză şi plecă, murmurând ceva despre o pereche de unicorni reali, împodobiţi cu flori, pe care fetele să îi călărească până la altar. Nu mă putui abţine să nu zâmbesc, dar mama îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Jane îşi îndoi picioarele pe locul de la fereastră, muşcă zgomotos dintr-un măr şi îşi plecă privirea din nou asupra cărţii.

CAPITOLUL 2

În acea Duminică de Rusalii, în dimineaţa zilei de 25 mai 1553, eram trează la răsăritul soarelui, şi, deja îmbrăcată în rochia mea nouă din damasc de culoarea prunei cu nuanţe argintii şi din satin albastru-gri, garnisită cu perle minuscule şi blană de iepure gri, fină, stăteam la fereastră, răsucindu-mi agitată mărgelele de ametist şi safire şi privind soarele cum răsare ca un ou mare,

portocaliu şi mov, vărsându-şi gălbenuşul lui galben, însorit, ca să se prelingă deasupra oraşului care dormea. În timp ce surorile mele erau cufundate adânc în ultimul lor somn de fecioare, lacrimi tăcute îmi curseră pe obraji. Totul se schimba când eu nu doream decât să rămână la fel. În doar câteva ore, vor fi soţii în drum spre noile lor vieţi, lăsându-mă pe mine în urmă. Kate nu va merge departe, după cum aflai; nici măcar nu urma să plece din Londra, doar să se mute mai jos pe cursul Tamisei, la Castelul Baynard, reşedinţa ancestrală a contelui de Pembroke, o fortăreaţă medievală solidă, numită după normandul care o construise. Iar Jane şi Guildford aveau să se retragă la Sheen, o fostă mănăstire cartuziană din Surrey, unde era de sperat că, graţie decorului bucolic, dragostea, sau cel puţin prietenia, va înflori între ei. Mă aşteptam să nu primesc o invitaţie de a-i vizita cândva curând, şi mama deja mă avertizase să nu-i bat la cap încercând să obţin o invitaţie; amândouă cuplurile vor vrea intimitate, cu siguranţă, şi să petreacă timp împreună, singuri, iar eu doar le-aş sta în cale; în locul unei mult iubite surori, eu aş fi o musafiră la care lumea s-ar forţa să zâmbească şi pe care ar tolera-o, dorindu-şi, în secret, să plece.

O oră mai târziu, înfăşurate în pelerine peste noile lor cămăşi din batist brodat, cu părul încă pe bigudiuri ascuns sub glugile lor, surorile mele

care căscau, cu ochii somnoroşi, şi o epuizată doamnă Ellen, care petrecuse noaptea întreagă lângă patul lui Jane pentru a o împiedica să-şi desfacă bigudiurile pe care le ura, urcară pe o barcă în mijlocul unei mulţimi de servitoare agitate, inclusiv Henny a lui Kate şi Hetty a mea, câteva croitorese, supravegheate de doamna Leslie, şi cufere pline cu gătelile pentru nuntă.

La Durham House, în timp ce servitoarele şi cusătoresele se îngrămădiră în jurul surorilor mele, aranjându-le jupoanele unul peste altul, strângându-le până la sufocare în corsete şi legând pernele sul, umflate, menite să confere un volum mai mare şoldurilor şi o mişcare de clopot fustelor, asigurându-se că fiecare şiret era legat şi fiecare strat cădea neted, eu stăteam singură lângă fereastră, cu capul sprijinit de geamul rece, lustruit, privind în jos spre râu. Cu statura mea scundă ştiam că doar le-aş fi stat în cale dacă încercam să ajut, aş fi fost călcată în picioare şi ţapul ispăşitor pentru accesele de furie şi iritare. Astfel, numai eu îl văzui pe Lordul Herbert sosind cu tatăl său cel chipeş, contele de Pembroke. Dar rămăsei tăcută. Nu îi spusei lui Kate. Ştiam că, dacă aş fi făcut-o, ea s-ar fi descotorosit de servitoare şi ar fi venit grăbită la geam, iar eu aveam să-mi amintesc întotdeauna privirea ei când toate visele sale cereşti se vor fi năruit.

Băiatul de jos, slab, bolnăvicios, cu faţa palidă, care se împiedică şi fu cât pe ce să cadă în Tamisa

în timp ce coborî din barcă, nu era un erou romantic. Într-adevăr, tatăl său spilcuit, brunet, atât de înalt şi de zvelt, înveşmântat în catifea şi brocart negru şi argintiu, cu favoriţi remarcabili, lucioşi, din argint la tâmplele lui de abanos, avea mai multe şanse de a tulbura inima unei tinere. În ce-l privea pe bietul Lord Herbert, până şi părul lui părea lipsit de culoare! Hainele îi atârnau şi chiar şi pălăria părea prea mare pentru capul lui, iar pana de struţ, prinsă de catifeaua albastră de culoarea safirelor pur şi simplu părea stupidă, nu ca pana graţioasă, răsucită, de un alb pur de pe coiful scânteietor, din argint, al lui Lancelot. Nu, acesta nu era un erou puternic, viril, ieşit dintr-o poveste pentru a-şi copleşi mireasa cu îmbrăţişări îndrăzneţe şi săruturi aprinse ca focul. Acesta era încă un animal suferind care urma să fie adăugat menajeriei lui Kate, pentru a fi mângâiat, compătimit şi îngrijit ca să se însănătoşească. Mai degrabă mi-o puteam imagina pe Kate ducându-i o cană cu lapte cald la buze, mângâindu-i părul, punându-l la culcare şi spunându-i o poveste, ca o mamă, nu ca o soţie. Jurai atunci şi acolo că eu voi închide ochii când va veni momentul fatal, când Kate se va apropia de mirele ei la altar; pur şi simplu nu puteam suporta să-i văd dezamăgirea de pe chip.

— Uită-te la mine! La urletul disperat al lui Jane, mă întorsei la timp ca să o văd croindu-şi drum cu forţa prin îmbulzeala de servitoare şi

cusătorese. Uită-te la mine!

Îşi flutură mâinile inutil pe lângă bogăţia luxuriantă a rochiei sale, stând încruntată în faţa oglinzii mari, din argint, chiar în timp ce doamna Leslie păşi în faţă să-i aranjeze panglicile verzi şi galbene din mătase care cădeau pe spatele lui Jane de pe coroana ei de rozmarin poleit cu aur şi micsandre galbene.

— Arăt la fel de neruşinată ca o matroană! strigă Jane, nefericită şi pe punctul de a plânge, în timp ce mâinile ei trăgeau nervos de materialul ornamentat al fustelor ei, arzând de nerăbdare să-l sfâşie.

Întinse mâna în sus şi începu să tragă de colierul de rubine care îi era prins la gât, insistând că era prea strâns. Dar mama o plesni peste mâini, şuierându-i să înceteze ca să nu-l rupă. Cât de mult ura Jane acel colier! Era cel pe care îl numea „colierul însângerat al verişoarei Mary”, deoarece lanţul subţire, din aur, se potrivea atât de strâns încât rubinele de culoare roşu-închis, în formă de mici lacrimi, creau iluzia că gâtul ei fusese tăiat şi sângele i se scurgea din el, iar cel de-al doilea şi de-al treilea lanţ, care erau mai lungi, cu aceleaşi rubine înşirate, făceau să pară că picăturile de sânge curgeau, pătându-i pieptul. Având în vedere că verişorii noştri, din familia Tudorilor, în mod cât se poate de ciudat, după părerea mea, nu fuseseră invitaţi la nuntă, lucru pe care nimeni nu mi-l explica, mama o obligase

pe Jane să se aşeze la birou cu o noapte în urmă şi să scrie o scrisoare în care să spună că, deşi draga ei verişoară nu putea fi alături de ea în această zi extrem de fericită, va purta colierul pe care aceasta i-l oferise, şi astfel va simţi draga ei prezenţă stăruind în jurul ei „ca două braţe iubitoare”, dictă mama, iar Jane scrisese, ascultătoare.

Văzând nefericirea lui Jane, încercai să sugerez că acel colier din aur şi micsandre din pietre preţioase, care fusese special făcut, ar fi arătat cu mult mai bine singur, că roşul acela sângeriu părea atât de strident, ca sângele împroşcat pe galbenul-pal al aurului strălucitor de pe rochia lui Jane, dar ideea mea fu respinsă. Mama insistă că Jane trebuie să poarte rubinele, ca să n-o jignească pe verişoara noastră de neam regal, deşi, personal, credeam că ea avea să fie cu mult mai ofensată că nu fusese invitată. Şi, pe deasupra, continuă mama, având-o alături pe Kate şi smaraldele ei strălucitoare ca un foc verde, Jane trebuie să aibă pietre preţioase de culori contrastante, dar de o bogăţie similară, care să o împodobească.

— Încetează, Jane!

Kate, radioasă precum însuşi soarele în rochia ei din material crem ţesut cu aur, cu părul despletit strălucind şi mişcându-se vioi pe spatele ei ca inele de foc roşu-auriu, îşi ţuguie buzele, bosumflată, şi bătu puternic din picior, în papucul

său elegant, auriu, zornăindu-şi smaraldele verzi ca iarba, diamantele şi perlele.

— De ce trebuie să încerci să strici totul? Nu eşti singura care contează! Asta nu e doar ziua ta. În caz că ai uitat, mai sunt alte două mirese, şi din întâmplare eu sunt una dintre ele, şi, chiar dacă nu pot vorbi în numele lui Catherine Dudley, eu vreau ca ziua de azi să fie fericită, o zi măreaţă şi glorioasă, care va rămâne pentru totdeauna în memoria mea, astfel încât atunci când voi fi bătrână să le pot povesti nepoţilor despre ea; şi aş dori să-i scutesc de o descriere a figurii posace şi acre a surorii mele bosumflându-se şi stând morocănoasă pe tot parcursul ceremoniei şi al banchetului. Arăţi frumoasă aşa cum fiecare tânără are dreptul să arate în ziua nunţii ei, şi sunt sigură de faptul că învăţaţii protestanţi ai Europei vor înţelege şi te vor ierta că dai deoparte zdrenţele acelea mohorâte, de prost gust, care-ţi sunt ţie pe plac, doar pentru o singură zi – ziua nunţii tale, şi sunt sigură că şi Dumnezeu te va ierta; se spune că el e atoateiertător.

— Bine ai zis, Katherine. Mama încuviinţă din cap în timp ce merse să îndrepte coroana din rozmarin poleit cu aur şi florile din pietre preţioase pe care tirada impetuoasă a lui Katherine o mutase din loc şi, uşor, o răsuci să descâlcească şi să netezească curcubeul vibrant din panglici de mătase care îi cădeau pe spate.

— Puţin sarcastică poate, dar dai semne

promiţătoare de simţ practic şi raţiune. Dacă Lordului Herbert i se oferă vreodată un post diplomatic, am încredere că îi vei fi sprijin şi nu doar un ornament pe care va fi mândru să îl expună.

Mă strecurai printre cele două surori ale mele care se priveau urât una pe cealaltă şi le luai de mână pe amândouă.

— Vă rog nu vă certaţi, insistai eu, cu vocea tremurându-mi din cauza lacrimilor pe care încercam atât de mult să le ascund. Asta este ultima zi în care vom fi toate împreună, poate pentru o perioadă foarte lungă. Suntem surori, în ciuda diferenţelor dintre noi, şi, chiar dacă nu putem fi de acord cu lucruri precum rochiile, putem, cel puţin, să fim de acord să ne iubim una pe alta şi să nu lăsăm deosebirile să ne despartă. Te rog, Jane, uită de rochie, nu contează cu adevărat. Este doar un material care îţi acoperă trupul, şi, pentru binele tău, la fel ca şi pentru al nostru – cei care te iubim şi cărora nu ne place să te vedem tristă şi morocănoasă –, te rog, zâmbeşte şi încearcă să iei partea bună a lucrurilor. Aşa cum spune tata întotdeauna „Dacă viaţa îţi oferă lămâi, taie-le felii şi presară-le cu zahăr; dacă mâna sorţii aruncă cu migdale spre tine, zdrobeşte-le şi fă marţipan". Şi ştiu că tu poţi, Jane; eşti atât de inteligentă! Şi eşti atât de frumoasă. Mi-aş dori să poţi vedea asta şi să înţelegi că nu este un lucru rău sau păcătos. Cum

ar putea fi, când Dumnezeu însuşi ţi-a dat frumuseţea? Iar tu nu trebuie să alegi. Poţi fi şi frumoasă, şi să ai o minte strălucită! Într-adevăr, cred că majorităţii bărbaţilor li se va părea o şi mai mare minune să vadă o femeie frumoasă care dovedeşte şi o inteligenţă atât de ascuţită, când celor mai multe nu le pasă decât să se dichisească şi să aibă haine drăguţe. Şi sunt sigură că, dacă tu eşti drăguţă şi te împrieteneşti cu el, odată ce Guildford va vedea cât de mult înseamnă studiile pentru tine, nu te va face să renunţi la ele. Se spune că el studiază canto; aşa că tu ai putea studia cărţile tale în timp ce el va fi la lecţiile lui, puteţi amândoi să vă stabiliţi un timp pentru studiile voastre private, sunt sigură de asta!

Cu un foşnet impresionant de jupoane apretate, fuste şi mâneci brodate şi scânteietoare, surorile mele îngenunchează şi-şi puseră braţele în jurul meu, îşi lipiră obrajii de ai mei şi le simţii lacrimile amestecate cu ale mele.

— Îmi pare rău, Kate, zise Jane încet, întinzând mâna pe după mine să i-o strângă pe a lui Kate. Mă voi strădui să nu-ţi stric ziua. Ai dreptate, după cum are şi Mary. Am fost egoistă şi îmi pare rău.

— Mulţumesc, Jane, zise Kate cu o voce scăzută, tremurătoare, înlăcrimată. Şi mie îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul. Ştiu că eşti nefericită, şi-mi pare rău pentru asta, atât de rău; îmi doresc să existe o cale, nişte

cuvinte magice sau o baghetă magică pe care să o mişc şi care să te facă la fel de fericită pentru căsătoria ta cum sunt eu pentru a mea.

— Sufletul pe care l-ai pus în acele cuvinte este magic pentru mine, răspunse Jane, iar eu fui aproape strivită între ele în timp ce se îmbrăţişară, dar eram atât de fericită că făcuseră pace, încât nu mă deranjă deloc. Şi voi încerca, promise Jane, cum a spus Mary amintind de sfaturile delicios de înţelepte ale tatălui nostru, să fac lămâi date prin zahăr şi marţipan din ceea ce mi-a dăruit viaţa.

— Cu Guildford ai deja lămâile şi poleiala pentru marţipan, aşa că nu-ţi mai trebuie decât zahăr şi migdale. Kate chicoti, iar eu îmi deschisei ochii şi le văzui pe amândouă surorile mele zâmbind printre lacrimi şi râzând. Şi mă simţii bine, încălzită de dragoste, de raze de soare şi de speranţă.

— Totul va fi bine acum, şoptii eu, dar fu mai mult o rugăciune decât o afirmaţie.

O luai pe fiecare din surorile mele de mână şi le dusei pe amândouă în faţa oglinzii. Ne zâmbirăm una alteia. Ştiam ce să facem; ritualul ne era drag şi familiar.

— Cea deşteaptă! păşi Jane în faţă şi îşi declară sieşi în oglindă.

— Frumoasa! urmă Kate cu un zâmbet cochet şi mişcând exagerat din şolduri.

Şi apoi veni rândul meu.

— Micuţa înfiorătoare! spusei.

Iar apoi mama anunţă că era timpul ca miresele să coboare. Stând lipite una de alta, simţii corpurile surorilor mele şi inimile lor vibrând şi tresărind la acele cuvinte care le schimbau lumea, în tăcere, îşi apăsară fiecare buzele de obrajii mei, apoi se ridicară şi le lăsară pe servitoare să îndrepte panglicile şi părul care le curgea în cascadă pe spate şi să netezească fustele şi mânecile pentru ultima dată. Apoi, ţinându-ne de mână, în timp ce mâinile lor tremurau sub manşoanele de deasupra, ca nişte clopote mari, căzând graţios, împodobite cu manşete din blană, noi, cele trei surori, ieşirăm în capul scărilor. Eu rămăsei pe loc, urmărindu-le cum coboară, apoi mă întorsei să-mi croiesc drum în sus pe scări, către galeria muzicanţilor de unde aveam să stau şi să privesc „ca un micuţ înger din norul ei” spuse Kate.

— Îngerul nostru, adăugă Jane. Iar apoi mă lăsară şi coborâră la parter să-şi întâlnească destinul, să devină soţii şi să lase castitatea în urmă, la fel cum trebuiseră să mă lase pe mine.

Stând pe vârfurile picioarelor, în ciuda durerilor de spate, de şolduri şi de genunchi, îmi încleştai mâinile pe balustradă şi privii în jos la scena care avea loc în Marea Galerie de dedesubt. Muzicanţii, costumaţi în argintiu, pentru a îndeplini încă un vis al lui Kate, cântau la o mică distanţă de locul unde stăteam eu şi zâmbeau şi îşi

înclinau capul binevoitori faţă de mine. Fiind interpreţi care îşi petrecuseră vieţile cutreierând peste tot, distrându-i pe alţii ca să-şi umple buzunarele, cântând atât la bâlciuri, cât şi la petrecerile private ale nobilimii, eu nu eram primul pitic pe care îl văzuseră ei, iar ei nu mă priveau că aceeaşi repulsie şi teamă superstiţioasă precum cei mai mulţi, şi între două cântece, unul dintre ei îşi puse deoparte lăuta şi îmi aduse un taburet pe care să stau, ca să-mi odihnesc picioarele şi încheieturile dureroase.

Nunta se desfăşură într-o ceaţă aurie şi argintie, prin voalul meu umed, strălucitor, de lacrimi, şi zgomotul muzicii care-mi umplea urechile; apoi ospăţul şi dansurile începură, iar muzicanţii trecură la o melodie mai ritmată. Deşi nu-i puteam vedea faţa din locul meu de la înălţime, îmi puteam da seama că tata era mândru, stând în capul meselor lungi care gemeau sub greutatea platourilor poleite cu aur, încărcate până la refuz cu toate felurile de trufandale şi delicatese pe care le alesese el. Erau piramide din fructe şi alune, brânzeturi şi bomboane, chiar păsări mici, prăjite, şi crabi fierţi până căpătaseră o nuanţă de roşu turbat. Erau atât de multe, aranjate în grămezi mari, încât îmi era teamă că se vor prăbuşi într-o avalanşă peste vreun oaspete care nu îşi dădea seama şi îndrăznea să tragă o bomboană din partea de jos. Şi, în centrul tuturor, o ţară a minunilor, imensă şi uluitoare, sub forma

unei salate cu toate sortimentele de verdeţuri, legume, rădăcinoase şi flori date prin zahăr pe care şi le putea imagina cineva, aruncate şi amestecate într-un vas mare aurit, în formă de scoică, peste care domina o mare sculptură din marţipan ce se ridica din mijlocul salatei, înfăţişând trei sirene făcute după chipul mireselor, cu morcovi şi napi, şi toate legumele care puteau fi sculptate în formă de peşti, rechini, balene, delfini şi broaşte ţestoase înotând în marea de verdeţuri a salatei. Îmi imaginam cum tata se lăuda că, într-un fel sau altul, era hotărât să le aducă o sirenă fetelor lui şi că, deşi pierduse una, câştigase alte trei, iar acestea erau şi mai bune, fiind făcute din bomboane.

Şi, desigur, tortul. La un moment dat, tata chiar o urcă pe Kate, care ţipă fericită, pe o masă, pentru a sta alături de tort în rochia ei aurie, demonstrând că îşi ţinuse promisiunea şi că, într-adevăr, tortul era mai înalt decât ea. Kate era atât de fericită! Îşi ridică fustele să-şi arate gleznele drăguţe şi papucii din aur eleganţi, strălucitori, şi ţopăi bucuroasă în jurul tortului ca şi cum ar fi fost partenerul ei de dans, până când se opri, strigând în gura mare, cu zâmbetul pe buze, că ameţeşte; câţiva domni veniră aproape să o prindă în timp ce, cu un urlet de bucurie, sări în braţele lor întinse. Şi, ca pe o fetiţă, o aruncară în aer şi o prinseră de câteva ori înainte de a o pune din nou în picioare şi de a o lăsa lângă băiatul care

zâmbea timid, de-acum soţul ei. Kate trase o narcisă galbenă, însorită, din salată şi, zâmbind, o prinse în spatele urechii lui şi îi dădu un sărut energic, zgomotos pe obraz înainte de a-l prinde de mână şi de a-l conduce râzând la dans, în timp ce tata, oftând şi salivând, îşi vârî amândouă mâinile în tort, smulgând două bucăţi mari, cât îi încăpeau în fiecare pumn, şi le duse la gură. În timp ce mesteca, pe chipul lui se putea citi o asemenea bucurie, că eram sigură că-şi imagina că murise şi ajunsese în rai.

Văzând-o pe Kate cu mirele ei, răsuflai uşurată, simţind teama ieşindu-mi din inimă şi dispărând. Nu părea deloc dezamăgită; probabil că-l privea prin ochii iubirii. Îmi dusei mâna la buze şi, deşi nu mă putea vedea, îi trimisei un sărut drăgălaşei, iubitoarei mele Kate, dorindu-i toată fericirea din lume.

Mă uitai în treacăt la Jane şi la Guildford, stând la masa de banchet, dorindu-mi să văd dragostea luminându-le feţele. Părea să existe un perete invizibil în jurul lor, care îi separa de ceilalţi oaspeţi; deşi erau înconjuraţi de petrecăreţi bucuroşi, zâmbitori, doar lor nu le făcea plăcere această zi, părând că îşi doreau să fie în orice alt loc decât la această grandioasă petrecere menită să celebreze nunta lor.

Ciugulind delicat o felie de lămâie dată prin zahăr şi, din când în când, sorbind dintr-o cupă poleită cu aur, Guildford Dudley părea plictisit şi

frumos. Dar Jane arăta tristă şi foarte palidă, ochii ei, întreaga ei expresie, părând indiferente şi lipsite de viaţă. Din când în când, Guildford întindea mâna şi o atingea pe a ei ca şi cum dorea să se asigure că este încă vie. De fiecare dată Jane îi trimitea o grimasă iritată şi şi-o retrăgea.

„Jane, ai promis!” voiam să strig către ea.

Privindu-i cum stăteau acolo împreună, atât de izbitor şi discordant de separaţi de toată veselia zgomotoasă, oftai şi clătinai din cap în timp ce degetele mele se jucau cu cameea prinsă cu un ac de corsetul din damasc, de culoarea prunei. Era un dar de nuntă, dat tuturor oaspeţilor celor mai remarcabili şi influenţi. Special sculptată de un maestru italian, ea reprezenta profilul frumos al lui Guildford Dudley, înconjurat de micsandre de aur care formau o mică ramă atrăgătoare ce putea fi purtată fie ca un pandant, fie ca o broşă. Fusesem atât de surprinsă că mi se dăduse şi mie una, considerându-mă atât de lipsită de importanţă, dar Guildford însuşi mi-o dăduse când sosisem la Durham House. Îmbrăcat încă în straiele lui din brocart auriu, cu părul său de aur legat strâns în bigudiuri, le făcu semn să plece servitorilor care se repeziseră să-l ajute şi, îngenunchind în faţa mea, mi-o prinse de corset cu mâinile lui albe precum crinii, explicând că eu, mai mult decât oricine, meritam să am parte de frumuseţe în viaţa mea. Vorbele erau pompoase şi condescendente, dar îmi dădeam seama din

zâmbetul lui şi din privirea din ochii lui de un verde pal, şi din însuşi faptul că făcuse acest gest când erau de faţă atâţia oameni cu mult mai importanţi, cărora ar fi putut să le-o dea, că era o faptă de adevărată bunătate. Guildford chiar nu era atât de rău pe cât îl făcuse Jane să pară. Petrecând mai mult timp cu el, începui să cred că Guildford Dudley era mai mult decât îşi dădea lumea seama, că atitudinea lui de paradă, plină de exagerări, era parte a unui rol pe care îl juca, iar gluma era într-adevăr pe seama celor care niciodată nu se deranjau să vadă dincolo de aparenţe.

Privii cu mare interes când tata se apropie de cuplul încrâncenat. Zâmbind larg, cu o expresie bombastică, le oferi fiecăruia un vas de aur încărcat cu salată. Îl văzui pe Guildford zâmbind, întinzându-şi mâna să o atingă pe cea a tatălui meu, în timp ce acesta îi aşează bolul în faţă. Jane, morocănoasă, dădu salata la o parte, iar tata, zâmbind, trase spre el bolul şi se aşează între ei. Îşi agită furculiţa de aur prin faţa lui Jane, dojana lui fiind, însă, anulată de zâmbetul larg care îi lumina faţa, înainte de a-şi umple gura cu salată şi a-i oferi atenţie deplină mirelui ei; mesteca şi dădea din cap insistent la ce îi spunea Guildford, în timp ce o narcisă i se mişca în sus şi în jos pe bărbie, având tulpina prinsă în barba lui. Jane îşi încrucişă mâinile la piept şi se uită sever la ei, şi încă şi mai sever la tata, care, într-o manieră voit cochetă şi

tulburătoare, se aplecă să-i dea lui Guildford nişte salată din furculiţa lui, dar niciunul din ei nu păru să fi simţit arsura privirii ei necruţătoare; păreau pierduţi în mica lor lume. Jane avea să îmi reproducă mai târziu, cu dispreţ, o parte din conversaţia lor.

Cu ochii asupra lui Guildford în tot acest timp, tata sorbi dintr-o cupă de aur din „splendidul Rhenish" pe care îl alesese, şi, aşezându-şi mâna peste cea a lui Guildford, îl întrebă cum i se pare vinul. Guildford zâmbi şi spuse:

— Ah, mă uit în dreapta şi e acolo de fiecare dată! Servitorii îmi tot umplu cupa, aşa că eu tot beau. Trebuie să fie un vin foarte bun; la urma urmei, de ce mi-ar da cineva altceva decât ce e mai bun?

Radios, tata se aplecă în faţă şi privi peste Guildford, ca să i se adreseze lui Jane.

— Zâmbeşte şi fii veselă, Jane, eşti cea mai norocoasă fată din lume! Vezi ce soţ inteligent, plin de duh ţi-am ales?

Jane îi aruncă o căutătură încruntată.

— Am crezut că mama l-a ales pentru mine.

— Ei bine… zâmbetul de pe faţa tatălui nostru şovăi, dar numai pentru un moment, apoi se înveseli. Dar, fiind soţul ei, tot ce are ea îmi aparţine, aşadar şi ideile ei. Când te gândeşti din punctul acesta de vedere, eu însumi ţi l-am ales.

La auzul acestor vorbe, Jane doar îşi dădu ochii peste cap şi pufni, dorindu-şi să poată

dispărea.

Eu încă îi priveam, mirându-mă de comportamentul uluitor al tatălui meu, de felul în care îl tot hrănea şi se întindea să îl atingă şi să-l mângâie pe Guildford cu atât de multă familiaritate; atâta afecţiune pentru un ginere părea neîntemeiată şi deranjantă, chiar şi pentru un fiu natural, ba chiar şi pentru o fiică ar fi fost ciudat, era o senzualitate în gesturile acestea care le făcea să pară atât de... intime. Tocmai mă gândeam la toate acestea, când Kate veni sărind în sus pe scări, cu fustele ei aurii şi crem ţinute sus ca să nu le rupă sau să se împiedice de ele. Un lacheu o urmă, ducând un platou mare, de aur, încărcat cu o selecţie atentă de cărnuri prăjite, brânză şi dulciuri doar pentru mine. Kate, în mijlocul vârtejului spectaculos al propriei sale nunţi, nu mă uitase şi chiar îşi făcuse timp să pregătească un platou cu toate mâncărurile mele preferate.

— Mary, sunt atât de fericită! strigă ea, înconjurându-mă cu braţele şi ţinându-mă strâns. Îţi doresc să fii şi tu la fel de fericită în ziua nunţii tale! Nu m-aş îngrijora prea mult în legătură cu Lordul Wilton, adăugă ea, văzându-mi expresia tristă şi şovăielnică. Mai ai ani întregi de aşteptat până când vei avea vârsta potrivită, şi s-ar putea să se ivească cineva mai bun, pe care părinţii noştri să-l considere o pereche la fel de potrivită. Acum, că sunt o tânără măritată şi voi merge la

curte, poţi să stai liniştită, voi căuta pe cineva mai bun pentru tine. Vreau ca surioara mea să fie fericită! Mă voi ruga în fiecare zi ca dragostea să te găsească, Mary, ca să cunoşti această bucurie uimitoare şi nemăsurată! O meriţi! Iar Dumnezeu şi viaţa nu pot fi atât de cruzi încât să-ţi refuze această fericire din cauza unui capriciu al mamei natură!

Muzicanţii nu-şi puteau lua ochii de la Kate. Era la fel de strălucitoare precum soarele, atât de triumfătoare şi vivace încât făcea pe toată lumea să zâmbească. Kate râse şi le mulţumi din toată inima pentru urările lor de bine şi muzica minunată, iar când îl surprinse pe cel mai tânăr, un cântăreţ la tambur, privind pofticios şi înfometat la farfuria mea, ea întrebă dacă mâncaseră. Ruşinat de lipsa lui de maniere şi fiind prea timid ca să răspundă, băiatul se făcu roşu la faţă şi îşi lăsă capul în jos, astfel încât cântăreţul la trombon vorbi în locul lui, explicând că erau obişnuiţi să-şi ia partea din ceea ce rămânea după ce banchetul se termina şi oaspeţii plecau din sală.

— Dar tot ce e mai bun se va termina până atunci! protestă Kate. Nu, pur şi simplu trebuie să mâncaţi ceva acum, insist! Înainte ca vreunul dintre ei să o poată opri, ea zbură din nou în jos pe scări, cu fustele ridicate şi lunga ei trenă săltându-i la spate, iar lacheul se grăbi să o urmeze, pentru a se întoarce câteva minute mai târziu cu patru

servitori, toţi aducând carafe cu vin şi platouri de aur, pline cu vârf, ca să ne ofere şi nouă propriul mic banchet.

— Îmi doresc să pot sta să dansez şi să mă bucur cu voi, zise ea cu regret, întârziind în capul scărilor cu un mic zâmbet, trist, ca şi cum ar fi fost prinsă între două lumi, dar trebuie să mă întorc; sunt aşteptată…

— Ştiu, îi spusei, strângându-i mâna. E în regulă, Kate. Înţelegem. Du-te şi fii fericită.

— Mary… ezită ea din nou. Mi-aş dori să vii jos. Nu-mi place să mă gândesc că eşti separată de noi şi singură aici. Te rog, vino jos…

— Nu sunt singură. Sunt cu surorile mele în ziua nunţii lor; de fiecare dată când te gândeşti la mine, voi fi chiar acolo cu voi. Şi când dansaţi, prin voi, dansez şi eu. Şi asta e chiar mai bine, o asigurai eu, arătând spre galerie. Văd tot de aici de sus; acolo jos aş fi pierdută într-un vârtej de fuste şi nu aş vedea nimic decât picioare şi funduri. Aş fi toată numai vânătăi înainte să se termine ziua, pentru că aş fi înghiontită, lovită, călcată în picioare. Du-te acum, o gonii eu, oaspeţii tăi şi soţul te aşteaptă!

După încă o îmbrăţişare şi un sărut, ea dispăru. Îi privii trena strălucitoare a fustei de aur sărind în jos pe scări după ea, ca un căţeluş care dă fericit din coadă.

Muzicanţii cântară pe rând, în timp ce ceilalţi mâncau. Spre încântarea mea, câţiva dansară cu

mine şi fură atât de galanţi şi binevoitori încât fui sigură că le plăcuse cu adevărat. Dansai cu o abandonare veselă şi sării de bucurie când ei mă luară pe sus. Cu toţii o lăudau pe Kate şi observai că sora mea cucerise peste *o* duzină de inimi în ziua aceea. Tânărul cântăreţ la tambur, mai ales, nu avea să o uite niciodată pe ea, şi nici bunăvoinţa ei, şi mulţi ani mai târziu, când avui şansa să-l întâlnesc la o sărbătoare la curte, aveam să descopăr, deşi el era cu mult prea timid ca să o declare public, că scrisese cunoscutul cântec „Doamna rază de soare” ca tribut adus ei, tinerei mirese frumoase în rochia ei de aur, care venise ca o rază de soare, dansând, la etaj, în galerie, aducând trataţii pentru trupa de muzicanţi care cântaseră la nunta ei.

Apoi, la fel cum o furtună bruscă vine să strice o zi perfectă, totul păru să meargă prost. Mă grăbii spre balustradă să mă uit în jos, auzind deodată sunete scoase de oameni care vomitau. Jos, în Sala Mare, oamenii alergau şi se clătinau în mers în toate direcţiile, într-o panică oarbă, căzând în genunchi, prinzându-se de burtă, simţindu-se cu toţii rău. Se auzi tropăit asurzitor de paşi pe scări, în timp ce oaspeţii alergau la toaletele pe care le puteau găsi în cale, sau fugeau să se uşureze în grădinile destinate plimbărilor plăcute din spatele casei; încă şi mai mulţi alergară afară pe străzi sau spre râu, împleticindu-se spre bărcile care aşteptau, pentru

a se îndrepta, probabil, spre casă sau spre cea mai apropiată spiţerie, deşi mie mi se părea că unduirea râului o să le agraveze starea de rău înainte de a ajunge la destinaţie.

Îl văzui pe tata, care nici el nu arăta prea bine, croindu-şi drum prin mulţimea panicată, ducându-l cu grijă la etaj pe Guildford Dudley, verde la faţă şi leşinat, zăcând neputincios ca o păpuşă din cârpe în braţele tatălui meu. Mama lui Guildford, cloncănind ca o cloşcă înnebunită după puiul ei de aur preferat, venea agitată în spate, apoi se repezi în faţă să deschidă uşa de la dormitorul lui Guildford, ea însăşi verde la faţă şi transpirând abundent în rochia ei din satin roşu ruginiu, frângându-şi mâinile şi ţipând ca cineva să aducă repede un doctor.

Sus, în galeria muzicanţilor, noi eram în siguranţă şi în afara pericolului de a fi loviţi, călcaţi în picioare şi striviţi de mulţimea de oameni înspăimântaţi, confuzi şi vomitând.

— Peştele? sugeră flautistul, lăsându-şi instrumentul jos.

— Ceva a fost stricat. Cântăreţul la trombon ridică din umeri, şi ne uitarăm cu toţii deodată, îngrijoraţi, la masa unde erau rămăşiţele micului nostru festin.

— Salata a fost de vină, strigai eu. Am văzut că toţi cei bolnavi au luat din salată! Cineva probabil că a cules nişte frunze otrăvitoare, confundându-le cu frunze de salată bune,

sănătoase.

— Da, încuviinţă băiatul de la oboi, am mai văzut asta înainte. Asta se întâmplă la nunţile de la oraş; nu s-ar întâmpla niciodată la ţară. Oamenii de acolo ştiu care frunze verzi sunt bune.

— Slavă Domnului! exclamarăm cu toţii în cor, oftând din tot sufletul, recunoscători că boala ne ocolise, iar muzicanţii începură un cântec vesel sperând să calmeze oaspeţii. Kate nu ne adusese deloc salată; fuseseră prea mulţi oameni în jurul bolului, iar ea era atât de grăbită să ne aducă trataţiile. O văzusem zăbovind un moment, nesigură, lângă bol, gândindu-se cât va trebui să aştepte, apoi, făcându-le semn servitorilor să o urmeze, se grăbise în sus pe scări, să vină la noi.

Unde era Kate acum? Fuseseră ea sau Lordul Herbert loviţi de boală? Degeaba o căutară ochii mei, că nu reuşii s-o văd în îmbulzeală. Fui tentată să risc să fiu călcată în picioare şi să pornesc în căutarea ei, dar cântăreţul la violă îşi întinse mâinile şi mă opri cu blândeţe, şi, cu o licărire în privire, îmi spuse că îi văzuse, pe ea şi mirele ei, profitând din plin de învălmăşeală ca să se strecoare afară, „şi niciunul dintre ei nu părea câtuşi de puţin bolnav, după părerea mea, micuţă domnişoară”, adăugă el făcând cu ochiul. Şi toţi muzicanţii râseră şi dădură din cap cu subînţeles, mulţi dintre ei adăugând că tânărul Lord Herbert era un bărbat „cât se poate de norocos”. Un alt muzicant spuse că şi-ar dori să poată schimba

locurile cu el pentru o noapte, iar cântăreţul la lăută îi dădu brutal un cot în coaste şi spuse că nu ar trebui să vorbească aşa în prezenţa surorii doamnei, adăugând:

— Nu se cade, pentru nişte urechi aşa de tinere.

Curând, Sala Mare fu aproape goală. Rămaseră doar câţiva servitori şi Jane. Sora mea cea mare stătea calmă la masa de banchet abandonată. O văzui smulgând cu nonşalanţă o limbă de păun, aruncând-o repede în gură şi făcând-o să alunece pe gât în jos cu o înghiţitură de vin dulce, înainte să pornească ezitând indirecţia bibliotecii ducelui de Northumberland, fără să arate cea mai mică preocupare pentru faptul că soţul ei era printre cei bolnavi.

Din moment ce nu mai era nimeni pentru care să cânte, muzicanţii îşi lăsară jos instrumentele, îşi desfăcură panglicile care le ţineau strânse gulerele şi îşi concentrară toată atenţia la ceea ce rămăsese din festinul nostru. Iar eu, ştiind că amândouă surorile mele erau bine, fui încântată să mă alătur lor.

Ceva mai târziu, o doamnă cu mânecile prinse în ace şi suflecate şi un şorţ legat peste rochia ei verde şi argintie veni încet sus pe scări cu un coş de nuiele atârnându-i de braţ. Întrebă timid dacă suntem cu toţii bine sau, făcând un gest spre coş, dacă avem nevoie de medicamente.

— Am tonic din ţelină, sirop de mentă şi pelin,

dulceaţă de trandafiri, gutui, bomboane de ghimbir şi seminţe de anason date prin zahăr, dacă vreţi; toate sunt bune pentru calmarea unei furtuni în stomac.

Era o femeie minionă, cu şoldurile rotunde, durdulie, care vorbea cu un accent apăsat, de la ţară, dar era foarte frumoasă, cu un păr auriu, bogat, pe care şi-l desfăcuse din acele de păr, cu ochii albaştri-verzui precum cel mai fin smarald împerecheat într-o dragoste adevărată cu un turcoaz, şi cu un zâmbet nesigur, timid.

Avea o faţă atât de binevoitoare şi un fel blajin de a fi, fără nicio urmă de aroganţă; îmi plăcu pe loc. Nu se sfii de mine, nu-şi feri privirea, nici nu se uită la mine cu milă sau dispreţ, nici nu mă tratădaltfel decât ar fi tratat pe oricine altcineva. În ochii ei, eram normală, iar eu o iubeam pentru acest lucru, oricât de ciudat ar putea părea, pentru că nici măcar nu o cunoşteam.

Bineînţeles, ştiam cine este. Le auzisem, fără să vreau, pe celelalte femei râzând şi bătându-şi joc de ea fără milă, în timp ce le ajutau pe Jane şi Kate să se îmbrace. Surorile Dudley vorbiseră despre ea cu un dispreţ usturător şi o sfidare aspră, şi îşi compătimiseră foarte mult fratele, oftând mereu „bietul Robert!”. Numele ei era Amy Robsart, şi era soţia Lordului Robert Dudley, cea cu care se căsătorise dintr-o patimă aprinsă la vârsta de şaptesprezece ani, dar pe care acum, la mai puţin de trei ani, nu o mai dorea şi îşi ura

nebunia din tinereţe mai mult decât o iubise vreodată pe această doamnă drăguţă.

Cât de trist, mă gândeam, că propriul ei soţ şi restul familiei lui o considerau cu mult mai prejos decât el ca să fie binevenită în compania lor mândră şi ilustră, când eu, o biată copilă, îmi dădeam seama că ea merita mai mult decât ei toţi, puşi laolaltă. Voiam să-i spun „Meriţi mai mult”, dar nu îndrăznii să risc o asemenea presupunere, deşi câţiva ani mai târziu, când Amy zăcea moartă, cu gâtul rupt ca să fie pe măsura inimii ei zdrobite, iar numele ei era pe buzele tuturor, spre delectarea bârfitorilor, eu îmi amintii de acel moment şi regretai că nu o luasem de mână şi nu vorbisem deschis cu ea. Cu adevărat merita ceva mai bun.

Cântăreţul la violă o privi chiorâş, lasciv pe Lady Amy.

— Da, doamnă, burţile noastre sunt în regulă, dar aş lua un medicament de la dumneavoastră oricând. Zâmbi ademenitor şi avu chiar îndrăzneala să întrebe: Vă pot deranja să-mi daţi o gutuie din coş, doamnă?

Ea i-o oferi cu bucurie, deşi era evident că pe el nu îl deranja stomacul. Roşind puţin, ea dădu să se întoarcă, dar în capul scărilor, ezită şi adăugă timidă că suntem cât se poate de bineveniţi să coborâm la bucătărie:

— Acum că toţi cei bolnavi au fost ajutaţi, avem tarte cu umplutură de carne şi ghimbir cu

cidru fierbinte de băut şi mere presărate cu zahăr şi scorţişoară care se coc acum la cuptor şi o companie chiar însufleţită în jurul vetrei, cântând şi depănând poveşti. Şi dacă aţi dori să cântaţi pentru noi, câteva dansuri de la ţară poate, dacă ştiţi vreunul, ne-ar face mare plăcere. Iar voi puteţi mânca tot ce doriţi din ceea ce a rămas din festin, fie acum, fie să luaţi cu voi – doar salata este stricată. Nu există niciun bolnav care să nu fi mâncat din ea, şi ar fi cu adevărat păcat să vedem că se alege praful de celelalte bucate, când sunt atât de multe şi nu e nimic în neregulă cu ele.

— Mergem, băieţi? întrebă cântăreţul la trombon. Ce spui, domnişoară?

Se uită în jos la mine, zâmbindu-mi. Căzurăm cu toţii de acord să mergem, iar cântăreţul la lăută mă ridică, galant, pe umerii lui.

— Eu voi fi lectica ta, micuţa mea regină, mă tachină el, şi curând eram jos la bucătărie unde furăm întâmpinaţi călduros ca nişte prieteni vechi şi îmbuibaţi cu turtă dulce, cidru, tarte cu carne şi mere coapte.

Lady Amy le servi, pe rând, băieţilor, cu mare elan şi graţie, drept parteneră la dansurile ţărăneşti viguroase şi însufleţite, ridicându-şi fustele să-şi arate ciorapii verzi şi picioarele care se mişcau repede, strălucind în papucii lor argintii. Nu greşi niciun pas şi nu se poticni la o săritură mai înaltă, râzând în timp ce partenerii ei o învârteau ameţitor şi o răsuceau în aer, părul ei

lung până la şold zburând după ea ca un steag de aur. Pentru o vreme, păru că uitase de griji şi-mi plăcea tare mult să o văd atât de bine dispusă şi cu inima uşoară; mulţi care nici măcar nu o cunoscuseră vreodată aveau să spună în anii următori că era o femeie palidă, ca vai de ea, jalnică, şi, cu toate că boala sau durerea sufletească o făcuseră astfel, pot spune cu deplină siguranţă că ea nu era aşa de la natură şi nici nu fusese întotdeauna aşa.

Când nu mai dansă, lady Amy mă aşeză pe genunchii ei, spunând că, dacă îi permiteam libertatea şi aveam bunăvoinţa să-i îngădui, ea dorea să „pretindă pentru puţin timp că eşti fetiţa mea”. Eu consimţii imediat şi, împreună, ascultarăm absorbite povestitorii, savurând fiecare cuvânt, râzând, ţinându-ne respiraţia, înfiorându-ne şi ştergându-ne lacrimile când una, când cealaltă, deşi, pe măsură ce se lăsa întunericul, trecură mai mult la poveşti de groază, fantome şi bestii care ne făceau să tremurăm în ciuda faptului că eram aproape de foc.

Părinţii mei şi doica, preocupaţi de propriile lor suferinţe, uitaseră complet de mine şi stătui trează mai mult decât stătusem vreodată în întreaga mea viaţă. Prima licărire a zorilor, de un auriu ca untul, lumina deja cerul când muzicanţii plecară, iar Lady Amy, minunându-se că fusese atât de neglijentă şi nu mă trimisese la culcare cu multe ore în urmă, mă luă în braţe, balansându-mă

pe şoldul ei lat şi mă duse sus, într-una din camerele oaspeţilor.

— Dar nu vreau să merg la culcare! protestai eu în timp ce mă dezbrăcam. Lacrimile începură să mi se prelingă pe faţă, iar ea se aşeză şi mă mângâie pe păr, apoi mă întrebă de ce. Sigur eşti obosită, păpuşă, eu, una, sunt epuizată. Uite – îşi ridică piciorul –, am dansat până mi-am făcut o gaură în pantof!

— Pentru că atunci când voi sta întinsă şi liniştită, aşteptând să adorm, nu mă voi putea abţine să nu mă gândesc cât de dor îmi e de surorile mele, îi spusei eu. Le-am pierdut pe amândouă în aceeaşi zi, şi acum ele pleacă amândouă la case noi, iar eu voi rămâne singură-singurică la Bradgate; tata şi mama sunt atât de des plecaţi la curte, iar când sunt acasă, întotdeauna merg la vânătoare sau găzduiesc petreceri, şi nu au timp pentru altcineva în afară de oaspeţii lor.

— Da, înţeleg, clătină din cap – şi ştiu exact la ce te referi când vorbeşti de gândurile care vin să te tulbure în liniştea tăcută de dinaintea somnului. Ce drăcuşori afurisiţi sunt acele gânduri! apoi se lumină la faţă. Dar sunt sigură că surorile tale te vor primi în vizită în curând. Sunt sigură că se vor întrece pentru plăcerea de a le ţine companie şi te vei trezi cu sentimentul că nu ai deloc o casă fixă, când vei petrece atât de mult timp pe drum, mergând de la una la alta. Dacă te vei simţi prea

singură până se obişnuiesc tinerele mirese cu viaţa de femei căsătorite, eşti binevenită să vii şi să stai o vreme cu mine la Stanfield Hall sau la Conacul Syderstone; încă locuiesc cu părinţii mei, deoarece soţul meu trebuie să se hotărască asupra unei locuinţe potrivite pentru noi. Este atât de pretenţios la lucrurile acestea, mă refer la Robert, şi totul trebuie să fie ca la carte sau, în caz contrar, să nu fie deloc.

Oftă uşor şi clătină din cap, iar eu simţii tristeţea şi dezamăgirea plutind în jurul ei, dar imediat le lăsă la o parte şi îmi zâmbi.

— Dar vei fi cât se poate de binevenită să mă vizitezi oricând. Te-aş putea duce afară să vezi oile, avem trei mii, şi livezile; Syderstone are cele mai bune mere din Anglia, întotdeauna spun că nu ai gustat niciodată un măr adevărat dacă nu ţi-ai înfipt dinţii într-un măr de la Syderstone. Dacă ai vrea să vii în timpul recoltei, avem cea mai grozavă petrecere, cu dans şi muzică, şi un mare foc în aer liber, şi prinderea merelor din apă, şi fiecare fel de mâncare pus pe masă are mere în el într-o formă sau alta – de la cărnuri la dulciuri. Cidrul nostru este cel mai bun din întreaga Anglie, şi-i provoc pe toţi să dovedească contrariul!

— Mi-ar plăcea foarte mult, spusei eu şi îi mulţumii pentru bunătate, rugându-mă în secret să mă lase părinţii să merg, iar ea se aşează lângă mine, îngânând un cântecel minunat despre un cioban şi turma lui până când adormii, visând oi

albe, miţoase, mere roşii, rumene şi clinchetul cupelor pline vârf cu cidru auriu.

Devreme, a doua zi de dimineaţă, clipind şi căscând în soarele de un galben fluid, surorile mele şi soţii lor coborâră scările să urce în bărcile care aveau să îi ducă departe să-şi înceapă viaţa conjugală. Nu mai erau fetiţe, ci soţii, cu părul prins în plase de aur sub bonetele de catifea rotunde. Fu o transformare atât de bruscă şi surprinzătoare, ca şi cum trecuseră un prag ca fete mici cu părul despletit şi intraseră într-o cameră nouă ca doamne tinere respectabile, elegante, cu părul prins, într-un mod care le făcea să pară afectate. Acum ele trebuie să plece departe de mine, de copilărie şi de tot ce le-a fost drag şi familiar, şi să înveţe cum să-şi încânte soţii, să-şi organizeze gospodăriile, să-şi comande servitorii, precum reginele care-şi supraveghează propriile lor mici împărăţii şi se străduiesc întotdeauna să fie în relaţii bune cu rudele lor prin alianţă.

În mod straniu, niciuna din căsătorii nu fusese consumată încă, ducele de Northumberland şi părinţii noştri consimţind asupra acestui aspect din motive pe care nu le înţelegeam. Ambele cupluri se supuneau unor ordine stricte şi erau urmărite astfel încât să nu încalce regulile şi ca să nu înfăptuiască actul final de intimitate până când nu primeau permisiunea direct de la

Northumberland. Kate avea doisprezece ani, aproape treisprezece, şi sângera în fiecare lună de mai bine de un an, şi, astfel, era considerată femeie, prin urmare vârsta nu era, cu siguranţă, un motiv de interdicţie. De ce trebuia să se întâmple astfel cu Jane şi Guildford, la cei cincisprezece şi şaisprezece ani ai lor, nu puteam înţelege; multe femei se căsătoreau şi aveau relaţii intime, şi primul copil până împlineau vârsta de şaisprezece ani.

Kate părea radios de fericită, faţa şi ochii îi străluceau, în timp ce dansa pe scări în jos, în catifea de culoarea caisei, împodobită cu aur, cu pene albe şi de culoarea piersicii, unduindu-se graţios pe pălăria ei rotundă, din catifea, şi setul magnific din opale de foc pe care îl alesese când tata adusese bijutierul la ea şi spusese că poate să-şi aleagă orice dorea.

Când o văzui, aproape îmi dădură lacrimile – cât îmi lipsise să-i văd buclele arămii săltând şi legănându-se ca şi cum ar fi avut viaţa lor proprie. Părea nefiresc să le văd prinse cu ace cu vârf de diamant şi ţinute în închisoarea strălucitoare a unei plase aurii sub pălărie. De îndată ce îşi văzu soţul aşteptând-o la parter, scoase un strigăt de bucurie şi alergă să-l îmbrăţişeze.

Dar Jane se mişca de parcă pantofii aveau tălpi de plumb, fustele de catifea verde, de culoarea muşchiului, brodate şi cu franjuri de aur, târându-se în urma ei ca un cadavru. Arăta la fel

de furioasă precum broşa ei din aur, în forma unui dragon terifiant, care scuipa foc, acoperit cu solzi, cu ochii rubinii şi făcut din smarald, safir, ametist şi jad, pe care noua ei soacră i-o dăduse chiar înainte să coboare, sărutând-o o dată pe fiecare obraz, înainte de a i-o prinde la pălărie. Sub borul rotund al pălăriei, faţa lui Jane era palidă, pistruii ei ieşind clar în evidenţă ca variola, şi avea cearcăne în jurul ochilor, ca şi cum n-ar fi dormit deloc.

Deşi stomacul i se calmase şi petrecuse o noapte liniştită, Guildford, cu faţa înspăimântător de albă în contrast cu catifeaua bordo, brodată cu aur şi înzorzonată a hainelor lui de călătorie, încă se simţea slab şi ameţit, iar tata insistă să-l coboare pe scări, să-l întindă uşor în barcă şi să-i pună în mână o minge aurită de pomadă, parfumată cu portocale şi cuişoare, pentru a masca duhoarea râului. Stătu ceva vreme, făcând-o pe mama să bată cu nerăbdare din vârful cizmei, în timp ce el trase o pătură din blană în jurul lui Guildford, îi mângâie părul de aur, îi umflă pernele, îl mângâie pe Puf, cuibărit în braţul îndoit al lui Guildford şi îi oferi „frumosului său ginere” două cutii cu bomboane – una de argint cu smalţ verde ca de gheaţă, umplută cu seminţe de anason date prin zahăr, bomboane de mentă pentru gât, gutui glasate şi ghimbir cristalizat în cazul în care îl va deranja din nou stomacul, şi una aurie cu smalţ galben, însorit, împodobit cu mai multe

desene care reprezentau soarele auriu, conţinând felii de lămâie date prin zahăr „pur şi simplu pentru că îţi plac şi pentru şi îmi place de tine, şi acestea îmi amintesc de tine, aşadar sper că îţi vor aminti şi ele de mine şi cât de mult… te plac”. Tata se înroşi şi îndrugă vrute şi nevrute, în timp ce mama ofta şi îşi dădea ochii peste cap, spunându-i, discret, mamei lui Guildford că a avea un asemenea soţ era ca şi cum ar avea un băiat care nu s-a maturizat niciodată.

— Sunt atât de fericit! exclamă deodată Guildford, îmbujorat tot, ridicându-se în şezut, cuprinzându-şi genunchii cu braţele şi zâmbind. Aş vrea să cânt!

Îşi desfăcu larg braţele, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze soarele de deasupra, şi îşi deschise gura pregătit să cânte primele note.

— O, nu, Guildford, să nu faci aşa ceva! exclamă fratele său mai mare, repezindu-se să-i astupe cu mâna gura. Tot vomitatul de aseară probabil că ţi-a lăsat gâtul îngrozitor de iritat. Dacă îl forţezi, nu vei face decât să agravezi starea lui, îl avertiză, sever, fratele său Ambrose.

— Ai dreptate, fu de aceeaşi părere tatăl lui, atotputernicul John Dudley, duce de Northumberland, atât de agreabil şi zâmbitor, încât oricine nu îl cunoştea pe el şi reputaţia lui nu ar fi ghicit niciodată că îl avea în faţă pe cel mai nemilos şi mai ambiţios bărbat din Anglia, un bărbat pe care nimic nu îl oprea să obţină ceea ce

îşi dorea. S-ar putea să-ţi strici vocea, continuă el. Nu eşti de acord, Maestro Cocozza, că Guildford nu ar trebui să cânte?

Se întoarse spre maestrul italian de canto al lui Guildford, care aştepta să urce într-o altă barcă, destul de aglomerată, împreună cu valetul lui Guildford, frizerul, secretarul care îi scria toate scrisorile şi i le şi citea cu voce tare, meditatorii francezi şi italieni pe care Guildford îi considera vitali pentru aspiraţiile lui de a cânta, spălătoreasă, pajii, muzicanţii, cusătoresele, bărbatul care avea grijă de animalele lui, patiserul francez pe care tata îl dăduse cadou de nuntă tânărului cuplu şi, numai pentru Jane, doamna Ellen, îngrijită, îmbrăcată în negru, care, odată cu căsătoria lui Jane, se ridicase de la stadiul de bonă la cel de cameristă.

Gesticulând mult şi scuipând cu repeziciune câteva cuvinte în italiană, maestrul de canto fu de aceeaşi părere, în termenii cei mai categorici, că Guildford nu ar trebui să cânte.

O trăsei pe Lady Amy de fustă să-i atrag atenţia, iar când ea se aplecă spre mine, o întrebai:

— Nu cântă bine?

— Păi… zâmbetul îi păli. Talentul lui nu e pe măsura entuziasmului. Ceea ce este, într-adevăr, păcat, din moment ce îi place atât de mult să cânte, dar, ca să fiu cât se poate de îngăduitoare, şopti ea, coborându-şi şi mai mult vocea ca să se

asigure că Guildford nu aude, când atinge notele înalte, sună ca o pisică în călduri urlând, aşa face, bietul băiat!

— Când avea cincisprezece ani, Guildford a fugit de acasă şi a încercat să se alăture unei companii de teatru, îi mărturisi ducesa de Northumberland, cu un zâmbet afectuos şi indulgent, mamei mele care stătea în picioare, alături de ea, bătând cu vârful cizmei din piele şi părând nerăbdătoare şi plictisită, dar administratorul l-a adus direct acasă şi înapoi în braţele mele iubitoare. A spus că Guildford nu era făcut pentru scenă. Chiar şi el a putut vedea cât de delicat şi sensibil este dragul meu, exact ca un trandafir de seră care s-ar ofili şi ar pieri fără dragostea mamei lui.

— Nu cred că bărbatul s-a referit chiar la asta, mamă, îşi dădu cu părerea Ambrose Dudley.

— Prostii! strigă ducesa. La ce altceva să se fi referit?

— Păi, a vrut să spună, aşa am înţeles eu, că Guildford nu ar putea cânta nici dacă viaţa lui ar depinde de asta, cu atât mai puţin să-şi câştige o pâine şi o locuinţă din aşa ceva, îi şopti soţul lui Amy, Robert, al cincilea fiu în viaţă al lui Dudley, iar Ambrose şi John clătinară din cap, în semn de acord categoric.

— Să vă fie ruşine! îi mustră ducesa pe fiii ei cu părul închis la culoare. Îmi este ruşine de voi toţi! Ar trebui să fiţi mândri de talentul fratelui

vostru şi de realizările lui, nu invidioşi!

— Hai, mamă, ştii că îl iubim cu toţii pe Guildford Micsandră! replică Robert, folosind numele de alint al familiei pentru dragul lor frate cu părul de aur.

— A fost doar o glumă! Nu ai vrea ca Guildford să fie prea mândru de sine şi să se aleagă cu reputaţia de înfumurat, nu?

— Crinul meu poleit cu aur să fie înfumurat? Niciodată! râse zeflemitor ducesa.

Mi se păru destul de emoţionant că deşi niciunul dintre ei, poate cu excepţia ducesei, care se amăgea singură, nu agrea felul în care cânta Guildford, toţi încercând, cu precauţie, să-l împiedice să se facă de ruşine, nu doreau să-i rănească sentimentele lăsându-l să-şi dea seama de acest lucru.

Guildford se încruntă nesigur şi îşi mângâie gâtul.

— Ei bine, dacă vi se pare într-adevăr nechibzuit…

Şi, având în vedere că toată lumea sări să-l asigure că într-adevăr li se părea cât se poate de nechibzuit, se întinse din nou pe spate, sprijinindu-se de pernele lui.

— Poate că ar trebui să-mi odihnesc gâtul câteva zile. Parcă îl simt puţin umflat…

— Cred că este o idee minunată, dragă! exclamă mama lui, şi toţi fraţii şi surorile lui încuviinţară repede, lăudându-l pentru disciplina

de sine şi judecata sănătoasă.

— Îi voi spune spiţerului să prepare un sirop calmant şi ţi-l voi trimite, îi promise sora lui, recent căsătorita Lady Mary Sidney.

— Unul care are gust bun, preciză Guildford. Dacă nu are gust bun, nu-l voi bea!

— Voi insista asupra acestui aspect, promise ea.

— Ameninţă-l cu spânzurătoarea, o sfătui Guildford, dacă va avea câtuşi de puţin gust scârbos sau amar, şi atunci sigur îl va face foarte dulce.

— Când va şti pentru cine este, sunt sigur că îl va face la fel de dulce ca tine! suspină tatăl meu, ca o fecioară orbită de iubire.

— Bineînţeles că îl va face, zâmbi Guildford, şi dădu din cap încrezător, în timp ce se cufunda din nou în pernele lui de catifea, trăgându-l la piept pe Puf, care torcea, şi mângâindu-i blana albă, mătăsoasă.

— Dacă frumuseţea mea nu-l inspiră, teama de spânzurătoare sigur o va face.

— O, cât eşti de inteligent! replică tata entuziast. Te pricepi atât de bine la cuvinte!

— Pur şi simplu îmi vin în minte la fel cum înfloresc trandafirii, şi le spun, ca lumea să se bucure de ele. Guildford radia. Ar fi egoist din partea mea să-mi ţin gândurile doar pentru mine.

— Frumos şi generos pe deasupra, oftă tata, şi-mi dădui seama că era periculos de aproape de

a leşina în Tamisa.

— Sunt sigur că poţi cânta la fel de frumos ca o privighetoare, spuse tata galant, şi sper să te aud curând.

Apoi mama, care se cam săturase de spectacolul acesta absurd, preluă comanda.

— Hal, vino să stai aici lângă mine înainte de a cădea în râu! Acum, urcă în barcă, Jane, ordonă mama, arătându-i drumul cu cravaşa.

Cu o privire încruntată, răzvrătită şi o silă evidentă, Jane urcă în barcă şi se trânti lângă Guildford, îndreptându-şi spatele şi privind în gol, în faţa ei. Chiar şi când Guildford întinse mâna spre ea şi îşi plimbă jucăuş degetele în sus şi în jos pe şira spinării ei, Jane nu se relaxă, nici nu se înduplecă, ci îşi încordă spatele şi mai mult.

În timp ce vâslaşii îşi coborâră vâslele în apă şi începură să vâslească, iar noi făceam cu mâna veseli şi strigam cuvinte de rămas bun, noroc şi urări de bine, mă bucurai în inima mea să-mi văd sora domolindu-se şi lăsându-se pe spate în perne. Îşi ridică mâna să-şi aranjeze pălăria. Bănuii că un ac de păr o deranja şi nu mă mai gândii la asta până când ea, încet, făcând un gest grandios, îşi întinse mâna drept peste marginea bărcii şi, după o pauză îndelungată, aruncă mănunchiul de pene albe cu broşa cu dragon hidos, pe care soacra ei tocmai i-o dăduse ca să fixeze penele, direct în apele murdare, puturoase ale Tamisei.

— O, Jane! oftai eu, dând din cap, în timp ce

ducesa de Northumberland scoase un ţipăt îndurerat:

— Broşa mea! Frumoasa mea broşă! Uitaţi-vă ce a făcut fata aceea cu broşa mea frumoasă!

Apoi Kate, cuibărită lângă Lordul Herbert, cu capul pe pieptul lui şi braţul lui împrejurul ei, radia de bucurie şi îmi făcu cu mâna în timp ce barca lor pluti pe lângă noi. Cel puţin una din surorile mele era fericită, mă gândii în timp ce, în spatele meu, noua noastră familie extinsă se puse pe ceartă din cauza pierderii celei mai urâte broşe pe care o văzusem vreodată. În timp ce eu nu puteam să scuz sau să aplaud comportamentul surorii mele, era cu adevărat o ocară de neiertat şi un gest cât se poate de dezagreabil şi de proastă creştere, broşa în sine se potrivea într-adevăr mai bine pe fundul noroios al Tamisei unde nu putea ofensa privirea nimănui, cu excepţia peştilor, după cum o informă mama, candidă, pe ducesă, care începuse să se clatine pe picioare şi să meargă agitat încoace şi încolo, să se ţină strâns de cap şi să strige după sărurile ei mirositoare.

— O să leşin! strigă ea de câteva ori, fără să se întâmple, de fapt, acest lucru. În final, trebui să fie ajutată să meargă înapoi în casă, sprijinită de doi fii de-ai ei, în timp ce fiica ei alergă înainte, strigând după săruri de amoniac şi comprese reci, iar soţul ei îl trimise repede, călare, pe Robert, să aducă medicul de familie şi un spiţer.

Când intrară cu toţii înapoi în casă, şi doar eu

şi Lady Amy rămăseserăm, ea îmi zâmbi şi îmi întinse mâna, sugerând să facem o plimbare prin grădină până când toată lumea arţăgoasă avea să se liniştească din nou. Încuviinţai entuziasmată şi îi dădui mâna. Când mă strigă mama, îmi păru rău că o las pe Lady Amy în urmă, cu soţul ei şi rudele prin alianţă. Când mă întorsei să îi fac cu mâna, îi văzui tristeţea pe faţă, aşa că alergai înapoi şi o îmbrăţişai, ca şi cum o parte din mine ştia că nu o voi mai vedea vreodată.

CAPITOLUL 3

Mă întorsei la Suffolk House, să petrec acolo ultima mea noapte în Londra, ajutând-o pe Hetty să-mi împacheteze cufărul de călătorie, pregătindu-mă să mă întorc la Bradgate a doua zi şi fiindu-mi groază de orele lungi, singuratice, care mi se aşterneau înainte, în absenţa surorilor mele. Cu regret, îmi împăturii rochia nouă, drăguţă, pe care o purtasem la nuntă, cu săculeţi cu levănţică mărunţită aşezaţi în pliurile ei înzorzonate, şi mă întrebai când voi mai avea ocazia să o port din nou. Oftam melancolică şi încercam să mă resemnez în faţa sorţii mele, când veni o scrisoare de la Kate care mă invita să vin la Castelul Baynard. Fui atât de surprinsă, încât trebui să o citesc de trei ori ca să mă asigur că dorinţele mele nu mă făcuseră să interpretez greşit cuvintele, şi chiar şi atunci nu-mi veni a

crede pe deplin şi i-o dădui lui Hetty pentru confirmare. Kate abia plecase de o săptămână, iar eu mă gândeam că nu voi primi o invitaţie de a-mi vizita surorile luni întregi de-atunci înainte. Dar, după cum explica Kate, din moment ce ei şi Lordului Herbert le era încă interzis să-şi consume căsătoria şi i se părea „obositor, iritant şi plictisitor" să fie întotdeauna însoţiţi „ca o pereche de prizonieri vinovaţi", ea tânjea după prezenţa mea încurajatoare, ca soră şi prietenă a ei, cineva în preajma căruia să se simtă liberă şi în largul ei.

— Nici măcar nu pot atinge mâna soţului meu, se lamenta ea, fără ca lumea să mă urmărească, de parcă aş fi un uliu pe punctul de a mă năpusti şi a apuca cu ghearele un biet şoricel. Le este teamă că, dacă ne lasă singuri o clipă, îl voi seduce.

Eram atât de emoţionată încât abia putui dormi şi ţopăiam extrem de nerăbdătoare să plec imediat după micul dejun, în dimineaţa următoare. O adusei pe biata mea bonă într-o asemenea stare de zăpăceală, încât pornii spre Castelul Baynard purtând o pereche de mănuşi de culori diferite şi având corsetul legat la spate doar ici-acolo, pentru că nu putui sta liniştită, şi ochii bietei şi bătrânei Hetty nu mai erau ca odinioară.

— Nu fi supărată pe mine, îi spusei, pelerina mea îl va ascunde. Ştiu că şi tu eşti entuziasmată să o vezi din nou pe Henny.

Asta deoarece draga ei soră era acum îngrijitoarea lui Kate, aşa cum doamna Ellen era a lui Jane, ridicată la statutul de cameristă. Toată lumea o iubea pe Henny; era o cloşcă de femeie, durdulie, bună la suflet, care o iubea nebuneşte pe Kate, cloncănea constant în jurul ei şi era mult mai dulce decât irascibila mea Hetty, care se plângea întotdeauna, suferea din cauza oaselor, a spatelui care o durea, a degetelor înţepenite, a ochilor bătrâni, obosiţi şi oarecum din cauza a tot ce se putea. Tata se oferise să îi dea lui Kate o cameristă adevărată, franţuzoaică, una pricepută la parfumuri, machiaj şi modă şi cu degete agile pentru aranjarea şi încreţirea părului, dar Kate plânsese şi se ţinuse de „dragă Henny cea bătrână”, refuzând să se despartă de ea, iar Henny plânsese şi ea şi îşi înfăşurase braţele ca o pereche protectivă de aripi în jurul lui Kate şi spuse: „Nu voi accepta ca puişorul meu să fie machiat ca o târfă franţuzoaică! Atunci tata le oferi cutia lui cu bunătăţi plină cu migdale roz, date prin zahăr, şi nu se mai pomeni nimic despre plecarea lui Henny sau despre o cameristă franţuzoaică”.

La Castelul Baynard, îl urmai pe un lacheu pe marea scară din piatră şi păşii în mijlocul unei scene haotice. Ca doi copii neastâmpăraţi jucându-se acasă, Kate şi Lordul Herbert, pe care Kate îl botezase „Berry” (Fruct de pădure) pentru că „roşeşte ca ele şi este la fel de dulce”, mă primiră

în salonul mare, spaţios, dintre dormitoarele lor.

Câini şi pisici, lătrând şi mieunând, se fugăreau unii pe alţii împrejurul camerei, zgâriau mobila cu ghearele sau se ghemuiau în coşurile lor, trăgeau un pui de somn sau se spălau pe covoraşul din blană de urs de lângă foc; colivii aurii aglomerau ferestrele, cuşti în care o abundenţă de păsări cântătoare, cu penajul în toate culorile curcubeului cântau, sau ciripeau, sau îşi băteau aripile de zăbrele, şi un papagal mare, albastru şi galben, dansa pe stinghia lui sau stătea agăţat cu capul în jos dintr-un inel mare suspendat din tavan, cerând în permanenţă o cireaşă, cu mare insistenţă, până când eu îmi dorit să am un coş plin cu cireşe pe care să i le arunc, numai să îl fac să tacă.

Peste tot se aflau boluri cu fructe, bomboane şi alune, cupe şi carafe cu vin, şi platouri cu carne, brânză şi prăjituri împrăştiate pe fiecare suprafaţă posibilă, chiar puse nesigur deasupra căminului, şi câteva haine şi bijuterii, sticluţe cu parfum, piepteni, perii şi ace de păr, bucăţi de aţă de cusut şi accesoriile necesare pentru cusături, câteva linguri şi cuţite, toate împrăştiate pe jos, aparent pentru amuzament, şi apoi uitate.

În mijlocul întregii zăpăceli stătea Kate, într-o rochie lucioasă din satin de culoarea smaraldului, care era mai potrivită pentru un bal la curte decât pentru o zi ploioasă, liniştită, petrecută acasă, cu buclele ei arămii desfăcute din acele lor şi prinse

numai cu un pieptene de jad în formă de fluture ca să nu-i vină în faţă, revărsându-se, în rest, libere pe spatele ei, de parcă stăpâna lor ar fi fost plictisită de viaţa ei de doamnă cuviincioasă, măritată şi dorea să fie din nou o fetiţă. Nu mă văzu intrând, nici nu auzi lacheul anunţându-mă, ceea ce nu era surprinzător dată fiind zarva creată de menajeria ei. Era preocupată să umfle pernele de sub spatele soţului ei în timp ce el stătea întins pe o canapea, palid la faţă şi zâmbind fără putere, în halatul lui căptuşit, din satin de culoarea dudelor, şi în papuci. Ea se aşează sus pe marginea canapelei, lângă el, şi un câine Spaniei maro cu alb îi sări pe genunchi în timp ce ea îl convingea, linguşitor şi afectuos, pe tânărul firav să ia o sorbitură din punciul de lapte. Doi servitori rigizi, cu feţe inexpresive, în livreaua Pembroke, erau plasaţi la fiecare capăt, urmărind cu vigilenţă tânărul cuplu, pregătiţi să oprească orice manifestări de afecţiune care ameninţau să devină prea familiare, iar Henny, o figură mult mai cunoscută şi mai prietenoasă, îmi zâmbi pe deasupra lucrului de mână. Fui uimită să văd că făcea o rochie mică, galbenă, împodobită cu funde de mătase, de culoarea albastrului cerului – o rochie de bebeluş! Rămăsei mută de uimire şi aruncai o privire surprinsă spre burta lui Kate, care, cu un ţipăt de bucurie, sări în picioare, dând la o parte spanielul de pe ea, şi alergă să mă îmbrăţişeze.

— Nu pentru mine, prostuţo! Cum ar putea fi pentru mine când nici măcar nu avem voie să… chicoti ea. Pentru maimuţe! Uite!

Arătă cu degetul în partea opusă a camerei, unde cele două creaturi mici înhăţau cu obrăznicie prăjituri de pe masă şi le înfulecau lacom, în timp ce Berry, pe canapeaua lui, le aruncă priviri neliniştite şi se retrase pe pernele sale.

— Aceea este Rosamund, arătă Kate cu degetul spre cea îmbrăcată ca o domniţă într-o rochie de damasc trandafiriu şi glugă.

— Şi acela este Percival, o arătă pe cealaltă, îmbrăcată într-o vestă frumoasă, din catifea de culoarea verdelui pădurii cu nasturi de aur şi franjuri şi o bonetă rotundă, din catifea cu o pană fercheşă, exact ca un curtean în miniatură.

— Nu-i aşa că sunt adorabile? Noul meu tată, contele de Pembroke, mi le-a dat. Pur şi simplu mă adoră! La fel ca Berry – alergă să îl îmbrăţişeze şi să-i lase un sărut zgomotos pe obraz soţului ei – amândoi mă răsfaţă atât de mult. Am chiar şi o cuvertură de hermină pentru patul meu! Uite ce mi-au dat azi-dimineaţă la micul dejun!

Întinse repede mâna să-mi arate un smarald enorm într-o montură de aur, cu ornamente. Era atât de mare încât mă făcu să mă gândesc cum de Kate îşi putea ridica mâna. Lordul Herbert îmi dărui privilegiul unui zâmbet timid, tresărind în timp ce Rosamund îi trase imediat de pe cap boneta de noapte cu ciucuri argintii, iar Percival

sări să-i „aranjeze” părul lipsit de culoare şi de viaţă, până când acesta i se ridică drept, precum spicele de grâu, apoi se dădu jos, agăţându-se de corpul lui Berry, îi luă papucii şi începu să le lovească tălpile din piele una de alta, chiţăind de bucurie la zgomotul pe care acestea îl făceau. Apoi papagalul zbură de pe stinghia lui şi ateriză pe capul lui Berry, reluându-şi, poruncitor, pretenţiile zgomotoase de a primi cireşe.

Zâmbind, cu căţeluşii care-i trăgeau de fuste, Kate alergă să ia un bol din sticlă albastră plin cu cireşe, care stătea îngrijorător de aproape de marginea şemineului, şi începu să i le arunce, una câte una, papagalului ei.

— Nu-i aşa că viaţa e minunată? Sincer, draga mea Mary, e încântător să fii măritată! Nu am visat niciodată că va fi atât de distractiv!

Kate ţinti anapoda şi una dintre cireşe îl lovi pe Berry în nas.

Cu un ţipăt, ea îmi aruncă mie bolul, fără să observe deloc că eu îl prinsei cu stângăcie şi era cât pe ce să-l scap, alergă la el şi începu să-l sufoce cu săruturi până când unul dintre însoţitorii lor îşi drese zgomotos glasul şi, trezindu-se că e ignorat, făcu un pas înainte şi, luând-o pe Kate de braţ, o trase uşor.

— Milady nu trebuie să fie atât de exuberantă, zise el, dojenind-o cu degetul. Trebuie să arate puţină moderaţie şi să nu fie atât de liberă în gesturile ei de afecţiune; sunt unii care ar putea

înţelege greşit şi ar putea crede că e o depravată.

Kate râse doar şi îl cuprinse în braţe.

— Nu mă mustra, Master Perkins, nu mă pot abţine; sunt, pur şi simplu, atât de fericită! Atât de minunat, glorios, binecuvântat de fericită!

Începu să se învârtă prin cameră, iar eu rămăsei surprinsă că nu se împiedică, date fiind toată dezordinea şi grupul de animale gălăgioase care se îngrămădeau în jurul ei.

— Îmi doresc ca toată lumea să fie la fel de fericită ca mine! O, Mary!

Brusc, mă luă de mână şi începu să mă tragă după ea prin întreaga cameră.

— Vino, trebuie să-ţi arăt nou truc al lui Fussy! Băieţelul meu este atât de isteţ!

Se aplecă şi prinse micul Spaniei maro cu alb care îi rodea trena şi se îndreptă repede spre masa de la fereastră unde stătea un set frumos, din poleială de aur şi fildeş, de clavecine. Aşează micuţul câine pe masa de lângă instrument şi ridică o pisică mare, grasă, portocalie, tolănită pe scaun, se aşează şi începu să cânte, degetele ei alunecând fără efort pe clape, în timp ce câinele începu să urle pe ritmul muzicii.

— Cine e băiat deştept? Nu-i aşa că e minunat? Atât de talentat, atât de deştept! Kate se entuziasmă, apoi se întoarse, zâmbind, spre mine. Acum, dacă aş putea numai să îi învăţ pe ceilalţi… am avea un cor întreg! Gândeşte-te, Mary, am putea chiar să fim invitaţi la curte, să-l amuzăm pe

rege!

Mă uitai pe furiş la Lordul Herbert şi văzui că, deşi lucrul acesta nu îl încânta, se forţa totuşi să dea din cap şi să zâmbească, dintr-o afecţiune binevoitoare faţă de mireasa lui.

Văzând expresia uluită care rămăsese îngheţată pe faţa mea, lui Henny i se făcu milă de mine şi se oferi să mă conducă în camera mea, amintindu-i pe un ton dojenitor lui Kate că eu tocmai ce ajunsesem şi, în calitate de doamnă a casei, îşi neglijase prima ei datorie – să se îngrijească de confortul oaspeţilor ei. Dar când Kate dădu să se ridice, Henny o opri cu o mişcare din mână:

— Nu, dragoste, eu şi domnişoara Mary suntem prietene vechi. Ne vom descurca foarte bine. Tu rămâi aici şi ai grijă de bietul tău soţ suferind.

Şi, înainte ca sora mea să aibă ocazia de a protesta, mă luă de braţ şi se grăbi cu mine spre uşă, timp în care Rosamund se aşeză în faţa clavecinului şi, spre încântarea lui Kate, începu să se distreze intonând o serie de note asurzitoare, discordante, pe clapele de fildeş, care îl făcu pe Fussy să urle şi pe Kate să strălucească precum o mamă mândră şi să-i laude pe amândoi că sunt „nemaipomenit de isteţi!”

Chiar înainte de a ajunge la uşă, mă împiedicai şi aş fi căzut dacă Henny nu m-ar fi prins. Mă uitai în jos să văd care era obstacolul. Clipii şi dădui din

cap, întrebându-mă dacă zarva nu-mi tulburase cumva mintea. Părea să fie o broască ţestoasă mare care se uita în sus la mine. Carapacea ei, dacă nu cumva mă înşelam, era decorată cu pietre preţioase.

— Da, milady, nu pune la îndoială ceea ce vezi, zise Henny, luându-mă din nou de mână, explicându-mi, în timp ce ieşeam, că numele lui era Trippy. Domnişoara Kate l-a ales din cauză că toată lumea se împiedica de el. Este încă un dar din partea contelui de Pembroke; ţine foarte mult la ea.

Clătină din cap şi oftă, iar eu avui sentimentul că lucrul acesta o tulbura mai mult decât îndrăznea să spună, de parcă s-ar fi temut că ar fi înrăutăţit lucrurile dacă le-ar fi exprimat în cuvinte.

Când uşa se închise în urma noastră, am profitat de ocazie să întreb, cu precauţie, deşi îmi era teamă de răspuns şi mă rugam să nu fie cel pe care îl aşteptam:

— Întotdeauna este aşa?

— Da, Dumnezeu să ne ierte, domnişoară Mary, este; de dimineaţă până seara domnişoara Katey – pentru că asta e ea, o domnişoară încă – pălăvrăgeşte, cântă şi ţopăie; a trebuit să-i dau o doză puternică de valeriană, levănţică şi muşeţel în fiecare noapte, să o calmez suficient cât să poată dormi. Ultimul lucru pe care îl fac în fiecare noapte, înainte de a-mi pune capul pe pernă, şi

primul lucru când mă trezesc este să mă rog ca bunul Dumnezeu să considere potrivit să-l înduplece pe ducele de Northumberland să trimită vorbă că ei îşi pot consuma căsătoria, căci, dacă instinctul matern nu o potoleşte pe Kate, numai Dumnezeu ştie ce ar putea-o face, pentru că eu sigur nu pot!

— O, Doamne! oftai eu. Îmi dorisem atât de mult să vin la Castelul Baynard, să fiu cu Kate, dar acum, că mă găseam acolo, îmi doream pe jumătate ca invitaţia să fi venit, în schimb, de la Jane; cu toate că era capricioasă şi posacă, şi curând mi-aş fi dorit prezenţa radioasă a lui Kate, fără îndoială că ar fi mai liniştit la ţară faţă de această combinaţie dintre menajerie şi casă de nebuni. Kate fusese întotdeauna energică şi exuberantă, dar sub acoperişul părinţilor noştri, mama, domnind cu o cravaşă pe care nu îi era teamă să o folosească pe posterioarele şi spatele noastre goale dacă nu ne comportam civilizat, fusese întotdeauna un element de precauţie şi de moderaţie; acum, că acel element fusese îndepărtat şi înlocuit cu doi bărbaţi care erau pregătiţi şi nerăbdători să o răsfeţe şi să îi îndeplinească toate capriciile, Kate devenise un vârtej de sălbăticie ameţitoare şi energie nestăvilită. Auzii sunetul de pahare sparte şi tresării, în timp ce câinii şi păsările îşi înălţară vocile chiar şi mai mult.

— Percival, obraznicule! strigă Kate. Uită-te la

el, Berry! A furat cireşele, a scăpat bolul şi l-a spart! Vino aici, maimuţoi obraznic, să văd dacă nu te-ai tăiat! Repede! Să-l prindă cineva! Se urcă pe perdele! Jos, Percival, jos! Nu, nu, Rosamund, nu ai voie să te joci cu sticla spartă! Dă-mi-o îndată, obraznico! Repede! Să o prindă cineva!

În vreme ce agitaţia din spatele uşii se făcu şi mai asurzitoare, cu papagalul hotărât să îi întreacă pe toţi cu strigătele lui şi cererile neîncetate de a primi încă o cireaşă, eu oftai şi trebui să mă întreb dacă nu cumva, atunci când va fi vremea să părăsesc Castelul Baynard, îmi voi lăsa mintea în urmă, să se alăture acestui talmeş-balmeş din salonul lui Kate.

Pe parcursul săptămânii următoare, fui martoră zilnic la asemenea scene. Întreaga casă părea să se învârtă în jurul lui Kate; să i se facă ei pe plac părea a fi singurul scop al vieţii celor din casă. Soţul şi socrul ei erau ca nişte rivali, răsfăţând-o care mai de care mai mult. În dimineţile răcoroase, când Kate se ridica din pat, trupul ei îmbrăcat în cămaşă de noapte era învelit imediat într-o robă de hermină, în cea mai pură nuanţă de alb. La fiecare masă erau servite felurile ei preferate şi întotdeauna un desert care era şi aspectuos, nu numai delicios, făcut pe placul ei. Contele de Pembroke îi dădea întotdeauna animale de companie, păsări cântătoare în colivii poleite cu aur şi noi căţeluşi şi pisoi, şi îi dăduse şi toate bijuteriile regretatei sale

soţii, cumpărându-i, în permanenţă, şi mai multe. Dacă sora mea admira un apus de soare, a doua zi croitoreasa îi aducea în braţe un balot de satin strălucitor care amintea de nuanţa apusului respectiv, fiind gata să croiască orice rochie, pelerină sau jupon care să o încânte nespus pe Kate, sau venea un bijutier şi deschidea o cutie din catifea pentru a scoate un magnific opal de foc, gata să fie montat într-un inel, pandantiv sau broşă, oricare i-ar fi plăcut mai mult lui Kate. Dacă din întâmplare, în timp ce se plimba prin grădină, Kate se entuziasma de frumuseţea florilor de acolo, venea imediat un bijutier aducând un fleac frumos cu care le prindea într-un buchet scânteietor. Croitoreasa care îi făcea rochii venea atât de des la Castelul Baynard încât putea la fel de bine să îşi deschidă un magazin acolo şi să-şi atârne firma de fereastra salonului de la etaj.

Fiecare zi aducea bucurii noi pentru Kate. În fiecare zi soseau pachete pentru ea. Şi, de mai multe ori decât am putut eu număra, îl văzui pe contele de Pembroke aşezând-o pe Kate pe genunchii lui şi prinzându-i la gât pietre preţioase, dezmierdându-i şi mângâindu-i gâtul, şi potrivindu-i colierul şi netezindu-i-l în faţă, ca să se asigure că stă drept; altă dată îl văzui prinzându-i o broşă de corset, deşi îmi doream să nu facă asta, deoarece mă enerva foarte mult felul în care degetele lui lungi, elegante, treceau familiar peste sânii ei mici, obraznici şi păreau să

întârzie acolo exagerat de mult. Pur şi simplu nu părea corect – era soţia fiului său –, dar când eu încercai, timid, să aduc în discuţie subiectul cu Kate, ea doar râse şi dădu din umeri.

— Mai bine să mă adore rudele mele prin alianţă, decât să mă dispreţuiască, Mary. Acum, vino, se linguşea ea şi se dădea pe lângă mine. Zâmbeşte şi nu-mi strica bucuria! Nu fi acră şi serioasă ca Jane!

Iar Henny îmi spuse că, în fiecare noapte, contele de Pembroke venea în dormitorul lui Kate, după ce era deja în pat, să o sărute de noapte bună, ca împuternicit al fiului său, deoarece exista temerea că „Berry era prea tânăr ca să-şi înfrâneze poftele trupeşti”.

Lui Kate îi făcea mare plăcere să flirteze atât cu tatăl, cât şi cu fiul. Fiind acum mai mare şi privind în urmă, pot înţelege mai bine că ea găsea efectul pe care farmecele ei feminine îl aveau asupra acestor bărbaţi ca fiind ameţitor şi captivant; se desfăta cu aceste situaţii noi, ca un monarh îmbătat de putere, doar că frumuseţea ei era cea care intoxica. Dar atunci, când aveam doar opt ani, în timp ce priveam cum se desfăşoară totul sub ochii mei tineri, simţeam numai confuzie şi o teamă adâncă, persistentă, care se strângea ca o frânghie în jurul gâtului meu şi îmi îngreuna din când în când respiraţia. Totuşi, frumoasă, sprintena mea soră se arunca provocator din braţele unuia în braţele celuilalt.

Era atât de liberă cu sărutările şi îmbrăţişările ei, încât mă rugam în fiecare noapte ca Dumnezeu să-i dea voinţa şi judecata de a se controla şi de a se abţine mai bine. Îi plăcea foarte mult să găsească scuze ca să-şi ridice fustele şi să-şi arate gleznele drăguţe, şi, câteodată, chiar mai îndrăzneţ, genunchii, şi să lase să se întrevadă picioarele ei durdulii şi trandafirii de deasupra jartierelor. Ori de câte ori Henny o ajuta să se îmbrace, trăgându-i în sus, cu afectare, corsetul, ca să i se vadă mai puţin din piept şi să-i acopere formele umerilor, Kate îl împingea cu încăpăţânare şi îl trăgea din nou în jos. De mai multe ori, când era pe jos, stând pe mâini şi în genunchi, jucându-se cu căţeluşii ei, observai că atât tatăl, cât şi fiul se holbau seduşi la sânii ei. Dar nu avea niciun rost să-mi exprim îngrijorările în faţa lui Kate. De câte ori încercam să vorbesc cu ea despre asta, se îmbufna şi mă ruga să nu stric totul. „Doar mă distrez!”, insista ea. „Ce e rău în asta?”

Câteodată, dimineaţa, când se trezea, Kate îl chema pe „dragul ei Berry” să stea şi să-i ţină companie în timp ce ea îşi făcea toaleta. El îi oferise frumoasa oglindă de mână din sticlă veneţiană; mânerul era în formă de sirenă, coada şi trupul ei erau frumos împodobite cu pietre preţioase şi smălţuite, iar părul lung, de aur, decorat cu perle şi pietre preţioase, flutura în sus, ca şi cum ar fi plutit, împrăştiat şi umflat în mare, încercuind şi servind ca ramă pentru oglinda cea

scumpă. Kate avea un halat lucios din mătase verde, în nuanţa algelor, pe care îi plăcea să şi-l lase să-i alunece de pe umeri în timp ce stătea la masa ei de toaletă şi să se strângă în jurul taliei sale zvelte. Stătea acolo, ca o sirenă, expunându-se la soare pe o stâncă, indecentă, cu sânii goi, periindu-şi părul pe îndelete, oftând şi arcuindu-şi spatele, admirându-şi reflexia în oglindă, în timp ce Berry o privea lung, adorând-o, trăgând discret pliurile propriului său halat mai strâns în poală, în timp ce aerul rece de dimineaţă făcea să se întărească sfârcurile mici, roz precum coralul, ale lui Kate. Observai, spre disperarea mea, care, judecând după expresia ei îngrijorată, îmi era împărtăşită şi de Henny, că, atunci când ducele intra familiar în cameră, Kate nu arăta niciun semn de îngrijorare şi nu făcea nicio încercare de a se acoperi. Contele de Pembroke traversa camera până în spatele ei şi îi punea mâna pe umărul gol, privind în jos îndelung şi admirativ, înainte de a se apleca, în cele din urmă, să o sărute pe obraz şi să-i ureze bună dimineaţa. Odată aduse chiar şi un şirag de perle, un colier magnific, lucios, strălucind cu nuanţe aurii şi verzui, şi se aplecă să i-l aranjeze în jurul gâtului, spunând, în timp ce făcea acest lucru:

— Perle pentru perla noastră, dar trebuie să avem grijă ca această sirenă încântătoare să nu ne ademenească spre moartea şi osânda noastră.

Deşi părură rostite doar în glumă la momentul

respectiv, având în vedere ceea ce a urmat, memoria mea vrea întotdeauna să le confere o nuanţă prevestitoare de rău. Acestea sunt trucurile memoriei, de aceea, oricine îşi scrie amintirile cu mulţi ani mai târziu trebuie să aibă grijă.

Altă dată, eram acolo când Kate lenevea în baie, iar Berry şi tatăl lui intrară, fără să bată la uşă, fiecare aducând un coş mare din nuiele umplut cu petale de trandafiri roşii şi albe – o coincidenţă sau o aluzie subtilă la moştenirea dinastiei Tudorilor din care făcea parte şi Kate? – pe care le revărsară peste capul lui Kate. Ea se ridică în şezut în cadă, cu sânii goi şi îndrăzneţi, şi îşi întinse braţele, îndemnându-i să se aplece ca să-i poată săruta.

Deşi îmi dau seama, acum când scriu aceste amintiri, că lucrurile sună atât de indecent, iar frumoasa mea soră pare o depravată nepăsătoare, totuşi nu accept ca cineva care citeşte aceste rânduri să se gândească astfel la sora mea. E atât de greu de explicat! Dar era aşa o aură de inocenţă şi încredere oarbă la ea când făcea aceste lucruri, că mi se frânge din nou inima ori de câte ori îmi amintesc. Deşi era evident că sora mea îi încuraja, şi cât se poate de înfocată pe deasupra, eu îi acuz cel mai mult pe bărbaţi; în ochii mei, ei sunt cei care i-au distrus inocenţa. Deşi ea creştea şi devenea o femeie frumoasă, bine proporţionată cu fiecare zi ce trecea,

nuditatea ei era ca a unui copil – naturală, dulce, pură. Dar, oricât de mult încercam eu şi Henny să-i explicăm, Kate pur şi simplu nu înţelegea cum unii i-ar putea interpreta greşit comportamentul, cum acesta i-ar putea păta reputaţia pentru totdeauna şi i-ar face pe oameni să creadă că ea este ceva ce, de fapt, nu era, şi chiar i-ar putea determina pe unii bărbaţi să considere că le-ar fi permis să se distreze în voie şi să se poarte uşuratic cu ea, tratându-i corpul ca pe jucăria lor. De fiecare dată se uita îndelung înapoi spre noi, dezorientată, cu o încruntare sarcastică, întrebătoare, a sprâncenei. Pentru Kate era o „distracţie bună” şi, pur şi simplu, nu putea înţelege cum cineva putea privi lucrurile altfel; dacă aşa făceau, ei erau cei desfrânaţi, nu ea, insista Kate.

Nu ştiam cum să-i spun fără să o rănesc sau să par nerecunoscătoare şi lipsită de amabilitate, dar, oricât de mult mi-aş fi dorit înainte să merg acolo, acum voiam să plec de la Castelul Baynard încă şi mai mult. Simţeam întotdeauna o teamă bolnăvicioasă, amestecată cu greaţă, cum trebuie să simtă cineva care stă lângă eşafod, sperând, rugându-se pentru o graţiere, în timp ce aşteaptă să privească murind o persoană pe care o iubeşte. Simţeam o teamă atât de mare pentru Kate, încât aceasta contamina totul şi alunga toată plăcerea vieţii. Nu mai aveam poftă de mâncare şi, de multe ori, deşi îmi plăcea un anumit fel şi mi se

părea că vreau să mănânc aşa ceva sau pofteam la el, în momentul în care îmi era pus în faţă, îmi pierea cheful, greaţa îi luă locul, şi nu suportam nici să mă uit la el, darămite să-l mănânc. Chiar aerul mi se părea de nerespirat, iar când îl auzii din întâmplare pe Contele de Pembroke spunându-i fiului său că regele era bolnav, „de tuse şi reumatism, în urma unui atac uşor de pojar", şi că picioarele lui erau umflate, că „scuipă din gură un lichid câteodată de un galben verzui, iar alteori de culoarea sângelui, sau chiar negru" nu mă mirai. Mi se părea o minune în sine faptul că nu suferea toată Londra, infectată cu aceeaşi teamă şi stare de rău care puseseră stăpânire pe mine.

Într-o altă noapte, neavând somn şi vrând să iau o carte din bibliotecă, îl auzii fără să vreau pe conte întreţinând un oaspete târziu, de noapte – pe ducele de Northumberland. Vorbeau despre Jane, şi îl auzii pe Northumberland spunând: „A impregnat religia reformată cu teoriile ei şi este căsătorită în Anglia cu un soţ bogat şi cinstit, iar regele o preţuieşte extrem de mult pentru învăţătura şi evlavia ei stăruitoare. Cu timpul, ar putea fi lovitura nimicitoare şi teroarea papistaşilor". Deşi o lăudau pe sora mea – lui Jane i-ar fi plăcut în mod deosebit ultima parte –, cuvintele lor mă înspăimântară. Complotau ceva, ştiam asta, şi îmi era atât de teamă că aveau să facă ceva care să o rănească pe Jane mai mult decât o putea face o căsătorie forţată cu Guildford

Dudley.

Apoi, ca un răspuns la rugăciunile mele, sosiră scrisori zburând ca porumbeii sălbatici din Surrey. Se părea că splendoarea lui bucolică nu avea cine ştie ce efect asupra lui Jane. Tinerii proaspăt căsătoriţi abia se instalaseră la Sheen, când ea căzu bolnavă. Cu o mână grăbită, începu să trimită scrisori către „surorile mele, singurele în care pot avea încredere", imaginându-şi că e otrăvită la ordinele lui Northumberland, deşi nici măcar nu îmi puteam închipui de ce noul ei socru ar dori ca ea să moară. Cu siguranţă Guildford nu o găsea pe Jane atât de dezagreabilă încât să trebuiască să recurgă la crimă pentru a scăpa de ea. Într-o scrisoare mâzgălită isteric, care se întindea pe mai multe pagini şterse de lacrimi, ea ne spuse cum o mânca pielea atât de îngrozitor încât trebuia să stea pe palme ca să nu se mai scarpine, cum îi cădea părul, de fiecare dată când îşi trecea degetele prin el, cum nu suporta niciun fel de mâncare în stomac, care o durea pe dinăuntru şi pe dinafară. Spunea că petrece ore întregi, ore agonizante, ghemuită peste o oală de noapte, cu un vas pe genunchi. „O să mor dacă rămân la Sheen!" insistă ea, subliniind cuvintele cu o asemenea forţă încât condeiul străpunsese foaia de hârtie.

După două săptămâni petrecute la Sheen, părinţii noştri şi noile rude prin alianţă dobândite de Jane cedară, în cele din urmă, plângerilor ei şi

transferară tânărul cuplu la frumosul conac din cărămidă roşie de pe malul Tamisei, din Chelsea, unde Jane petrecuse momente atât de fericite cu regina văduvă Catherine Parr. Ei sperau că acolo, cuibărită printre trandafiri roz, levănţică, căpşune, piersici şi cireşi, Jane îşi va recupera sănătatea şi va înflori ca un trandafir, „catifelat, roz şi dulce, ca să-l tenteze mai mult pe Guildford să-l culeagă". Northumberland spera ca tânărul cuplu „să poată deveni un singur trup în curând", şi pe atunci voia ca tânăra doamnă să „redevină pe deplin frumoasă şi sănătoasă".

Dar Jane nu făcea decât să stea pe o bancă în grădină sau în parc, holbându-se îmbufnată la apusurile roz-portocalii, oftând şi lamentându-se după pierderea lui Catherine Parr şi, sunt sigură, în adâncurile cele mai secrete ale inimii ei, a golanului aceluia frumos, Thomas Seymour, deşi în toţi anii care trecuseră de atunci, ori de câte ori îndrăznisem să îi amintesc de perioada aceea, furia lui Jane se dezlănţuia, bătea din picior şi recurgea, furioasă, la invective, reproşându-mi că era o cruzime din partea mea să-i reamintesc de acea nebunie copilărească, când tot ceea ce dorea să facă era să uite.

— De ce nu poţi să înţelegi? se răţoia la mine, cu lacrimi furioase căzându-i pe obraji. Este o pată pe sufletul meu, pe care nu o pot curăţa niciodată, indiferent cât de mult aş încerca!

Apoi, apăsându-şi tâmplele cu mâna, ca şi cum

îşi dorea să-şi strivească craniul ca să ucidă fiecare amintire a lui Thomas Seymour care mai stătea ascunsă acolo, pleca dramatic din cameră.

Nu putui niciodată să înţeleg acest lucru; cu toţii ne facem de ruşine într-un moment sau altul din viaţa noastră, şi fiecare dintre noi păstrează amintiri care ne fac să batem în retragere, situaţii umilitoare care ne fac obrajii să se înroşească puternic de jenă şi ruşine, dar de ce credea sora mea că era aşa o nelegiuire să lase puţină dragoste în viaţa ei, oricât de nevrednic a fost beneficiarul ei? De ce credea sora mea că sentimentele erau un semn de slăbiciune şi eşec? De ce aspira să fie ca o sfântă pură şi perfectă din marmură albă, şi nu o femeie care să vibreze de viaţă, dragoste şi dorinţe?

Cu toate că sunt sora ei, nu pot răspunde cu certitudine, însă cred că, uneori, lui Jane îi era frică să fie reală şi imperfectă, şi aceasta i-a inspirat căutarea, inutilă şi imposibilă, a perfecţiunii; şi-a petrecut scurta ei viaţă urmărind un dragon pe care nu l-a putut niciodată cuceri sau ucide.

CAPITOLUL 4

În mintea mea, mă gândeam deja cum aş putea cel mai bine să o conving pe mama să mă lase să plec pentru a sta cu Jane, să o ajut să îşi recapete sănătatea, când Kate năvăli la mine în

cameră într-o dimineaţă şi mă trezi din somn, în timp ce striga la Hetty să se grăbească şi să împacheteze un cufăr pentru mine.

— Trezeşte-te, Mary! mă forţă ea, zgâlţâindu-mă cu insistenţă. Mergem să o vedem pe Jane!

Înainte de a fi măcar pe deplin trezită, ea o luă din loc, strigând înapoi peste umăr că vom avea căpşuni cu frişcă la micul dejun, pe barcă, în drum spre Chelsea.

Eu mai căscam încă şi mă frecam la ochi, când Kate sări în faţa mea şi, ridicându-şi fustele, expunându-şi picioarele privirilor admirative ale vâslaşilor, păşi în barcă cu un salt graţios, în zbor, şi căzu pe pernele de catifea. Când vâslaşii începură să-şi mişte braţele puternice, eu stăteam acolo încă pe jumătate adormită, încercând să desluşesc pălăvrăgelile lui Kate şi evitând să mă înec cu căpşuna dată prin frişcă pe care ea, dintr-odată, mi-o vârî în gură.

— Pur şi simplu ador căpşunile cu frişcă la micul dejun! murmură Kate în timp ce ciugulea cu graţie. Nu-i aşa că e distractiv? Mergem la ţară sau, mai bine zis, cât de aproape putem ajunge de zona rurală, fără să părăsim, de fapt, Londra. Vom servi drept ambasadorii dulci ai lui Cupidon şi vom vedea ce putem face să o scoatem pe Jane din patul de suferinţă şi să o băgăm în patul matrimonial. Nu am o săgeată, dar nu sunt lipsită de arme! zise ea, discret, băgându-şi mâinile adânc în corset şi scoţând o fiolă mică, de sticlă de

un roşu-rubiniu, semănând oarecum cu o inimă, pe care o purta suspendată de un şnur negru, din mătase împletită, în jurul gâtului.

— Din partea lui madame Astarte! zise ea secretoasă.

— Ce poate fi aia? întrebai eu. Şi cine este madame Astarte?

Dar Kate doar chicoti, clătină din cap şi zise misterios:

— Toate la timpul lor, draga mea Mary, toate la timpul lor. Şi uite, mai am ceva!

Băgă din nou mâna în corset şi scoase o scrisoare şi o bucată pătrată de hârtie, împăturită, îngălbenită de trecerea timpului.

— Ducele de Northumberland mi-a dat voie să fiu purtătoarea veştilor bune – de îndată ce îşi revine Jane, ea şi Guildford pot deveni soţi şi soţie în fapt, după cum sunt cu numele! Ca să sărbătorească – flutură cealaltă hârtie – am o reţetă pentru un vin special făcut din micsandre, preferatele lui Guildford!

Mai mult decât atât, oricât de mult insistai, nu vru să-mi spună.

Barca abia trăsese la mal, când Kate sări din ea şi alergă spre casă. Eu o urmai cât putui de repede, clătinându-mă cu stângăcie pe picioarele mele scurte, butucănoase, uşor îndoite, refuzând cu mândrie mâinile binevoitoare ale lui Hetty şi oferta ei de a mă duce în braţe. Nu crescusem un centimetru în trei ani de zile, nu mai crescusem de

la vârsta de cinci ani, şi învăţasem să accept – la ce bun să-mi ridic pumnul către Dumnezeu şi să mă înfurii? – că era soarta mea să-mi petrec viaţa prizonieră într-un corp de mărimea unui copil, cu o durere de spate şi de picioare la fel de rea ca durerea de dinţi. După durerea care îmi măcina partea de jos a spatelui şi şoldurile, deja ştiam că acest efort scurt avea să necesite aplicarea de pietre fierbinţi înfăşurate într-o bucată de pânză când aveam să merg la culcare în noaptea aceea. Eu nu voi avea niciodată picioarele puternice, bine proporţionate şi zvelte care le purtau pe surorile mele cu graţie prin viaţă, picioare frumoase, albe, slabe, drăguţe ca porţelanul, nu butuci groşi ca picioarele mele distruse de vene urâte, groase ca funiile, pulsând de durere. Voi îmbătrâni, la fel cum se va întâmpla cu surorile mele şi cu tot ce e viu; mă voi zbârci şi veşteji, şi gerul gri va acoperi focul întunecat al părului meu.

Stăteam în prag, clipind din ochi ca să mă obişnuiesc cu înnegurarea rece din Chelsea, când auzii vocea lui Jane:

— Kate? Tu eşti, Kate? strigă ea apărând pe podeţ, clătinându-se bolnăvicioasă pe picioare şi dând orbeşte din mâini ca să apuce balustrada pentru sprijin.

Ce privelişte! Chiar şi în cămaşa ei de noapte, albă şi largă, îmi putui da seama că pierduse în greutate. Umflături şi pete de piele albă, solzoasă îi distrugeau faţa şi mâinile, chiar şi vârfurile

goale ale picioarelor, care-i ieşeau de sub cămaşă, şi, bănuiam eu, toate părţile corpului, pe care nu le puteam vedea, fuseseră afectate în mod asemănător. O zbughirăm în sus pe scări s-o întâlnim, şi văzui că unghiile îi erau roase şi jupuite, iar coada scămoşată care şerpuia încovoiată peste umărul ei când se aplecă să mă îmbrăţişeze nu era atât de groasă ca odinioară.

— Oh, Jane, plânsei eu în hohote şi o îmbrăţişai strâns.

Dar nu puteam ceda în faţa disperării. Kate deja prelua comanda.

— Nu te îngrijora, Jane, acum suntem aici şi în curând te vom face bine. Doamnă Ellen! urlă ea ca un general la silueta îmbrăcată în negru care stătea nehotărâtă în capul scărilor, ca o fantomă ascunsă în umbră. Kate era acum o femeie căsătorită, nu o fetiţă care să fie intimidată de ani şi autoritate, şi dădea ordine acum la fel de neînfricată ca o regină, încrezătoare că va fi ascultată fără să i se pună vreo întrebare. Adu-mi un şorţ şi unul pentru Mary, şi pregăteşte o baie fierbinte pentru doamna ta. Şi vreau ca din apă să iasă aburi! Henny, să mi se aducă de îndată cuferele! îi ordonă ea propriei servitoare. Vino, Jane. Mary, avem multe de făcut. Şi, luându-ne pe fiecare de mână, ne îndemnă în sus pe scări, ca şi cum ea, nu Jane, era doamna casei.

Deşi se zvârcoli şi ţipă în braţele noastre şi strigă să i se aducă apă rece, insistând că o

opărim, eu şi Kate îngenunchearăm lângă cadă cu şorţurile legate peste rochii, şi frecarăm cu hotărâre fiecare parte din corpul lui Jane până când toată pielea bătrână, moartă se desprinse. Apoi o scoaserăm din cadă şi o masarăm pe tot corpul cu ulei de măsline, chiar şi scalpul – Kate spuse că s-ar putea să ajute şi să nu-i mai cadă şi mai mult păr –, până când, în cele din urmă, Jane se ridică în faţa noastră, toată rumenă şi cu pielea roz, ca un nou născut, noua ei piele, fină, încă usturând-o din cauza tratamentului nostru.

Dar Kate nu terminase încă. O pofti pe Jane să îngenuncheze cu capul peste cadă şi îi clăti părul de uleiul de măsline, apoi o aşeză pe un scăunel şi, după ce îşi şterse repede lacrimile, luă foarfecele şi cu o mişcare sigură şi fermă, tăie repede părul lui Jane până la umeri.

— Ţi l-am lăsat suficient de lung cât să-l poţi prinde cu ace, zise ea încet, trecându-şi uşor degetele prin buclele ei ude, astfel încât atunci când vei apărea în public cu părul prins sub glugă, cu un voal în spate, cum se cade unei femei măritate, nimeni nu-şi va da seama. Şi vei vedea, curând va creşte la loc şi va fi mai frumos ca înainte.

Jane dădu din cap posomorâtă şi murmură ceva despre faptul că totul e vanitate, iar capul ei se simte „foarte uşor şi plăcut”, în timp ce se întinse după cămaşa ei, dar Kate i-o luă repede.

— Nu, lasă-ţi pielea să respire, insistă ea şi,

luând-o pe Jane de mână, o conduse în patul care fusese proaspăt făcut, la ordinele lui Kate, cu aşternuturile de mătase pe care le aduseserăm cu noi, iar vechiul baldachin şi draperiile fuseseră, de asemenea, date jos şi înlocuite cu altele noi, din damasc crem şi auriu.

Apoi, aşezând-o pe sora noastră suferindă înapoi pe perne, Kate îi administră siropul de mentă pe care îl adusese ca să aline durerea de stomac a lui Jane şi o instrui pe doamna Ellen să ia toate hainele lui Jane – „şi insist, toate, doamnă Ellen, nici măcar o cămaşă sau un ciorap rătăcit să nu rămână” – şi să le dea la spălat, să fie clătite în profunzime, astfel încât să nu rămână nimic care să poată irita pielea sensibilă a lui Jane. Continuă apoi prin a-i da indicaţii despre dietă, insistând că Jane nu trebuie să mănânce nimic în afară de o supă slabă timp de o săptămână, deşi, pe parcursul săptămânii, dacă lui Jane îi era mai bine, poate să o facă mai consistentă, şi după încă o săptămână, putea să adauge porţii mici de lapte şi pâine înainte de a trece la puţină carne de pui prăjită, „nesărată şi fără condimente”, spuse ea cu atâta fermitate de parcă ar fi fost absolventa Colegiului Regal al Medicilor. Şi trebuia să bea ceai de fenicul în fiecare zi şi să sugă o bucăţică de ghimbir dat prin zahăr după mese şi ori de câte ori simţea că ar putea-o deranja stomacul.

În timp ce Jane se înzdrăvenea, Guildford îşi petrecea majoritatea dimineţilor odihnindu-se,

nepăsător precum un împărat, pe un divan din brocart auriu şi argintiu, aruncându-i struguri papagalului său alb cu creastă galbenă; după-amiezile şi le petrecea ţopăind pe pajişte, înălţându-şi vocea spre gloria lui Dumnezeu şi cântând serenade oilor – îi plăcea să pretindă că este pe scenă, iar ele erau publicul lui –, şi luând lecţii zilnice cu maestrul Cocozza. Între timp, Kate – mai calmă, mai puţin frenetică, se concentra mai uşor fără soţul şi socrul cu care să flirteze şi fără menajeria ei care să-i atragă atenţia într-o multitudine de direcţii diferite şi hotărî ca noi să ne ocupăm de „munca lui Cupidon”, acum că Jane era pe cale de a se însănătoşi.

— Trebuie să facem ceea ce nu pot face mustrările, ameninţările, ordinele şi bătăile, şi să-i aducem pe ăştia doi împreună, Mary! Trebuie să îi arătăm surorii noastre că este posibil să scoţi ce este mai bun dintr-o căsătorie aranjată şi poate chiar să găseşti dragoste şi pasiune în ea.

— Cum propui să facem asta? întrebai eu.

Răceala şi dispreţul lui Jane, remarcile nepoliticoase şi usturătoare pe care le făcea în mod repetat îl răniseră pe Guildford de multe ori, iar el menţinea acum o distanţă precaută faţă de ea. Ori de câte ori erau împreună, îmi puteam da seama că el era cât se poate de stingher în prezenţa ei, şi se simţea o rigiditate nervoasă, o precauţie în ceea ce-l privea, pentru că îşi cântărea şi se gândea bine la fiecare cuvânt

înainte de a vorbi, apoi se uita grijuliu la ea, ca şi cum aştepta remarca sarcastică care avea să urmeze, inevitabil. Pentru nimic în lume nu ştiam cum am putea noi vreodată să-i facem pe ei doi să se îndrăgostească.

— În cămară, Mary! urlă Kate şi, ca un soldat care ataca într-o bătălie, alergă în faţă, cu mâna ridicată de parcă ar fi învârtit o sabie, fluturând hârtia acoperită cu scrisul de mână, foarte mărunt, îngălbenit, al soacrei pe care nu o cunoscuse vreodată, cuprinzând reţeta detaliată a vinului de micsandre.

Fără ştirea mea, înainte ca noi să plecăm de la Castelul Baynard, Kate comandase ingredientele necesare, şi ele se găseau acolo, în cămară, aşteptându-ne. În timp ce Kate stătea în faţa mesei celei lungi, citindu-mi reţeta cu voce tare, eu turnam, luam cu linguriţa, măsurăm, amestecam şi fierbeam exact aşa cum îmi dicta Kate, până când amestecul de apă, zahăr, miere, drojdie, sirop de creţişoară, cuişoare şi micsandre – Kate alesese galbene, deoarece erau preferatele lui Guildford – se răcise şi fu gata de pus în butoi şi lăsat la întuneric să fermenteze timp de o lună.

Când fu gata, gustarăm din fiertura noastră, devenind vesele şi ameţite, în timp ce Kate îmi mărturisi planul ei. Urma să-l punem în aplicare, spusese ea, a doua zi de dimineaţă, după ce Guildford pleca să cânte pe pajişte.

Ghemuită pe bancheta de la geam, pierdută în

paginile Testamentului ei Grecesc, Jane se trezi deodată că i se ia cartea, este dezbrăcată de haine şi târâtă în jos pe coridor spre camera lui Kate, lăsându-şi rochia maro, neinteresantă, jos pe podea. Îi aruncai bucuroasă gluga simplă, maro, cât de departe putui, înainte de a trânti uşa în spatele nostru.

O dezbrăcarăm pe sora noastră şi o cufundarăm într-o cadă cu apă fierbinte, cu parfum de trandafiri, şi îi frecarăm pielea până când aceasta se făcu roz. Apoi, în ciuda protestelor ei, după ce o uscarăm, îi traserăm peste cap o rochie largă, vaporoasă din dantelă crem şi pânză de in fină, plisată, neînălbită, ignorând strigătele ei că, fără lenjerie de corp pe dedesubt, era cât se poate de necuviincioasă.

— Nu voi purta asta! Pur şi simplu nu o voi purta! plângea şi urla ea. Nu se cade, vă spun, nicio femeie creştină, evlavioasă, niciodată…

Dar Kate zâmbea doar şi cânta acoperindu-i protestele, în timp ce îi aranja fundele de mătase şi fâşiile de dantelă de pe corset şi de pe mâneci, iar eu îmi înălţai vocea să mă alătur ei în timp ce mergeam de jur-împrejurul lui Jane, netezindu-i cu atenţie fusta lungă, care-i atârna, asigurându-se că dantela şi pliseurile stăteau cum trebuie.

— Eşti atât de frumoasă, Jane, îi spusei. Rochia aceasta te face să pari atât de feminină şi delicată, ca o zeiţă.

Când Jane se eliberă de lângă noi şi alergă

spre uşă, eu fugii în faţa ei, întorsei cheia în încuietoare şi o aruncai pe sub uşă, unde Henny, complicea noastră, aştepta afară. Zâmbii dulce către chipul înfrânt al lui Jane, o luai de mână şi o condusei înapoi la Kate, care cânta despre dragoste, şi flăcăi, şi fete curtându-se şi furându-şi săruturi în grădini frumoase, în timp ce ea îşi trecu degetele prin buclele ude, roşii-maronii ale părului lui Jane.

Jane scăpă din nou şi, în timp ce bătea la uşă, cerând să fie lăsată afară, sărind în sus şi ţopăind împrejur într-un picior, după ce îşi pierduse cumpătul şi lovise uşa cu el, în timp ce eu şi Kate, stând la fereastra scăldată în soare şi aşteptând să i se usuce părul, ne găsirăm o ocupaţie din a-i împleti ghirlande de margarete ca să-i împodobim gâtul, încheieturile mâinilor şi talia, şi o coroană lucrată cu grijă din maci roşu-aprins şi grâu auriu, cu două legături grandioase, în partea de sus, din garoafe, gălbenele, margarete, piciorul-cocoşului, flori de degetariţă îmbujorate, albe cu pistrui roz – „după cum va fi Jane când o va vedea Guildford aşa!”, o tachină Kate.

— Acum să mergem după Guildford! strigă Kate, ridicând cu mândrie cununa împodobită, pe care degetele ei agile tocmai o modelaseră pentru cumnatul nostru cu părul poleit cu aur.

Pentru că fiecare regină trebuie să aibă un rege şi fiecare rege trebuie să aibă o coroană!

Cum aveau să ne bântuie aceste cuvinte în

următorii ani! Dar noi eram tinere şi neştiutoare în privinţa aranjamentelor lui Northumberland şi ale părinţilor noştri.

— Lasă-mă să ies, Henny, îţi ordon! ţipă Jane, uitând de ea însăşi şi dând din nou cu piciorul în uşă.

— Ai auzit ce a spus Lady Jane, Henny! strigă Kate ca un semnal aranjat dinainte. Ai face bine să o laşi să iasă înainte să spargă uşa sau să-şi rupă degetele de la picioare!

— Foarte bine, domnişoară Jane, zise Henny, şi imediat auzirăm cheia întorcându-se în broască.

De îndată ce uşa se deschise brusc, Jane dădu năvală afară, chiar în capcana braţelor deschise ale lui Henny şi Hetty.

— Daţi-mi drumul! Lăsaţi-mă să plec! urlă ea, zvârcolindu-se, răsucindu-se şi contorsionându-se în timp ce braţele lui Hetty se închiseră ca o menghină pe sub pieptul ei, iar Henny o prinse de glezne şi îi ridică picioarele de la podea.

— Spre pajişte! răsună vocea cu triluri a lui Kate, ţinând cu atenţie în faţa ei coroniţele frumoase din flori, în timp ce sărea de pe un picior pe altul în faţa noastră şi ne deschidea drumul spre parter, iar eu defilam la urmă cu ghirlandele de margarete aranjate pe braţele mele întinse. De îndată ce păşirăm afară, muzicanţii pe care Kate îi angajase pişcară corzile într-o melodie veselă şi începură să danseze alături de noi, escortând-o pe Lady Jane spre locul unde o aştepta mirele ei, pe

pajişte. Invitaserăm servitorii să se alăture micii noastre petreceri, iar ei căraseră deja butoiaşele cu vin de micsandră şi, chiar când ne apropiam noi, fetele de la bucătărie întindeau de zor o masă încărcată din abundenţă cu prăjituri aurii, căpşune şi frişcă, şi pateuri cu carne şi brânză.

Guildford avea obiceiul să iasă pe pajişte să danseze şi să cânte, să-şi lase notele lui înalte să se avânte libere în zbor, ca păsările, în timp ce oile alergau în faţa lui. Majoritatea oamenilor tresăreau şi băteau în retragere când îl auzeau, dar nu şi Kate. Întotdeauna bună la suflet, ea ridica din umeri şi spunea că era scris în Biblie: „Strigaţi către Domnul cu strigăte de bucurie, toţi locuitorii pământului! Chiuiţi, strigaţi şi cântaţi laude!” Eforturile lui Guildford păreau, cu siguranţă, pline de bucurie şi erau răsunătoare, fără îndoială. Nici eu nu concepeam să-mi bat joc de el, pentru că, în inima mea, îi înţelegeam mult prea bine visul imposibil, nerealist;

Guildford îşi dorea nespus să fie un cântăreţ grozav, la fel cum eu tânjeam să fiu o femeie normală şi frumoasă, ca surorile mele.

Când Guildford auzi micul nostru grup apropiindu-se, se opri în mijlocul cântecului şi rămase acolo în picioare, holbându-se la noi, o imagine foarte drăguţă a uimirii înseşi, cu părul de aur.

— Nu-i daţi drumul, încă nu! le avertiză Kate pe Henny şi pe Hetty în timp ce o lăsară pe Jane în

picioare.

Imediat ele îşi încordară braţele, în timp ce servitorii se învârteau curioşi în jurul lor, privindune şi întrebându-se, în şoaptă, ce se întâmpla.

— Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul! se agita şi se răsucea Jane sub forţa braţelor lor puternice. M-aţi îmbrăcat ca pe o dansatoare, o dansatoare destrăbălată, la o sărbătoare păgână, iar eu refuz să particip la ea, vă spun, nu voi participa, nu, nu! Eu sunt o tânără protestantă decentă! Sunt de neclintit în faţa acestei destrăbălări! Nu mă va atinge. Domnul mă va proteja!

— Calmează-te, Jane! spuse Kate în timp ce aşează pe jos, cu grijă, coroniţele de flori, suficient de departe, astfel încât Jane şi cele care o ţineau în captivitate să nu le calce în picioare. Te dai în spectacol de parcă acesta ar fi sabatul vrăjitoarelor şi noi avem de gând să prăjim copii în frigare deasupra focului şi să te forţăm să-ţi scrii numele în cartea neagră a diavolului. Uită-te în jurul tău, simte razele de soare, miroase florile, ascultă muzica şi uită-te la toate feţele zâmbitoare care îţi doresc binele. Tot răul şi desfrâul pe care ţi le imaginezi sunt în mintea ta, nu în ale noastre. Nu sunt păgâni, papistaşi sau vrăjitoare care se ascund în copaci aşteptând să se năpustească asupra ta şi să te forţeze să cazi în păcat. Nu vezi că Dumnezeu este în raiul Lui şi ne zâmbeşte nouă de aici de jos în această zi frumoasă?

Kate se opri să o mângâie pe Jane pe obraz în

timp ce trecu pe lângă ea, evitând cu agilitate o lovitură cu piciorul din partea surorii noastre înfuriate la culme, apoi mă trase de mână, grăbită, spre masa aşezată pe capre de lemn.

— Repede, Mary, până nu scapă Jane!

Înhăţă o cupă şi mi-o aruncă în mână şi apoi, cu spatele la Jane, scoase pe furiş sticluţa ei roşie din corset şi vărsă jumătate din conţinutul acesteia în cupă, apoi mă rugă să o duc cu grijă spre butoi şi să o umplu.

— Şi, Mary, ai grijă să nu verşi niciun strop preţios!

Făcui întocmai, apoi urmării cum Kate se apropie de Jane şi, cu ajutorul braţelor puternice ale lui Henny şi Hetty, o forţă să bea până la ultima picătură.

— Încă puţin, iubire, până îşi face efectul magic, zise ea, mângâind părul lui Jane şi sărutând-o pe obraz înainte de a culege de pe jos coroana pe care i-o făcuse lui Guildford şi de a alerga înapoi să pregătească o cupă asemănătoare, cu ce mai rămăsese din poţiunea misterioasă, apoi fugi chicotind peste pajişte, spre locul unde Guildford stătea privindu-ne curios. Eu sunt servitoarea umilă a Dragostei, venită să vă încoronez pe Maiestatea Voastră şi să vă ofer această cupă a iubirii din partea reginei voastre, mireasa voastră iubitoare, declară ea jucăuşă în timp ce îi aşază coroana pe cap, apoi îi oferi cupa, deşi din ce vedeam eu, Jane nu părea deloc prea

iubitoare, deoarece mârâia; deodată, se răsuci şi o lovi de-a dreptul sălbatic pe Hetty în fluierele picioarelor, făcând-o pe biata mea doică să strige puternic de durere.

Sprânceana lui Guildford, arcuită cu scepticism, arăta că ne gândeam la acelaşi lucru, dar el, cu toate acestea, acceptă cu graţie, strigând:

— Mulţumesc, regina mea! În timp ce ridică cupa într-un toast către ea, apoi dădu pe gât conţinutul său. Foarte dulce, spuse el în timp ce îi dădu cupa goală înapoi lui Kate.

— Am folosit aproape trei kilograme de zahăr şi aproape la fel de multă miere, rosti Kate cu mândrie, iar Guildford zâmbi şi spuse că, într-adevăr, nu se îndoia de asta.

Zâmbind, Kate se întoarse către Jane şi împreună o împodobirăm cu ghirlande de margarete. Era mai uşor, acum că stătea liniştită. Ochii ei păreau mai mari şi, în mod curios, lipsiţi de expresie, deşi se holba direct la Guildford şi o îmbujorare ciudată, trandafirie, o cuprindea încet; chiar observai, aranjându-i o ghirlandă de margarete în jurul gâtului, că pieptul îi tresălta de la respiraţia gâfâită.

Când privii în sus şi o întrebai dacă era bine, i-am văzut un mic zâmbet ciudat, strâmb, ca şi cum o parte a chipului dorea să zâmbească şi cealaltă era indecisă dacă să cedeze sau să continue să se încrunte.

— Coroana dumneavoastră, regina mea! spuse Kate în timp ce aşeza coroana cea falnică din flori, bogat împodobită, pe capul lui Jane şi eu îi pusei repede un buchet mare în mână. Vino, te aşteaptă regele tău! o îndemnă Kate, în timp ce o luă pe Jane de mână şi începu să o tragă spre Guildford. Spre surprinderea mea, Jane nu se opuse, ci încuviinţă şi începu să o urmeze, blândă şi docilă ca una dintre oile care ne priveau de la distanţă. Eu, jucând veselă rolul de purtătoare de trenă, alergai din urmă şi îi prinsei trena lui Jane şi, fluturând din braţ, le făcui semn muzicanţilor să ni se alăture. Înconjuraţi de muzică însufleţită, mergând pe un covor moale de iarbă împânzită cu margarete, trifoi şi păpădii, cu albine durdulii negre cu galben, bâzâindu-ne în jurul gleznelor, ne însoţirăm sora spre mirele ei.

Acolo, în acea zi glorioasă de iunie, pe pajiştea din Chelsea, departe de împrejurimile luxoase ale Casei Durham, unde fusese căsătorită într-o rochie aurie, Jane, cu un strigăt gutural şi cu un mers clătinat, îşi azvârli buchetul sus în aer, se aruncă sălbatic în braţele lui Guildford Dudley şi îşi lipi buzele de ale lui cu o pasiune dureroasă. El o prinse strâns şi îi întoarse săruturile cu aceeaşi fervoare, în timp ce noi aclamarăm cu toţii, iar bărbaţii îşi aruncară şepcile şi femeile azvârliră flori în aer.

— Ne-am făcut treaba, spuse Kate, şi amândouă dădurăm din cap satisfăcute.

Ne luarăm de mâini şi pornirăm ţopăind înapoi la butoiaşul cu vin să ciocnim cupele, să ţinem toast pentru mireasă şi mire şi să oferim cele mai sincere mulţumiri lui madame Astarte şi a ei „poţiune a pasiunii”.

În timp ce stăteam jos pe iarbă, sorbindu-ne vinul, Kate îmi povesti despre vizita ei clandestină la bătrâna vrăjitoare ţigancă, pe una dintre aleile lăturalnice murdare ale Londrei. Ea o descrise pe baba murdară şi mirosind a usturoi, a carne râncedă şi a transpiraţie, care îşi picta faţa bătrână, zbârcită cu vopsea stridentă, ca o târfă, rujându-şi gura plină de cioturi înnegrite cu cel mai intens stacojiu, şi care îşi purta părul de o culoare gri mat în împletituri cu panglici de mătase şi satin de culoarea curcubeului, legate cu clopoţei zăngănitori, coborându-i pe spate până la podea; şi se îmbrăca în zdrenţe lucioase, neasortate, printre care damasc gri-închis cu fire de aur decolorate amestecate cu bucăţile multicolore şi petice de mătăsuri pătate şi satinuri, brocart, damasc şi catifea, pentru a crea o rochie cârpită la întâmplare cu o trenă lungă, care aluneca şi o urma pe madame Astarte ca şi cum ar fi fost o pisică şi aceea era coada ei. Şiruri de brăţări zornăitoare de aur şi de argint îi acopereau încheieturile mâinilor şi gleznele, şi îşi lăsa unghiile de la picioarele ei goale să crească asemenea unor gheare galbene, încovoiate, care zgâriau podeaua când umbla, exact ca o pisică cu

gheare prea lungi. Madame Astarte avea atât de multe pisici încât Kate pretinse că nu putea face un pas în orice direcţie fără să se împiedice de ele sau să le calce în picioare.

Înfrângându-şi teama, Kate se aventurase cu îndrăzneală în bârlogul ei, îi explicase situaţia lui Jane şi ceruse orice poţiune credea bătrâna ţigancă că este cea mai benefică pentru a remedia situaţia. Dăduse vrăjitoarei argint şi în câteva minute recipientul din sticlă roşie era în mâna ei, dar, înainte de a se despărţi, bătrâna vrăjitoare cercetase intens degetele lui Kate şi se holbase insistent la palma ei. Cu o privire goală şi o voce ciudată, ea cântă monoton o prezicere groaznică: „Dragostea ta este şi binecuvântare şi blestem pentru tine şi cei pe care îi iubeşti. Cu cât mai mare îţi e dragostea, cu atât mai mare îţi va fi pierderea; cu cât mai intensă pasiunea, cu atât mai intensă durerea. Vei muri tânără şi frumoasă, înfometată după dragoste, dar inima lui va dăinui”.

Cuvintele ei o umplură pe Kate cu o asemenea frică încât se întoarse şi fugi, ţinând poţiunea preţioasă strâns, lângă inimă, şi rugându-se lui Dumnezeu să o ierte că a procedat împotriva învăţăturilor Lui şi a făcut înţelegeri cu vrăjitoarele.

Odată revenită în siguranţa dormitorului ei de la Castelul Baynard, Kate deschise repede Biblia ei şi găsi pasajul din Deuteronom care o bântuia şi

îl citi, cu inima zbătându-i-se în piept şi acoperită de un val brusc de transpiraţie ca şi cum ar fi avut febră:

Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul Dumnezeul tău aceste neamuri dinaintea ta.

Tremurând şi arzând de febră în acelaşi timp, cu lacrimi sărate şi sudoare prelingându-i-se pe faţă, Kate căzu în genunchi şi îşi ridică mâinile împreunate spre cer şi îl imploră din nou pe Dumnezeu, încă şi încă o dată, să o ierte, până când se prăbuşi peste Biblia deschisă, într-un leşin mortal. Când o găsi Henny şi o puse în pat, curăţându-i trupul fierbinte cu o bucată de pânză udă, rece, Kate încă îngăima în delir: „Te rog, Doamne, nu lăsa să fie adevărat! Te rog, iartă-mă! Te rog, Doamne, nu lăsa să fie adevărat! Trebuia să o fac! Trebuia să o fac, pentru Jane!”

Nu am ştiut până nu mi-a spus ea; Kate îşi păstrase bine secretul. Henny îmi spusese că sora mea suferea de începutul scurgerilor ei lunare şi să o las liniştită pe ea, şi întreaga gospodărie, aşa că eu făcusem cum îmi sugerase ea şi mă

bucurasem de răgazul liniştit fără a insista să-mi văd sora. La urma urmei, era doar o suferinţă neînsemnată, care afecta majoritatea femeilor în fiecare lună, deci nu mă îngrijorai. Poate voia doar să fie amabilă şi nu dorea să mă alarmeze. Într-adevăr, febra se potoli în curând. Dar îmi doresc să fi aflat adevărul şi să fi ştiut dinainte ce intenţiona Kate să facă. Aş fi mers cu ea şi aş fi împărtăşit cu bucurie povara de a se tocmi cu acea Circe murdară, muşcată de purici. Nu aş fi lăsat-o pe bătrâna cotoroanţă să o rănească pe frumoasa mea Kate. Aş fi lovit-o în fluierul piciorului înainte de a-şi putea murmura profeţia ei diabolică, cuvinte care, odată auzite, nu mai puteau fi uitate. Acum ştiam de ce avusesem impresia, deşi nu putusem niciodată să o desluşesc clar, crezând poate că era doar în imaginaţia mea, că, de la acel episod febril, buna dispoziţie a lui Kate păruse oarecum forţată. Dar acum, când îi spusei acest lucru, Kate mă asigură că nu era adevărat.

— Nu cred un cuvânt din toate lucrurile alea! declară ea, dându-şi buclele pe spate şi ridicându-şi, curajoasă, bărbia în aer. Sper doar că poţiunea bătrânei vrăjitoare nu este la fel de falsă ca profeţiile ei! Dragostea este cel mai frumos, mai minunat lucru din lume; cum ar putea ea vreodată să rănească pe cineva, din moment ce este adevărată şi împărtăşită? continuă ea pe un ton relaxat dispreţuitor, ridiculizând profeţia

vrăjitoarei în timp ce îşi umplu din nou cupa cu băutura noastră dulce, viguroasă. Poftim, mai ia nişte vin, Mary! Îmi smulse cupa din mână şi o umplu. Dragoste falsă, da, continuă ea, aceea este o sabie care răneşte, dar dragoste adevărată, aşa cum voi iubi eu întotdeauna, nu, niciodată! Doar absenţa iubirii şi iubirea refuzată şi neîmpărtăşită răneşte! Eu să fiu înfometată după iubire? râse zeflemitor. Cine a auzit vreodată un lucru atât de nebunesc şi de ridicol? Este o absurditate totală, îţi spun! Nici măcar nu-mi pot imagina! Apropo de înfometare, mi-e foame, hai să mâncăm nişte prăjitură!

Înainte de a putea spune un cuvânt, ea sări în sus şi se înghesui prin mulţimea adunată în jurul mesei împodobite cu flori.

Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine însăţi? Întrebarea se insinuă în spatele buzelor mele închise în timp ce îmi urmăream sora, râzând şi tachinându-se cu oamenii obişnuiţi şi cu servitorii, şi umplând o farfurie cu vârf cu prăjituri aurii, căpşune roşii, rumene, şi nori mari, albi, de frişcă pentru noi.

Stăteam acolo pe jumătate moţăind, cu burta plină, cât se poate de mulţumită, cu creierul ameţit de vin de micsandră şi un zâmbet prostuţ întins pe toată faţa, privind un fluture galben trecând repede şi ţâşnind din floare în floare, când Kate îmi dădu un cot, răsturnându-mi cupa din mână şi vărsând puţinul vin rămas.

— Uite! strigă Kate, arătând cu degetul spre Guildford, care o luă pe Jane în braţe şi începu să meargă clătinându-se ca un om beat spre casă, în timp ce Jane se ţinea strâns de el, ţipând cu încântare copilăroasă şi protestând fără motiv, dând din picioarele goale. Acum sora noastră va descoperi cât de minunată poate fi dragostea! Vei vedea, susţinu ea cu o încuviinţare încrezătoare a capului, oprindu-se să mai ia o înghiţitură din vinul nostru. Îmi va mulţumi pentru asta mâine dimineaţă!

Dar în privinţa acestui fapt Kate se înşela foarte mult.

A doua zi dimineaţă, Jane se trezi cu o durere de cap cumplită, dezbrăcată complet şi cu o durere între picioare, cu Guildford fericit alături de ea, stând pe burtă, cu picioarele depărtate şi cu o mână întinsă posesiv peste sânii ei. Îl împinse de lângă ea cu dezgust. Încet, se ridică în şezut, strâmbându-se din cauza gustului scârbos din gură şi legănându-şi capul care o durea. Îşi coborî picioarele peste marginea patului, înfiorându-se de durere şi tresărind la vederea sângelui închegat pe partea interioară a coapselor şi pe cearşaful alb, ca un buchet de flori roşii, ruginii. Picioarele ei goale coborâră şi striviră coroniţa de flori pe care i-o făcuse Kate. Imediat, totul îi reveni în memorie. Kate era cea vinovată de destrăbălarea ei la beţie. Trăgând sus rochia de batist şi dantelă mototolită şi străduindu-se din

răsputeri să se îmbrace cu ea, Jane fugi din alcovul ei nupţial împodobit cu flori, camera care, la ordinele lui Kate, date în timp ce noi eram afară pe pajişte, fusese aranjată atât de frumos, cu ghirlande de flori decorând stâlpii baldachinului şi petale împrăştiate pe cearşafurile albe, curate.

Stătea în picioare agitată, respirând greu, când ne observă pe Kate şi pe mine gata să venim.

— Tu! şuieră ea veninos, arătând cu un deget care tremura de furie către Kate. Tu mi-ai făcut asta! Tu m-ai făcut de ruşine!

Îşi lovi fruntea cu podul palmei. A fost ceva în vin, mai mult ca sigur că a fost, şi tu l-ai pus acolo ca să mă faci să uit de mine! M-ai făcut să mă dăruiesc acelui… acelui… papiţoi lipsit de minte! Nu te voi ierta niciodată, Kate, niciodată, cât voi trăi! De azi încolo eşti duşmanul meu, nu sora mea!

Apoi, într-un acces incontrolabil de lacrimi, îşi ridică fustele şi alergă, împleticindu-se orbeşte, împiedicându-se şi julindu-şi picioarele de scările din piatră.

Văzui cum lui Kate i se frânge inima.

— Jane, aşteaptă, te rog! Kate porni după ea, dar eu, stând pe o treaptă mai înaltă, astfel încât eram aproape la aceeaşi înălţime cu ea, întinsei mâna şi o oprii, dădui din cap, îndemnând-o pe Kate să aştepte, să o lase în pace până i se potoleşte furia. Dar era prea târziu. Deodată ne înghiţiră faldurile voluminoase, umflate ale unei

rochii roz şi, privind în sus, după ce ne eliberarăm, ne trezirăm prinse într-o revărsare de găteli care cădeau. Jane azvârlea hainele lui Kate jos înspre noi şi alerga înapoi să arunce mai multe. O îmbrăţişai strâns pe Kate, iar ea se lipi de mine şi plânse sub ploaia de rochii, pălării, mănuşi, evantaie, bijuterii şi pantofi.

— Ieşi! Du-te! Nu te mai vreau aici! Nu vreau să te mai văd vreodată! ţipa Jane în timp ce îşi zgâria picioarele şi păta cu sânge materialul crem al fustei încercând să tragă cufărul de călătorie greu, din stejar, al lui Kate până în capul scărilor. Eu şi Kate sărirăm repede deoparte când Jane dădu o ultimă lovitură cufărului şi îl trimise, rostogolindu-se ca un butoi, pe scări în jos, exact unde stătuserăm noi. Te urăsc, Kate, te urăsc! ţipa ea atât de violent încât cuvintele păreau că îi rănesc gâtul; îmi era teamă că, dacă mă uit spre ea, cum privea în jos, sfidător, la noi, cu faţa roşie, cu umerii şi pieptul tresăltând, respirând greu, epuizată, voi vedea sângele ieşindu-i clocotind din gură.

Kate se prăbuşi în genunchi pe un morman de haine mototolite şi plânse aşa cum nu o mai văzusem până atunci.

— Vino, îi spusei eu cu blândeţe, trăgând-o de mână, în timp ce Henny şi Hetty apărură în tăcere să strângă toate lucrurile şi să le pună în cufărul care aterizase pe o parte, la baza scărilor.

Îmi condusei sora afară să se aşeze pe dig,

unde petrecuserăm multe după-amiezi fericite, mâncând cireşe şi întrecându-ne să vedem cine putea arunca sâmburii mai departe în râu, legănându-ne, mulţumite, picioarele şi urmărind apusurile portocalii, cu fâşii roz şi galbene. În timp ce aşteptam ca Henny să adune restul lucrurilor lui Kate, făcurăm tot posibilul să o liniştesc, promiţând că voi rămâne şi că, atunci când furia lui Jane se va potoli, mă voi strădui să o conving de adevărul pe care îl ştiam eu – Kate acţionase din bunătatea inimii sale, dorindu-şi doar să vadă că Jane şi-a găsit fericirea adevărată în căsătoria ei.

— Mi-a fost teamă că amărăciunea ei, dispreţul şi ura o vor distruge, îmi plânse Kate în braţe. Are o şansă la dragoste – am vrut doar să o fac să vadă lucru acesta! Nu poate fi atât de rece pe cât pretinde că este, prin urmare trebuie să fie vorba de teamă, trebuie! Am crezut că, dacă poate uita de ea însăşi doar pentru o zi, să vadă cum este pasiunea cu adevărat, nu i-ar fi atât de teamă de ea!

— Ştiu, ştiu, o mângâiai eu pe Kate pe spate pe când barca ce urma să o ducă înapoi la Castelul Baynard şi la viaţa ei uşuratică precum un vârtej sălbatic, ameţitor alunecă în linişte până la scările de lângă apă.

În timp ce Henny şi un lacheu se ocupau de cufărul lui Kate, eu îmi condusei sora cu atenţie în jos, pe scările alunecoase, roase de apă,

consolând-o şi asigurând-o că „surorile se ceartă, dar nu rămân supărate mult timp” şi că „totul va fi iertat în curând".

Stătui pe dig şi îi făcui cu mâna până când o pierdui din vedere, apoi intrai înapoi la Jane cu o rugăciune pe buze ca acele cuvinte pe care tocmai le rostisem să nu fi fost doar un balsam liniştitor, ca rana să se vindece, într-adevăr, fără să lase o cicatrice urâtă.

Mai mult de două săptămâni, Jane stătu în camera ei, păstrând un zid împietrit de tăcere, refuzând cu încăpăţânare să mă vadă pe mine sau pe Guildford, care de nenumărate ori bătea cu putere la uşa ei şi cerea să ştie cum putea refuza să se îndrăgostească de el. O primea doar pe doamna Ellen, dar când ea încercă să o dojenească, încredinţând-o că surorile ei o iubeau foarte mult, şi că acţionaseră doar cu cele mai bune intenţii şi că Guildford se străduia din răsputeri să fie un soţ bun pentru ea, Jane îi întorcea spatele şi îşi punea mâinile la urechi; cu o voce clară, pătrunzătoare, care devenea şi mai puternică de fiecare dată când biata doamnă Ellen îndrăznea să rostească un cuvânt, recita din Scriptură, citând, într-o repetiţie înnebunitoare, monotonă, pasajul din Evanghelia lui Matei despre lupii în haine de oi.

Îmi petrecui multe nopţi trează, gândindu-mă cum aş fi putut îndrepta lucrurile între noi, surorile. Înţelegeam furia lui Jane, faptul că se

simţea trădată, atât de Kate cât şi de propriul ei corp, vulcanul de emoţii îngropate cu forţa şi ascunse adânc în interiorul ei, pe care poţiunea lui madame Astarte îl făcuse să erupă într-o explozie pătimaşă în urma căreia Jane îşi pierdu virginitatea. Dar eu ştiam că, mai mult decât părinţii noştri, care aranjaseră căsătoria, Kate avea cu adevărat cele mai bune intenţii în adâncul inimii ei. Ea nu putea suporta s-o vadă pe sora noastră, pe care amândouă o iubeam, captivă într-un mariaj lipsit de iubire, ca o închisoare, atât de sumbră şi îngustă încât abia dacă puteai face doi paşi în orice direcţie, doar cu o crăpătură cât o săgeată în perete care să lase lumina înăuntru. Dorea să îi arate lui Jane că putea avea parte de mult mai mult.

Guildford, deşi era vanitos şi egoist, şi nu strălucea de inteligenţă, ca Jane, nu era lipsit de bunătate; dorea, dacă îl lăsa Jane, să fie prieteni şi să încerce să vadă partea bună din căsătoria lor, în privinţa căreia niciunul din ei nu avusese de ales. Dar ei aveau o şansă – să fie prieteni, să fie binevoitori, să-şi fie dragi unul altuia, să fie afectuoşi unul cu altul, dacă doreau, şi poate mai mult dacă binevoiau să lase dragostea să intre şi să inunde închisoarea spartană a sufletului lui Jane. Voiam să-i spun asta lui Jane.

În unele zile stăteam la uşa ei şi răguşeam vorbind, şi în multe dintre acele nopţi fără somn mă simţii obligată să mă strecor până acolo, să

îngenunchez şi să-mi revărs oful inimii, să încerc să o fac să înţeleagă că sora noastră Kate intenţionase sincer să-i facă numai bine, nicidecum rău. Dar Jane îşi ţinea uşa închisă şi nu dorea să mă asculte, şi, prin lemnul greu al uşii, îi auzeam vocea recitând tare, câteodată în engleză, alteori în latină, greacă sau ebraică, dar ştiam că întotdeauna era acelaşi verset:

Păziţi-vă de prorocii mincinoşi! Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori. Îi veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc. Aşa că, după roadele lor îi veţi cunoaşte.

Într-o noapte de iulie neobişnuit de caldă, când nu mai putui suporta să mă răsucesc într-o încâlceală de cearşafuri îmbibate de sudoare, mă ridicai din pat să-mi leg părul într-o coadă strânsă, să respir în voie şi să mă ud cu o bucată de pânză răcoritoare. Când eram gata să înmoi bucata de pânză, auzii voci sub fereastra mea deschisă. Le recunoscui imediat – erau tatăl meu şi Guildford.

Auzii fiecare cuvânt pe care îl spuseră, dar până în ziua de azi îmi doresc să nu o fi făcut. Îmi doresc ca, asemenea lui Jane, să-mi fi astupat urechile şi să-mi fi găsit refugiul – chiar dacă era

unul laş – în recitarea Scripturii sau să fi sărit, pur şi simplu, înapoi în pat şi să-mi fi tras perna peste cap.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă Guildford cu o voce senzuală, răguşită, şi, pur şi simplu, îmi puteam imagina buzele lui drăgălaşe bosumflându-se atât de seducător, încât implora numai să fie sărutat. E încă devreme şi eu sunt atât de frumos…

Urmă un suspin, desprins cu înflăcărare din gâtul tatălui nostru şi un foşnet de haine de parcă ţinea un alt corp strâns apropiat de al lui.

— Nu mă mai pot abţine! Ai un gust atât de dulce ca o lămâie dată prin zahăr!

— Oh, Hal! oftă Guildford.

— Nu-mi spune Hal. Soţia mea îmi spune aşa!

Tata rosti cuvântul soţie atât de sălbatic, cu un dispreţ atât de usturător, că mă înspăimântă; era ca şi cum ar fi înjunghiat-o pe mama prin cuvintele sale.

— Foarte bine, îţi voi spune Enrico, declară Guildford. Acesta este corespondentul italienesc pentru Henry; l-am întrebat pe maestrul Cocozza şi el mi-a spus, adăugă lăudăros, de parcă a-l întreba aşa ceva pe maestrul lui de canto era vreo realizare monumentală de care ar fi trebuit să fie foarte mândru.

Un alt oftat fericit şi foşnetul hainelor, apoi tata spuse:

— Iar eu îţi voi spune *Il mio amore,* dragostea

mea, dragul meu, *mio dolce…*

Tăcerea care urmă vorbi de la sine – se sărutau pasional. Apoi, cu răsuflarea întretăiată de plăcere, se despărţiră.

— Vom fi atât de fericiţi împreună, când vom pleca de aici, în Italia. Tata oftă, visând cu voce tare la visul lor, la nebunia lor în doi. Pasărea mea cântătoare, de aur, pe care o ţin în colivia poleită a inimii mele va cânta, vocea ei înălţându-se în zbor ca şi cortina de pe scenă. Vei fi copleşit cu premii, aur, bijuterii şi flori aruncate în fiecare noapte la picioarele tale de către mulţimile care te vor adora, în timp ce vei face ultima plecăciune, iar eu voi fi chiar acolo în faţă, în fiecare noapte, conducând aplauzele, şi în fiecare zi voi coace cele mai dulci, cele mai decadente, cele mai bogate aluaturi franţuzeşti…

— Numeşte-ţi magazinul *Il Limone Zuccherato,* „Lămâia îndulcită cu zahăr”, pentru mine! murmură Guildford şi urmă altă tăcere în timp ce eu îmi imaginam buzele lor lipite, trupurile îmbrăţişate, apropiaţi, intimi şi îndrăgostiţi.

— Dar cum ne vom câştiga existenţa? întrebă Guildford. Când voi cânta, vor arunca oamenii suficient de mulţi bani ca noi să trăim aşa cum ne-am obişnuit?

— Nu te îngrijora, dragostea mea, voi suplimenta eu câştigurile noastre – din cântatul tău şi patiseria mea – la mesele de jocuri de noroc!

spuse tata, încrezător şi liniştitor.

Oftai în sinea mea. Tata era un jucător groaznic. Unii spuneau că era cel mai prost din Londra şi cu cât erau mizele mai mari, cu atât îi plăceau mai mult; pierderile lui erau astronomice, iar noi trăiam în permanenţă în pragul dezastrului financiar. Doctorul Haddon, capelanul nostru de la Bradgate, vorbise cu el în numeroase rânduri, stăruind pe lângă el, implorându-l, pentru binele sufletului său şi pentru binele familiei sale, dar şi ca să prevină falimentul, să renunţe pentru totdeauna la acest obicei nechibzuit şi distrugător.

— Ce este o avere? spuse tata, cu ceea ce eu îmi puteam foarte bine imagina a fi o ridicare blazată a umerilor. Pot întotdeauna să mai câştig încă una şi încă una după ce am cheltuit-o pe aceea, şi apoi încă una! Tu vei sta alături de mine şi vei fi amuleta mea norocoasă! Cu frumuseţea ta şi inteligenţa mea facem o pereche perfectă!

— Divină! oftă Guildford şi se abandonă îmbrăţişării tatălui meu încă o dată.

În linişte, deşi căldura era înăbuşitoare, închisei fereastra şi mă întorsei în pat, cu o senzaţie de greaţă şi spaimă în stomac. Nu mai voiam să aud şi îmi doream din toată inima să-mi pot şterge din minte ceea ce deja auzisem. Era prea absurd; tata, ducele de Suffolk, voia să fugă cu ginerele lui în Italia, să trăiască şi să iubească, în modul cel mai păcătos cunoscut omului, încălziţi de soare, în timp ce unul ar fi cântat pe o

scenă pe care, cel mai probabil, avea să fie fluierat dezaprobator şi huiduit în timp ce era bombardat cu legume stricate, iar celălalt renunţa la moştenirea lui mândră şi nobilă pentru a administra un magazin de dulciuri. Era nebunie, curată nebunie!

Nu, tată, nu! hohoteam eu în pernă, lovind-o cu pumnii din frustrare. *Guildford este menit pentru Jane! Cum vor putea ei deveni vreodată un cuplu iubitor dacă tu intervii între ei?*

A doua zi de dimineaţă nu era nici urmă de tata, iar când întrebai discret dacă din întâmplare tata fusese pe acolo în timpul nopţii, mi se răspunsese cu priviri inexpresive şi perplexe din partea servitorilor. Evident, vizita lui clandestină fusese făcută unei singure persoane – Guildford.

CAPITOLUL 5

În ziua de 9 iulie 1553, idila rurală şi, odată cu ea, izolarea tristă, autoimpusă a lui Jane se sfârşi brusc când sosi Lady Mary Sidney, cu barca ei alunecând în tăcere până în Chelsea precum o lebădă neagră a cărei siluetă întunecată se contură pe fundalul unui apus de soare portocaliu, strălucitor. Venise cu ordine de la tatăl ei, puternicul Northumberland, să-i aducă pe Jane şi pe Guildford la casa Syon „să primiţi ceea ce a fost ordonat pentru voi de către rege”. Nu vru să spună mai multe, nici măcar atunci când sora mea

bătu din picior şi ceru, imperios, asemenea unei regine, să i se spună pentru ce şi de ce era chemată.

Guildford nu se deranjă să pună întrebări. Entuziasmat ca un copil la ideea unei ieşiri, alergă înapoi în casă pentru a-şi schimba hainele. Când se întoarse, gătit de călătorie, cu Puf torcându-i în braţe, se opri să sărute obrazul surorii sale şi strigă în urmă, familiar, spre valetul său, să vină imediat cu lucrurile lui, apoi se aşeză confortabil în barcă, languros, pe pernele de catifea, gata de plecare.

— Locul acesta începe să mă plictisească, declară el cu nonşalanţă, lăsând cu degetele dâre pe apă.

Dar mereu nărăvaşă, înzestrată cu o încăpăţânare care făcea de ruşine orice catâr, Jane se opuse, înfigându-şi călcâiele în podea şi pretinzând că ea nu poate merge, era prea bolnavă să se supună chemării ducelui, chiar dacă regele ar ordona acest lucru. Se trase, se luptă şi plesni mâna hotărâtă pe care Mary Sidney o strânsese în jurul încheieturii sale delicate, străduindu-se să o tragă prin iarbă spre scările de la malul apei, insistând că Jane trebuie să se supună.

— Trebuie să vii cu mine, Jane; tata a spus să vii chiar dacă trebuie să dau ordine să fii legată şi dusă în barcă, trebuie să vii acum!

Cu un ţipăt de durere, Jane căzu leşinată la

pământ. Înainte să pot ajunge la ea, Mary Sidney deja chemase patru barcagii, îmbrăcaţi în livreaua din catifea albastră a familiei Dudley, cu mândra lor emblemă reprezentând un urs strângând în gheare un butuc, cusută pe piepturile şi mânecile lor. O ridicară cu uşurinţă pe Jane, o greutate uşoară ca pana în rochia ei vaporoasă din mătase gri, cu mâinile întinse şi picioarele drepte, ca Iisus crucificat, şi o purtară cu delicateţe până la barcă. O aşezară pe perne alături de Guildford, care aruncă nişte apă pe faţa ei palidă ca luna, pe care pistruii ieşeau în evidenţă ca nişte steluţe din scorţişoară, după cum observă Guildford, adăugând fără tragere de inimă că, dacă matematica nu l-ar plictisi, ar fi tentat să încerce să-i numere. Sora lui nu era pusă pe glume; mă prinse strâns de subsuori, în ciuda protestelor mele la această insultă, şi aproape că mă aruncă în barcă, apoi urcă ea însăşi şi dădu ordinul „Vâsleşte! Du-ne la casa Syon!”, în timp ce noi ne ghemuirăm în jurul lui Jane, frecându-i mâinile şi făcându-i vânt, implorând-o să deschidă ochii.

— Da, rosti Guildford tărăgănat, este un apus atât de frumos; chiar ar trebui să te uiţi la el. Aşa întinsă cum stai acum, ai o privelişte splendidă; aproape că te invidiez, dar nu vreau să-mi scot pălăria, este atât de frumoasă, sau să-mi ciufulesc părul după toate orele pe care le-am petrecut cu aceste bucle. Dar – scoase el un oftat demn de un martir – cred că lucrurile frumoase, ca mine, sunt

irosite pe tine; tu pur şi simplu nu ştii cum să apreciezi lucrurile mai rafinate din viaţă, cum fac eu.

Spunând aceste cuvinte, el deschise zgomotos cutia galbenă, smălţuită, cu bomboane, pe care i-o dăduse tata, şi începu să ciugulească cu graţie o lămâie cu zahăr.

Eu îi desfăcui lui Jane gulerul pelerinei scurte din batist alb care îi completa decent corsetul pătrat, tăiat adânc, mărginit cu şiret negru de la rochia gri, de culoarea porumbelului sălbatic şi îi apăsai batista umedă pe gât. O simţii febrilă la atingere şi mă temui că boala care o chinuise în ultimul timp se întorcea cu o răzbunare rapidă. Mary Sidney turnă repede un pocal de vin roşu, condimentat, şi, în timp ce Jane suspină şi pleoapele ei începură să clipească nervos, îi ridică bărbia şi o forţă să bea.

Jane se ridică în capul oaselor, scuipând vinul şi cerând să întoarcem şi să o ducem înapoi în Chelsea de îndată.

— Vă ordon! strigă ea, azvârlind pocalul cu vin în barcagii şi încleştându-şi pumnii, fluturându-i inutil şi înţepenindu-se pe călcâie, dar ei, fiind oamenii lui Northumberland, o ignorară, iar Guildford îi porunci arţăgos:

— Stai jos, Jane! Balansezi barca şi ne vei cauza *mal de mar* – asta înseamnă rău de mare, adăugă el îndatoritor.

— Ştiu că înseamnă rău de mare. Vorbesc

perfect franceza, tontule! îi trânti Jane replica. Şi nu e *mal de mar. Este mal de mer!*

— Cui îi pasă? ridică Guildford din umeri, alegând o altă felie de lămâie dată prin zahăr din cutia lui cu dulciuri. Nu contează scrierea, doar înţelesul. Şi tot ce spun eu e plin de înţeles; nu-i aşa, Mary?

Se întoarse spre sora lui pentru confirmare.

— Da, dragă, foarte profund şi plin de înţeles, confirmă ea numaidecât, şi micul nostru voiaj continuă într-o tăcere plictisită, curioasă şi furioasă, făcând ca cele două ore, cât dură de fapt, să ne pară tuturor o eternitate.

După lăsarea serii sosirăm la mănăstirea Syon de odinioară, pe care ducele de Northumberland o transformase într-o reşedinţă pentru el însuşi, deoarece era situată convenabil, lângă Londra, prin urmare nu avea niciodată nevoie să se îndepărteze de tron şi de regele-marionetă ale cărui sfori el le trăgea. Trecurăm printr-un coridor lung, luminat de torţe, ai cărui pereţi din piatră gri erau acoperiţi cu tapiserii bogat ornamentate, cu franjuri auriţi. Casa părea curios de tăcută, ceea ce avea efectul enervant de a ne face paşii să sune nefiresc de puternic, şi straniu de abandonată pentru casa unui nobil; părea să nu fie nimeni acolo, nici un singur servitor gata să ne întâmpine sau să ne stea la dispoziţie. Chiar atunci când Guildford se plângea că o asemenea delăsare merita să fie pedepsită cu biciul, o uşă

din capătul coridorului se deschise zgomotos şi apăru ducele de Northumberland, zâmbind larg, pentru a o întâmpina pe Jane, ca şi cum ea era singura de acolo, iar noi, restul, eram invizibili. Guildford fu atât de uluit că nu putu nici măcar să vorbească.

O văzui pe sora mea ferindu-se cu precauţie de socrul ei, cu teamă şi neîncredere în priviri. Dar el ignoră acest lucru şi o conduse în faţă, în timp ce noi îi urmarăm, temători şi nesiguri, pe uşă, într-o încăpere luminată de sute de lumânări, cu un podium şi un scaun poleit cu aur, evident o improvizaţie de tron, sub un acoperământ stacojiu, cu franjuri de aur, la celălalt capăt al sălii. Era, evident, o sală menită pentru cineva măreţ şi important, să primească acolo vizitatori sau să asculte petiţii.

De îndată ce intră Jane se auzi un mare freamăt, deoarece bărbaţi şi femei, nobili de viţă înaltă în straie fine şi bărbaţi care erau, în mod limpede, membri ai Consiliului Regelui în robe negre, sobre şi cu lanţurile grele din aur, oficiale, pe care erau mândri să le poarte, îşi sparseră grupurile şi se mişcară aşezându-se într-un şir dublu, cu faţa unii la ceilalţi, lăsând liberă o cărare care ducea direct spre tron. În timp ce Jane trecea pe lângă ei, doamnele făceau reverenţe adânci, iar bărbaţii îngenuncheau, toţi murmurând cuvinte respectuoase precum „doamnă suverana, „Alteţa Voastră”, „Maiestate”, „înălţimea Voastră”

şi „regina noastră graţioasă”.

Lui Jane i se tăie respiraţia şi se poticni de pieptul lui Guildford. Din braţele lui, Puf şuieră zgomotos, şi, cu ghearele scoase, îi trase indignat lui Jane o labă albă în cap, rupând vălul negru care îi atârna din glugă.

— Uite ce-ai făcut! se văită Guildford, bosumflat. L-ai supărat pe Puf!

Spunând acestea, o împinse înainte, în timp ce tatăl său se grăbi să-i întindă mâna şi, mergând cu spatele, o ghidă spre tron, ca un bărbat care trage de căpăstrul celui mai recalcitrant catâr, în timp ce Jane, sfioasă şi palidă la faţă, tremurând de frică, repetând „Nu, nu, nu!”, se înţepeni pe călcâie şi încercă să se răsucească, să se întoarcă şi să fugă.

Dar Guildford nu o lăsă; se postă chiar în spatele ei, asigurându-se că ea continua să meargă înainte.

— Nu poţi fugi de această onoare. Este destinul tău, Jane, spuse el, bătând-o pe umăr. Dar nu-ţi face griji, mă ai pe mine, şi voi fi bucuros să îl împart cu tine. Suntem tineri şi frumoşi, şi toată lumea ne va iubi, bineînţeles, odată ce facem ceva cu hainele acelea banale, cenuşii, ale tale; sunt atât de jalnice încât nu e de mirare că eşti atât de melancolică. Şi eu sincer cred că ar trebui să-ţi speli părul cu henna cât de curând posibil. Imaginează-ţi cum am arăta stând amândoi la soare, unul lângă altul, tu cu părul tău roşcat şi eu

cu al meu, blond. Oamenii ne vor venera şi ne vor adora!

Voiam să merg la ea, dar Mary Sidney mă luă de umăr şi mă trase înapoi să mă alătur celorlalţi, şi îmi făcu semn să-i urmez exemplul şi să fac o reverenţă. Mai departe, în josul rândului, o văzui pe Kate, stând între contele de Pembroke, în roba lui lungă, neagră şi cu lanţul greu din aur, şi pe fragilul Berry, cel cu părul blond-deschis, îmbrăcat din cap până în picioare în cel mai delicat albastru. Kate arăta radioasă, într-o rochie frumoasă, din satin rubiniu, cu şnur de aur, cu părul strălucind şi lăsat liber, dansându-i în jos pe spate ca o cascadă de flăcări care trosnesc într-un cămin. Simţindu-mi privirile asupra ei, ea se aplecă în faţă şi se uită în jos, de-a lungul rândului; când mă văzu, faţa i se lumină şi îşi flutură degetele într-o mică mişcare veselă înainte ca, la ghiontul lui Berry, să-şi îndrepte spatele şi să adopte o poziţie respectabilă, cuviincioasă.

— În calitate de şef al Consiliului, intonă grav Northumberland în timp ce o trăgea după el pe Jane cea ezitantă şi înlăcrimată, declar acum moartea Maiestăţii Sale celei mai binecuvântate şi mai graţioase, regele Eduard al VI-lea…

Jane suspină adânc, zgomotos şi îşi pierdu echilibrul, şi, pentru un moment, îmi fu teamă că va leşina. Observai apoi că ea era singura care părea surprinsă de această veste; nimeni altcineva nu avu vreo reacţie. Apoi, părinţii noştri, zâmbind

mai larg decât îi văzusem eu vreodată până atunci, veniră de unde stătuseră aproape de podium, să o îmbrăţişeze şi să o sărute pe Jane pe obraji. Radiind în timp ce o îmbrăţişa, tata declară că era atât de mândru de ea, că ea era steaua strălucitoare a Casei Grey şi, deşi fusese dezamăgit la naşterea ei că nu era băiat, odată cu această glorie nou dobândită, ea ispăşise mai bine de o sută de ori faptul acela.

Northumberland îşi drese glasul cu putere, şi părinţii noştri îşi reluară locurile, iar el, indiferent la uimirea şi tulburarea lui Jane, îşi continuă discursul.

— Avem motiv să ne bucurăm pentru viaţa virtuoasă şi demnă de laudă pe care a dus-o Maiestatea Sa, ca şi pentru moartea lui bună. Să găsim mângâiere lăudându-i prudenţa, bunătatea şi grija foarte mare pe care el a purtat-o regatului său la finalul vieţii, rugându-l pe Dumnezeu să-l apere de domnia surorilor lui diabolice. Maiestatea Sa a cântărit bine o lege a Parlamentului prin care se hotărâse că oricine le va recunoaşte pe Lady Mary sau pe Lady Elizabeth şi le va primi ca moştenitoare ale Coroanei va trebui numit trădător, una din ele fiind, mai demult, nesupusă tatălui Maiestăţii Sale, regele Henric al VIII-lea, şi, de asemenea, lui însuşi, în ceea ce priveşte religia adevărată. Motiv pentru care, sub nicio formă, Alteţa Sa nu şi-a dorit ca ele să fie moştenitoarele lui, el având, din toate

punctele de vedere, dreptul să le dezmoştenească.

În timp ce Jane se dădu înapoi de lângă el, îngrozită, încă murmurând pe nerăsuflate „Nu, nu, nu!”, Northumberland, prinzând-o puternic de mână, fără drept de împotrivire, o forţă să urce treptele podiumului, cu puţin ajutor de la Guildford, care o împinse. Biata Jane ar fi căzut cu faţa înainte în pernele de catifea mov dacă Northumberland nu ar fi prins-o cu abilitate pe sub braţe şi nu ar fi învârtit-o, aşezând-o cum se cuvine.

— Maiestatea Sa a numit-o pe Alteţa Voastră moştenitoare a Coroanei Angliei, anunţă el, mutându-se lângă tron şi făcându-i semn lui Guildford să facă acelaşi lucru, în timp ce el îşi strânse mâna cu calm pe umărul lui Jane când ea încercă să o ia la fugă de pe scaunul ei nedorit. Surorile tale îţi vor urma dacă tu vei muri fără moştenitori…

Cu aceste cuvinte, Kate deveni deodată mai importantă decât fusese în întreaga ei viaţă, sau decât îşi imaginase că va fi vreodată pentru cineva, cu excepţia bărbatului care o iubea. Toată lumea se întoarse să o privească, să o analizeze cu ochi scrutători şi uneltitori, gândindu-se cum ar putea ea să le servească cel mai bine propriilor interese. Până când Jane avea să nască un copil, sau dacă se dovedea a fi stearpă, ori copiii ei ar fi murit, Kate urma să fie moştenitoarea tronului. De acum înainte, oamenii aveau să o laude, să o

admire şi să o flateze mai mult ca oricând până atunci, când o făcuseră doar pentru frumuseţea ei, şi aveau să se bizuie pe ea pentru favoruri şi să o implore să intervină pe lângă Jane sau să îi aducă la cunoştinţă petiţiile lor. Kate era acum o tânără de mare importanţă, după Jane, doamna cu cel mai înalt rang din ţară, iar eu speram sincer că Berry va putea să o ajute să-şi poarte greutatea care urma să cadă pe umerii ei frumoşi.

— Această declaraţie a fost aprobată de toţi lorzii Consiliului, de majoritatea nobililor şi de toţi judecătorii din ţară, continuă Northumberland. Nu lipseşte decât ca Alteţa Voastră să fie recunoscătoare – se opri, cu înţeles, în timp ce ochii lui sfredeliră adânc privirea lui Jane, iar degetele îi pătrunseră mai adânc în carnea delicată a umerilor ei – şi să accepte starea înaltă pe care Dumnezeu Atotputernicul, suveranul şi cel care orânduieşte toate coroanele şi sceptrele, căruia nu îi vei putea niciodată mulţumi îndeajuns pentru o binecuvântare atât de mare, ţi le-a hărăzit ţie. Prin urmare ar trebui cu veselie – degetul lui pătrunse mai adânc în umărul ei – să-ţi asumi numele, titlul şi rangul de regină a Angliei, primind din partea noastră primele fructe ale umilei noastre datorii, pe care ţi le oferim acum în genunchi – făcu o pauză suficient de lungă cât să poată îngenunchea – după cum va face, în curând, restul regatului…

Cu un gest, aduse întreaga încăpere în

genunchi şi fiecare voce jură să fie loială şi s-o apere „până la moarte, pe doamna noastră suverană, regina Jane”.

Cu un strigăt îndurerat, Jane se ridică sprijinindu-se de tron, se clătină încercând să meargă înainte, apoi leşină. Northumberland se ridică brusc şi se uită lung în jos, la ea, cu o grimasă de dezgust, în timp ce Guildford, înghesuindu-l pe Puf dintr-un braţ într-altul, se aplecă să-i tragă fusta mai jos, mai decent „deoarece numai regele şi servitoarele ei ar trebui să vadă vreodată jartierele reginei”.

Lorzii şi doamnele de viţă nobilă se prefăcură care mai de care că nu observă. Doar eu şi Kate încercarăm să ieşim din rândurile lor şi ne năpustirăm să o ajutăm, dar Pembroke şi Berry o opriră pe Kate, clătinând din cap cu hotărâre, în timp ce Mary Sidney mă opri pe mine.

— Guildford, cât de frumos arăţi, eşti numai bun de mâncat! exclamă tata, spărgând tăcerea apăsătoare, în timp ce Jane stătea întinsă, lipsită de apărare şi inconştientă, pe podium, cu gluga dată într-o parte şi fustele ei gri atârnând pe trepte ca apa murdară de ploaie.

Guildford zâmbi afectat şi îşi aranjă părul, apoi, coborând de pe podium în faţa tatălui meu, făcu o mică piruetă să-şi arate vesta de culoare galben-închis şi pălăria asortată, amândouă garnisite cu fâşii de dantelă albă şi aurie, cu şnur împletit de mătase şi aur, şi cu perle lucioase albe

şi aurii.

— Nu-i aşa că e delicios? Culoarea se numeşte marţipan; croitorul meu spune că este ultima modă în Londra. Spune că nu ar trebui niciodată să port ceva care să nu le trezească oamenilor dorinţa de a mă devora!

— Cuvinte mai potrivite nu au fost rostite niciodată de când Dumnezeu a creat pământul! încuviinţă tata. Mmmm… marţipan! O invenţie cât se poate de delicioasă! închise ochii şi deschise larg gura şi, pentru o clipă, păru pierdut într-o lume a fanteziei înainte să îşi revină în simţiri. Te visez în marţipan! O sculptură poleită din marţipan adusă la viaţă! Cum mă tentezi şi mă tachinezi, şi mă chinui!

Guildford zâmbi.

— Mereu sunt uimit cât de bine mă înţelegi!

Se auzi un geamăt de pe podium, iar Jane se ridică încet în capul oaselor, frecându-se în spatele capului unde se lovise de podium.

— Nu, nu, zise ea ameţită, în timp ce îşi făcu loc să stea pe treapta de sus, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile şi legănându-se înainte şi înapoi, Coroana nu este dreptul meu şi nu mă încântă! Lady Mary este moştenitoarea de drept!

— Nu. Northumberland clătină din cap, în timp ce întinse mâna în jos şi o ridică pe Jane cu o smucitură, ca un maestru păpuşar trăgând de sfori. Alteţa Voastră îşi face foarte mult rău sieşi şi casei sale!

— Taci din gură, Jane, şi fă aşa cum spune ducele! Tu, fată nesăbuită, după cum te comporţi, oricine ar putea crede că eşti forţată să stai pe scaunul dentistului, nu că ţi se oferă onoarea tronului! exclamă mama. Este datoria ta să te supui ultimei dorinţe a verişorului tău, regele Eduard, care ţi-a încredinţat pe patul de moarte protecţia regatului său, astfel încât lumina credinţei reformate să nu fie stinsă, cum s-ar întâmpla, neîndoielnic, dacă Mary papistaşa ar veni la tron! Vrei ca păstoriţa bună a papei să ne conducă pe toţi înapoi la credinţa catolică, să aducă Inchiziţia spaniolă pe ţărmurile noastre şi să-i ardă pe cei ce se opun? Asta este ceea ce vrei cu adevărat? Să se pună capăt Iluminismului şi să ne întoarcem în Evul Mediu, la credinţa catolică, vânzarea de indulgenţe şi litanii latineşti? Suficient, Hal! Uite! Şterge-ţi saliva de pe faţă! replică ea cu furie, aruncându-i, cu nerăbdare, tatii batista ei, în timp ce trecu agilă pe lângă el şi, luându-l pe Guildford de braţ, destul de forţat, mi se păru mie, îl îndemnă să se întoarcă înapoi pe podium, „să staţi lângă doamna voastră, până când va veni timpul să putem să vă facem şi dumneavoastră un alt tron, Alteţa Voastră”.

— Unul de aur încrustat cu smaralde, ca să-mi pună în evidenţă părul meu de aur şi ochii verzi, ordonă, pe un ton regal, în timp ce îşi reluă locul pe podium, oprindu-se ca să-i dea un brânci lui Jane astfel încât o trânti înapoi pe tronul cu perne

de catifea, cu picioarele zburând prin aer, pentru ca apoi, cu şiretenie, să-şi treacă braţul peste spatele lui încrustat cu pietre preţioase şi să adopte o postură elegantă.

Jane se aşează încruntându-se şi foindu-se pe pernele ei mov, pufoase, apoi, înaintând şovăitor spre margine şi căzând în genunchi, anunţă că se va ruga Domnului pentru îndrumare.

În timp ce toţi stăteau în picioare privind-o cu asprime şi duşmănie, dându-şi ochii peste cap şi bătând cu vârfurile picioarelor pe podeaua din piatră cu o nerăbdare mută, Jane îşi ridică mâinile spre cer şi îl imploră pe Dumnezeu de sus să-i dea un semn şi să-i spună ce ar trebui să facă.

— Fată proastă! îşi pierdu mama cumpătul şi ţipă, obosită să aştepte. Tăcerea Lui este un semn! Îţi spune că ar trebui să te supui dorinţei părinţilor tăi, aşa cum spun Scripturile, şi să accepţi tronul pe care El a crezut potrivit să ţi-l acorde!

Jane ezită pentru o clipă, legănându-se pe genunchi, clătinându-se, pe punctul de a leşina din nou, iar apoi cedă şi încuviinţă din cap. Northumberland şi Guildford se aplecară, o prinseră strâns cu mâna de câte un braţ şi o ridicară înapoi pe tron, iar Jane anunţă către mulţimea adunată:

— Dacă ceea ce mi-a fost dat este în mod legal al meu, şi este datoria şi dreptul meu să urmez la tron, fie ca Maiestatea Ta Divină să mă ajute şi să

mă înzestreze cu asemenea inteligenţă şi graţie încât să pot guverna spre gloria şi în slujba Ta.

— Bine zis, bine zis, Dumnezeu să o binecuvânteze pe regina Jane! conduse tata mulţimea într-un ropot de aplauze. Acum să bem nişte vin dulce şi să mâncăm nişte vafe din zahăr! Fiica mea, regina, porunceşte astfel!

Bătu din palme ca să cheme servitorii care, imediat, ca şi cum ar fi stat afară, la pândă, aşteptând acest moment, intrară unul câte unul cu platouri bogate, tăvi cu pocale de aur şi carafe cu vin ca să le umple.

După ce participă la acest bufet, adunarea se risipi, Northumberland impunându-i lui Jane, în grabă, să se odihnească în decursul nopţii, ca să-şi facă intrarea oficială în Londra a doua zi, cu barca, în locul unei procesiuni obişnuite pe străzile oraşului, ca nu cumva populaţia, susţinându-le pe fiicele regelui Henric, să fie cârcotaşă şi nesupusă.

— Apartamentele regale din Turn sunt pregătite pentru tine chiar în acest moment, adăugă el, şi de acolo, peste două săptămâni, vei merge la Westminster Abbey pentru încoronare.

Apoi el le strigă pe doamna Tylney, pe care o alesese să o ajute pe doamna Ellen în calitate de cameristă a lui Jane, şi pe Lady Throckmorton, pe care o numise doamna de onoare principală a lui Jane, le ceru să o însoţească pe „regina Jane” la etaj şi să o pună să se culce.

Nu rosti bine Northumberland aceste cuvinte, că sora mea, Kate, mă luă de mână şi, hotărâtă, trecu în faţa lui Mary Sidney, care încercă să ne oprească, şi o dădu cu cotul la o parte pe doamna Tylney.

— În calitate de surori ale reginei avem prioritate în faţa tuturor cu excepţia regelui, explică ea, agreabilă, zâmbind strălucitor.

Apoi, îndoindu-şi un deget pentru a o chema pe doamna Ellen, care sosise cu servitorii lui Guildford şi stătuse uluită în spatele încăperii în tot acest timp, le permiserăm, cu graţie, doamnei Tylney şi lui Lady Throckmorton, fiecare ţinând sus un sfeşnic cu braţe pentru a lumina clar-obscurul fostei mănăstiri de maici, să ne conducă la etaj.

Când ne aflarăm singure în camera lui Jane, o dezbrăcarăm pe sora noastră, dându-i jos rochia cenuşie şi lăsând-o în cămaşa ei pătată de sudoare. O ajutarăm să se aşeze pe pat, iar eu îngenuncheai şi îi scosei pantofii şi ciorapii, în vreme ce Kate îi dădu jos gluga şi îi desfăcu părul, aruncând acele în mâna doamnei Tylney, care aştepta lângă ea. În tot acest timp, Jane stătea cu ochii larg deschişi şi tremura, murmurând: „Nu ar fi trebuit să accept, nu este dreptul meu, nu este dreptul meu, nu ar fi trebuit să accept…”

După ce doamna Tylney răspunsese la un ciocănit în uşă şi transmisese un mesaj din partea

lui Guildford că va dormi separat de soţia lui în seara aceea, deoarece le datora supuşilor lor să arate cât se poate de bine a doua zi, îi dădurăm voie să plece, împreună cu Lady Throckmorton şi cu doamna Ellen, trimiţând-o să îi informeze pe Berry şi pe contele de Pembroke că, în ceea ce-o privea pe Kate, ea va mai rămâne o vreme cu surorile sale, iar ei ar trebui să se întoarcă la Castelul Baynard şi să nu întârzie de dragul ei.

O băgarăm în pat pe sora noastră şi o învelirăm, apoi ne aşezarăm fiecare de o parte şi de alta a ei, îmbrăţişând între noi trupul care-i tremura. Deşi nu se rosti niciun cuvânt, ştiam că în faţa imensităţii înspăimântătoare pe care o avea de înfruntat Jane, ca un cavaler singur în faţa unui dragon mare şi fioros, totul fusese iertat. Jane îi strânse mâna lui Kate şi, de bunăvoie, îşi lăsă capul pe umărul ei, iar Kate zâmbi în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji şi îşi rezemă obrazul de părul lui Jane; eu zâmbii, gândindu-mă că era ca şi cum soarele îşi arăta faţa lui strălucitoare printre picăturile de ploaie, şi indiferent ce avea să se întâmple, noi urma să trecem cu bine prin această furtună neaşteptată, împreună – „cea inteligentă”, „cea frumoasă” şi „micuţa creatură grotescă”.

CAPITOLUL 6

A doua zi dimineaţă ne găsi pe toate uscându-

ne sub soarele arzător de iulie, privind chiorâş şi acoperindu-ne ochii ca să-i ferim de strălucirea lui, în timp ce sudoarea apărea sub braţele noastre, în hainele noi, somptuoase. Încet, într-o procesiune grandioasă şi, în acelaşi timp, liniştită, urcarăm în barca cea mare, poleită, care urma să ne ducă la Turnul Londrei, unde Jane şi Guildford aveau să-şi aştepte încoronarea. În spatele nostru, alţi nobili urcară în propriile lor bărci, ca să formeze o flotilă care să ne însoţească.

Nu sufla deloc briza, şi toate steagurile colorate, cu broderii şi franjuri din aur şi argint atârnau mototolite şi lipsite de viaţă, iar trompetele trâmbiţau, în aparenţă cu singurul scop de a ne surzi pe noi. Şi vai, cum arătam! Somptuoase şi transpirate, frumoase, dar dărâmate! Când îmi aduc aminte de noi acum, nu ştiu dacă să râd sau să plâng – eram atât comice, cât şi magnifice.

Mama mergea mândră în spatele lui Jane, ca o corabie de război poleită cu aur, navigând maiestuos, cu o avere în diamante atârnată la gât, şi împodobită din cap până în picioare în haine ţesute cu fir de aur, pe care soarele le lovea cu o strălucire orbitoare. Alături de ea, tata, în catifea de culoarea vinului, ornamentată cu aur, îl urma reverenţios pe Guildford, ţinând ridicat tivul pelerinei sale lungi, albe, din catifea, cu falduri din satin verde şi cu broderie reprezentând coroane de aur, micsandre galbene, crini şi

trandafiri din aur şi din argint.

Mama insistase să fie ea cea care să ducă trena grea, din catifea verde cu alb a lui Jane, brodată din abundenţă cu trandafirii roşii şi albi ai Casei Tudor şi coroane de aur, în timp ce biata mea soră era gata să se prăbuşească, împleticindu-se ca un beţiv, balansându-se riscant pe tălpile platformelor de plută de peste zece centimetri pe care le legaserăm de pantofii ei din catifea verde, la insistenţele lui Northumberland, pentru a înălţa trupul ei mic, astfel încât oamenii să o poată vedea mai bine. Se împleticea şi îşi ţinea mâinile întinse înainte ca o femeie oarbă încercând să pipăie ca să simtă drumul când urcă în barcă şi îşi croi drum spre podiumul mov, cu covoare de catifea, unde trebuia să stea, alături de Guildford şi de însoţitorii lor cei mai apropiaţi, la vedere pentru mulţimile foarte numeroase care se îmbulzeau pe malurile noroioase ale Tamisei.

Îşi luă locul alături de soţul ei, încruntându-se tare şi trăgând de „colierul însângerat al verişoarei Mary”. Mama însăşi i-l prinsese lui Jane în jurul gâtului, ignorând lamentaţiile ei că era prea strâns, la fel cum ea ignoră şi insistenţa lui Jane că acoperământul pentru cap din catifea verde încărcat cu pietre preţioase era prea greu şi că acele îi înţepau scalpul ca o mulţime de pumnale mici.

— Trebuie să suferim ca să fim frumoase, Jane, răspunse mama, plesnind mâinile micuţe,

albe, care încercau să smulgă acele pe care ea tocmai i le pusese.

Alături de Jane, Guildford stătea zâmbind şi făcând cu mâna către mulţime, cu o eleganţă reţinută. Fiecare buclă de aur era aranjată până la perfecţiune, şi trupul lui frumos era îmbrăcat cu ciorapi lungi, verzi, de culoarea agrişelor, care arătau de parcă fuseseră pictaţi pe el, şi cu un pieptar din catifea albă cu micsandre aurii. În timp ce, în spatele lui, alături de tata, stătea Kate, radioasă, zâmbitoare, moştenitoarea de drept până când Jane năştea primul copil, braţ la braţ cu soţul şi socrul ei, frumoasă, în catifea de un verde primăvăratic şi pânză ţesută cu argint, cu smaraldele primite de la ei parcă arzându-i la gât, piept, degete şi urechi, ca şi în păr, culoarea lui fiind o aluzie îndrăzneaţă, aprinsă a moştenirii Tudorilor.

Aruncai o privire pe furiş din spatele mamei, îi zâmbii şi îi făcui cu mâna lui Kate, care dădu din cap spre mine şi strigă:

— Eşti frumoasă, Mary!

La început păruse foarte posibil ca eu să fiu lăsată în urmă, mama insistând că aş putea fi confundată cu un bufon, cu un măscărici, că însăşi prezenţa mea va fi o batjocură la adresa acestei ocazii de seamă, dar Jane, exercitându-şi dorinţa de regină, anunţă că eu voi merge în spatele mamei şi voi avea onoarea de a duce cartea de rugăciuni legată cu piele neagră – cea fără de care

Jane nu pleca niciodată şi pe care, cel mai adesea, o purta agăţată de un lanţ sau de un şnur în jurul taliei – pe o pernă de satin alb.

— Vei fi purtătoarea torţei religiei adevărate, a credinţei reformate, Mary! declară Jane. Iar când mama îşi continuă protestele, Jane declară pe un ton hotărât: Nu voi pleca fără amândouă surorile mele!

Tata îşi puse deoparte cutia cu bomboane, şterse zahărul care-i rămăsese pe piept şi spuse că nu era nicidecum motiv de îngrijorare deoarece eu voi fi îmbrăcată cu o asemenea opulenţă, că nimeni nu avea cum să mă confunde cu un măscărici, dacă nu cumva ei înşişi erau măscărici.

Aşa că eu mergeam cu mândrie în spatele surorii mele, cu părul meu de culoarea blănii de samur cu irizaţii stacojii, împletit cu perle, sub o glugă din catifea de un verde intens garnisită cu smaralde înfăşurate cu şnur din argint. Purtam o rochie din satin alb brodată cu înfloriturі bogat ornamentate de lujeri de viţă-de-vie din argint şi frunze cu flori delicate, înflorite, făcute din smaralde şi perle, şi peste ea o pelerină din catifea verde, cu şnur de argint, largă, căzând graţios peste spinarea mea cocoşată şi răsucită. În mâinile mele, ca pe o relicvă sacră, duceam cartea de rugăciuni a surorii mele, de un negru puternic în contrast cu perna albă. La început, patru ciucuri lungi din mătase atârnau la fiecare colţ, dar Jane, în ciuda suspinelor îngrozite ale celor

care ne înconjurau, îi smulsese unul câte unul, spunând: „Adevărul lui Dumnezeu nu are nevoie de înfrumuseţare!”

În spatele meu şi al lui Kate, urmau Northumberland şi soţia lui, precum şi fiii şi fiicele lor, aşezaţi ordonat, şi partenerii de viaţă ai celor care erau deja căsătoriţi. Doar Amy, spre marea mea spaimă, era absentă. Când îndrăznii să trag de pelerina lui Robert Dudley şi să-l întreb timidă unde se afla ea, el privi încruntat în jos, spre mine, de la înălţimea sa arogantă, şi spuse că era la ţară unde îi era locul şi nu îl putea face de ruşine pe el sau pe oricare altă persoană care avea importanţă. Apoi se întoarse cu spatele la mine, abia reuşind să-şi ascundă dezgustul din ochii lui închişi la culoare.

Membrilor familiei Dudley le urmau domnii din Consiliu, în robele lor din catifea, lungi, negre, cu gulere albe, purtând lanţuri de aur, oficiale, lorzii de viţă nobilă şi doamnele care fuseseră alese să servească familia regală, şi zeci de servitori în livreaua regală, alb cu verde, a dinastiei Tudorilor, şi în cea a familiei Dudley, din catifea albastră, cu blazonul reprezentat de mândra lor emblemă cu ursul care ţine un buştean cu ghearele.

Când pornirăm, observai că oamenii care se îmbulzeau pe malurile râului erau foarte încruntaţi şi tăcuţi. Niciunul dintre ei nu făcea cu mâna şi nu aclama. Erau câteva strigăte lipsite de

entuziasm de genul „Dumnezeu să o apere!” care păreau mai degrabă a se ruga ca Jane să fie cruţată de o soartă crudă, nu a-i sărbători ascensiunea la tronul Angliei. Adevărul era că ei nu o cunoşteau pe Jane; ea era o străină pentru ei, spre deosebire de prinţesele Mary şi Elizabeth, pe care le văzuseră crescând şi ajunseseră să le iubească. Nu aveau încredere în Jane; o considerau şi, având în vedere circumstanţele, pe bună dreptate, drept marioneta lui Northumberland, o unealtă prin care acesta să-şi urce propriul fiu pe tron.

— Nu par foarte fericiţi, observă Jane cu îngrijorare.

— Prostii! râse Guildford zeflemitor. Sunt pur şi simplu uluiţi de frumuseţea mea, vreau să zic, de frumuseţea noastră – puse o mână pe braţul lui Jane pe care ea o îndepărtă cu dispreţ – şi de prezenţa mea maiestuoasă, pe care, cu puţin efort, sunt sigur că o vei dobândi şi tu, regina mea, cu timpul. Regele Eduard a fost un biet flăcău sfrijit, un molâu palid, firav, continuă el. Şi, cu toate că fusese considerat un bărbat cât se poate de frumos în tinereţe, părintele său, Henric al VIII-lea, a fost un munte hidos de carne umflată, stricată, şi, pe deasupra, chel ca un ou, sub pălărie. Am auzit spunându-se că trei bărbaţi bine făcuţi încăpeau într-una din vestele sale. Dar noi – zâmbi Guildford – suntem tineri şi frumoşi! Uite! făcu un gest cuprinzător cu mâna, către masele

mute şi încruntate. Unii dintre ei plâng din pura bucurie de a mă vedea – vreau să spun, de a ne vedea pe noi. Mulţumesc, bunul meu popor, mulţumesc, lacrimile voastre sunt o dovadă a adoraţiei voastre, cu mult mai elocventă decât ar putea fi cuvintele vreodată! le strigă el şi le trimise o singură bezea.

— Idiotule, imbecilule fără minte, ei ne urăsc! izbucni Jane. Nici măcar nu-ţi dai seama; eşti atât de ameţit de propria ta frumuseţe! Om fără caracter şi fără creier! Te urăsc!

— Draga mea soţie, spuse Guildford, oferindu-i privilegiul unui zâmbet îngăduitor. Nu sunt atât de prost încât să-mi scape din vedere faptul că tocmai ai recunoscut că mă găseşti frumos, chiar dacă ai încercat să ascunzi acest lucru printr-o revărsare de insulte. Este prea multă pasiune în ura ta ca eu să fiu înşelat şi să nu văd ceea ce este, cu adevărat, dincolo de ea: tu mă iubeşti şi ştii lucrul acesta. Toată lumea ştie; sunt foarte atrăgător! Nu ar trebui să-ţi fie ruşine, ştii, sunt soţul tău, deci e foarte normal, chiar de aşteptat să mă iubeşti şi să mă adori ca soarele care îţi luminează viaţa ta măruntă, posomorâtă. Pe deasupra, mulţi mă consideră frumos şi cum s-ar putea înşela atât de mulţi oameni? Acum, zâmbeşte şi fă-le cu mâna oamenilor noştri, Jane, zâmbeşte şi fă cu mâna! reuşi să o convingă el, ridicându-i, de încheietură, mâna fără vlagă şi mişcându-i-o în aer: Asta e! Te descurci splendid!

Zâmbeşte! Am spus zâmbeşte, nu te bosumfla şi nu-ţi umfla obrajii ca şi cum ai avea o durere de dinţi. Şi nu te mai uita aspru la mine ca şi cum ochii tăi ar fi pumnale pe care le vrei adânc îngropate în inima mea, când, de fapt, ştim cu toţii că pumnalul meu cărnos este cel pe care-l vrei adânc îngropat în tine. Dar nu vrei să recunoşti, nici măcar ţie înseţi. Te înspăimântă propriile tale dorinţe şi lupţi să le negi, dar e o bătălie pierdută, şi dragostea ta, pofta ta carnală pentru mine vor fi, cu timpul, victorioase. Este inevitabil – sunt irezistibil! Acum, zâmbeşte şi fă cu mâna! Uită-te la mine şi încearcă să fii aşa de minunată cum sunt eu. Zâmbeşte şi fă cu mâna!

— Eşti îngrozitor! Încrezut, plin de tine, vanitos, iar eu te urăsc! replică Jane, bătând din picior şi aproape căzând, făcând o grimasă când îşi suci glezna în platformele cu care nu era obişnuită.

— Vrei să spui, cât se poate de dorit, Jane, o corectă Guildford calm, în timp ce o prinse de braţ ca s-o ajute să-şi recapete echilibrul. Uite, acolo, soţia mea – arătă cu mâna la mulţimile tăcute care stăteau înghesuite pe malurile râului –, acolo stau supuşii noştri şi fiecare dintre ei îşi doreşte să facă dragoste cu mine; îmi dau seama după privirile lor înflăcărate şi admiraţia tăcută. Nu toată lumea care mă vrea este atât de îndrăzneaţă cât să-mi spună asta; unii sunt timizi, dar eu îmi dau seama întotdeauna. Când eşti atât de frumos

cum sunt eu, te obişnuieşti să fii obiectul de neatins al dorinţei atât de multor oameni; păi, nici nu aş putea măcar să-i număr, dacă aş încerca! Cât de mult te invidiază ei că mă ai în patul tău! La asta se gândeşte fiecare dintre ei, ai stârnit invidia întregii Londre, tu, fată norocoasă!

Jane se uită doar urât la Guildford şi încercă să îşi tragă mâna. Dar, în ciuda frumuseţii lui aparent delicate, el nu-i dădu drumul din strânsoare, forţându-i mâna fără vlagă să fluture în sus şi în jos, până când barca ajunse la Turn, fiind întâmpinată de salvele asurzitoare a o sută de tunuri.

— Te urăsc! şuieră Jane când el îi eliberă în cele din urmă mâna. Te voi urî până la moarte!

— Cred că doamna mea protestează prea mult! zâmbi Guildford afectat către fraţii lui, care râseră pe înfundate şi dădură din cap.

— Te voi urî, detesta, compătimi şi dispreţui până când vei muri! bătu Jane din picioarele sale îngreunate de tălpile din plută şi scrâşni ca una din acele bătrâne arţăgoase care vindeau peşte la piaţă, indiferentă faţă de pişcatul subtil al mamei şi avertismentul şuierat printre dinţi că un asemenea comportament lipsit de demnitate nu era potrivit unei regine.

— Atunci vei plânge când îţi vei da seama cât de mult mă iubeşti şi că îţi e dor de mine, îşi dădu Guildford, senin, cu presupusul, încurajat de râsul fraţilor lui.

— Hm! rosti Jane tare şi, ridicându-şi fustele şi ţinându-şi nasul cu dispreţ în sus, se îndreptă să treacă dincolo de el. Totuşi, plecarea ei revoltată fu curmată din cauza platformelor care o făcură să-şi piardă echilibrul şi fu cât pe ce să cadă. Dar Guildford reacţionă repede; o prinse şi o ridică în braţe şi, în aplauzele entuziaste ale celor din barcă, o duse la ţărm şi dincolo de porţile Turnului.

După ce Northumberland păşi în faţă şi, cât se poate de îngâmfat, acceptă cheile Turnului, care se dădeau întotdeauna noului monarh la sosire, Sir John Bridges, locotenentul Turnului, zâmbind înapoi, peste umăr, către Jane şi Guildford din când în când, considerându-i, fără îndoială, o pereche drăguţă şi jucăuşă de tineri îndrăgostiţi, îi conduse pe drumul spre Turnul Alb, unde erau apartamentele regale. Kate chicoti şi smulse de la un paj uimit un coş cu petale de trandafiri care fuseseră pregătite pentru a fi presărate, ca un covor, pe drumul pe care vor păşi noul rege şi regina, şi fugi după ei, aruncând cu mâna petale roşii şi albe în aer, astfel încât acestea căzură într-o ploaie parfumată asupra lui Guildford şi Jane.

— Încetează, Kate! izbucni Jane peste umărul lui Guildford. Iroseşti petale de trandafiri perfecte care ar putea fi transformate în sirop de tuse.

— Ca să le dai săracilor, nu încape îndoială, scuză-mă, mireasa mea, săracilor protestanţi, încuviinţă, ironic, Guildford. Nu papistaşilor,

pentru că îi urâm şi nu vrem ca lor să li se uşureze tuşea şi să nu-i mai doară gâtul, mai bine să moară şi să ardă în iad. Nu este aceasta o apreciere corectă a judecăţii tale, dragostea mea?

— Nu e de râs! E datoria noastră creştină să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i îmbrăcăm pe cei goi şi să le dăm de băut celor însetaţi! Dar, dacă nu o apucă pe calea cea bună şi nu întorc spatele Bisericii Catolice, merită să fie condamnaţi şi să ardă în vecii vecilor! răspunse Jane înfocată, scuturându-şi puternic capul ca să scape de ploaia de petale care tocmai aterizaseră acolo graţie lui Kate.

— Ai pus acoperirea goliciunii înaintea potolirii setei, observă Guildford. Cât de interesant! Sunt destul de surprins că nu ai pus-o şi înaintea potolirii foamei. La urma urmei, nu vrem ca oamenii să cadă peste mâncarea lor ca sălbaticii dezbrăcaţi, nu-i aşa? Nu, e mult mai bine ca ei să fie îmbrăcaţi înainte de a se gândi măcar la mâncare şi băuturi. Nu-i aşa, regina mea? Vezi tu, mă străduiesc să înţeleg cum gândeşti. Fac toate celelalte lucruri atât de bine, încât mi-ar părea rău să ştiu că nu reuşesc să fiu un soţ bun.

— Nu este o glumă! strigă Jane, părând că era pe cale de a izbucni în lacrimi.

Guildford scoase un oftat exagerat de apatic.

— Viaţa este o glumă, Jane. Mai bine să râzi în viaţă decât să plângi! Nu crezi că ştiu că toată lumea râde de mine? Dar ceea ce ei nu ştiu este că

eu râd primul!

Doar pentru o clipă, în timp ce mă împleticeam în faţă, chinuindu-mă să ţin pasul şi să nu las cartea de rugăciuni din catifea neagră a lui Jane să alunece de pe perna de satin alb, lucios, mi se păru că văd o urmă de tristeţe în ochii lui Guildford, dar se spulberă atât de amăgitor de repede, încât nu fui cu adevărat sigură, deşi în inima mea am avut mereu convingerea că, în acel moment, întrezărisem o bucăţică din sufletul lui Guildford Dudley. Dar orice ar fi fost, lui nu-i păsă şi râse, iar Kate iarăşi strigă de bucurie şi aruncă o altă mână de petale de trandafiri peste capetele lor.

Odată ajunşi în apartamentele regale, Guildford o aruncă pe Jane pe pat şi ceru să i se aducă vin.

— Mi-e sete, adăugă el în timp ce Jane se încurca printre fustele ei bogate şi în trena greoaie, şi dădea din picioarele sale legate de platformele din plută, ţipând după Kate şi după mine să-i „dăm jos lucrurile astea!”

Ne grăbirăm să desfacem curelele din piele, dar Jane imediat ni le smulse din mâini şi le aruncă în partea cealaltă a camerei. Voia să-l nimerească pe Guildford, dar lovi oglinda cea mare din argint în faţa căreia stătea el. Soţul ei se dădu calm la o parte, netulburat, sorbind vinul în timp ce oglinda se spulberă în bucăţi.

— Nu ar fi trebuit să faci asta; aduce şapte ani

de ghinion, remarcă el. Acum, ochii tăi vor trebui să fie oglinda în care să mă privesc.

Cu un ţipăt, Jane se trânti înapoi pe pat, cu braţele şi picioarele desfăcute larg, şi începu să lovească cu picioarele şi cu pumnii ca un copil în spasmele violente ale unei crize de furie. Apoi, deodată, făcu un efort să se ridice, cu faţa înflăcărată de un roşu aprins şi palidă ca varul în acelaşi timp, şi acoperită cu un luciu sidefat de sudoare. Aproape căzând, împiedicându-se de fuste în timp ce porni, începu să-şi sfâşie hainele, rupându-şi dantelele şi cusăturile, disperată să le îndepărteze, plesnind mâinile dibace ale lui Kate şi doborându-mă la pământ când încercai să o ajut.

— Ard toată! urlă ea. Catifelele astea înăbuşitoare sunt ca flăcările iadului, aprinse de focul vanităţii noastre! Dumnezeu să mă apere! Simt deja flăcările cum ard în interiorul meu, devorându-mă!

Fără a încerca măcar să-i desfacă închizătoarea, smulse colierul verişoarei Mary de la gât, tăindu-se în spatele şi pe lateralul gâtului şi lăsând verigile rupte din aur cu rubine de un roşu intens să cadă ca nişte lacrimi de sânge pe podea. Kate încercă să meargă spre ea şi să-i pună o compresă pe tăieturi, dar Jane urlă ca un câine turbat şi o împinse la o parte. Odată ce se dezbrăcă în cămaşa de corp şi îşi rupse jartierele şi ciorapii, Jane se năpusti în partea cealaltă a

camerei, spre lavoar, unde erau urciorul greu din porţelan alb şi ligheanul, ridică mai sus urciorul şi turnă apă în jos pe faţa ei ridicată, oftând cu uşurare în timp ce apa îi uda partea din faţă a cămăşii şi i se scurgea pe picioarele goale, formând o baltă pe podea.

O licărire desfrânată se citi în ochii lui Guildford când văzu cum apa îi lipi de trup cămaşa subţire din batist alb şi o făcu aproape transparentă. Îşi azvârli cupa de vin în mâinile lui Kate şi spuse pe un ton regal:

— Plecaţi! Regele va rămâne singur cu regina lui!

Kate chicoti şi mă luă de mână şi, când traserăm uşa după noi, nu ne puturăm abţine să nu ne uităm pe furiş prin jur şi să aruncăm o ultimă privire fugară către Guildford luptându-se să o ridice pe sora noastră, care dădea din picioare şi se agita în braţele lui, şi să o ducă înapoi în pat.

— Sărută-mă aşa cum ai făcut-o pe pajiştea din Chelsea, Jane! o îndemnă el când ea luă o pernă şi i-o aruncă în cap, ciufulindu-i buclele frumos aranjate şi lăsând penele albe să cadă prin aer peste ei, ca zăpada.

— Ah, nu! râse Guildford satisfăcut când sări să o culce din nou pe pat. Am crezut că m-am căsătorit cu o porumbiţă, dar văd că am dat peste un scorpion! Dar, nu, nu mă va împunge; îl voi îmblânzi eu pe el!

În timp ce Jane continua să se lupte şi să se zvârcolească sub el, Guildford continuă ca şi cum erau un cuplu iubitor care purta o conversaţie plăcută la micul dejun.

— Tata crede că e timpul să avem un moştenitor, iar eu sunt de acord. Dădu din cap, aruncându-se cu repeziciune peste patul mare, auriu, acoperit cu damasc, când Jane reuşi să se elibereze, apucând-o de glezne şi trăgând-o înapoi la el. Un băiat frumos, cu părul de aur, continuă el în timp ce o întoarse cu nonşalanţă pe sora mea, întinsă pe spate, ca o clătită, apoi se urcă peste ea, luptându-se să o prindă de încheieturile mâinilor. Sau fată. Dacă e băiat îl vom numi Prinţul Micsandră şi dacă e fată... Prinţesa Micsandră! Are un anume şarm, nu crezi? Cred că ar trebui să ne numim toţi copiii după nume de flori, astfel încât ne vor înconjura ca un buchet frumos. Ce portret frumos ar fi acesta! Noi doi stând înveşmântaţi în haine regale pe tronuri cu copiii strânşi în jurul nostru, îmbrăcaţi în haine brodate şi ornamentate cu florile cărora le poartă numele! Bineînţeles, toţi copiii noştri vor fi blonzi, ca mine; cum ar putea fi altfel?

— Eşti un prost, un vanitos, un cap sec, demn de dispreţ şi te urăsc, te urăsc, te urăsc! ţipă Jane şi continuă să ţipe până când Guildford se aplecă şi o opri cu un sărut, iar noi închiserăm uşa în grabă.

— Nu, Jane, te urăşti pe tine pentru că mă

doreşti şi te simţi trădată de propriul trup şi de propria dorinţă, fură ultimele cuvinte pe care îl auzii pe Guildford spunându-le, înăbuşite de lemnul gros, sculptat cu multe ornamente; şi apoi nu se mai auziră decât gemete, suspine, strigăte de plăcere şi spusele lui Jane „Te urăsc!”, rostite cu o fervoare fără suflu, care îi dădu în vileag cât erau de mincinoşi.

— Îl iubeşte. Kate zâmbi, se lăsă cu spatele pe uşă şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Chiar îl iubeşte!

Următoarele câteva zile trecură într-o agitaţie permanentă. Mama declară că Jane trebuie acum să se îmbrace potrivit cu poziţia ei regală, şi chemă o întreagă armată de croitorese de rochii, cusătorese şi femei pricepute la brodat, iar eu şi Kate eram acolo să o ajutăm pe sora noastră când ea se zvârcolea şi se bosumfla pe parcursul ajustărilor care trebuiau făcute.

Încercai să o împac alegând materiale şi modele de o opulenţă mai subtilă, dar numai cele întunecate, dezolante şi simple o mulţumeau pe Jane, iar pe acestea mama le dădea la o parte cu cel mai puternic dispreţ. În zadar îi oferii eu mătăsuri şi damasc în nuanţe acvatice de albastru şi verde, şi de safire de o culoare intensă, ca bijuteriile, şi satin de smarald şi catifele, căci Jane le aruncă într-o parte.

— Oamenii aşteaptă eleganţă şi farmec de la

regina lor, încercai eu din răsputeri să-i explic, în timp ce ajutam să îi legăm lui Jane, care stătea încruntată, un guler înalt din satin de culoarea albastrului de miez de noapte cu un colier, o rochie deasupra şi pe dedesubt manşoane de aceeaşi nuanţă de albastru cusute cu flori strălucitoare. Vor fi atât de dezamăgiţi dacă apari înaintea lor în negru simplu sau gri. Oamenii se mândresc cu bijuteriile şi rochiile reginei lor, când văd că îi vin atât de bine.

Dar Jane pur şi simplu răspunse că ar trebui să se uite în schimb la sufletele lor „şi să se străduiască să se purifice şi să se vindece de mândria şi de vanitatea lor”.

Când încercai să o conving asupra unei catifele de un gri înceţoşat cu un corset cu decolteu adânc, pătrat, mărginit de pietre ale lunii şi de perle, Jane luă foarfecă de la cea mai apropiată cusătoreasă şi descusu bijuteriile, insistând ca ele să fie înlocuite cu o margine din şnur de mătase neagră, simplă, iar linia gâtului să fie umplută cu o pelerină fără broderie.

Dar noi insistarăm, aducându-i rochii, robe şi manşoane în nuanţe de scorţişoară, dude, nuci, roşu aprins, mov, cărbune încins şi un brocart frumos trandafiriu-roşiatic, finisat cu perle şi blană de iepure.

În cele din urmă, Jane ridică mâinile în aer şi strigă:

— Faceţi cum vreţi! Eu nu vreau nici coroana,

nici veşmintele regale care vin cu ea, dar nimănui nu-i pasă ce vreau eu! Aşadar, faceţi cum vreţi; oricum veţi face aşa, indiferent ce spun eu!

Acestea fiind zise, stătu indiferentă şi liniştită şi îşi deschise larg braţele ca şi cum îşi aduna puterile să fie crucificată, şi îşi închise ochii şi le lăsă pe croitorese să roiască în jurul ei.

În acest timp, în camera de pe partea opusă celei a lui Jane, Guildford accepta ajutorul croitorilor cu o graţie regească. Descoperii că el primea cu bucurie opiniile mele când, trecând pe lângă uşa deschisă, spusei cu timiditate că broderia de aur s-ar potrivi mult mai bine cu acea catifea în nuanţa scorţişoarei decât cu roşul aprins.

— Ai un ochi format pentru modă, micuţă cap-de-himeră, mă complimentă Guildford. De acum înainte te vreau aici la toate probele. Aduceţi-i un scaun confortabil. Unul care să-i aline durerea de spate, nu un taburet, tontule! urlă la bietul lui valet.

Astfel, petrecui multe ore plăcute, ascunsă confortabil printre materialele şi podoabele pe care le iubeam atât de mult, în timp ce cumnatul meu, frumos precum un zeu al soarelui, stătea, fără ruşine, aproape gol în faţa mea şi îi lăsa pe croitori să-l drapeze în bucăţi de satin strălucitor, în culorile pietrelor preţioase, în mătăsuri, brocart şi catifea, şi stătea chiar şi lângă mine, cu capul apropiat de al meu, în timp ce examinam diferitele

catarame, nasturi şi broşe pe care le aduceau bijutierii.

Guildford era mai cu seamă entuziasmat de hainele sale de încoronare, dar pur şi simplu nu se putea hotărî asupra unei singure culori, spre marea disperare a croitorilor, care îşi smulgeau părul din cap, deoarece deja începuseră, apoi se opriseră din lucrul la şase costume de încoronare. „Voi arăta perfect în mov!”, se entuziasma el, apoi declara mai târziu, în aceeaşi după-amiază, „Voi fi fermecător în roşu!” Sau, a doua zi dimineaţă, când se trezea hotăra: „Voi fi glorios în verde!” Apoi, după ce dădea un ocol prin grădinile Turnului, se întorcea spre mine, muşcându-şi nesigur buza de jos, şi întreba: „Sau, ar trebui să fie albastru? Mie îmi stă întotdeauna bine în albastru, şi mama spune că sunt cât se poate de plăcut în roz. Gândeşte-te cât de remarcabil aş fi în argintiu, cu părul strălucind ca aurul în soare!”

Dar eu zâmbii doar şi îi spusei:

— Dacă vreo ocazie impune aurul, aceasta este ocazia potrivită.

Iar Guildford dădu din cap şi zâmbi, iar în cele din urmă se hotărî.

— Ce ocazie ar fi mai bună decât încoronarea pentru a mă împodobi complet în aur? Eu am fost făcut pentru aur! strigă el. Apoi merse şi le umplu croitorilor inimile de bucurie când le spuse să continue şi să termine celelalte costume care zăceau în diverse stadii de realizare. Deoarece

cineva nu poate avea niciodată prea multe haine, iar eu intenţionez să fiu cel mai bine îmbrăcat rege pe care l-a văzut Anglia vreodată; dacă nu este atentă, o voi eclipsa chiar şi pe regina mea. Îi voi fascina! continuă el. Când mă vor vedea, supuşii mei vor crede că au murit şi au ajuns în rai, iar în faţa lor stă un înger! Iar pe treptele de la Westminster Abbey, când vom apărea eu şi Jane, mână în mână, încoronaţi, cu robe de hermină căzând de pe umerii noştri, eu voi cânta!

— Nu! Deodată fraţii lui Guildford – Ambrose, John şi Robert –, care petrecuseră ziua stând la o masă alăturată şi jucând cărţi, săriră în picioare, trântind scaunele de pământ şi aruncând cărţile în aer, împingându-se să-şi facă loc pe lângă croitori. Mama lor, care asista deseori la probe, stând pe bancheta de la fereastră, zâmbind în timp ce lucra la broderie şi dând aprobator din cap la fiecare cuvânt pe care îl rostea Guildford, se îndreptă încet spre locul unde se afla acesta şi îşi puse mâna, drăgăstoasă, pe umărul lui.

— Dragul meu, spuse ducesa blajin, doar nu vrei să-ţi iroseşti vocea cu lumea de rând – oameni murdari, needucaţi, incapabili să-ţi aprecieze darul pe care ţi l-a dat Dumnezeu –, nu-i aşa?

— Mi se pare aproape un sacrilegiu, îndrăzni să spună John.

— Da, încuviinţă Ambrose cu hotărâre. Şi în robele tale de hermină – gândeşte-te cât de călduroase şi de grele vor fi –, nu îţi va fi uşor să

cânţi!

— Da, adăugă Robert, dar dacă vei leşina din pricina căldurii, a emoţiilor şi a efortului? S-ar putea ca oamenii să creadă că noul lor rege este un pămpălău. Şi ştii că spaniolii şi francezii întotdeauna stau cu ochii pe noi; ambasadorii lor vor fi chiar acolo, urmărindu-ţi fiecare mişcare şi înregistrând fiecare cuvânt pe care îl vei rosti, astfel încât povestea se va răspândi cu repeziciune peste hotare. Iar dacă ei cred că eşti slab, lucrul acesta ar putea însemna război!

— Ai dreptate, încuviinţă Guildford chibzuit. Cât sunt de norocos să beneficiez de înţelepciunea iubitoare a familiei mele care să mă îndrume. Foarte bine, voi aştepta până la banchet, când voi fi dezbrăcat de robele mele din hermină, mi se va masa fruntea cu apă de trandafiri şi îmi voi clăti gâtul cu vin răcoritor, şi atunci voi cânta pentru oaspeţii noştri cei nobili şi rafinaţi, care fără îndoială vor aprecia darul preţios oferit de mine.

Apoi, înainte ca familia lui iubitoare să poată obiecta în continuare, el bătu din palme şi chemă croitorii să reia proba.

— Fiul meu este cel mai frumos băiat din lume, spuse încet ducesa de Northumberland, plină de admiraţie, în timp ce urmărea cum Guildford era îmbrăcat în aur.

— Până când deschide gura, adăugă ursuz Ambrose care stătea în spatele ei, în timp ce fraţii lui încuviinţară.

Mai târziu în acea după-amiază, când Jane şedea îmbufnată pe tron în sala de primiri, i se aduse coroana, de către vistiernicul regal, marchizul de Winchester, să se asigure că i se potrivea şi, după cum spuse mama când preluă ea onoarea de a o aşeza pe capul fiicei sale, „să vadă dacă îi vine”.

Jane se feri de ea, ca şi cum se temea, chiar şi atunci când marchizul vorbi pe un ton liniştitor, asigurând-o:

— Alteţa Voastră poate să o ia fără frică.

— Nu este dreptul meu! se tângui Jane, dar nimeni nu-i ascultă protestele, în timp ce ea se aplecă mai jos, retrăgându-se departe de ea, lamentându-se în timp ce îndura să îi fie aşezată pe cap. Abia o suportă o clipă, înainte de a şi-o îndepărta, lăsând-o să cadă, cu un zgomot răsunător, pe podeaua de piatră. Marchizul de Winchester scoase un oftat îngrozit, şi mama o lovi cu răutate pe Jane peste braţ.

Guildford luă coroana de pe jos şi o ţinu la distanţă, examinând-o cu un ochi critic.

— Unde este coroana mea? întrebă el. Nu ai venit nici măcar să-mi măsori capul!

Se întoarse acuzator, cu ochii lui verzi, de gheaţă, spre Winchester.

— Eu… eu… voi cere să vi se facă una, Alteţa Voastră, se bâlbâi el.

— Nu! Jane îl întrerupse impetuoasă, smulgând coroana din mâinile lui Guildford şi

aruncându-i-o vistiernicului. Tu nu vei avea o coroană! Tu nu vei fi rege! Tatăl tău s-a gândit să se joace de-a creatorul de regi când m-au forţat să mă căsătoresc cu tine, dar nu va reuşi! Te voi face duce, dar nimic mai mult!

— Voi fi făcut rege de către tine şi prin Legea Parlamentului! insistă Guildford. Nu voi accepta nimic mai puţin. Este o insultă cât se poate de degradantă ca tu să fii regină şi eu, soţul şi tovarăşul tău, doar duce!

— Tu nu vei fi niciodată rege! Niciodată! strigă Jane.

— Ah, ba da, voi fi! se opuse Guildford. Dacă nu mă faci rege, voi…

Lorzii şi doamnele care stăteau mai aproape de ei îi priveau cu răsuflarea întretăiată şi îngrămădiţi cât de aproape îndrăzneau, dornici să vadă cine va câştiga această bătălie a ambiţiilor.

— Ce vei face? întrebă Jane, încrucişându-şi braţele la piept şi privindu-l duşmănos pe Guildford.

— Dacă nu mă faci rege, voi… Guildford făcu o pauză chinuitoare, înainte de a se repezi înainte, aruncând cuvintele ca o provocare la duel. Te voi părăsi pentru totdeauna şi voi pleca acasă la mama!

Jane se întoarse încet, îşi întinse mâna şi arătă:

— Acolo este uşa, laşule, papă-lapte răsfăţat ce eşti, întoarce-te la mama ta; sunt surprinsă că

ai fost măcar înţărcat!

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele lui Guildford şi se repezi bosumflată să stea gârbovită, cu faţa posomorâtă, pe tronul pe care nu şi-l dorea. Când doamna Ellen, de atât de mult timp obişnuită cu rolul de guvernantă, se aplecă şi îi aminti cu blândeţe de postura care se cuvenea unei lady, Jane îi aruncă priviri tăioase.

— Da, dragostea mea, zise Guildford glacial, dar ştii că ar fi mult mai simplu dacă mi-ai spune Guildford, dar îndrăznesc să spun că o fată care îl citeşte pe Platon în greacă nu se poate abţine să nu se laude şi să nu se străduiască din răsputeri să impresioneze pe toată lumea cu vocabularul ei în orice limbă, chiar şi când nu e nevoie!

Apoi ieşi pe uşă cu paşi apăsaţi, întruchiparea perfectă a indignării elegante.

Câteva clipe mai târziu, auzind mişcare afară, Jane sări de pe tronul ei şi se repezi spre fereastra deschisă, aplecându-se atât de mult în afară încât îmi fu teamă că va cădea şi alergai pregătită să-i cuprind picioarele cu braţele şi să fiu ancora ei dacă va fi nevoie. Adoptând tonul cel mai imperios pe care îl auzisem vreodată venind de la ea, Jane strigă jos către gărzi, ordonându-le să-l oprească pe Guildford să plece din Turn.

— Deşi nu am nevoie de soţul meu în pat noaptea, zise ea usturător, cu o voce tare, clară, care ar fi făcut cel mai potent bărbat să-i piară dorinţa, în timpul zilei locul lui e lângă mine!

Când reapăru Guildford, Jane alergă la el, şi, pentru o clipă, crezui că urma să se arunce cu braţele larg deschise spre el. În schimb, ea se opri, gâfâind furioasă, în faţa lui şi, cu bărbia ridicată, anunţă:

— Tatăl tău m-a forţat să-mi asum acest tron care nu este al meu de drept şi care îmi va aduce căderea, dar tu nu mă vei părăsi ca un şobolan care fuge de pe un vapor ce se scufundă; când ne vom scufunda – şi se va întâmpla asta! –, vom pieri împreună! Dacă viaţa mea îmi este furată din cauza tatălui tău, nici a ta nu va fi cruţată!

— Ah! oftă Guildford. Sunt impresionat dincolo de cuvinte că vrei să fim împreună până în ziua când vom muri; nu asta vrei să spui, soţia mea? Pe cuvânt, trebuie să te învăţăm să spui aceste lucruri într-un mod mai dulce, mai romantic şi mai afectuos, într-o manieră mai feminină, care să nu amintească de marinarii cu limba spurcată. Deşi eu pot vedea dincolo de aceste cuvinte furioase şi insultătoare spre adevărul care este în inima ta, unii pot fi înşelaţi şi te pot lua în serios. Nu vrem ca ambasadorii străini, care le dau raportul stăpânilor lor, să le transmită că regele şi regina Angliei se urăsc şi se ceartă ca un marinar şi o vânzătoare de peşte!

Lorzii şi doamnele adunaţi acolo chicotiră uşor la gluma lui Guildford.

— Aaah! clocoti Jane, încleştându-şi pumnii şi bătând din picior de frustrare, înainte de a da

năvală la ea în dormitor şi de a trânti uşa. O clipă mai târziu deschise din nou uşa, îşi scoase capul afară şi ţipă strident: „Te urăsc!”, apoi trânti la loc uşa.

— Fii atentă, Jane, strigă Guildford după ea. Lumea va crede că suntem îndrăgostiţi!

Dar cearta nu se termină acolo. În noaptea aceea, după ce Guildford se strecură dezbrăcat între cearşafurile parfumate din mătase şi înhăţă volumul îndrăgit al lui Jane din *Banchetul* lui Platon şi îl azvârli în cealaltă parte a camerei, mama lui intră fără să bată la uşă, cu părul negru împletit în cozi, în halatul ei din damasc de culoarea levănţicii şi purtând pe cap o bonetă cu margini de dantelă. Ducea un halat somptuos din catifea de culoarea smaraldului, brodată, cu ciucuri de aur şi o pereche de papuci din catifea verde, cu dungi aurii, pe care îi ţinuse ore întregi să se încălzească în faţa focului.

— Vino, Guildford! zise ea, ţinându-i halatul deschis ca să-l ia pe el, apoi îngenunchind să-l ajute să încalţe papucii ca şi cum ar fi fost un copil mic. Nu te pot lăsa să împarţi patul cu o asemenea soţie nerecunoscătoare, ingrată, care îţi neagă titlul de rege pe care îl meriţi, şi care, în calitate de soţ al ei, este dreptul tău!

— Da, mamă.

Guildford încuviinţă ascultător.

— Fată egoistă, continuă ea să o ocărască pe

Jane în timp ce eu, Kate şi doamna Ellen dădurăm buzna înăuntru, în cămăşile de noapte şi cu bonetele pe cap, cu părul atârnându-ne în cozi împletite, din camera alăturată unde Jane ne rugase să stăm peste noapte. Nu se simţise bine după cină şi îi era teamă că febra îi revenise, aşa că dorea să-i fim aproape în speranţa că prezenţa noastră va descuraja o scenă ca aceasta. Nu ştii că ne datorezi nouă coroana? întrebă ducesa. Dacă nu ar fi fost soţul meu, nu ai fi fost deloc regină! Ţi-am dat cea mai preţioasă bijuterie a familiei noastre – pe Guildford! Cum poţi fi atât de nerecunoscătoare? Să refuzi să-i dai coroana! Uită-te la el! Dacă vreun bărbat merită coroana, acela este Guildford!

— Una sclipitoare, strălucitoare, din aur cu smaralde, ca să-mi pună în evidenţă ochii, exclamă el. Vreau ca toată lumea să spună că regele Guildford este cea mai strălucitoare monedă din regat! Şi vreau ca profilul meu să fie bătut pe toate monedele! De fapt, numai pe cele de aur, se corectă el. Tu le poţi avea pe cele de argint, Jane, având în vedere că eşti, la urma-urmei, regina.

— Vanitatea ta chiar nu are limite? Îl privi Jane cu asprime, apoi se întoarse spre ducesă şi spuse cu răceală: Coroana nu este o jucărie pentru băieţi şi fete. Când mă uit la Guildford, văd un bărbat care se comportă ca un copil capricios căruia i s-a refuzat o jucărie pe care şi-o doreşte.

Ducesa părea suficient de furioasă cât să o

lovească pe Jane, dar reuşi să se înfrâneze şi, în schimb, se întoarse pe călcâie şi mărşălui afară, strigând:

— Vino, Guildford!

— Da, mamă, strigă Guildford, apoi se întoarse spre Jane: Eu nu voi fi duce, voi fi rege! Dacă tu eşti regină, este la mintea cocoşului că eu sunt rege!

Apoi, din impuls, îşi desfăcu larg halatul, expunându-şi corpul în deplina lui glorie nudă, pentru ultima dată, înaintea ochilor uluiţi, larg deschişi ai lui Jane, ca să-i aducă aminte ce va pierde.

— Să nu te gândeşti că mă mai poţi avea vreodată, zise el, afectat, încheindu-şi halatul şi făcând nod strâns la cordon, dacă nu sunt încoronat rege. Doar atunci va fi din nou a ta această bijuterie!

Cu o mişcare a buclelor lui aurii şi cu nasul lui perfect ridicat cu aroganţă, îşi urmă mama afară pe uşă şi în jos pe coridorul luminat de torţe spre dormitorul care îi fusese pregătit la ordinele ei.

Ducându-şi mâna în dreptul inimii, Kate se aşeză pe jos, lângă patul lui Jane.

— O, Doamne! Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge imaginea goliciunii lui Guildford din minte. Jane, dacă nu aş fi deja căsătorită… dacă nu l-aş iubi pe Berry atât de mult… Ah, Jane! Aş face schimb de soţi cu tine într-o clipă! Guildford este atât de…

— Vanitos, arogant, copilăros, capricios, absurd, insipid, îngâmfat, insuportabil, ignorant şi fără minte! se dezlănţui Jane într-un potop de cuvinte. Este cel mai rău tip de prost – cel care crede că nu e! Îl urăsc! Dacă ar fi după mine, ţi-aş spune „Ia-l!”, dar eşti sora mea, Kate, şi te iubesc, şi nu i l-aş dori pe Guildford Dudley nici celui mai mare duşman!

— Păi… da, încuviinţă Kate încet, dar este atât de chipeş! Toate lumea are defecte, Jane; nu poţi să nu fii atât de crudă şi să fii puţin mai tolerantă şi iertătoare, şi să încerci să-i priveşti defectele ca pe nişte mici slăbiciuni fermecătoare? La urma urmei, este atât de chipeş!

— Nu! zise Jane cu fermitate, lăsându-se înapoi pe spate şi lovind cu putere în pernă. Am vrut ca surorile mele să fie aici să mă consoleze, nu să-mi ţină morală! Toată lumea este împotriva mea! Nimănui nu-i pasă de mine, de ceea ce vreau eu sau cum mă simt, strigă ea, şi izbucni brusc în lacrimi, iar eu şi Kate ne repezirăm să o liniştim în timp ce doamna Ellen merse să prepare o băutură calmantă care să o ajute să aibă parte de un somn liniştit.

Cât mai dură căsătoria lor, Jane şi Guildford dormiră separat indiferent cât de mult încercarăm eu şi Kate să-i aducem înapoi împreună. Mândria lor puternică i-a trimis pe fiecare într-un pat rece şi singur.

Zilele treceau încet şi eu priveam ochii surorii mele căpătând cearcăne închise la culoare şi vânătăi mov-maronii, pestriţe apărându-i pe braţe, în locurile unde se tot ciupea într-o încercare zadarnică de a se trezi din coşmarul care devenise viaţa ei.

În dormitorul ei, îmbrăcată doar în cămaşa de corp – acum cel mai simplu obiect de îmbrăcăminte care i se permitea să-l poarte –, Jane se ridică şi privea în gol la numeroasele ceasuri ornamentate pe care, în chip curios, curtenii i le dăruiseră. Erau ceasuri de aur, de argint, multe dintre el frumos smălţuite, şi, pe deasupra, alte ceasuri făcute din abanos, fildeş, porţelan pictat cu rafinament, jad, piatră sculptată, stejar în nuanţă de miere şi cireş lăcuit, închis, lucios. Erau aşezate peste tot, acoperind fiecare masă şi aliniate în şiruri ordonate pe poliţa de deasupra căminelor masive din piatră care încălzeau camerele lui Jane. Ea întindea mâinile şi atingea cu degetele suprafeţele lor de fildeş.

— Dacă aş fi superstiţioasă, aş interpreta atât de multe ceasuri oferite în dar ca o prevestire că, pentru mine, timpul se apropie de sfârşit, zise ea, deşi avea doar cincisprezece ani.

Boala de care suferise la începutul căsătoriei sale revenise; pielea începuse să i se descuameze şi să o mănânce din nou, şi părul să-i cadă; avea o febră persistentă şi stomacul o durea ca şi cum ar fi avut un nod mare, strâns şi respingea orice fel

de hrană, având din nou diaree şi crampe. Stătea în pat, tot mai slăbită, deoarece refuza să mănânce, insistând că totul era complotul lui Northumberland, că el îi trimitea mâncarea presărată cu o otravă care acţiona încet, şi singura modalitate prin care îşi putea salva viaţa era să continue să îi nege coroana lui Guildford, întrucât în momentul în care ceda şi consimţea, viaţa ei avea să ia sfârşit, curmată printr-o doză mortală.

Deşi niciuna din noi nu îl plăcea pe Northumberland, nici nu ne îndoiam că ar fi avut vreo remuşcare să otrăvească pe cineva care îi stătea în cale, eu şi Kate eram sigure că lucrul acesta nu era adevărat. Această convingere se născuse doar din teama lui Jane, iar noi încercam să-i potolim suspiciunile jucând rolul de degustători ai mâncării sale. Dar, deşi niciuna din noi nu a arătat vreodată cel mai mic semn de boală, totuşi temerile ei nu dispăreau. Şi, cu cât refuza Jane mai mult să mănânce, cu atât devenea mai bolnavă şi mai slabă, întorcând spatele chiar şi îndrăgitelor ei cărţi, şi îşi ridica doar capul să semneze, fără a se deranja să citească, documentele pe care bărbaţii din Consiliu i le puneau în faţă. Doar când Kate începu să-i aducă mâncare preparată, sub supravegherea ei strictă, din bucătăria de la Castelul Baynard, Jane începu să-şi revină. În câteva zile putu să se dea jos din pat şi să stea, din nou, în capul mesei Consiliului.

Începu să facă eforturi, spunând că, dacă trebuie să fie regină, atunci va fi una care va schimba ceva. Lovea cu pumnii şi plesnea cu palmele pe masa de Consiliu, şi vorbea cu înflăcărare despre felul în care îşi va folosi puterea să spargă jugul Romei, să zdrobească idolatria, venerarea Fecioarei Maria şi întreaga panoplie a sfinţilor papistaşti, pentru a elibera oamenii de lanţurile ritualurilor papale şi ale ceremoniilor catolice care orbeau ochiul şi istoveau sufletul, şi despre insistenţa lor în folosirea limbii latine pe care o puteau înţelege doar cei educaţi, făcându-i, astfel, pe cei mai mulţi să fie surzi faţă de adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu. Jură să lase lumina lui Dumnezeu să strălucească clară, pură şi adevărată, nu slăbită şi difuză, prin vitraliile trandafirii ale catolicismului, şi să facă o lume nou-nouţă unde oamenii nu încurajau superstiţiile şi nu venerau pâinea făcută de brutar, sfinţii din ghips şi crucifixele cu pietre preţioase, şi nici nu încercau să-şi plătească drumul spre rai prin cumpărarea de indulgenţe. Ea spunea că domnia ei trebuia să fie pentru binele mai mare, şi că Dumnezeu, în infinita Lui înţelepciune, trebuie să o fi ales pe ea să fie conducătoarea Angliei către credinţa reformată, din moment ce, dacă verişoara noastră Mary ar fi devenit regină, mai mult ca sigur că ar fi predat Anglia ca dar de nuntă Spaniei şi ar fi adus Inchiziţia pe aceste ţărmuri, ceea ce ar fi putut

face ca însuşi numele Angliei să fie şters de pe faţa pământului.

Ea vorbea, de asemenea, de oferirea patronajului ei regal, oferirea de bani şi ajutor diferitelor organizaţii de caritate din Londra în beneficiul văduvelor sărace, al orfanilor şi al săracilor merituoşi – referindu-se la săracii protestanţi sau la cei dornici să se lepede de Roma şi să îmbrăţişeze credinţa reformată; de sponsorizarea şcolilor pentru a încuraja dragostea faţă de învăţătură la băieţi şi fete deopotrivă, şi de a face ceva pentru a restabili moneda devalorizată englezească care era subiect de glumă în întreaga Europă unde era numită, în bătaie de joc, „bani uşori", deoarece monedele nu valorau atât cât era imprimat pe ele. Jane spunea şi planifica atât de multe lucruri. Dar nimeni nu asculta cu adevărat, cu excepţia lui Guildford, care intervenea cu câte o remarcă:

— Şi nu uita de îmbrăcarea săracilor, este cu adevărat importantă, ah şi hrănirea flămânzilor, şi potolirea setei celor însetaţi desigur, dar, negreşit, acoperă-i pe cei goi mai întâi, Jane!

Bărbaţii din Consiliu o lăsau pe Jane să vorbească, dar primeau ordine de la Northumberland. Adevărul era că o sprijineau pe Jane ca regină doar din laşitate şi teamă, pentru că Northumberland îi ameninţase şi îi intimidase, iar ei se temeau de ceea ce ar putea păţi ei şi familiile lor dacă se opuneau.

Toţi, deopotrivă cu majoritatea nobilimii, profitaseră mult de adoptarea religiei reformate. Prădarea şi jefuirea caselor religioase îi făcuseră pe toţi foarte bogaţi. Dobândiseră cu toţii bogăţii, pământuri şi fostele mănăstiri şi abaţii construite pe ele, pe care fie le demolaseră pentru a reconstrui, fie le transformaseră în case luxoase pentru ei; toate talerele din aur şi argint, care înainte decorau altarele, acum le umpleau dulapurile de bucătărie, iar bijuteriile din metale preţioase care decoraseră mormintele şi relicvariile îi împodobeau acum pe ei. Astfel, ei trăiau în acel moment cu teama de ascensiune a lui Mary, de pedepsele, represaliile şi pierderile care, cu siguranţă, aveau să urmeze, deoarece ea avea să se străduiască a repune în drepturi religia pe care ea o considera singura adevărată. Fără îndoială că aceasta includea retrocedarea tuturor proprietăţilor pe care ea le considera furate, iar călugării şi călugăriţele care fuseseră transformaţi în cerşetori aveau să fie bogaţi din nou, în timp ce nobilii Angliei aveau să fie mai săraci, zeciuiala avea să intre în cuferele papei, şi cardinalii lacomi aveau să năvălească din nou în Anglia ca un stol de păsări roşii, avare.

În interiorul Turnului, ne ajunseră la urechi zvonuri că oamenii se strângeau în jurul verişoarei noastre Mary, „singura regină adevărată”. Deja ea strânsese o armată puternică, de treizeci de mii de oameni. Ori de câte ori mă uitam pe fereastră,

vedeam pregătirile frenetice de apărare împotriva ei. Turnul mişuna de bărbaţi înarmaţi, şi căruţele intrau şi ieşeau pline cu arme, muniţie şi alte provizii pentru a hrăni şi echipa o armată. Dar Jane nu ştia nimic din toate acestea; ea se retrăsese din nou în patul ei, arzând din cauza febrei şi încercând să scape de o viaţă pe care nu şi-o dorea în dulcea uitare a somnului.

De îndată ce Jane fu proclamată regină, Northumberland îl trimise pe fiul său Robert, călare, mândru şi arogant, încrezător că nu putea fi învins niciodată, în fruntea unei armate de cinci sute de oameni, pentru a o prinde pe prinţesa Mary, dar ea îi scăpă. Prin urmare, era imperios necesar ca altcineva, mai experimentat, să meargă şi să o aducă înapoi în Turn, captivă în lanţuri. Northumberland dorea să îl trimită pe tatăl nostru şi convinsese Consiliul că aceasta era cea mai înţeleaptă cale de urmat. Northumberland ştia că el era liantul acestei fragile domnii şi că, fără prezenţa lui care să ameninţe, să domine şi să intimideze Consiliul, membrii lui se vor repezi să se arunce la mila lui Mary, chiar dacă vor trebui să accepte să le fie confiscate obiectele prădate din biserici, pentru a-şi salva vieţile.

Northumberland trimise vorbă cerând ca Jane să se ridice şi să convoace Consiliul, întrucât aveau de discutat chestiuni de importanţă vitală; probleme care nu mai puteau aştepta nici măcar o zi în plus.

Doamna Ellen şi doamna Tylney o ridicară cu delicateţe din patul de suferinţă şi îi acoperiră cămaşa de noapte cu o robă din catifea purpurie cu margini de hermină. O conduseră să se aşeze într-un scaun poleit şi îi spălară faţa şi mâinile cu apă de trandafiri, în timp ce Kate îi perie părul. Îi adusei o coroniţă de aur, dar Jane o respinse tăcută. La o mişcare a capului doamnei Ellen, alergai să primesc Consiliul, dar, în dreptul uşii, deodată mă uitai înapoi. Jane părea o siluetă firavă, copleşită de suferinţă! Stând acolo, cu picioarele goale abia atingând podeaua, cu faţa palidă şi necăjită, cu ochii adânciţi în orbite, injectaţi şi înroşiţi de plâns, şi înconjuraţi de cearcăne întunecate. Din impuls, alergai înapoi şi adusei un taburet pentru sprijinirea picioarelor, îngenuncheai şi îi aşezai picioarele mici şi albe pe el. Doar după aceea deschisei uşa.

Membrii Consiliului intrară cu paşi mari şi, după ce îngenunchează în semn de respect, se aşezară în jurul scaunului surorii mele ca un stol de mierle, cu feţele solemne, în robele lor lungi şi negre. Toţi, cu excepţia lui Guildford, care ajunse ultimul, păşind agale, o întruchipare ireală în satin roz, ornat cu aur, cu Puf torcându-i în braţe. După ce făcu o plecăciune scurtă în faţa lui Jane şi, cu supunere, îi sărută mâna neputincioasă, umedă de febră, se duse să se aşeze pe bancheta de la fereastră şi să se amuze legănând o sfoară pe care Puf să-şi exerseze ghearele, părând cât se poate

de indiferent faţă de ce avea de spus Consiliul.

Când Northumberland îi spuse lui Jane că tata trebuia să plece, să-i conducă armata şi să lupte pentru tronul ei, Jane începu să plângă, insistând că „nu, noi – pentru prima şi singura dată o auzii invocând regalul noi – avem nevoie de el aici! Trebuie să mai rămână aici în compania noastră!”

Cum stătea acolo, cocoşată în scaunul ei, părând atât de mică în acea robă roşie, voluminoasă, tremurând şi plângând în hohote, crezui, fără îndoială, că bărbaţii aceia îmbrăcaţi în robe negre erau mişcaţi de milă. Tata îşi croi drum printre rândurile de robe negre şi o luă pe Jane în braţe, ţinând-o strâns, asigurând-o că nu va pleca, că nu o va părăsi niciodată, până când tremuratul i se potoli treptat, iar hohotele de plâns i se transformară în sughiţuri. Îşi scoase nelipsita lui cutie cu bomboane din vestă şi-i dădu lui Jane să sugă o bucată de ghimbir dat prin zahăr, iar apoi se întoarse să se adreseze Consiliului.

— Domnilor, anunţă el, voi rămâne aici după cum doreşte fiica mea şi după cum îmi porunceşte regina mea!

Membrii Consiliului se apropiară, înălţându-şi glasurile, apoi coborându-le, şi astfel se hotărî să meargă Northumberland. Dar nu mila fu cea care îi mişcă, era doar încă unul dintre acele jocuri pe care le joacă bărbaţii puternici, o manevră şireată ca să-l dea la o parte pe Northumberland, să pună capăt puterii lui şi să fie ei liberi. Nimănui nu-i

păsa ce avea să se întâmple cu Jane.

În cele din urmă, ei făcură reverenţe şi, într-o tăcere solemnă, plecară unul câte unul, doar Northumberland zăbovind suficient de mult cât să se uite încruntat la Jane şi să-i spună:

— Vei regreta asta.

Dar Jane, prăbuşită fără putere în scaunul ei, păru să nu audă. Apoi plecă şi el.

Tata o luă cu blândeţe pe Jane în braţe şi o ridică de pe tron. Ea îşi puse capul recunoscătoare pe umărul lui şi, încă mestecând bucata de ghimbir cristalizat, de mărimea degetului mare de la mână, o duse înapoi în pat. O aşeză pe pat şi se aşeză lângă ea, mângâindu-i părul şi spunându-i o poveste despre o turtiţă simplă din ovăz care plângea la marginea drumului, deoarece toate celelalte produse de patiserie erau mai drăguţe decât ea, acoperite sau umplute cu fructe şi alune, pudrate cu scorţişoară, presărate cu miere sau frişcă din abundenţă.

Apoi veni un menestrel din turtă dulce cu ochi de coacăze negre şi un zâmbet din coacăze roşii, împodobit haios cu un amestec de marţipan roşu, auriu şi verde, sărind şi dansând pe drum, cântând din fluier şi mergând vesel în drumul său. Văzând nefericirea turtei de ovăz, îngenunche în faţa ei şi o întrebă cu bunătate:

„De ce plângi?"

Când ea îi povesti despre tristeţea ei, el îi promise că va fi cea mai frumoasă dintre ele. Luă

frişcă şi o vopsi în roz cu suc de fructe de pădure, şi o puse peste ea, şi o decoră cu căpşune feliate, agrişe verzi pal şi coacăze negre. Atunci, toate celelalte produse de patiserie se îmbulziră în jurul ei şi declarară că micuţa turtă de ovăz nu mai era simplă. Era atât de frumoasă, de fapt, încât ea trebuia să devină regina lor. Iar turta de ovăz îi fu atât de recunoscătoare menestrelului de turtă dulce încât se căsători cu el chiar în ceasul acela, cu o plăcintă cu carne tocată pe post de preot şi două bomboane de fructe ca martori, şi îl făcu regele ei. Într-o ceremonie grandioasă, la care participară toate pateurile, bomboanele, şarlotele, prăjiturile, plăcintele şi napolitanele, arhiepiscopul din jeleu roşu, gras şi şovăielnic, înlocui boneta din marţipan pestriţ a menestrelului cu o coroană din marţipan aurit şi îi dădu un băţ de scorţişoară ca sceptru şi o bomboană rotundă care să fie sfera din vârful sceptrului, iar acesta îşi ocupă locul cu mândrie alături de regina lui în timp ce toată lumea aclama şi arunca în aer ghirlande din coajă de portocale zaharisite şi stafide. Şi au trăit cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi în palatul lor roz din zahăr caramelizat, şi au avut doisprezece copii din prăjituri cu condimente.

— Mulţumesc, tată, zise Jane somnoroasă în timp ce ochii ei dădeau să se închidă, iar el se aplecă să îi mângâie părul, dându-i-l pe spate, şi să o sărute pe fruntea febrilă.

Şi apoi merse şi strică acest moment delicat întorcându-se spre Guildford, care stătea proptit de unul din stâlpii poleiţi cu aur, ascultând, absorbit, fiecare cuvânt din poveste.

— Este cea mai frumoasă poveste pe care am auzit-o vreodată! oftă el, apăsându-şi mâna pe inimă. Mă face să vreau să… mă face să îmi doresc…

— Da? întrebă tata cu înflăcărare, ca şi cum tot viitorul lui ar fi depins de răspunsul lui Guildford.

— Mă face să îmi doresc să mănânc o bucată de turtă dulce chiar acum! exclamă Guildford.

— Atunci hai să mergem la bucătărie, să vedem dacă găsim, spuse tata şi îi oferi galant braţul lui Guildford.

Ca doi copii neastâmpăraţi, se grăbiră împreună într-acolo; tata îi mărturisi lui Guildford că el inventase că glazura turtei de ovăz din poveste era roz, în onoarea frumoasei veste din satin roz pe care o purta Guildford; o lăsară astfel pe Jane să doarmă, nefiind conştientă că timpul ei ca regină a Angliei se scurgea repede.

După ce Northumberland ieşi călare, cu o ţinută regală, el însuşi ca un rege, la conducerea armatei sale, cu fiii săi frumoşi, cu părul negru – Ambrose, John şi Robert –, cu toţii purtând coifuri cu pene şi platoşe noi, argintii, strălucitoare, totul începu să se destrame.

Mai întâi, vistiernicul fugi cu tot aurul,

grăbindu-se să i-l pună la picioare femeii pe care el o considera regina legitimă, urmat şi de ceilalţi consilieri. Se adunară în robele lor negre cu lanţuri de aur în jurul Marii Cruci din Cheapside, îşi umplură beretele cu monede şi le azvârliră în aer. În vreme ce oamenii se înghesuiau pentru acest dar, Consiliul o proclamă pe Mary Tudor „singura regină adevărată” şi strigară cu toţii: „Dumnezeu să o aibă în pază!” Apoi plecară, grăbindu-se cât de repede îi puteau purta caii, să îngenuncheze în faţa lui Mary şi să-şi declare loialitatea până la moarte, insistând că îl urmaseră pe Northumberland şi o recunoscuseră pe Jane, uzurpatoarea, doar fiindcă se temeau pentru vieţile lor şi pentru binele propriilor familii.

Din fortăreaţa ei, castelul de necucerit, cu ziduri groase, de la Framlingham, unde irişi aurii înfloreau din abundenţă în jurul şanţului cu apă, Mary Tudor stătea, regală şi cu spatele drept, îmbrăcată în catifea mov, înconjurată de tapiserii care înfăţişau viaţa lui Hristos, şi anunţă că va oferi pământ în valoare de o mie de lire oricărui bărbat îl va captura pe Northumberland. Astfel fu pecetluită soarta celui mai puternic bărbat din Anglia; era doar o chestiune de timp, şi toată lumea ştia acest lucru, chiar şi el însuşi, în marşul pentru capturarea lui Mary, Northumberland privi înapoi şi-şi dădu seama că totul era pierdut. Nu mai avea suficienţi bărbaţi ca să plănuiască un atac; se strecuraseră prin spatele gardurilor vii şi

fugiseră prin şanţurile adânci, găsindu-şi drumul înapoi către familiile lor sau dezertând şi trecând de partea lui Mary. Nu avu altă opţiune decât să se întoarcă. Le dădu drumul oamenilor săi şi spuse: „Mergeţi unde doriţi”, apoi intră curajos în piaţa din Cambridge. Îşi umplu bereta cu toate monedele pe care el şi fiii săi le aveau asupra lor şi le aruncară în aer, în timp ce strigară într-un glas: „Dumnezeu să o aibă în pază pe Mary, singura regină adevărată!”

Bărbaţii Dudley fură curând arestaţi şi conduşi înapoi în Londra în lanţuri, în timp ce oamenii îi fluierau dezaprobator şi îi ocărau, strigând: „Moarte trădătorilor!” Aruncau asupra lor cu baligă de cal luată de pe stradă, cu ouă stricate şi cu varză; unii îşi aduceau chiar şi oalele de noapte pentru a le azvârli conţinutul asupra detestaţilor bărbaţi Dudley, care mergeau drepţi şi mândri prin această ploaie de mizerie ca şi cum erau stropiţi cu aur şi argint.

În zilele în care Jane, din proprie iniţiativă, se târa jos din pat, se aşeza cu indiferenţă, palidă şi febrilă, pe tronul ei pe care nu şi-l dorea, împodobită cu gătelile ei nedorite, aşteptând tensionată sfârşitul, urmărind numărul slujitorilor ei diminuându-se considerabil. Iar Guildford, căruia îi aruncase cu dispreţ ducatul de Clarence, ca un os unui câine, stătea în camerele lui, cinând cu mare pompă, purtând coroniţa sa de duce pe capul lui auriu, în timp ce muzicanţii cântau,

probând costume date la croit şi umplând Turnul cu un cârâit îngrozitor când maestrul Cocozza exersa gamele pe clapele de fildeş ale clavecinului.

Apoi totul se termină. Dură nouă zile; oamenii aveau să vorbească mai apoi despre acest lucru cu înfiorare ca despre „minunea de nouă zile”. Îmi aduc atât de bine aminte ziua aceea tensionată, fierbinte, de 19 iulie, 1553, când Jane, în catifea portocaliu intens, brodată cu aur, stătea încordată pe tronul ei sub acoperământul purpuriu, care părea că plânge cu lacrimi aurii, în timp ce toate clopotele din Londra răsunară, şi o naţiune extatică, nebună de bucurie dansa pe străzi; oamenii îşi aruncau pălăriile sus în aer şi strigau: „Trăiască buna noastră regină Mary, să ne conducă mult de acum încolo!

Vinul curgea în voie, străinii se îmbrăţişau între ei şi nouă luni mai târziu se născură mulţi bebeluşi, iar fetele fură botezate Mary în onoarea femeii a cărei ascensiune o sărbătoriseră. Deodată, uşile cele mari, duble, sculptate se deschiseră larg, şi tata dădu buzna înăuntru, cu pintenii aurii zornăindu-i pe cizmele lui înalte, din piele, ţinând strâns în fiecare mână câte o chiflă mare, lipicioasă, având colţurile gurii şi barba roşcată acoperite cu o crustă groasă de scorţişoară şi zahăr ca bruma. La început puturăm înţelege ce spunea şi ne uitarăm fix la el, încercând să descifrăm cuvintele sale mormăite

printre înghiţituri de chiflă. Înfulecă repede una dintre chifle ca să-şi elibereze o mână şi înghiţi cu greu, ştergându-se la gură cu mâneca din catifea roşiatică. Străbătu camera cu paşi mari până la Jane, apoi, într-un gest dramatic, tata sfâşie acoperământul de deasupra capului lui Jane.

— Trebuie să renunţi la veşmintele tale regale, fiica mea, şi să te mulţumeşti cu o viaţă obişnuită, zise el cu un oftat abătut, înainte de a se întoarce, pentru consolare, la cealaltă chiflă.

— Mi le dau jos cu mult mai multă plăcere decât mi le-am pus, răspunse Jane. Dându-vă ascultare ţie şi mamei, am păcătuit cumplit. Cât se poate de bucuroasă renunţ la coroană.

Dar tata nu asculta. Înfulecă şi ultima bucată din chifla lui şi, scoţând din buzunar un rozariu, alergă afară, fluturându-l nebuneşte în aer ca să-l vadă toţi, ignorând întrebarea tânguioasă a lui Jane, rostită cu un sentiment de mare uşurare în timp ce se prăbuşi recunoscătoare pe pernele din catifea de pe tronul ei nedorit:

— Tată, pot să plec acum?

Dar era prea târziu, tata deja plecase, iar eu mă îndoiam că el auzise ce spusese Jane. Îl zării de la fereastră, fluturându-şi rozariul şi strigând:

— Dumnezeu să o binecuvânteze pe Mary, singura regină adevărată, să trăiască şi să stăpânească mult timp! Hei tu, de-acolo, bătrâno de lângă poartă! mai vreau încă două chifle din alea; mi se par cele mai bune din Londra!

Când Guildford intră agale şi i se spuse ce se întâmplase de curând, el ridică din umeri.

— Azi suntem, mâine nu mai suntem, oftă el. Acum, spuneţi-mi unde este maestrul Cocozza? Acum, că diavolul nu mă mai ispiteşte cu farmecul unei coroane de aur, e timpul pentru lecţia mea de muzică. Acum trebuie să muncesc şi mai mult. Din moment ce sunt fiul unui duce, întotdeauna a trebuit să muncesc foarte mult, să dovedesc ce pot, deoarece nimeni nu mă ia în serios, aşadar asta este cu adevărat o binecuvântare ascunsă. Gândeşte-te numai cât de greu ar fi dacă aş fi rege; atunci ei ar aplauda doar din politeţe şi pentru a mă flata. Aş putea orăcăi ca o broască sau aş putea urla ca o pisică în călduri, şi ei tot ar arunca trandafiri la picioarele mele şi mi-ar spune cât sunt de minunat. Dar eu nu vreau aşa ceva – vreau ca ei să fie cu adevărat sinceri! Vreau ca oamenii să îmi audă vocea şi să plângă! Pentru că este atât de frumoasă, adăugă el ca un gând întârziat, ca nu cumva să se fi înţeles ceva greşit.

În timp ce vocea lui Guildford se avânta cu înflăcărare peste note, intră Kate. Purta o nouă rochie de culoarea numită „cenuşă şi chihlimbar”, pe care şi-o învârti graţios ca să ne-o arate. O pălărie nostimă, micuţă, rotundă, cu pene, din catifea gri-închis mărginită cu trandafiri portocalii îi încununa revărsarea de bucle arămii, în vreme ce şiraguri lungi de perle negre atârnau şi zornăiau la gâtul ei până jos, în dreptul taliei, şi

opalele ei de foc favorite străluceau la gât, pe sâni şi pe degete. Avea în braţe cel mai adorabil căţeluş, un ghem roşiatic de puf cu ochii ca nişte nasturi negri şi o coadă răsucită în sus pe care şi-o flutura ca pe cea mai graţioasă pană. Kate îi legase până şi o fundă de satin portocaliu în jurul grumazului.

Jane stătea deja întinsă apatic pe pat, doar în cămaşa ei de corp, cu o compresă rece pe frunte, încercând să-şi calmeze durerea de cap şi să-şi scadă febra puternică, mocnită, care refuza cu încăpăţânare să o părăsească, dar îşi ridică suficient de mult capul cât să o dojenească pe Kate că este atât de fandosită.

— Chihlimbar şi cenuşă, într-adevăr! zise ea zeflemitor. De ce nu o numeşti, pur şi simplu, gri-închis şi portocaliu, având în vedere că, în mod evident, despre asta e vorba?

Dar Kate zâmbi doar, îşi lăsă jos căţeluşul şi merse să o ia pe Jane de mână.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Mă bucur că pot pune capăt acestei poveri regale, pentru că nu mi-am dorit-o niciodată, răspunse Jane. Sincer, acceptând-o am dovedit o mare lipsă de prudenţă. Dar ce a fost a fost, zise ea cu stoicism. Niciodată nu putem să mergem înapoi, doar înainte, iar eu trebuie să aştept şi să înfrunt orice pedeapsă este hotărâtă pentru mine.

— Verişoara Mary va înţelege că nimic din toate acestea nu s-au făcut la iniţiativa ta, încercai

să o liniştesc, spunându-i ceea ce credeam cu adevărat, deoarece noi niciodată nu avuseserăm parte de altceva decât de bunătate din partea verişoarei noastre regale. Trebuie să-i scrii şi să-i spui tot ce s-a întâmplat, că nu ţi-ai dorit niciodată asta şi că nu ai ştiut nimic dinainte, că ai fost forţată să accepţi coroana. Dă vina pe Northumberland şi sunt sigură că te va ierta.

— Bineînţeles că o va face! Nici nu merită să te mai gândeşti la asta! declară Kate, sărind în sus şi străbătând camera pentru a examina mormanele strălucitoare de podoabe, unele încă neterminate, altele aşteptând doar să fie împachetate cu săculeţi de levănţică în marile cufere pentru haine, aurite şi sculptate.

De cealaltă parte a camerei, eu şi Kate schimbarăm priviri. Fiecare ştia la ce se gândeşte cealaltă. Zâmbirăm, iar Kate fugi înapoi să o prindă pe Jane de mână, iar eu mă târâi jos din pat şi o luai de cealaltă.

— Pentru ultima dată! zise Kate, şi o traserăm pe Jane din pat, conducând-o să stea în centrul camerei.

Făcurăm pe servitoarele ei, îmbăindu-i trupul gol cu apă de trandafiri, înainte de a-i trage peste cap o rochie curată, din batist, cu marginile brodate cu aur. În vreme ce eu îngenuncheai să-i trag în picioare ciorapii albi, brodaţi cu aur, să-i leg jartierele din satin alb sub genunchi şi să o încalţ cu o pereche de pantofi noi, aurii, Kate îi

legă corsetul şi îl strânse în jurul şoldurilor ei înguste. Apoi veniră jupoanele, noi, albe şi încreţite. Şi apoi… veni rândul rochiei! Una din mătase de culoarea nucilor, cu arabescuri grandioase din aur, licărind în ape, ca să ademenească şi să farmece ochiul, peste un jupon bogat, presărat cu diamante, din straturi de aur suprapuse. Mânecile bogate, cu pliseuri albe şi aurii, erau brăzdate de material ţesut cu fir de aur şi împodobit cu cercuri de perle şi agrafe cu diamante şi aur, şi se terminau cu volănaşe din dantelă aurie la încheieturile mâinilor. Era rochia ei de încoronare.

Kate prinse cu un ac o broşă cu filigran din aur şi perle de corsetul jos, pătrat. Îi dădui lui Kate un colier cu mure din aur amestecate cu perle şi i-l prinse lui Jane la gât, apoi, căutând în cufărul cu bijuterii, Kate alese un colier lung, de aur, în forma literei V, încrustat cu diamante şi agate frumoase, de un verde intens, fiecare având sculptată o stea care se termina cu un ciucure mare din aur de Veneţia ce atârna aproape până la talia lui Jane. În jurul taliei, îi legai un brâu filigranat de aur şi perle, având aninat de capăt un ornament frumos din aur şi perle, dar pe care Jane îl desfăcu şi ceru să îi aduc cartea ei de rugăciuni, legată în catifea neagră, de pe masa de lângă patul ei, ca să o prindă acolo, ceea ce făcui imediat. Apoi Jane, cu obedienţă, îşi vârî braţele printr-o robă fără mâneci din brocart auriu

mărginit cu hermină pe care Kate o ţinu ridicată pentru ea.

Adusei un taburet pe care să stea Jane, apoi Kate, ale cărei degete agile fuseseră întotdeauna pricepute la coafuri, îi perie părul, care continua să-i cadă şi care încă îi atârna doar puţin peste umeri, şi i-l împleti cu panglici aurii şi şiraguri de perle, ridicându-i-l într-un coc mic, prins cu ace cu vârful din diamante, şi îi puse pe cap o diademă delicată din filigran de aur şi perle.

Când Jane fu gata, merserăm toate trei la oglinda mare, din argint, care fusese adusă ca să o înlocuiască pe cea spartă de Jane în prima ei zi în Turn. Stăturăm acolo, Jane cu însemnele de aur ale regalităţii, Kate în rochia ei elegantă de culoarea chihlimbarului şi a cenuşii şi purtându-şi pălăria cu pene, iar eu, în rochia mea din damasc verde intens cu trandafiri.

— Hai, o îndemnă Kate, încurajând-o pe Jane cu o mişcare a capului.

Jane ezită doar o clipă înainte de a păşi în faţa oglinzii şi a se prezenta:

— Cea deşteaptă!

Urmă Kate, cu un zâmbet vesel şi o mişcare încrezătoare, obraznică a şoldurilor.

— Cea frumoasă!

Apoi eu păşii în faţă:

— Micuţa creatură grotescă!

Ne ţinurăm strâns una de alta şi râserăm până când dădurăm în plâns. Dar Kate nu voia să ne

lase să cedăm în faţa tristeţii.

— Vino, Mary!

Se grăbi, mergând de jur-împrejurul lui Jane, să-i adune marginile rochiei, iar eu mă grăbii să o ajut. Jane, renunţând la solemnitatea ei obişnuită, pentru a fi încă o dată, din nou – pentru ultima dată! – o fetiţă jucându-se şi prefăcându-se că e regină, îşi ridică bărbia şi intră grandioasă, legănându-şi rochia, în camera de primiri şi îşi ocupă locul pe tron, după cum ştiam toate, pentru ultima dată.

Eu şi Kate îi aranjarăm cu graţie cutele robei în jurul picioarelor şi ne aşezarăm pe treapta de sus a podiumului, fiecare din noi ţinând-o pe Jane de mână, în timp ce aşteptam inevitabilul.

În vreme ce veselia continua afară, unde fiecare stradă din Londra găzduia o petrecere, şi bucuria se revărsa de la fiecare uşă şi de la fiecare fereastră, noi stăteam şi aşteptam. Guildford aruncă o privire pe furiş înăuntru, apoi dispăru. Noi schimbarăm priviri, dispreţuindu-l pentru că era un laş şi ne abandona. Dar îl judecarăm greşit. Puţin mai târziu, reapăru în costumul lui splendid, de aur, pentru încoronare, cu un servitor mergând în spatele lui, ducând un scaun poleit cu aur. Când Guildford îi făcu un semn cu capul, bărbatul îl puse pe podium lângă tronul lui Jane, şi Guildford se aşeză. Zâmbind, Kate îi dădu drumul mâinii lui Jane, şi i-o luă Guildford şi, de data aceasta, Jane nu îl respinse.

Astfel ne găsiră Sir John Bridges şi gărzile, stând aranjaţi ca pentru un portret. Cu delicateţe, îi informă pe Jane şi pe Guildford că trebuie să-şi elibereze apartamentele regale şi să meargă cu el numaidecât.

Ţinându-se de mână, Jane şi Guildford coborâră de pe podium, la fel de grandioşi precum un rege şi o regină pe punctul de a deschide balul de la curte cu primul dans, şi, când trecură pe lângă noi, eu şi Kate ne întinserăm să-i aranjăm şi să-i îndreptăm cutele de la trena ei din aur şi hermină. Când ajunseră în faţa gărzilor, Guildford se întoarse spre Jane, se aplecă şi o sărută delicat pe buze.

— Îmi cer scuze, spuse el, pentru că te-am lipsit de plăcerea şi consolarea corpului meu în aceste ultime zile.

— E în regulă, răspunse Jane, apoi adăugă – ca un gând întârziat, blând, ezitant –, te iert.

— Bineînţeles că mă ierţi. Guildford încuviinţă din cap, înţelegător şi zâmbi, ţinând-o încă de mână, masându-i dosul mâinii cu degetul mare. Sunt mult prea frumos ca cineva să rămână mult timp supărat pe mine.

Apoi gărzile îi conduseră afară. În ultimul moment, Jane îşi dădu jos de pe umeri roba regală.

— E un lucru copleşitor, greoi, şi nu voi avea nevoie de el acolo unde merg, explică ea în timp ce o împături cât de bine putu şi i-o aruncă lui

Kate. În dreptul uşii deschise, se opri, se întoarse şi ni se adresă:

— Vă rog, spuneţi-i doamnei Ellen să vină cu cărţile mele.

Apoi dispăru.

Din fericire, nu o carceră subterană fu destinaţia surorii noastre. Vorbind încet şi blajin, pentru a încerca să-i potolească temerile, şi făcându-le semn gărzilor să rămână în urmă în timp ce trecea prin Tower Green, Sir John o escortă la casa plăcută aparţinând la fel de plăcutului gentleman temnicer, Master Partridge şi soţia lui, care se învecina cu propria lui reşedinţă frumoasă, din lemn, şi avea o privelişte excelentă, astfel încât ea „putea sta la fereastră ore întregi şi putea vedea tot ce se întâmpla, pe oricine intra şi ieşea" din Turn. Putea chiar, dacă dorea, să se plimbe şi să se bucure de grădini şi de aerul proaspăt, sau să dea de mâncare corbilor din Turn.

— Sunt nişte animale lacome, cu o poftă neostoită, milady, spuse Sir John afectuos, când una dintre păsările mari, negre se lăsă în calea lui şi scoase un ţipăt grozav înainte de a zbura din nou. Veţi fi tratată bine, milady, o asigură el, şi nu trebuie să vă temeţi de niciunul dintre noi. Se opri, apoi adăugă, cu înţeles: Noi ştim că nu a fost voinţa dumneavoastră, şi, deşi unii v-ar considera o trădătoare, sunteţi nevinovată şi aveţi toate speranţele să primiţi iertarea reginei la momentul

potrivit; sigur va veni când lucrurile se mai liniştesc puţin.

Familia Partridge era un cuplu bine văzut, amândoi durdulii, amabili şi zâmbitori. Recomandându-se drept „Nate şi Nelly”, o întâmpinară pe Jane călduros ca şi cum ea ar fi fost mult iubita lor nepoată. Doamna Partridge pregătise chiar nişte tarte cu mere la cuptor pentru a o primi pe Jane şi îi spuse că era „hotărâtă să-i pună nişte carne pe bietele ei oase”. Doamna Ellen şi doamna Tylney erau deja acolo. Se dovedi că nu era nevoie ca noi să transmitem mesajul lui Jane; ei îi anticipaseră dorinţa şi deja despachetau preocupate veşmintele simple pe care le prefera Jane, punând pe rafturi cărţile ei mult iubite şi aranjându-i biroul în faţa ferestrei, ca să aibă cea mai bună lumină pentru scris. Nelly Partridge însăşi făcuse deja paturile cu perne pufoase de gâscă şi cu o plapumă în culori vii „ca să alunge orice supărare din cameră”.

Bietul Guildford nu fu atât de norocos; fu dus în Turnul Beauchamp, chiar dacă într-o celulă încăpătoare şi confortabilă pe care trebuia să o împartă cu fraţii săi, iar averea familiei Dudley le înlesnea multe plăceri deosebite care nu erau permise prizonierilor obişnuiţi. Lui Guildford i se permise chiar să-l ia cu el şi pe Puf şi toate hainele lui elegante, şi multe delicatese şi vinuri rafinate pentru masă. Aveau chiar şi mere cu care să hrănească porcii spinoşi din menajeria Turnului,

activitate pe care fraţii începuseră să o îndrăgească.

Noi nu mai aveam ce face la Turn, aşa că tocmirăm o barcă ce avea să ne ducă înapoi la Castelul Baynard. Kate mă sărută şi spuse: „Totul va fi bine”. Şi mă lăsă chiar să îi ţin căţeluşul, pe care îl chema Scorţişoară.

Dar nimic nu avea să fie bine deoarece la Castelul Baynard ne aşteptară veşti încă şi mai neplăcute. O servitoare ne întâmpină la uşă şi spuse că trebuie să mergem direct în biroul contelui. Contele de Pembroke, împreună cu restul Consiliului, aruncase o beretă de aur în aer şi se declarase total în favoarea lui Mary, şi nu dorea să accepte ca singurul lui fiu să „fie legat într-o căsătorie vătămătoare cu fiica şi cu sora trădătorilor”. Mariajul lui Kate – din fericire încă neconsumat – trebuia să fie anulat imediat. Lucrurile ei fuseseră deja împachetate şi trimise la Casa Suffolk, la fel şi toate animalele ei, iar ea trebuia să fie dată afară, să meargă la dracu’ sau unde voia ea; era o chestiune care nu-l interesa deloc pe fostul ei socru, altă dată afectuos şi binevoitor, care acum stătea acolo, holbându-se la ea ca şi cum ar fi fost o creatură leproasă, demnă de dispreţ, pe care nu mai suporta să o vadă.

Cu un ţipăt sfâşietor care îmi stârni lacrimi în ochi, Kate căzu în genunchi şi se agăţă de el, declarându-şi, printre hohote de plâns, dragostea pentru Berry şi implorându-l să o lase să rămână.

Urmărindu-şi soţul, care privea pe ascuns din spatele unei draperii de catifea, Kate îi întinse o mână stăruitoare, dar el nu avu curajul să-şi înfrunte tatăl şi, cu lacrimi în ochi şi murmurând cuvintele „îmi pare rău!”, se întoarse cu spatele.

— Kate – o trăsei eu de haine şi o rugai –, nu te umili şi nu te înjosi astfel în faţa acestui bărbat; nici el, nici fiul lui laş şi papă-lapte nu merită!

Dar Kate nu mă auzea, nici nu mă băga în seamă; iar lacrimile ei cădeau pe pantofii contelui de Pembroke ca picăturile de ploaie în timp ce se târa fără ruşine, uitându-şi toată mândria şi gândindu-se numai la dragoste.

De disperare, se întinse şi îl apucă pe Berry de braţ, forţându-l să stea cu ea în faţa tatălui său.

— Nu puteţi anula căsătoria noastră, zise ea cu îndrăzneală, minţindu-l în faţă. A fost consumată. Noi am încălcat hotărârea lui Northumberland şi s-ar putea să fiu însărcinată. Îşi puse mâna pe burtă. Cu siguranţă nu doriţi să riscaţi ca nepotul dumneavoastră să se nască bastard! Berry e fragil şi bolnăvicios, şi nu mai aveţi alt fiu, nicio altă fiică, prin urmare, dacă nu are un băiat, spiţa familiei dumneavoastră se va stinge!

Vai, Kate! Rămăsesem cu gura căscată şi clătinam din cap, stând acolo în picioare, uluită. Nu-mi venea să cred ce făcea. Ce spera să câştige cu această înşelătorie? Timp de care să tragă şi să fie şi mai mult rănită? O tortură lentă în locul unui

sfârşit rapid? Nu putea spera să aibă şansa să fie singură cu Berry şi să transforme minciuna în adevăr. Pembroke putea hotărî să aibă răbdare şi să aştepte să vadă dacă Kate va sângera, răstimp în care ar fi pus, cu siguranţă, ca cei doi să fie urmăriţi şi mai vigilent decât fuseseră înainte. Încetează, Kate, încetează! Voiam să o scutur şi să strig: Lupţi într-o bătălie sortită eşecului, pe care nu o poţi câştiga! Adună-ţi mândria şi părăseşte-i cu capul sus pe acest nenorocit jalnic şi pe băiatul lui mucos! Meriţi mai mult şi poţi găsi mai mult!

Contele de Pembroke făcu un pas în faţă şi privi direct în oceanul furtunos al ochilor gri-albăstrui ai lui Kate, încă strălucind de lacrimile izvorâte direct din inima ei.

În interesul ei, Kate dovedi că se poate preface mai bine decât o făcea tata vreodată. El o scrută intens, dar Kate stătea fermă pe poziţie, cu faţa de nepătruns, iar în final el nu-şi putu da seama dacă ea minţea sau nu. Reuşise să planteze sămânţa nesiguranţei… dacă merita câtuşi de puţin.

— E adevărat? se întoarse el spre Berry.

— Eu… eu… tânărul stătea cu capul plecat şi se bâlbâia, faţa lui roşie dovedind cât de bine i se potrivea porecla. Nu… nu ştiu! Te rog, tată, nu mă mai întreba; nu mai suport!

Apoi izbucni în lacrimi, îşi acoperi faţa cu mâinile şi ieşi alergând, plângând în hohote, de teamă sau de durere sufletească, ori din ambele

cauze, nu-mi dădeam seama exact.

— Foarte bine – încuviinţă Pembroke, vom vedea.

Chemă un servitor şi îi porunci să o ducă pe Kate la etaj, în fostul ei dormitor, acum golit complet de lucrurile care îi aparţineau, şi să pună pază la uşa ei ca să se asigure că nu făcea nicio încercare de a pleca şi nimeni nu intra fără permisiunea lui.

Atunci eu păşii în faţă, prinzând-o pe Kate de mână, hotărâtă să nu o las să plece.

— Unde merge Kate merg şi eu!

Pembroke râse zgomotos şi ridică din umeri.

— Ce-mi pasă mie? Tu nu ai nicio importanţă, eşti un lucru urât şi fără valoare, care nici nu mă ajută, nici nu mă încurcă.

Făcu nerăbdător un gest ca amândouă să plecăm din biroul lui şi să urcăm scările spre camera care avea să fie închisoarea noastră până când avea să ne elibereze el, oricând ar fi fost asta.

Trecură o oră sau două, poate chiar trei? Nu-mi dădeam seama. Ne-am fi putut uita la ceas, bineînţeles, dar nu ştiu de ce, nu ne trecu prin minte aşa ceva. Eu şi Kate stăteam întinse pe patul ei, cu căţeluşul între noi, privind în gol la tavan şi ţinându-ne de mână, aşteptând încordate nu ştiam nici noi ce. Intenţiona să o ţină aici până când sângerarea ei lunară ar fi dovedit minciuna? Sau avea ceva şi mai sinistru în minte?

În cele din urmă, uşa se deschise brusc şi intră Pembroke însoţit de cea mai bizară creatură pe care o văzusem vreodată. Mă ridicai, clipii şi mă frecai la ochi, dar nu visam. Stând la picioarele patului, holbându-se la noi cu ochii diabolici, cu pleoape aurite, era o baborniţă murdară, îmbrăcată în veşminte încă şi mai murdare, făcute din sute de bucăţi de material bogat, viu colorate şi lucioase, cusute la întâmplare şi peticite laolaltă pentru a forma un model pestriţ, în toate culorile curcubeului, zdrenţuit şi în zigzaguri.

Faţa ei era vopsită, ca a unei destrăbălate, în stacojiu intens, scoţându-i în evidenţă gura plină de cioturi de dinţi stricaţi. Îşi purta părul spălăcit, murdar, încărunţit, lăsat în jos pe spate, într-o grămadă încâlcită, ţipătoare, de cozi subţiri împletite cu panglici din mătase multicolore, cu ciucuri argintii şi aurii, şi chiar şi clopoţei mici. Cercuri de aur îi atârnau de urechi, şi o mulţime de brăţări de aur, zornăitoare îi împodobeau mâinile şi gleznele. Unghiile de la picioarele ei goale erau lungi şi galbene, cu vârfurile ascuţite ca nişte pumnale – ea le pilise, oare, ca să creeze acele vârfuri tăioase? Mă minunam că mersul desculţ pe pământ sau pe podelele de piatră nu i le tocise sau nu le rupsese. Chiar înainte ca Pembroke să o prezinte ca „vechea prietenă a lui Kate, madame Astarte”, eu ştiam cine era; o recunoscui din descrierea lui Kate. Dar cum de ştia el? Şi eu, şi Kate tresărirăm şi schimbarăm

priviri nedumerite. Pusese pe cineva să o urmărească pe Kate?

Dar nu era timp de stat pe gânduri. Dintre cutele murdare ale fustei sale multicolore, madame Astarte scoase o sticlă ce părea plină de fiere neagră. Cu o mişcare bruscă, o prinse pe Kate de cap, forţând-o să şi-l dea pe spate şi îi puse sticla la buze.

— Deschide gura sau îţi sparg dinţii ăia drăguţi ca perlele! ameninţă ea.

Cu un ţipăt, mă aruncai, de-a curmezişul patului, asupra acelei Circe netrebnice, zgâriind-o şi muşcând-o cu toată forţa.

— Fugi, Kate, fugi! strigai, dar Pembroke urlă un ordin către oamenii săi de afară, de lângă uşă, să o oprească, în timp ce mă trase pe mine de pe vrăjitoare şi mă aruncă cu dispreţ într-un colţ.

O auzii pe Kate strigându-mi numele, şi dădu să fugă spre mine, dar Pembroke o prinse, iar ea dădu din mâini şi din picioare în timp ce el o aduse înapoi pe pat şi o ţinu, strigând la madame Astarte să acţioneze repede.

Eu mă lovisem cu capul de perete şi, pentru o vreme, rămăsei acolo năucită şi în stare de şoc, privind ca printr-o pulbere de stele cum, cu unghiile ascuţite, vopsite în stacojiu, înfipte în bărbia lui Kate, dându-i stropi mici de sânge, madame Astarte o forţă pe sora mea să dea pe gât sticla nenorocită.

— Bea asta, drăguţă, chicoti ea, în timp ce

Kate se zvârcolea şi dădea din picioare, neajutorată. Îţi va goli pântecul dacă este ceva în el. Dacă nu, mi-e şi mai milă de tine când mă gândesc la crampele care te vor strânge ca într-o menghină şi te vor prinde ca într-un cleşte pe dinăuntru, până când îţi vei dori să mori.

Şi apoi totul se sfârşi. Ei plecară. Uşa fu închisă cu cheia pe dinafară, iar noi rămaserăm singure din nou. Kate fugi şi îngenunche lângă mine, prinzându-mă de obraji, implorându-mă să vorbesc cu ea. Oftai şi mă ridicai în capul oaselor, dreaptă, asigurând-o că sunt bine, tocmai când simţii o durere feroce în coloană, acolo unde spatele meu cocoşat se lovise de perete.

— Poţi să stai în picioare? întrebă Kate, ajutându-mă să mă ridic încet, dar apoi scoase un icnet puternic şi se încovoie de durere, ţinându-se cu mâna de stomac.

— Repede, oala de noapte, Mary! ţipă ea, în timp ce durerea o puse în genunchi.

Ce agonie îndură Kate a mea! Nu era însărcinată şi nu avea mare lucru de eliminat din intestine, dar, după ce elimină totul, crampele continuară, tăioase ca nişte cuţite, făcând-o să i se taie respiraţia şi să strige, şi tot ce puteam face era să o ţin, să o şterg pe faţă şi să fiu acolo pentru ea. Îi cântai şi îi spusei poveşti, în încercarea de a-i ridica moralul în faţa durerii care o ţinea strâns, ca o mână într-o mănuşă de fier strângând-o pe dinăuntru, hotărâtă să o stoarcă de

vlagă. Dădui să o dezbrac, ca să o fac să se simtă mai confortabil, dar mă plesni peste mâini, chiar dacă rochia frumoasă de culoarea chihlimbarului şi a cenuşii devenise grea, îmbibată cu transpiraţie, şifonată şi răsucită de mişcările agonizante şi de zvârcolirea picioarelor ei. Nu, zise ea, nu dorea ca ceva să ne întârzie plecarea, dorea să fie pregătită chiar în momentul în care puteam pleca.

Soarele apuse, iar stelele se arătau pe cer ca să scânteieze, apoi dispăreau. Cu prima rază de lumină a zorilor, Kate inspiră adânc, se ridică, ţipă şi se încovoie din nou. Mersei de cealaltă parte a patului şi încercai să o fac să stea din nou întinsă, dar Kate îmi împinse mâna la o parte. Încet, îşi îndreptă spatele şi, inspirând adânc încă o dată, încercă să se ridice în picioare. Nu reuşi şi căzu lângă pat, dar nu voia să se oprească; hotărâtă, se târî pe podea şi bătu la uşă.

Stătea acolo îngenuncheată, cocoşată şi tremurând, când apăru Pembroke. Ea nu-i spuse niciun cuvânt, dar îl privi fix în ochi, arzându-l cu ura ei. Tăcerea fu un răspuns suficient pentru el, şi se dădu la o parte, făcând semn cu mâna că eram libere să plecăm. Fugii s-o ajut pe Kate, care, ţinându-se de tocul uşii, se ridică în picioare. O lăsai să se aplece peste mine, să-i ofer cât sprijin puteam eu, rugându-mă ca trupul meu fragil, încovoiat să nu se curbeze sub greutatea ei. Eram înspăimântată că va cădea pe scări,

încurcată de fustele şi de jupoanele grele, umede, murdare, care îi atârnau pe lângă picioare. Vrui să mă întorc, să trec peste mândria mea şi să-l implor pe Pembroke să aibă bunăvoinţă şi să o ducă sus sau să cheme un servitor să o ajute, dar Kate şuieră la mine printre dinţii încleştaţi de durere:

— Să nu îndrăzneşti!

Ţinând strâns balustrada, îşi croi drum încet jos şi merse poticnindu-se spre uşa de la intrare, care dădea în stradă; mai bine aşa, decât să rişte să cadă pe piatra umedă, lucioasă a scărilor dinspre apă. O lăsai stând ghemuită pe treptele din faţă, cu răsuflarea întretăiată, scrâşnind din dinţi de durere, îmbrăţişându-şi genunchii şi balansându-se în faţă şi în spate, în timp ce eu alergai să caut o trăsură care să ne ducă la casa din Londra a părinţilor noştri. Vizitiul fu cumsecade şi, văzând suferinţa lui Kate, coborî şi o purtă în braţe, aşezând-o încet pe bangheta veche, uzată, care mirosea a urină şi a vin acrit. Dar Kate fu atât de recunoscătoare pentru bunătatea lui încât, atunci când ajunserăm la Casa Suffolk, iar el o duse înăuntru, unde Henny aştepta să o dădăcească, ea îşi trase verigheta de pe deget şi o puse în palma lui aspră, cu pielea îngroşată, cu un arzător „Mulţumesc!” Bineînţeles că ar fi fost de ajuns o monedă, dar un gest atât de extravagant era tipic pentru Kate.

— Momentul de aur al înfrângerii mele glorioase! spuse ea cu o veselie amară,

usturătoare, în timp ce mai aruncă o ultimă privire la inelul de aur, înainte de a cădea leşinată la picioarele noastre.

Curând după aceea primirăm un document care atesta faptul că mariajul lui Kate fusese, oficial, desfăcut. Acelaşi lucru avea în curând să mi se întâmple mie, şi mă trezii ocolită şi lăsată deoparte, pentru că nici măcar Lordul Wilton, marele erou de război care supravieţuise în bătălia de la Pinkie Cleugh, nu era suficient de curajos încât să se însoare cu fiica unui trădător. Logodna noastră, niciodată anunţată public, fu repede anulată, şi mulţi nici măcar nu aflară de ea până când nu se termină totul. Toţi dădeau din cap şi oftau, ba încă unii îşi luau libertatea de a mă mângâia pe umăr şi de a mă compătimi pentru şansa pierdută. Dar adevărul era că mie nu-mi păsa; nu se punea problema ca eu să mă tângui după o dragoste pierdută. Eu nu fusesem niciodată o fată care să-şi deschidă inima ca pe un fruct copt pentru orice tânăr galant, cu atât mai puţin pentru un fanfaron desfigurat în mod hidos, suficient de bătrân cât să-mi fie tată. Mai bine nu mă căsătoream deloc decât să am un bărbat care să mă mângâie pe cap ca pe un cocker Spaniei când i-aş fi adus papucii şi i-aş fi aranjat pernele la spate în timp ce stătea lângă foc, care ar fi devenit tot mai arţăgos şi mai plângăcios, povestindu-şi la nesfârşit campaniile lui de demult, până când aş fi vrut să ţip şi să iau una dintre săbiile lui de pe

perete şi să o înfig eu însămi în el.

— Deşi nu ne-am cunoscut niciodată, am scăpat definitiv unul de altul, spusei eu, şi toată lumea mă lăuda că afişez o faţă curajoasă ca să-mi maschez presupusa dezamăgire.

CAPITOLUL 7

Mama noastră nu accepta să fim pângărite de dizgraţia lui Jane.

— Când o vulpe e prinsă în capcană, câteodată îşi roade propriul picior ca să-şi salveze viaţa, zise ea cu sălbăticie în timp ce strigă la tata, plângându-se de plictiseală în dormitorul lui din cealaltă parte a holului, pentru a sta în pat. Prefă-te că te temi pentru viaţa ta, Hal, dacă nu ai înţelepciunea să o faci cu adevărat! Şi bucură-te de patul acela moale, confortabil, cât mai poţi, pentru că mâine poţi fi în Turn dacă nu o voi putea convinge pe regină să-ţi acorde clemenţă!

Adăugă acest lucru în timp ce o împinse pe Henny cu cotul la o parte şi smuci şnururile de la corsetul lui Kate cu răutate, ceea ce o făcu pe sora mea, care stătea acolo agăţată de stâlpul de la pat ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei, să tresară şi să ţipe, în timp ce eu, în noua mea rochie de catifea neagră-albăstrie, stăteam şi priveam în tăcere, jucându-mă, nervoasă cu crucifixul din safire şi diamante pe care mama însăşi mi-l legase la gât, iar Hetty îmi împletea părul cu şiraguri de

perle.

Dar, deşi eu stăteam mută şi calmă, în interiorul meu, inima îmi urla de furie. Totul era atât de nedrept! Mergeam la curte să pledăm pentru averea familiei noastre şi pentru viaţa tatălui nostru, dar, când o întrebai pe mama cum rămâne cu Jane, ea mă dojeni cu severitate şi mă avertiză să nu pomenesc numele surorii mele sau să mă refer la ea, nici măcar prin cea mai subtilă aluzie, în faţa verişoarei noastre, regina. Nu era corect! Jane trebuia sacrificată, când ea nu făcuse nimic altceva decât să se supună părinţilor noştri şi socrului ei. Ea nu-şi dorise niciodată coroana; fusese, în tot acest timp, pionul bărbaţilor ambiţioşi, lacomi, avizi după putere, care dăduseră bir cu fugiţii şi alergaseră la verişoara noastră de neam regesc, salvându-şi vieţile, iar acum Jane era prizonieră şi nu avea pe nimeni care să vorbească în numele ei. Nu era corect! Ea, dintre toţi, chiar mai mult şi decât mult iubitul nostru tată, era cea care merita clemenţă!

— Ciupeşte-ţi obrajii să le dai culoare! şuieră mama în urechea lui Kate, în timp ce o trase şi mai puternic de şnururile corsetului, încât mă temui că o va despica pe Kate în jumătate, apoi le strânse puternic cu un nod. Nu uitaţi să zâmbiţi, chiar şi cu sfială; trebuie să vă temperaţi strălucirea, ne sfătuia ea, deşi, uitându-mă la faţa palidă şi bolnăvicioasă a lui Kate, nu credeam că asta ar fi fost o problemă. Orice altceva riscă să pară

nepotrivit de îndrăzneţ având în vedere circumstanţele voastre actuale.

Sora mea şovăia şi părea pe punctul de a leşina în timp ce se ţinea agăţată chiar mai strâns de stâlpul poleit cu aur al patului. Totuşi, zâmbi încet şi cu supunere:

— Da, mamă.

Biata mea Kate, toată puterea de luptă şi entuziasmul păreau să-i fi fost stoarse din ea de acea scârboasă poţiune neagră; era atât de tăcută acum, atât de apatică şi de palidă; atât de copleşită de propria ei supărare, încât mă temeam că şi ea uitase de Jane.

Dar mamei nu-i păsa cât de slăbită sau ameţită era Kate, că detesta să meargă la curte şi să apară în faţa privirilor scrutătoare ale tuturor ca o femeie divorţată şi căzută în dizgraţie, şi chiar, din întâmplare, să-şi vadă fostul soţ şi fostul socru încălzindu-se cu bunăvoinţa reginei, în timp ce noi îngenuncheam în faţa ei ca nişte oameni care se pocăiesc, cu crucifixe la gât şi rozariul strâns în mână.

— Prea palidă! Eşti mai albă decât un cearşaf, fata mea; asta nu va da bine niciodată!

Mama oftă şi plecă nervoasă să-şi aducă cutia cu machiaj, oprindu-se să strige din nou la tata, care acum se smiorcăia nemulţumit cerând migdale date prin zahăr, în timp ce Kate, acum înveşmântată în brocart cu flori de aur de culoarea sângelui uscat, se aşează pe marginea

patului şi o lăsă pe Henny să-i prindă un crucifix cu diamante la gât şi să-i perie părul frumos, împodobindu-l cu piepteni din diamante şi flori din perle, dar în rest lăsându-i-l despletit ca al unei virgine – felul mamei de a anunţa faptul că sora mea era din nou disponibilă şi încă o pradă bună, şi, cel mai important, nepătată.

— Nu uita cine eşti! îi spuse mama cu fervoare, în timp ce o prinse cu putere pe Kate de bărbie şi începu să-i picteze buzele şi obrajii.

— Regina Mary are treizeci şi şapte de ani. Pântecul i-a fost nenorocirea vieţii ei, cauzându-i o durere mare în fiecare lună de când a început să sângereze – „strangularea pântecului 1 o numesc doctorii –, şi, chiar dacă ea şi-ar învinge timiditatea de fată bătrână şi s-ar căsători, până când naşte un băiat, tu eşti moştenitoarea tronului! Nu o suportă pe Elizabeth! Deci nu mai fi supărată şi ţine-ţi capul sus, iar eu îţi promit, va veni o zi, când acel băiat slab, sclifosit te va implora să-l accepţi înapoi, iar tu îl vei putea privi cu un dispreţ nimicitor şi îi vei spune: Nu! Vei avea parte de cineva mai bun, dragostea mea, cu mult mai bun decât fiul firav al contelui de Pembroke! Caracterul băiatului este la fel de slab cum îi sunt genunchii, şi acelaşi lucru este, probabil, adevărat şi despre mădularul lui! Te-ai căsătorit cu un bleg, dar ai încredere în mine, Kate, fii bucuroasă că ai scăpat de el! Eu ştiu – şi eu m-am căsătorit cu un bleg, acel pămpălău care

stă întins pe hol, zbierând ca un măgar după migdale date prin zahăr când însăşi viaţa lui e în joc, dar eu am făcut ca lucrurile să meargă pentru mine. Primeşte lecţia asta cu braţele deschise, Kate, deşi Dumnezeu şi Legea ne învaţă că soţul stăpâneşte şi este datoria soţiei să se supună fiecărei dorinţe şi fiecărui capriciu al lui, eu, mama ta, îţi spun că tu, în calitate de soţie, trebuie întotdeauna să găseşti o cale de a domina; vei fi pierdută şi nefericită dacă nu o faci! Acum zâmbeşte! îi porunci ea şi îi ţinu în sus oglinda cu mâner în formă de sirenă.

— Uită-te la tine! O asemenea frumuseţe nu ar trebui niciodată să ştie nici măcar ce înseamnă tristeţea! Frumuseţea ta este averea ta, iubire; poţi face bărbaţii să-şi verse sângele pentru tine şi să te implore, şi tu să-i foloseşti după cum vrei, fără să ridici vreodată măcar un singur deget, chiar dacă ei cred că tu eşti jucăria lor drăguţă; învaţă din această nefericită întâmplare, fiica mea, şi foloseşte-ţi puterea bine, cât timp poţi; frumuseţea nu durează pentru totdeauna, şi într-o zi te vei trezi şi vei descoperi că fără frumuseţea ta, nu eşti nimic!

— Da, mamă, încuviinţă Kate din cap, privind drept în faţă, cu ochii goi, fără să vadă ceva, şi eram sigură că nu auzise niciun cuvânt. Din fericire, mama, deja dichisindu-se în oglindă în rochia ei ţipătoare, din catifea de culoarea somonului, împodobită cu mărgele de aur şi

diamante şi mărginită cu blană de vulpe roşie, nu era atentă; era preocupată să-şi pună o şuviţă rebelă din părul ei roşu, ca al Tudorilor, în plasa aurie, fluturându-şi penele portocalii, roz şi albe de pe pălăria ei din catifea şi întinzându-şi mai multă culoare roşie pe obraji; prin urmare răspunsul docil al lui Kate fu suficient de mulţumitor pentru ea.

Nu ştiu cum am reuşit să facem acel lucru. Nu ştiu cum am găsit puterea să intrăm în sala de audienţe, într-o defilare de penitenţi în haine elegante în loc de pânză de sac şi cenuşă, înconjuraţi de ochi aspri, care ne priveau necruţători din toate părţile, şi să îngenunchem umile în faţa verişoarei noastre de viţă regală. Kate şovăi şi aproape că leşină când trecu pe lângă contele de Pembroke, care privea direct în faţă şi prin ea ca prin sticlă, şi pe lângă Berry, cel cu ochii umezi, a cărui burtă moale ca aluatul îl făcea să arate ca o afină în vesta lui din catifea albastră, dar cel puţin el avu decenţa să roşească şi să plece capul de ruşine. Însă eu o ţineam pe Kate strâns de mână, lăsând-o să simtă înţepăturile unghiilor mele, dorind ca forţa mea să-i pătrundă în trup şi să rămână în picioare. Îmi strânse şi ea mâna şi îmi zâmbi recunoscătoare, iar noi ne continuarăm drumul încet, chinuitor, urmând-o pe mama până la tronul poleit cu aur de pe podiumul acoperit cu covoare stacojii, unde verişoara noastră de neam regesc stătea

îmbrăcată într-o rochie mov, maiestuoasă, sub baldachinul cu ciucuri de aur, privindu-ne chiorâş cu ochii ei miopi.

Totul trecu ca prin ceaţă, iar când discutarăm mai târziu, nici Kate, nici eu nu ne puteam aminti nimic clar, cu excepţia câtorva fragmente ascuţite ca nişte cioburi de sticlă culese din mâlul noroios al unui râu. Îmi aduc aminte cum am îngenuncheat la câţiva paşi în spatele mamei şi m-am uitat captivată la cizmele ei spaniole, din piele, cu pinteni de aur, după ce ea îngenunchease cu efort, cu mişcări zornăitoare care sunau a protest, făcându-i pe cei care stăteau cel mai aproape să râdă pe înfundate, în faţa verişoarei noastre. Kate îşi aminti degetele de la mâinile mamei, roz, groase precum cârnaţii, răsucind şi trăgând de numeroasele lanţuri din diamante şi de şiragurile de perle care îi înconjurau gâtul gros, viguros, mângâind explicit cea mai proeminentă bijuterie dintre toate – un crucifix cu diamante, mare cât palma unui bărbat, în timp ce în cealaltă mână ţinea rozariul de coral roz din jurul taliei sale. Ea jură că ne dăduserăm seama de căile greşite pe care o apucaserăm şi îmbrăţişaserăm credinţa adevărată; stărui pentru viaţa tatălui nostru, pretinzând că Northumberland îi administrase în secret o otravă cu efect lent, ca să-i influenţeze comportamentul şi să-l facă să se teamă pentru viaţa lui; obligându-l să se supună voinţei lui în speranţa de a obţine antidotul şi de a trăi. Şi

bietul nostru tată se stingea, spuse mama, era acum un om bolnav, suferind şi dezorientat, nesigur de viaţa lui, vegheat de prezenţa liniştitoare a unui preot aflat la căpătâiul său, ajutându-l cu rugăciunile pe care le rostea cu fervoare în fiecare moment când era treaz, implorându-l pe Dumnezeu să-l izbăvească şi ca Maiestatea Sa regina Mary să găsească în inima ei milă faţă de ruda ei de neam masculin, loială şi iubitoare, care, deşi nu şovăise niciodată în dragostea lui pentru ea, fusese dus pe căi greşite, în modul cel mai cumplit, de sluga diavolului, Northumberland.

— Soţul meu, după cum Maiestatea Voastră bine ştie, spuse mama pe un ton de scuză, este un bărbat slab şi fără minte, şi, vai! a căzut în puterea trimisului Satanei – hainul Northumberland. Am încercat, prin convingerile blajine ale unei soţii, să-l descurajez, dar, vai! – oftă ea –, este datoria unei soţii să se supună soţului ei şi să se lase ghidată de el, nu să-l povăţuiască sau să încerce să-i uzurpe puterea.

Îmi înăbuşii râsul şi fui nevoită să mă prefac repede că strănut, când ea se întoarse şi mă privi aspru, cu furie.

Îmi aduc aminte de mama noastră mândră, asudând şi roşie la faţă, târându-se cu efort pe genunchii ei graşi în sus pe scările podiumului să sărute tivul rochiei din catifea mov a verişoarei Mary şi apoi primindu-i îmbrăţişarea şi sărutul pe

fiecare obraz. Apoi eu şi Kate ajunserăm acolo, în braţele verişoarei noastre, simţindu-i mânecile ei fine din catifea cuprinzându-ne ca o pereche de aripi mov, şi mângâierea fierbinte, dar rece a buzelor ei care ne atinseră obrajii şi mirosul copleşitor al parfumului ei de mosc amestecându-se cu transpiraţia ei în acea zi fierbinte de iulie.

— Suntem o familie, declară noua regină cu mărinimie, şi totul este iertat!

Deşi totul, aveam să descopăr mai târziu, nu o includea pe Jane; ea fusese uitată, în mod convenabil, ca praful pe care o servitoare leneşă îl măturase sub un covor mare, turcesc.

Privii lung faţa palidă, cu pişcături şi cu riduri a verişoarei noastre, pe jumătate orbită de curcubeul de bijuterii aprinse de soare care-i mărgineau gluga din catifea mov încununându-i părul decolorat şi îl rugai pe Dumnezeu ca ea să-mi poată citi gândurile în timp ce eu îi luai mâinile şi, în tăcere, am implorat-o să fie bună şi îndurătoare cu Jane.

Dar verişoara Mary doar îmi zâmbi şi se aplecă să mă mângâie pe obraz, în timp ce şopti:

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine acum că sunt regină, micuţa mea verişoară; îmi eşti încă la fel de dragă ca întotdeauna.

Kate urmă în braţele ei, iar verişoara Mary se aplecă deasupra ei şi îi mângâie faţa – atât de palidă, draga mea Kate! –, şi îşi exprimă compasiunea pentru de pierderea soţului; luând

rozariul de perle ce atârna la talia lui Kate şi înfăşurându-i-l încurajator în jurul degetelor lipsite de culoare, promise că Dumnezeu îi va oferi un balsam pentru rănile ei dacă îi va cere asta.

— Roagă-te, verişoară Kate, roagă-te, şi, în dragostea lui, Dumnezeu vei găsi o consolare mai mare decât în braţele băiatului lui Pembroke.

Kate dădu absentă din cap şi răspunse încet cu un năucit „Da, Maiestate”. Părea pe punctul de a cădea într-un leşin, iar eu mă mişcai repede să o ajut să coboare de pe podium, în timp ce ne retraserăm cu spatele, făcând de trei ori reverenţe, după cum cerea eticheta regală.

Verişoara Mary mai spuse şi alte lucruri, dar nici Kate, nici eu nu ne puteam aminti. Ni se părea că priveam totul parcă de sub apă şi curentul care murmura ne asurzea urechile; totul părea atât de străin şi de îndepărtat ca şi cum i se întâmpla altcuiva, şi scena se juca într-o limbă străină pe care niciuna din noi nu o putea înţelege. Şi apoi totul se termină, şi ajunserăm din noi acasă, înapoi la Suffolk, iar mama chemă din nou croitorese, ca să ne îmbrace pe Kate şi pe mine pentru curte, unde trebuia să mergem şi să trăim, pentru a o sluji pe graţioasa noastră regină ca doamne de onoare; mama îl admonesta, în acelaşi timp, sever, cu degetul pe tatăl nostru, care se strecurase tiptil înăuntru în papucii lui din catifea, ţinând cutia de dulciuri în mână şi avându-l pe valetul lui drept remorcă aducând o tavă aurită

gemând sub greutatea fructelor, a dulciurilor din aluat franţuzesc umplute cu frişcă şi a prăjiturilor cu marţipan, frumos ornate. Se aşează palid şi tremurând lângă foc, într-un halat din brocart în nuanţa scorţişoarei combinate cu alb, cu modele răsucite, înclinându-se în faţa mamei; ea insista că va trebui, atunci când va fi întrebat, să spună că nu îşi aduce aminte, că fusese bolnav şi se temuse – cu o frică teribilă – pentru viaţa lui, şi că va trebui să dea toată vina pe Northumberland, susţinând că el îi dăduse o otravă care îl făcuse să-l urmeze docil ca un câine oriunde mergea ducele, chiar până la nebunia de a comite înaltă trădare.

— Da, dragă.

Tata încuviinţă distras, în timp ce mesteca o bucată de marţipan.

— Dar Jane? întrebai eu.

— Taci din gură, Mary! şuieră mama în timp ce se întoarse şi-mi dădu o palmă aşa de puternică încât, stând la picioarele patului lui Kate, căzui pe spate, cu picioarele pur şi simplu zburându-mi peste cap, într-o tumbă care ar fi fost comică dacă nu ar fi fost totul atât de tragic.

Văzând feţele noastre triste, cu urmele şiroaielor de lacrimi, tata veni şi se aşeză între noi. Ne dădu fiecăreia câte un baton cu zahăr şi ne cuprinse pe amândouă cu braţele.

— Hai, hai – ne bătu el pe umeri –, nu este aşa de rău; gândiţi-vă la toate produsele de patiserie minunate şi la dulciurile pe care le veţi mânca la

curte! Torturi umplute cu fructe de pădure însiropate cu vin şi acoperite cu frişcă din abundenţă, tarte cu pere acoperite cu miere în cruste aurii din fulgi, prăjituri din marţipan cu glazură aurită – mmmm… aur comestibil! –, portocale amare şi tarte cu lămâie îndulcite cu glazuri sclipitoare din cristale de zahăr, smochine şi caise confiate condimentate, cireşe confiate luminoase şi fine ca rubinele, bijuterii roşii care încântă simţurile, bomboane de zahăr, migdale ascunse în interiorul unor cochilii de zahăr colorat, plăcinte din carne tocată, prăjituri aurii îmbibate în sirop de scorţişoară, şi rafinamentul dulciurilor – gândiţi-vă, numai, la rafinamentul lor, dragile mele!

În timp ce mama îşi dădea ochii peste cap, el cugeta căzut în extaz la aceste minunate opere de artă comestibile, modelate din zahăr ars şi marţipan, în figurine minunate, miraculoase şi magnifice, artă şi arhitectură de cofetărie, create special pentru masa reginei de către cofetari care meritau să stea alături cu cei mai strălucitţi arhitecţi din lume.

— N-am înţeles niciodată! De ce lumea îşi aduce aminte de cei mai mari arhitecţi, dar cei mai buni patiseri sunt uitaţi? Unde sunt monumentele lor comemorative? Vă spun eu – topite ca zahărul în ploaie! Ah, cât e de nerecunoscătoare omenirea! Mă face să vreau să plâng! strigă el, întinzând mâna spre cutia lui cu

bomboane şi azvârlindu-şi în gură încă o mână de migdale date prin zahăr.

Eu şi Kate stăteam acolo, holbându-ne la batoanele de zahăr care deveniseră lipicioase de la căldura mâinilor noastre. Pur şi simplu nu era corect! Noi urma să fim doamne de onoare, să trăim în lux, la curte, cu dansuri, ospăţuri şi haine frumoase, şi cu o plată generoasă pentru fiecare din noi, de 80 de lire pe an, în timp ce sora noastră se stingea în închisoare, cu umbra toporului atârnând asupra ei. Aşa cum Nero cântase în timp ce Roma ardea, mama ne îmbrăca umerii cu satin portocaliu pal ca să vadă căreia din noi i se potriveşte cel mai bine şi se gândea dacă şnurul de aur sau franjurile din mătase purpurie erau cele mai bune pentru tivuri, iar tata se revolta împotriva faptului că patiserii din secolele trecute fuseseră daţi uitării pe nedrept. Nu părea să mai fi rămas vreo urmă de dreptate în lume!

CAPITOLUL 8

Ca să liniştească temerile şi să menţină – sau să câştige – preţuirea nobililor ei, regina Mary decretă că ar trebui să-şi păstreze prăzile şi jafurile din biserici şi că, în timp ce religia va fi, cu timpul, reinstaurată, proprietăţile şi bunurile vor rămâne acolo unde erau, în mâini lor. Dar alte lucruri care îi făcură pe bărbaţi să se agite

neliniştiţi în scaunele lor din jurul mesei de Consiliu – regina Mary părea să aibă încredere în Señor Renard, ambasadorul spaniol, mai mult decât avea în oricare englez. Se lăsa pe mâna lui la fiecare mişcare pe care o făcea. Şi, deşi era adevărat că aceşti bărbaţi, dintre care cei mai mulţi o trădaseră şi o sacrificaseră apoi pe sora mea ca să se salveze, nu meritau o prea mare încredere, erau cu toţii englezi, născuţi şi crescuţi în Anglia, care şi-ar fi pus propria lor naţiune mică şi mândră înaintea intereselor oricărei ţări străine şi ar fi luptat pentru ea până la moarte.

Totul îmi părea aşa o înşelătorie! Familia mea şi mulţi dintre bărbaţii care acum stăteau la masa Consiliului reginei fuseseră, cu doar câteva săptămâni în urmă, protestanţi, adepţii înfocaţi ai religiei reformate, şi, totuşi, acum noi toţi ne împodobeam cu rozarii şi crucifixe, ascultam litaniile în limba latină ale preoţilor, şi ne minunam de momentul miraculos când pâinea şi vinul deveneau trupul şi sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, şi niciodată nu lipseam de la vreo liturghie.

— Suntem cu toţii trădători şi ipocriţi, îi spusei într-o zi lui Kate, când ne îmbrăcam în camera pe care o împărţeam la palatul Greenwich, punând pe noi livreaua din catifea roşcată şi neagră pe care o purtam în timp ce o slujeam zi de zi pe regină, punându-ne deoparte podoabele pentru seri, zile sfinte, duminici, festivităţi speciale, banchete,

baluri şi sărbători.

Kate încuviinţă cu vehemenţă, adăugând, deşi încet ca nu cumva pereţii să aibă urechi, că ea însăşi credea că prinţesa Elizabeth avea dreptate şi că nu exista decât un singur Iisus Hristos, iar toate celelalte nu erau nimic altceva decât certuri şi dezbateri pe seama unor fleacuri.

Când terminam de prins partea din spate a rochiei sale, Kate se întoarse şi, cu toată seriozitatea, îmi spuse:

— Eu cred în Domnul Iisus Hristos şi încerc să respect şi să trăiesc după învăţăturile Lui, citesc Biblia, urmez cele Zece Porunci, şi îmi spun rugăciunile; de ce nu sunt astea suficiente, Mary? De ce trebuie să fim catolici sau protestanţi? De ce trebuie să fie ruinate şi sacrificate vieţile oamenilor pentru oricare din aceste credinţe?

— Numai Dumnezeu ştie, oftai în timp ce îmi puneam piciorul pe cufărul de lângă pat şi mă prindeam de stâlpul baldachinului astfel încât Kate să îmi poată întoarce favoarea şi să-mi lege şi mie rochia. Pentru că eu cu siguranţă nu ştiu!

Între timp, în casa maestrului Partridge, Jane aştepta, în căldura toridă şi furtunile de vară. Să aştepte – asta era într-adevăr tot ceea ce putea face. Deja îi scrisese reginei şi îşi justificase faptele cât de bine putuse.

Îşi petrecea zi după zi stând încordată lângă fereastră, urmărind discret poarta, să vadă cine

intra şi cine ieşea, privind cu precauţie spre Tower Green, uitându-se îndelung la Turnul Beauchamp, unde erau ţinuţi Guildford şi fraţii lui, şi la capelă. În tot acest timp febra ardea lent şi constant în interiorul ei, făcând căldura lunii august şi mai greu de suportat. Din fericire, nu crescu alarmant de mult; niciodată într-atât încât să o facă să-şi piardă minţile, să cadă în braţele delirului sau să ceară altceva în afară de comprese ca să se răcorească, dar nici nu o părăsi vreodată.

De la fereastra ei, Jane văzu cum verişoara noastră de neam regesc intră călare pe porţile Turnului într-o procesiune triumfală, în mijlocul crainicilor, al trâmbiţelor şi al nobilimii splendid îmbrăcate, călare pe un cal buiestraş alb, acoperit cu catifea albă brodată cu aur aproape până jos la copitele calului, verişoara Mary însăşi purtând veşminte festive mov, splendide, brodate cu o explozie orbitoare de aur şi o coroană cu pietre preţioase ce îi proiecta curcubeie peste părul decolorat şi peste faţa lăsată.

Înainte de a ne grăbi să-i ridicăm trena, eu şi Kate îi făcurăm cu mâna şi îi trimiserăm un sărut rapid lui Jane, doar ca să ştie că nu o uitaserăm.

Iar Jane era acolo, la fereastra ei, ca să urmărească în tăcere solemnă şi dezaprobatoare liturghia catolică pe care regina Mary o poruncise în memoria regretatului rege Eduard. Deşi, din corectitudine faţă de verişoara noastră, trebuie să spun că acest lucru era mai mult pentru ea decât

pentru el, pentru că ea deja îi făcuse lui Eduard serviciul funerar sobru, după credinţa protestantă, la Westminster Abbey, aşa cum şi-ar fi dorit el. Eu şi Kate, precum şi mama noastră, mergeam, acoperite cu văl şi îmbrăcate în negru, fiecare dintre noi având pe piept un crucifix mare, din argint, şi în mâini un rozariu din onix negru, în spatele noii regine, în mijlocul preoţilor în robe brodate din brocart, cu mitre şi cădelniţe care se clătinau şi ne înghiţeau în norii albaştri, parfumaţi de tămâie, făcându-ne să tuşim şi să ne simţim ameţite.

Jane îl văzu de la fereastra ei şi pe Northumberland îmbrăţişând credinţa catolică, într-o mişcare tactică disperată pentru a-şi păstra viaţa. Ori de câte ori îl vedea venind, escortat de o gardă, pentru a asculta liturghia în capela Turnului, Jane bătea cu pumnul în sticlă şi îl acuza cu vocea ridicată că este „un ipocrit”, „un escroc diavolesc”, „un bărbat fals şi josnic”, „un papă-lapte slab de înger” şi „sluga diavolului”. Ea îl acuza că „a dat frumosul templu al lui Dumnezeu pentru cocioaba împuţită şi murdară a Satanei” şi striga „Cine-L neagă înaintea oamenilor, nu-L va cunoaşte în împărăţia Tatălui Său!” Dar, chiar dacă o auzea, Northumberland nu dădea niciun semn, plecându-şi sârguincios capul pe cartea de rugăciuni, în timp ce un rozariu din perle i se legăna la mână. Uneori, era urmat de fiii săi – Ambrose, John şi Robert –, un trio pocăit de capete

negre, plecate, dar, ciudat, Guildford nu era niciodată acolo. Mai târziu am auzit că atunci când a fost forţat să se convertească, pentru a se salva, Guildford – vanitosul, filfizonul, frivolul Guildford – a răspuns că, din moment ce soţia lui preţuia atât de mult credinţa reformată, el nu credea că „ar trebui lepădată atât de uşor ca şi cum ai schimba un costum de haine cu altul”.

În ziua de 23 august, Jane era acolo, la fereastra ei, să asiste la scena tulburătoare de rămas-bun dintre Northumberland şi fiii lui, afară, lângă capela unde tocmai ascultase liturghia pentru ultima dată. Cu stoicism, îşi luă de la fiecare băiat un rămas-bun plin de afecţiune, până când ajunse la Guildford. În acel moment, lui Northumberland îi dispăru faimosul său calm. Îşi strânse băiatul de aur la piept de mai multe ori, plânse şi îl sărută, înainte ca Sir John Bridges să îi despartă delicat şi să-l conducă pe Northumberland să moară pe eşafod, unde acesta renunţă încă o dată la religia reformată şi o imploră pe regină să aibă milă de copiii lui, şi să ţină minte că ei doar şi-au ascultat tatăl, după cum erau crescuţi să facă toţi copiii buni şi ascultători.

Dar existau motive să prindem curaj; în noaptea de dinaintea încoronării ei, când eu îngenuncheasem să-i dau jos verişoarei Mary pantofii din catifea trandafirie, brodaţi cu aur, în timp ce Kate îi peria şi îi împletea părul lung şi lins, ca să o pregătească de culcare, sperând să

reuşească să-i transforme şuviţele decolorate, şterse, în bucle în ziua triumfului ei, verişoara Mary le ceru celorlalte însoţitoare să plece.

Ne pofti să ne aşezăm lângă ea şi, cuprinzându-ne afectuos cu braţele, ne mărturisi că nu putea suporta să aibă un văl de tristeţe aruncat peste ziua următoare, îşi dorea să fie o zi fericită pentru toată lumea, aşa că puteam să ne alungăm temerile, pentru că Jane nu avea niciun motiv să se teamă de ea.

— O fată nevinovată nu ar trebui să sufere pentru fărădelegile şi lăcomia altora, iar conştiinţa şi inima mea nu îmi vor permite să condamn pe nedrept. Ştiu că poate părea o pedeapsă nedreaptă, dar sora voastră este mai în siguranţă unde se află în acest moment. Este găzduită în confort şi este tratată cu o mare bunătate. De îndată ce eu mă voi căsători şi voi naşte un fiu, atunci, când nimeni nu va putea îndrăzni să emită vreo pretenţie în numele surorii voastre, să încerce să pretindă pentru ea o coroană pe care ştiu că nu şi-o doreşte, atunci va fi prudent – pentru ea şi pentru mine – să o eliberez. Deocamdată, o protejez ţinând la distanţă orice bărbat care ar vrea să facă din ea un pion; când îi voi reda libertatea lui Jane, vreau ca ea să fie cu adevărat liberă, să ştie că nimeni nu îi va mai putea face vreodată aşa ceva. Este o femeie tânără, nu o armă, iar tinereţea şi frumuseţea sunt trecătoare, eu ştiu asta, şi vreau ca ea să se poată

bucura de ele înainte ca acestea să dispară pe nesimţite.

Jane era acolo, după cum ştiam că va fi, urmărind de la fereastra ei, în acea dimineaţă înăbuşitoare de septembrie, lunga, splendida procesiune de încoronare adunată în curte, condusă de regina Mary, aşezată, în plină splendoare, într-o lectică de aur, îmbrăcată în catifea de culoarea safirelor, cu margini din hermină şi broderii de aur şi purtând o coroană strălucitoare din bijuterii sub formă de flori.

Pentru ocazia aceea, făcui două jupoane din mătase roşie împodobite cu dantelă de aur, pentru ca eu şi Kate să le purtăm sub noile noastre rochii purpurii, din hermină. Pe fiecare brodai trei fluturi de aur, lucrând o iniţială ascunsă în aripile fiecăruia dintre ei – J, K, M. Când ieşirăm din apartamentele regale, pentru a ne ocupa locurile în procesiune, ne duserăm cu îndrăzneală în faţa casei maestrului Partridge, astfel încât să ne poată vedea Jane. Ne ridicarăm fustele, ca să ne arătăm jupoanele cu cei trei fluturi de aur, şi trei degete îndreptate spre Jane, apoi spre noi înşine, în semn că nu am uitat-o, că noi, cele trei surori, eram încă împreună şi nimic nu ne putea despărţi.

— Cea deşteaptă, făcu Jane semn cu buzele.

Apoi fu rândul lui Kate:

— Cea frumoasă.

Apoi eu:

— Micuţa creatură grotescă.

Jane ne urmări cum ne urcăm într-o caleaşcă aurită la care fusese adăugată o treaptă discretă, acoperită cu un covor roşu aprins, ca să pot sta la o înălţime egală cu Kate. Cu inimi pline de bucurie şi încântare îi făcurăm cu mâna, vesele, înapoi lui Jane, în timp ce sunau trâmbiţele şi procesiunea lungă, şerpuitoare ieşi pe porţile Turnului pentru a înainta încet prin oraş până la Westminster Abbey. Îi făcurăm bezele peste umăr lui Jane, sperând să-i transmitem că în curând, foarte curând, totul va fi bine, aveam cuvântul reginei în această privinţă, iar ea va fi liberă, să trăiască în linişte cu cărţile ei mult iubite şi cu Guildford şi, poate – după cum speram eu şi Kate –, să înveţe să se bucure de tinereţe şi de iubire. Noi încă mai credeam că dragostea era posibilă între Jane şi Guildford, dacă Jane ar fi încetat să se lupte cu dorinţa de parcă ar fi fost un demon trimis să o ispitească şi să o chinuie.

Dar noi nu ştiam atunci că Señor Renard îl afişa pe prinţul Philip, mirele spaniol, îmbrăcat în haine de aur, orbitoare, ca să stârnească dorinţele reginei Mary, ţinându-l la vedere pe bărbatul de al cărui portret se îndrăgostise verişoara noastră de neam regesc, ca pe un morcov înaintea nasului unui măgar, încercând să o oblige s-o condamne pe Jane, procedând astfel încât Mary să trebuiască să aleagă între viaţa lui Jane şi dragostea după care tânjise întotdeauna. Dar, în acele zile, verişoara noastră se agăţa încă puternic de ideea

de clemenţă, frângându-şi mâinile şi tânguindu-se:

— Nu pot fi atât de crudă încât să o trimit la moarte pe ruda mea nefericită. În zadar încercă ea să-l asigure pe ambasadorul Renard că „toate măsurile de precauţie necesare vor fi luate înainte de a o lăsa pe Lady Jane în libertate”. Dar el nu fu împăcat de aceste garanţii, iar visul lui Mary de căsătorie cu prinţul ei spaniol cu barbă aurie părea să se îndepărteze tot mai mult până când începu să înţeleagă că Jane stătea între ea şi dorinţa ei incredibilă, cea mai aprigă pe care o cunoscuse vreodată.

Jane era încă prizonieră în acea zi furtunoasă de octombrie, când a împlinit şaisprezece ani. Ne era teamă că va crede că am uitat-o, aşa încât am vrut să facem ceva special ca să-şi dea seama că, deşi trupurile noastre erau separate, surorile ei iubitoare şi devotate erau mereu acolo cu ea, sufleteşte. Prin doamna Ellen, îi trimiserăm un tort de prune apetisant şi o rochie nouă, frumoasă, dar, după standardele de la curte, simplă, cu o croială dintre cele mai modeste, exact cum prefera Jane. Era făcută din catifea în nuanţa cea mai delicată de albastru, având un corset cu decolteu pătrat, tivit cu pietre de lună luminoase. Doamna Ellen ignoră protestele lui Jane şi o înveşmântă cu ea, îi perie şi îi împodobi buclele atinse parcă de buze roşii cu o cunună delicată din perle. Având complicitatea domnului şi a doamnei Partridge, şi a lui Sir John Bridges, aranjarăm ca Jane să fie

încurajată să meargă după cină în grădina împrejmuită de ziduri şi să se bucure de briza râului.

Cât de mult ne desfătarăm eu şi Kate imaginându-ne scena care urmă! Kate invocă o durere de cap şi ceru să fie scutită de îndatoririle ei în acea noapte, iar mie mi se permise să stau cu ea, şi ne întinserăm una lângă alta pe patul nostru, imaginându-ni-l pe Guildford Dudley, îmbrăcat din cap până în picioare în alb strălucitor, cum se strecura prin spatele lui Jane şi îi punea uşor mâna peste gură ca să nu ţipe. Cu propriul său trup, o rezema de partea laterală a casei maestrului Partridge, lăsând-o să simtă dorinţa lui, şi acolo, în umbra sălciei plângătoare, protejaţi de tufişurile de liliac, avea să îi ridice fustele şi să facă dragoste cu ea. Chiar şi atunci când începu să cadă ploaia şi fulgerul să lumineze pe cerul întunecat, eu şi Kate ni-i imaginam şi mai strânşi în braţe, simţind pe deplin căldura fierbinte a pasiunii lor în frigul ploii de toamnă.

Dar Jane a ştiut întotdeauna cum să strice un vis frumos. A doua zi, doamna Ellen ne spuse că, după ce îşi consumaseră pasiunea şi Jane îl împinsese pe Guildford într-o baltă cu noroi, ea se năpustise în bucătăria familiei Partridge, udă până la piele, gâfâind şi cu hainele murdare, şi căutase frenetic suc de lămâie şi oţet. Făcuse o mare mizerie, pe care nu zăbovise să o cureţe, încercând să le toarne pe amândouă într-o sticlă

de vin, apoi o luase la goană în sus pe scări până în dormitorul ei, îşi smulsese hainele ude de pe ea şi se aruncase goală pe pat. Îşi desfăcuse picioarele larg şi, cu o brutalitate alimentată de furie, asemănătoare unui viol, băgă gâtul lung şi subţire al sticlei în vagin, împingându-şi şoldurile în sus, în timp ce îşi turna conţinutul acru şi înţepător în interiorul ei.

Când doamna Ellen încercă să intervină, temându-se că Jane s-ar putea răni, Jane mârâi ca un câine turbat şi îi dădu peste mâini, strigând: „Lasă-mă în pace!” Doamna Ellen se retrase discret şi se aşeză pe un taburet în colţ. Mai târziu, când Jane stătea ghemuită pe o parte şi plângea, pentru că amestecul o înţepa şi o ardea înăuntru, având dureri şi din cauza forţei cu care îşi vârâse sticla înăuntru, refuzase toate încercările doamnei Ellen de a o mângâia şi îi poruncise să iasă.

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace! plângea ea cu hohote, în timp ce doamna Ellen se retrase încet.

Când auzii mai târziu despre asta, oftai şi clătinai din cap, simţind cum înţepăturile sărate ale lacrimilor îmi străpung ochii. Se dezlănţuia o bătălie între îngeri şi demoni în interiorul surorii mele, o luptă atât de înfierbântată, confuză, strânsă şi umbrită de fum, cu trupuri zvârcolindu-se în conflict, încât uneori era imposibil să distingă binele de rău, prietenul de duşman, sau

cine va triumfa în final. Îmi iubeam sora, dar eram deznădăjduită la gândul că nu o voi putea înţelege vreodată. De ce trebuia să lupte împotriva ei înseşi şi să respingă pe oricine o iubea şi o mângâia? De ce adora rolul de victimă şi îşi pregătea viaţa pentru sacrificiu? De ce respingea plăcerea şi alegea mereu durerea?

Îmi pot pune aceste întrebări, dar niciodată nu voi putea răspunde, şi mă întreb uneori dacă Jane a putut vreodată. Poate că adevărurile erau prea adânc îngropate pentru a fi vreodată descoperite. Unele lucruri nu sunt menite pentru lumina clară a zilei şi preferă să rămână în întuneric; e mai bine ca unele lucruri să rămână ascunse indiferent cât de mult ne roade curiozitatea.

CAPITOLUL 9

Într-o dimineaţă foarte friguroasă de noiembrie, eu şi Kate stăteam înghesuite una lângă alta în blănurile noastre, în mijlocul unei mulţimi covârşitoare, pe o stradă aglomerată din Londra, pentru a-i privi pe Jane şi pe Guildford cum merg spre primăria din Londra unde urmau să fie judecaţi. Noi încercam să nu ne temem. Toată lumea spunea că este doar o formalitate. Trebuiau respectate prevederile legii şi, având în vedere că, teoretic, Jane comisese trădare, deşi categoric împotriva voinţei ei şi sub constrângere, ea trebuia să fie condamnată, dar toată lumea ştia

că regina intenţiona să-şi impună prerogativele regale şi să emită o graţiere.

Deşi oamenii stăteau şi se uitau gură-cască, nefăcând nimic care să spulbere liniştea acelei dimineţi foarte reci, câţiva halebardieri în uniforme strălucitoare ca sângele împroşcat pe zăpadă înconjurară prizonierii, fiecare dintre ei ţinând cu capul strălucitor al toporului său nou, lustruit, scos în afară ca să arate că acuzatul nu fusese condamnat încă. Noi încercarăm să surprindem privirea lui Jane, dar ea îşi ţinea capul plecat peste cartea de rugăciuni legată în catifea neagră pe care o ţinea deschisă în faţa ei, buzele ei mişcându-se în tăcere peste cuvintele care speram că îi vor da suficientă alinare astfel încât să o ajute să treacă prin calvarul ce urma să vină. Era îmbrăcată în întregime în catifea neagră, fără podoabe, cu o glugă la fel de simplă şi un voal de mătase neagră fluturându-i în spate. Doamna Ellen şi doamna Tylney, de asemenea îmbrăcate în negru auster, o urmau la câţiva paşi în spate. Doamna Ellen ţinea pe braţ o mantie de catifea neagră căptuşită, cu guler de blană, iar când o văzu pe Jane tremurând, o desfăcu şi porni înainte.

Mergând alături de Jane, Guildford – o apariţie în catifea neagră, împodobită cu perle, cu crestături prin care se vedea satinul alb, cu un buchet vesel de garoafe, violete şi micsandrele sale preferate, galbene, făcut din mătase şi prins

festiv la pălăria sa, ca să înseninеze ziua sumbră de iarnă – se dădu un pas înapoi şi o luă de la ea. Merse în spatele lui Jane şi, cât se poate de tandru, i-o aranjă pe umerii subţiri care tremurau. Dar Jane nici măcar nu îşi ridică ochii, cu atât mai puţin să privească înapoi, iar eu, sincer, mă îndoiesc că a rostit măcar un cuvânt de mulţumire. Guildford, cu o expresie tristă, lăsă mâinile să-i cadă de pe umerii ei, unde zăboviseră, şi reveni să meargă în pas cu ea.

Eu şi Kate rămaserăm împreună şi aşteptarăm fără să ne dezlipim privirea nici măcar o dată de pe uşile primăriei. Nu cred că trecu nici măcar o jumătate de oră înainte de a se deschide din nou uşile, iar procesiunea reapăru pentru a face drumul de întoarcere spre Turn. Deşi ştiam la ce să ne aşteptăm, imaginea fu totuşi ca o palmă dură care ne lăsă ameţite. De data aceasta, capetele topoarelor erau întoarse cu tăişul spre Jane şi Guildford, iar mulţimile tăcute se retrăgeau cu răsuflări întretăiate, de milă şi groază, unii chiar îndrăznind să le şoptească încet „Dumnezeu să vă salveze!” celor condamnaţi. Kate mă prinse strâns de mână.

— E doar de dragul formalităţilor, e doar de dragul formalităţilor, repeta ea încontinuu, de parcă, prin simplă repetiţie putea să se convingă pe ea însăşi şi pe mine.

De ce să nu fie adevărat? La urma urmei, nu aveam niciun motiv să ne îndoim de verişoara

noastră. Deşi, într-adevăr, m-aş fi simţit mult mai bine dacă, în momentele pe care le petrecuserăm cu ea, Jane ar fi răspuns cu o vorbă dulce şi recunoştinţă sinceră în loc de obrăznicie şi ostilitate. De fiecare dată când priveam în urmă şi îmi aminteam de comportamentul lui Jane la Beaulieu, atunci, de Crăciun, simţeam că mi-e rău până în adâncul sufletului. O puteam auzi încă pe Jane luând-o la rost pe doamna de onoare a lui Mary pentru că se închina la azimă, făcând glume că brutarul ar fi Hristos, şi râgâind zgomotos în timp ce verişoara Mary ne încânta cu poveşti din vieţile sfinţilor.

În adâncul meu, o parte din mine se temea că Jane într-adevăr o transformase pe această rudă a noastră într-un duşman secret, deşi verişoara Mary nega acest lucru şi încerca să-l ascundă sub straturi nenumărate de politeţe. Dacă se ajungea la o alegere între o fată posacă care le întorcea spatele preoţilor şi trăgea vânturi când i se spunea cum pioasa şi vrednica fecioară Sfânta Lucia îşi scosese ochii, când logodnicul ei păgân îi admirase, şi strigase: „Poftim, ia-i! Acum lasă-mă cu Dumnezeu!”, şi un prinţ spaniol, îmbrăcat în aur, frumos, robust şi cucernic, ştiam cu toţii pe cine ar alege verişoara noastră. Văzusem cum privirea ei îi devora portretul; la fel se uita tata la farfuriile cu marţipan şi la Guildford Dudley, şi mama la Adrian Stokes era vorba de aceeaşi intensitate avidă, subtilă şi arzând mocnit,

aşteptând să vină timpul său, când putea să izbucnească într-o flacără pasională.

Verişoara noastră era norocoasă, cum numai o regină poate fi, pentru că îşi putea justifica întotdeauna alegerea susţinând că Jane era un angajament, o viaţă care trebuia sacrificată pentru binele mai mare, iar căsătoria ei cu Filip era o îndeplinire a datoriei, nu un act de pasiune, pentru a asigura succesiunea. Dar nimeni nu s-ar fi lăsat înşelat. Cu toţii ar fi văzut doar o fată bătrână, nebună după poftele trupeşti, tânjind să-şi ridice jupoanele pentru un flăcău cu păr de aur, cu unsprezece ani mai mic decât ea, şi toţi ar fi râs, ar fi bârfit, ar fi şuşotit şi şi-ar fi bătut joc, dar niciunul dintre ei nu s-ar fi grăbit să fie eroul lui Jane; nobililor de la curte le păsa doar de ei înşişi, şi aşa-zişii prieteni ai lui Jane, toţi erudiţii studioşi aflaţi departe, în siguranţă, în Elveţia, ţara prietenă protestanţilor, şi în Ţările de Jos, nu erau cavaleri în armură strălucitoare, gata să vină călare şi să o salveze pe doamna cea cinstită. Iar Jane era, la urma urmei, mai valoroasă pentru ei ca martiră, o martiră tânără şi frumoasă.

Dar Jane părea indiferentă faţă de tot şi nu se arăta preocupată; nici măcar cea mai mică pâlpâire de emoţie nu îi trecu pe chipul palid. Nici măcar o dată nu îşi ridică privirea din cartea rugăciuni, iar Guildford, mergând alături de ea, privea în gol drept înainte, mişcându-se ca şi cum ar fi fost într-o transă. Apoi, dintr-odată, păru ca

izbit, de parcă ar fi primit o lovitură venită din întuneric, se clătină şi se opri o clipă, apoi rămase în urmă, mergând la câţiva paşi în spatele lui Jane, plecându-şi pentru a încerca să ascundă lacrimile care acum îi şiroiau pe faţă. Îmi aduc aminte că perlele în formă de lacrimă care împodobeau frumoasa lui pălărie de catifea neagră se lăsaseră în jos, şi părea că până şi pălăria lui plângea pentru preafrumosul, condamnatul Guildford Dudley, iar pana albă din vârful ei se mişca precum un pumn agitat, care protesta faţă de lipsa de corectitudine a întregii situaţii.

O doamnă într-o pelerină din blană de iepure, care stătea lângă noi, clătină din cap şi oftă la vederea celor copleşiţi de durere care treceau muţi şi năuciţi pe lângă noi:

— Cum pot fi ei atât de aspri faţă de nişte oameni atât de frumoşi?

Însăşi Guildford ar fi putut rosti aceste cuvinte atunci când a fost citit verdictul.

Atât sora mea, cât şi soţul ei nedorit fuseseră condamnaţi „să fie arşi sau decapitaţi, după plăcerea reginei”.

Kate îngenunche, în ciuda zăpezii care îi uda fustele şi îi îngheţa genunchii, şi mă îmbrăţişă atât de strâns încât avui impresia că stoarce toată suflarea din mine. Rămaserăm împreună, îmbrăţişate, două fetiţe triste, de paisprezece şi de nouă ani, îmbrăcate în blană de iepure, dar reci ca gheaţa în interior, şi plânserăm, simţind lacrimile

fierbinţi prefăcându-se în gheaţă pe obrajii noştri crăpaţi de vânt.

În zilele şi săptămânile care urmară, Jane nu se putu odihni; cu focul febrei arzându-i în interior, chinuită de zilele lungi, care treceau lent, şi de atât de multe nopţi nedormite, ea se plimba agitată, înainte şi înapoi, de la un perete la celălalt, recitând în mod constant, ca şi cum ar fi vrut să-şi insufle curaj: „Fii statornică, fii statornică: nu te teme de nicio durere, Hristos te-a răscumpărat, iar Cerul este câştigul tău”. Începuse să se teamă că Dumnezeu o testa prin această întemniţare şi era îngrozită că avea să eşueze. Nu mai putea găsi uitarea şi consolarea în cărţile ei mult iubite; era prea consumată de grija sorţii pe care urma să o aibă.

În timp ce noi dansam şi petreceam în cele douăsprezece zile de Crăciun şi de Anul Nou, Jane stătea lângă foc şi privea în gol la butucul ceremonial din mâna domnului Partridge, întrebându-se dacă soarta ei în noul an, 1554, era „să fie arsă sau decapitată, după plăcerea reginei”.

Când ieşea în aerul îngheţat al iernii, Jane refuza cu încăpăţânare să se uite în sus la culoarul din Turnul Beauchamp, unde îi era permis lui Guildford să facă mişcare în fiecare zi. El stătea acolo şi urmărea traficul de pe râu, fără îndoială amintindu-şi de zilele în care alunecase el însuşi

grandios, de-a lungul Tamisei, stând confortabil în pernele de catifea ale bărcii familiei sale. Stătea şi se uita la Podul Londrei, unde capetele trădătorilor erau trase în ţepuşe de metal şi ciugulite de corbii răpitori până rămânea doar osul, sidefat, după care craniile goale erau aruncate în râu ca să facă loc. Fără îndoială că se întreba dacă al lui şi al lui Jane li se vor alătura în curând. Câteodată se uita în jos la Jane, privind-o stăruitor, ca şi cum îşi dorea ca ea să se uite în sus şi să-i facă cu mâna. Dar ea nu făcu asta niciodată.

Întotdeauna mi-am dorit ca ea să fi făcut gestul acela. Un zâmbet, un semn cu mâna ar fi însemnat atât de mult. Deşi erau ţinuţi în locuri separate, ei erau împreună, ca prizonieri condamnaţi la moarte, dar totuşi erau singuri pentru că aşa dorea Jane.

Anul Nou aduse dezastrul în loc de pacea pe care ştiam că şi-o dorea regina Mary. Ţara era la fel de zbuciumată, temătoare şi agitată ca mintea febrilă şi chinuită de teamă a lui Jane. Oamenilor le era frică de venirea lui Philip, de faptul că va aduce Inchiziţia spaniolă cu el ca dar de nuntă şi că noi ne vom pierde cu toţii sub mantia roşie a Spaniei. Regina era atât de nebună după prinţul visurilor ei, ameţită ca o fată mare, încât toată ziua cânta, fredona şi că stătea ore în şir uitându-se cu afecţiune la portretul lui. De multe ori,

declara: „Îl voi iubi cu desăvârşire şi niciodată nu-i voi da motiv să fie gelos!”, fără a afla vreodată cu cât de multă cruzime îşi băteau alţii joc de ea pentru aceste cuvinte, râzând pe la spatele ei, şi cum atât de multe hohote zgomotoase se transformau rapid în tuse când trecea ea pe acolo. Ideea că regina noastră, ajunsă fată bătrână, ar putea vreodată să-i dea unui bărbat atât de frumos cum era prinţul Philip, cu unsprezece ani mai tânăr decât ea, motiv pentru a fi gelos, era cu totul absurdă. Pentru prinţul Philip, aceasta era o căsătorie de stat, dar, în inima ei, verişoara noastră o transformase într-una făcută din pasiune mocnită. Iar când auzi zvonuri – deoarece acei oameni batjocoritori şi cruzi se asiguraseră că ele vor ajunge la urechile ei – despre amantele sale exotice şi atrăgătoare şi despre bastarzi de origine umilă, ea se îmbolnăvi de atâta plâns, şi numai asigurările ambasadorului spaniol că acestea nu erau decât bârfe false şi maliţioase îi putură usca lacrimile din ochi şi o făcură să zâmbească din nou.

Señor Renard insista să o convingă că Jane trebuia să moară. De asemenea, el îi alimenta teama şi suspiciunea lui Mary faţă de sora ei vitregă, Elizabeth.

— De Elizabeth trebuie să vă temeţi foarte mult, o avertiză el, pentru că ea are puterea de a fermeca; ea a moştenit darul vrăjitoriei de la mama ei, Anne Boleyn.

Ştia foarte bine că doar menţionarea numelui lui Anne Boleyn era suficientă pentru a reaprinde toate suferinţele cele mai adânc înrădăcinate în sufletul verişoarei noastre, amintindu-i că ea fusese prinţesa iubită şi adorată până când femeia pe care ea întotdeauna o numise „marea târfă” a venit şi le-a înlăturat pe Mary şi pe venerabila ei mamă, pioasa şi devotata Caterina de Aragon, din graţiile nestatornice ale lui Henric al VIII-lea.

Problemele mocneau, şi se puteau simţi în aer. Astfel, nu fu o surpriză faptul că în comitatul Kent, un bărbat rafinat, cu barbă castanie, pe nume Thomas Wyatt cel Tânăr, fiul poetului care rivalizase cândva cu Henric al VIII-lea pentru dragostea lui Anne Boleyn, începea să ridice o armată, provocându-i şi pe alţii să i se alăture. Intenţiona ca ei să intre, mărşăluind, în Londra, sperând, prin acest spectacol de putere şi forţă, să o descurajeze pe regina Mary să se căsătorească cu prinţul Philip.

Wyatt avea mereu să insiste, după aceea, că singurul său ţel fusese acela de a-i demonstra Maiestăţii Sale că poporul ei o iubea, dar se temea de ameninţarea dominaţiei străine care venea la pachet cu căsătoria. Dar unii şopteau că era mai mult decât atât – un plan secret de a o înlătura pe Mary de pe tron şi de a o înlocui cu prinţesa Elizabeth sau cu Jane.

Atunci nenorocirea veni să ne bată încă o dată la uşă. Mama era la Londra cu regina, delectându-

se şi chefuind sub oblăduirea ei, etalându-şi noile bijuterii şi catifele de prost gust, jucând jocuri de noroc şi amuzându-se, ieşind călare la vânătoarea regală sau singură cu Master Stokes la un galop sprinten şi energic, de fiecare dată când avea ocazia, astfel încât nu reuşi să fie cât se poate de vigilentă în privinţa tatii. Dacă vreodată un bărbat a avut nevoie de o soţie prevăzătoare şi atentă, acela era tata. Lăsat de capul lui la ţară, cu caii şi câinii lui de vânătoare, în apropierea cărţilor de reţete pline cu dulciuri pe care îl bătea mereu la cap pe bucătar să le facă, era într-o stare cât se poate de vulnerabilă când veni chemarea charismaticului Wyatt. Tata căzu sub vraja primejdioasă a acestui bărbat şi, într-un mod nesăbuit, ba nu, idiot, fu de acord să i se alăture, cu condiţia ca, în cazul în care regina Mary nu revenea la judecata cea dreaptă, Jane va fi readusă la tron ca regină a Angliei.

Dar oamenii o iubeau pe regina Mary mai mult decât îl urau pe spaniolul Philip. Ea ţinu un discurs nemaipomenit la primăria Londrei, care îi făcu pe londonezi să se îndrăgostească din nou de ea. Iar atunci când veni Wyatt, oamenii închiseră porţile şi se ascunseră de el. El fu, în cele din urmă – deşi după câteva momente tensionate, când ne tremurăm că totul va fi pierdut – învins categoric şi dus în lanţuri în Turn.

După ce se sfârşi totul, cadavre în putrefacţie atârnau în spânzurători la fiecare colţ de stradă şi

se clătinau în copaci, iar Podul Londrei avea mai multe capete înşirate pe el decât îşi putea aminti cineva că văzuse vreodată. Londra era un loc jalnic, pestilenţial, de unde ne doream să fugim, dar nu ne puteam părăsi sora. Uneori părea că nişte cadavre urâte, cu privirea răutăcioasă se ridicaseră din morminte ca să pună stăpânire pe oraş şi să bage spaima în cei vii. Ori de câte ori ieşeam în oraş, călătorind între palatele regale unde se stabilea curtea şi Casa Suffolk, unde mama noastră conducea în mod grandios banchete îmbelşugate şi mese de joc, eu şi Kate ţineam strâns la nas bile cu pomadă umplute cu portocale şi cuişoare, fără prea mare efect; pur şi simplu nu se putea scăpa de duhoarea morţii.

Tata nici măcar nu ajunse la Londra. La cinci kilometri de Conventry, oamenii lui îl părăsiră. El fugi singur, cuprins de o panică pripită, lamentându-se că mama nu era acolo să gândească în locul lui. Se îndreptă spre Astley Park, una dintre moşiile sale din Suffolk. Acolo, vânat el însuşi ca o pradă, urmărit de haite de câini care lătrau, intră în panică, şi, când alergă prin Parcul Mare, prin noroiul lipicios în care i se scufundau cizmele şi prin perdele dense de ploaie care cădeau fără oprire, îşi scoase toate hainele de pe el şi, fugind în zigzag, le azvârli în depărtare. Se aruncă el însuşi la pământ şi se rostogoli în noroi, acoperindu-se complet, „ca friptura în sos picant”, avea să spună el mai

târziu, sperând să-şi şteargă mirosul şi să deruteze câinii. Apoi alergă, strângând mult iubita lui cutie cu bomboane la inima care-i bătea puternic, oprindu-se doar pentru a încerca să-şi lipească cu noroi nişte frunze căzute în jurul şalelor de dragul decenţei. Deoarece hăituitorii lui îl ajungeau din urmă, el căută o ascunzătoare şi încercă să-şi înghesuie corpul mare, moale ca aluatul, în interiorul unui copac găunos, în care rămase blocat fără speranţă şi cât se poate de incomod şi de indecent. „Îmi păruse o idee atât de bună la momentul respectiv", avea să spună el după aceea, când încercă să-şi justifice comportamentul ciudat. În timp ce câinii urlau, ţinuţi în lesă de stăpânul lor, iar soldaţii stăteau prin preajmă, râzând, fură chemaţi pădurari cu fierăstraie şi topoare să-l scoată cu grijă pe tatăl nostru înfrigurat şi nenorocit din îmbrăţişarea copacului. Ieşi, palid ca o fantomă, un bărbat distrus şi învins, care îşi dădea seama că fusese un prost pentru că încercase să facă o înţelegere cu diavolul, precum omul lacom din povestea aceea de demult, pe care meditatorul lui obişnuia să i-o spună, despre un tânăr care îşi vânduse sufletul pentru un sac de aur, doar ca să descopere, atunci când îl deschisese, că înăuntru nu erau decât castane. Tata avea soarta pecetluită. Corpul lui acoperit de noroi ca de o glazură fu din nou îmbrăcat cu hainele pe care le aruncase şi el fu dus în lanţuri înapoi la Londra.

Jane, care auzise confuzia şi panica din oraş, zarva şi haosul îndepărtate create de rebeliunea lui Wyatt, dar nu ştiuse cauza lor, deoarece nici maestrul Partridge, nici Sir John Bridges nu avură inima să-i spună, stătu la fereastra ei şi urmări sosirea tristă a tatălui nostru. Se întoarse spre maestrul Partridge şi ceru să afle motivul pentru arestarea lui. La răspunsul onest al acestuia, ea căzu în genunchi, cuprinzându-se cu braţele şi plângând în tăcere, cu toată speranţa spulberată, ştiind că verişoara noastră regală nu va mai îndrăzni acum să o lase să trăiască. Mary nu-şi mai putea permite să fie milostivă. Singura libertate pe care Jane avea s-o aibă vreodată va veni atunci când barda călăului îi va elibera sufletul.

Chiar în aceeaşi zi, verişoara noastră, regina, semnă mandatele de execuţie pentru Jane, Guildford şi tatăl meu. După aceea, se ascunse singură, plângând, în capela ei privată, cu o miniatură a lui Jane într-o mână şi una a prinţului Philip în cealaltă. Ieşi câteva ore mai târziu, cu faţa şi ochii umflaţi, cu un plan de a-l trimite pe propriul ei capelan, amabilul doctor Feckenham, să încerce să o convertească pe Jane. Ce pană frumoasă ar fi pus ea pe pălăria catolicismului – să o convertească pe una dintre cele mai înflăcărate şi fanatice adversare de-ale lor! Şi, cum Mary avea să se căsătorească în curând şi, cu voia lui Dumnezeu, urma să fie mamă, iar Jane să nu mai

fie o eretică, ci o bună catolică, nu ar mai fi fost în curând nicio primejdie să o elibereze şi să o lase să ducă o viaţă de izolare liniştită. Dr. Feckenham fu bine ales; el nu era un preot acru la faţă, sumbru şi pedant, ci un bărbat zâmbitor şi jovial, însăşi întruchiparea bunătăţii, şi, pentru că fusese întemniţat pentru credinţa lui în timpul domniei regelui Eduard, putea fi înduioşat şi putea înţelege bine situaţia grea în care se afla Jane.

Dar lui Jane îi stătea în obicei să întoarcă spatele şi să umble cu nasul pe sus ca reacţie la bunătatea verişoarei Mary.

— Sunt gata să primesc moartea cu răbdare şi în orice mod va dori regina, îl informă ea cu răceală pe dr. Feckenham.

Cu toate acestea, erudita din ea nu putu rezista provocării, o ultimă ocazie de a-şi etala inteligenţa ei mult lăudată, şi să dezbată cu el diferite subiecte teologice în privinţa cărora credinţele lor se separau. În ritmul ciocanelor mânuite de muncitorii care construiau eşafodul pe pajiştea din curtea Turnului, ei dezbătură numărul şi natura sacramentelor şi miracolul Liturghiei, momentul mistic când pâinea şi vinul deveneau trupul şi sângele lui Iisus Hristos. Dar Jane nu se lăsa înduplecată, nici măcar pentru a-şi salva viaţa; pentru ea, sufletul ei era mai important, şi mai degrabă murea pentru ceea ce ea considera că este adevărul decât să trăiască într-o minciună.

— Ei bine, milady, văd că niciodată nu vom fi

de acord, concluzionă Feckenham foarte trist.

— Numai dacă Dumnezeu pătrunde în inima ta, răspunse Jane cu jale, pentru că în persoana lui Feckenham văzuse că nu toţi preoţii catolici erau diavolii pe care şi-i imagina ea.

În faţa ei era un bărbat cumsecade, o figură părintească, a cărui credinţă era la fel de sinceră, devotată şi puternică precum a ei, şi, chiar dacă el nu reuşise să o influenţeze şi să o schimbe, nu avea s-o abandoneze ci, ca un prieten, dacă ea permitea acest lucru, avea să îi stea alături până la capăt. Şi pentru această mare bunătate, cu lacrimi în ochi, Jane îi mulţumi.

Când Feckenham îşi luă rămas-bun de la ea, lăsând-o să se pregătească pentru a înfrunta moartea a doua zi, ea îşi puse mâna pe mâneca lui şi vorbi, cu regret, despre Guildford.

— El este nevinovat şi n-a făcut decât să asculte de tatăl său în toate privinţele, aşa cum sunt educaţi să facă toţi copiii.

Apoi se întoarse cu spatele la el şi se duse să îngenuncheze lângă patul ei să se roage.

Jane nu avea să ştie niciodată de sacrificiul pe care Kate l-a făcut pentru a încerca să o salveze. După aceea, încercarăm amândouă să uităm, să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată. Când contele de Pembroke, fostul ei socru, opri înaintarea lui Wyatt, regina Mary îl răsplăti cu un inel cu diamant de pe degetul ei. El îngenunche la

picioarele ei şi, cu lacrimi sclipindu-i pe faţa lui mândră, patriciană, îl strecură pe degetul lui mic, singurul pe care se potrivea, şi promise că îl va purta şi îl va preţui până în ziua în care va muri.

După aceea, îl văzui pe ambasadorul spaniol cum îl trage deoparte. Fiind mică şi greu de observat, auzii schimbul lor rapid de cuvinte – limba diabolică, de şarpe, a spaniolului care îl îndemna pe Pembroke să o convingă pe regina Mary, care avea obiceiul de a se lăsa copleşită de legăturile de rudenie şi de sentimentalis, că Jane trebuie să moară, nu i se putea da voie să trăiască, era prea periculos.

Făcui greşeala de a-i spune lui Kate. În noaptea aceea, când ceasurile băturăă miezul nopţii, Kate, cu părul lăsat liber pe spate ca o perdea de flăcări şi îmbrăcată în cămaşa de corp din cel mai fin batist, tivită cu broderie spaniolă cu fir negru, se acoperi în tăcere cu o mantie de catifea neagră, îşi trase gluga pentru a-şi ascunde faţa în umbră şi se duse la el. O implorai să nu meargă, dar fără a spune o vorbă, cu blândeţe, dar cu hotărâre mă împinse deoparte. Se oferi pe sine, îşi dădu virginitatea, darul cel mai preţios pe care îl poate oferi o femeie doar o singură dată, unui bărbat care deja o rănise şi o nedreptăţise, pentru a încerca să salveze viaţa surorii noastre. El era cel mai puternic şi mai influent bărbat de la curte, cel mai bogat conte din Anglia; numai cuvântul lui avea vreo şansă de a cântări mai mult decât cel al

ambasadorului spaniol, iar dacă el vorbea în favoarea lui Jane, cuvintele lui puteau fi suficiente pentru a înclina balanţa către tendinţa firească a verişoarei noastre spre clemenţă. Pembroke promisese, dar ceruse şi un preţ – Kate trebuia să i se ofere lui; doar atunci va vorbi în favoarea lui Jane.

Dar Pembroke minţise, după cum ştiam că avea să facă, şi dovedi încă o dată că era un bărbat crud şi rău. Nu a rostit niciodată vreun cuvânt prin care să ceară îndurare pentru Jane. În schimb, el se alătură celorlalţi, vocea lui fiind printre cele mai răsunătoare, care îi cereau moartea. A folosit-o şi a pângărit-o pe sora mea, apoi a repetat ca un papagal către ambasadorul spaniol – Jane era o trădătoare şi trebuia să moară la fel ca toţi trădătorii. „Capul care a îndrăznit să poarte o coroană furată trebuia să fie luat”, spuse Pembroke, şi numi acest lucru justiţie.

Când Kate se întoarse la mine la cântatul cocoşului, folosită şi scăldată în lacrimi, cu cămaşa ruptă şi plină de sânge, mişcându-se ca şi cum fiecare pas îi provoca durere, eu îmi desfăcui braţele fără să spun vreun cuvânt şi îmi lăsai umărul să se ude de lacrimile care urmară.

— Când m-a ţinut în braţe, m-a sărutat şi m-a mângâiat, şi când… m-a iubit, vocea ei ezită nesigură şi îşi muşcă buza de jos când se uită în sus la mine cu ochii ei strălucitori din pricina lacrimilor, deşi ştiu că „iubit” nu este cuvântul

potrivit, m-a provocat şi m-a respins cum nu a făcut-o vreodată vreun alt bărbat. L-am detestat şi l-am dorit, l-am iubit şi l-am urât, toate în acelaşi timp. Sentimentele erau toate un amalgam roşu, fierbinte în mintea mea, şi de câte ori am încercat să le pun în ordine şi să le dau un înţeles fiecăruia, m-am ars, aşa că nu am mai încercat, ca o persoană care se îneacă şi încetează să se mai zbată şi doar stă pe spate şi începe să plutească, în derivă, oriunde o poartă curentul. Voiam să rămân, dar voiam şi să plec, să-l trag aproape de mine şi să-l ţin în braţe, dar şi să-l muşc şi să-l lovesc cu piciorul, să-l zgârii ca o pisică sălbatică şi să lupt să mă eliberez de el şi de mine, pentru că nu mi-a plăcut de mine când m-am culcat cu el. Dar, în acelaşi timp, am fost eu, şi ştiam că nu puteam scăpa de mine însămi. Eu sunt ceea ce sunt, şi nu are rost să mă împotrivesc mie. Tot ce am putut face a fost să sărut, să mângâi şi să ţin strâns în braţe. Am fost în totalitate în puterea lui, pentru că am vrut să fiu, chiar dacă nu voiam. Am fost eu însămi, şi totuşi nu am fost. Ah, Mary, pentru prima dată, cred că înţeleg cum s-a simţit Jane cu Guildford! Şi el m-a rănit, Pembroke m-a rănit, ştiam că o va face, nu voiam să facă asta, şi totuşi voiam, şi am ştiut că aşa trebuie să fie prima dată, aşa este pentru fiecare fată, dar cu toate astea, l-am primit, l-am invitat, iar el m-a rănit. Ah, Mary, a fost şi agonie, şi extaz!

Vocea ei icni de durere, iar ea îmi plânse din

nou în braţe, agăţându-se de mine ca şi cum numai eu puteam să o salvez.

La ce te aşteptai? Te-ai jucat cu focul şi te-ai ars, spuse o voce mică din mintea mea. Dar gura nu mi se mişcă deloc decât pentru a săruta buclele strălucitoare în timp ce o ţineam aproape pe Kate şi îmi doream ca durerea să-i părăsească trupul, să o iau asupra mea, odată cu lacrimile ei. Mă abţinui. Erau multe lucruri pe care i le-aş fi putut spune surorii mele, dar nu aveam inima să le rostesc; tot ce puteam face era să o ţin în braţe, şi apoi din nou, când îşi dădu seama de trădarea şi duplicitatea lui Pembroke. Jane era sortită pieirii, iar el contribuise la poruncirea acestui lucru, la fel cum contribuise la aruncarea pe capul ei a unei coroane pe care ea nu şi-o dorea. Oamenii se pricep întotdeauna să uite ceea ce nu doresc să-şi amintească. Întotdeauna se văd în lumina care îi flatează şi îi favorizează cel mai mult şi încearcă să se asigure că şi alţii îi văd astfel. De aceea eu nu am avut niciodată încredere în memorii, nici măcar în cele scrise de sfinţi.

CAPITOLUL 10

Deşi nu ne plăcu deloc să plecăm de acasă în acea dimineaţă rece de 12 februarie, trebuia să o facem, era o misiune de caritate pe care inimile noastre nu ar fi putut-o refuza vreodată. Deşi imploraserăm, insistaserăm, plânseserăm şi ne

umiliserăm cum nu o făcuserăm niciodată până atunci, verişoara noastră refuză să ne permită să petrecem o ultimă oră cu Jane; chiar şi atunci când căzurăm plângând în genunchi în faţa ei şi o rugarăm să ne ofere timp suficient pentru un singur sărut, o singură îmbrăţişare, să ne luăm la revedere, răspunsul rămase acelaşi: nu! Verişoara Mary întoarse, cu catifeaua ei purpurie, spatele lacrimilor noastre şi spuse că atunci când vom fi mai în vârstă vom înţelege că a făcut lucrul acesta spre binele nostru, pentru a ne scuti de o durere şi mai mare. La insistenţele lui Kate, ea ridică mâna şi spuse:

— Nu mai vreau să aud altceva. Plecaţi acum. Şi ne dădu afară.

Dar, mai târziu, ea ne trimise un mesaj în care spunea că am putea, dacă doream, să mergem şi să-i oferim, pe cât ne stătea în puteri, mângâiere lui Guildford. El era într-o stare de agitaţie groaznică pentru că Jane refuzase să-l vadă când verişoara Mary se oferi să-i lase pe cei doi soţi să-şi petreacă ultima noapte de pe pământ împreună. Aşa că eu şi Kate ne puserăm blănurile pe noi şi pornirăm spre Turn.

Guildford îşi petrecea ultima dimineaţă într-o potop de lacrimi, deplângându-şi nenorocirea şi faptul că Jane nu dorea să fie cu el pe ultimul său drum.

— Ar fi trebuit să trecem prin asta împreună, plânse el pe genunchii lui Kate, iar eu

îngenuncheai şi îl mângâiai pe spate, în timp ce amândouă făceam tot posibilul să-l alinăm în absenţa – trebuie să o spun – surorii noastre egoiste!

Jane trimisese vorbă prin Sir John Bridges că „dacă întâlnirea noastră ar fi putut fi un mijloc de consolare pentru sufletele noastre, m-aş fi bucurat să-l văd Guildford, dar, având în vedere ca întâlnirea noastră ne-ar spori doar nefericirea şi durerea, este mai bine să o amânăm pentru moment, deoarece ne vom întâlni, în scurt timp în altă parte şi vom trăi legaţi prin legături indisolubile".

Încercarăm în zadar să-l facem să vadă mesajul de speranţă ascuns în cuvintele lui Jane, dar Guildford clătină doar din cap şi plânse şi mai tare, nenorocit şi neconsolat, în braţele noastre, temându-se să moară singur, fără a avea pe cineva care să-l ţină de mână şi să facă acea ultimă plimbare cu el.

— Nu vreau să mor! suspină el. În culmea disperării, ne imploră să găsim un cerşetor blond care să moară în locul lui şi apoi să plecăm cu el în Italia, unde va putea face ceea ce îşi dorise întotdeauna – să cânte!

Dar era doar o fantezie nebună, o ultimă licărire a unui vis care ştiam cu toţii că nu se putea realiza niciodată. Deşi nu era legat de noi printr-o legătură de rudenie, Guildford era singurul frate pe care l-am avut vreodată – toţi

băieţii pe care îi născuse mama muriseră înainte de a apuca măcar să respire –, aşa că îl ajutarăm cum puturăm. Îl calmarăm şi îl îmbăiarăm cu muşeţel şi levănţică, iar apoi îl îmbrăcarăm. Deşi unii ar fi putut obiecta că două fete se ocupau de un bărbat tânăr într-un mod atât de intim, Guildford era ca un copilaş speriat în mâinile noastre, şi totul fuse în întregime nevinovat; goliciunea lui nu stârnea nimic în noi, cu excepţia tristeţii că cineva atât de tânăr şi frumos urma să moară la numai şaptesprezece ani.

Kate alese pentru el o vestă elegantă, din catifea neagră şi satin de culoarea scorţişoarei şi pantaloni strâmţi din mătase neagră şi, cu delicateţe, se încredinţă că gulerul împodobit cu dantelă al cămăşii albe din batist era desfăcut larg, pentru a-i lăsa gâtul gol şi accesibil pentru bardă. Cum stătea aşa, docil ca un copil pe scaunul său, sorbind din ceaiul de muşeţel, Kate, cu degetele ei agile, întotdeauna atât de pricepute la coafuri, aranjă buclele aurite ale lui Guildford Dudley pentru ultima dată, iar eu trăsei cu degetele pana roşcată, vopsită, de pe bereta sa din catifea neagră pentru a-i face o buclă elegantă, înainte de a i-o da lui.

— Mulţumesc, Mary.

Încercând din răsputeri să fie curajos, Guildford îmi zâmbi.

— Este foarte frig afară şi capul meu este foarte frumos; ar fi înspăimântător dacă aş răci,

spuse el, şi îşi puse bereta pe cap, şmechereşte, iar eu înţelesei sclipirea de autoironie din ochii lui verzi ca agrişele, pentru o ultimă dată.

Când veni vremea să mergem, iar Sir John Bridges ajunse la uşă, Guildford strigă brusc:

— Aşteptaţi!

Îl luă pe Puf care stătea încolăcit şi dormea pe pat, îl ţinu aproape de inimă pentru un moment lung, sărută şi mângâie capul alb, cu blana moale, mătăsoasă, apoi veni şi îl puse cu grijă în braţele lui Kate.

— Te rog să ai grijă de el în locul meu. Mănâncă un bol de smântână în fiecare dimineaţă la micul dejun, adăugă el, frângându-i-se vocea, la fel ca şi inimile noastre.

Cu lacrimi în ochi, Kate promise că Puf va fi răsfăţat „ca un rege al pisicilor” şi îl îmbrăţişarăm pe Guildford pentru ultima dată, iar apoi ne despărţirăm înainte ca lacrimile să ne înece pe toţi.

Plânserăm tot drumul de întoarcere spre Palatul Greenwich, unde trebuia să ne grăbim să ne punem livrelele negre şi roşii pentru a o sluji pe regină, iar când coborârăm din barca închiriată, lăsarăm pernele îmbibate de lacrimile noastre.

În camera noastră, Kate îi dădu lui Puf o farfurioară cu lapte, îngenunchind pe podea lângă el, mângâindu-l, îmbrăţişându-l, sărutându-l şi alintându-l, în timp ce el se desfăta în voie. Ne

ajutarăm una pe alta să ne schimbăm în livrelele noastre, apoi ne plimbarăm prin cameră înainte şi înapoi, aşteptând încordate, uitându-ne la ceas, ştiind că, mult prea curând, sufletul surorii noastre va pleca de pe acest pământ. Veni o servitoare, trimisă dintr-un gest de bunăvoinţă din partea reginei, şi ne aduse un mic dejun întârziat, deoarece ştia că nu mâncaserăm nimic şi nu voia să ne vadă leşinate şi ameţite când mergeam la ea. Dar niciuna dintre noi nu voia asta, deşi nu avurăm inima să refuzăm şi să trimitem mâncarea înapoi la bucătărie, ca nu cumva verişoara noastră, regina, să creadă că suntem nerecunoscătoare şi dispreţuitoare faţă de gestul ei.

Fata de la bucătărie tocmai pleca în momentul în care, deodată, Kate traversă camera în fugă şi o trase înapoi înăuntru.

— Vreau hainele tale! spuse ea.

Privii uimită cum sora mea, care avusese întotdeauna o servitoare sau pe mine care să o ajute, îşi scoase repede rochia, fără să-i pese dacă rupea ceva, până rămase în cămaşa de corp şi în corset. Îşi lăsă jupoanele aruncate pe podea şi îi porunci fetei care tremura şi stătea uluită:

— Dezbracă-te!

Temându-se ca nu cumva Kate să-şi fi pierdut minţile şi să-i facă vreun rău, fata se conformă agitată.

În timp ce se chinuia să intre în rochia ţesută

în casă, simplă, galben-închis, Kate îi aruncă cu piciorul livreaua ei ruptă şi lăsată pe jos şi îi porunci să şi-o pună pe ea, pentru că nu putea să meargă pe coridoarele palatului fără nişte haine decente, şi să-mi aducă şi mie ceva să pun pe mine.

— Orice! Un sac e bun, dacă asta e tot ce poţi găsi. Grăbeşte-te! strigă ea când fata ezită şi se plânse că nu ştie mărimea mea, spunând că nu ştie ce să facă. Aleargă, naiba să te ia! bătu Kate din picior să se grăbească, apoi se întoarse şi îmi scoase repede rochia. Când mi-o ridică peste cap, auzii zgomot de material rupt şi cusături şi nasturi sărind, şi ştiui că va fi nevoie de multă muncă la livrelele noastre, înainte de a le putea purta din nou, dacă se mai putea.

Kate îşi strângea sus bogăţia sălbatică de bucle înflăcărate, cu atâta grabă de parcă acestea îi ardeau mâinile şi le împingea în boneta de pânză a servitoarei atunci când fata se întoarse ţinând strâns în mână un sac ţesut grosier, care, după praful pe care îl lăsa pe podea şi pe pielea mea, mai mult ca sigur că avusese făină în el. Kate merse repede la coşul ei de cusut şi tăie repede o gaură în partea de jos pentru capul meu şi două pe părţile laterale prin care să-mi scot braţele, apoi mi-l trase peste cap şi mă ajută să mă mişc în el. Apoi, luând şorţul servitoarei şi legându-şi-l în jurul taliei şi poticnindu-se în saboţii ei din lemn, prea mari pentru ea, mă luă de mână şi mă zori să

ies pe uşă, în timp ce eu mă luptam cu o mână să-mi scot acele cu vârf de pietre preţioase din păr şi să-mi desfac şiragurile de perle împletite în el. Pe acestea le lăsai pe podea ca jucăriile aruncate de un copil.

Coborârăm în grabă pe scările dinspre apă, nepăsătoare la alunecuşul care ne punea în pericol, şi, pentru a doua oară în acea dimineaţă, ne urcarăm într-o barcă. Kate îi aruncă o mână de monede vâslaşului şi îi ceru să vâslească spre Turn ca şi cum însăşi viaţa lui depindea de asta.

— Kate, ce ai de gând? strigai eu. Asta e o nebunie! Se cuvine să o însoţim pe regină; cu siguranţă ne va pedepsi!

— Nu-mi pasă! spuse Kate sfidător, şi se întoarse să-i strige vâslaşului să vâslească mai repede. Trebuie să fim acolo pentru Jane, Mary. Nu putem să o lăsăm să moară singură!

Spunând aceste cuvinte, Kate îmi dădu tot curajul de care aveam nevoie.

— Pentru Jane, încuviinţai din cap şi întinsei mâna să i-o apuc pe a lui Kate.

Aproape că nu ajunserăm la timp. Era însă prea târziu pentru Guildford; el era deja mort de aproape o oră. Capul şi trupul său, înfăşurate într-un cearşaf pătat de sânge, deja fuseseră duse cu căruţa de la Tower Hill. Aflarăm mai târziu că, în ultimul moment, Guildford îşi găsise curajul şi, când îngenunche în faţa butucului, declară că va muri „făcând ceea ce iubesc la nebunie, şi, de data

aceasta, nimeni nu mă va opri! Doamne”. Îşi ridicase spre cer ochii lui verzi ca agrişele. „Aceasta este vocea mea; o voi trimite să se înalţe sus, spre cer, să se întâlnească cu Îngerii Tăi când vin să-mi ducă sufletul acasă la Tine!”

El îşi desfăcu larg braţele, închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi lăsă să se dezlănţuie o voce răsunătoare şi plină de bucurie, care, cu patetism, se străduia să urce până la cer. Cutremurându-se, în timp ce mulţimea ţipa: „Doamne, ai milă de urechile noastre!”, călăul, luat prin surprindere, ridică barda cu putere şi reteză capul glorios, cu bucle de aur, al lui Guildford dintr-o singură lovitură.

Aveam să aflăm mai târziu că Jane stătuse la fereastră şi privise ultimul lui drum, singur, spre Tower Hill. Guildford privea în gol, drept înainte şi nu făcu nicio oprire, nu se uită nici măcar o dată în sus când trecu pe sub fereastra ei. Ea rămăsese tot acolo după aceea, pentru a urmări întoarcerea cadavrului său însângerat în căruţă, zărind în fugă buclele lui de aur ieşind uşor de sub cutele cearşafului în care era înfăşurat. Apoi veniră lacrimile pe care Guildford le prezisese cândva, iar Jane plânse în hohote, fără să se poată opri: „Guildford! Guildford!”, şi căzut plângând în braţele doamnei Ellen, înăbuşindu-şi suspinele pe umărul îmbrăcat în catifea neagră al acelei bune doamne.

— Ospăţul de dinainte nu este atât de amar,

cel pe care l-ai gustat tu şi pe care eu îl voi gusta în curând, încât să-mi facă trupul să tremure, spuse ea într-o năvală de lacrimi şi apoi, ridicându-şi capul, înghiţindu-şi lacrimile, continuă: Dar asta nu este nimic, Guildford, pe lângă ospăţul la care tu şi eu vom participa astăzi împreună, în Paradis.

Apoi merse şi îngenunche lângă patul ei şi se rugă lui Dumnezeu să o ajute să-şi găsească puterea de a rezista cu curaj în ultima oră a vieţii.

— Doamne, Tu, Dumnezeu şi Tată al vieţii mele, auzi această femeie nenorocită şi părăsită, şi înarmează-mă, Te implor, cu armura Ta ca să pot rezista, înzestrează-mă cu cinste şi cu platoşa neprihănirii.

— Grăbeşte-te, Mary, grăbeşte-te! Jane are nevoie de noi! Trebuie să fim acolo pentru ea! Nu o putem lăsa să moară singură! Nu putem!

Cu o forţă care mă tenui că-mi va smulge braţul din încheieturi, Kate mă trăgea şi mă ţâra prin mulţime, nepăsătoare la picioarele de care mă loveam şi la degetele pe care le călcam. Cu hotărâre se împingea şi-şi făcea drum cu coatele, în timp ce tobele băteau şi se trăgeau clopotele din capela Turnului, ducându-mă cu ea chiar până în faţă, suficient de aproape cât să întind mâna şi să ating eşafodul.

Purtând aceeaşi rochie din catifea neagră şi glugă pe care le purtase la judecata ei, cu capul plecat peste preţioasa ei carte de rugăciuni, sora

noastră deja urca cele treisprezece trepte ale eşafodului învelit în negru.

Când păşi pe scândurile acoperite cu paie, Jane ezită un moment, dându-se un pas în spate, spre prezenţa liniştitoare a doctorului Feckenham, îmbrăcat într-o robă neagră, în timp ce doamna Ellen şi doamna Tylney, aproape orbite de lacrimi, stăteau neliniştite în spate, aşteptând să o dezbrace şi să se asigure că acele care îi ţineau părul în sus erau bine prinse, ca a nu cădea şi a înfrâna barda, prelungind astfel agonia lui Jane.

Jane îi dădu cartea de rugăciune lui Sir John Bridges, căruia i-o promisese ca amintire, şi, cu o voce scăzută, timidă, tremurătoare, afirmă curajoasă şi pătrunsă de corectitudine:

— Dacă greşelile mele merită pedeapsa, tinereţea mea, cel puţin, şi necugetarea mea au fost vrednice de iertare. Dumnezeu şi posteritatea îmi vor arăta mai multă bunăvoinţă.

Apoi îşi lăsă doamnele să facă cele trebuincioase, ferindu-se, cu teamă, de călăul înalt, bine făcut, cu glugă neagră când acesta îngenunche şi, cu blândeţe, îi ceru iertare. Forţându-se să fie curajoasă, Jane îi oferi iertare şi îi puse moneda tradiţională în palmă, în timp ce o ghida spre butuc, Jane, ca o fetiţă cu ochii înlăcrimaţi care tânjea să primească o încuviinţare, întrebă:

— Nu mi-l vei tăia până când mă aşez?

El răspunse cât se poate de binevoitor:

— Nu, milady.

Ridicându-şi privirea să vadă corbii care dădeau târcoale deasupra în înaltul cerului, cu vocea şovăitoare, întrerupându-se, oprindu-se, ridicându-se şi apoi coborând, Jane adresă ultimele cuvinte mulţimii:

— Oameni buni, am venit aici să mor, şi sunt condamnată de lege la acelaşi lucru. Într-adevăr, fapta împotriva Maiestăţii Sale, regina, a fost împotriva legii şi la fel a fost şi consimţirea mea, dar îmi spăl mâinile cu nevinovăţie de îndeplinirea şi realizarea acestei dorinţe de către mine, sau în numele meu, azi, înaintea lui Dumnezeu şi de faţă cu voi, buni creştini. Se opri şi îşi frecă mâinile ca şi cum, într-adevăr, şi le spăla. Vă rog pe toţi, buni creştini, să-mi fiţi martori că mor ca o femeie creştină adevărată şi că nu doresc să fiu salvată prin niciun alt mijloc, ci doar prin mila lui Dumnezeu, prin meritele sângelui singurului Său fiu, Iisus Hristos. Mărturisesc că am cunoscut cuvântul lui Dumnezeu, l-am neglijat, m-am iubit pe mine însămi şi am iubit lumea, şi, prin urmare, această suferinţă sau pedeapsă vine, în mod fericit şi cu demnitate, asupra mea pentru păcatele mele. Cu toate acestea, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui de a-mi fi dat timp şi răgaz să mă pocăiesc. Şi acum, buni creştini, cât mai sunt în viaţă, vă rog să mă ajutaţi cu rugăciunile voastre.

Privind în jurul meu, în timp ce mulţi oameni

îşi plecau capetele şi cădeau în genunchi pe pământul cu petice de zăpadă, observai că nu se vedea niciun ochi neînlăcrimat.

Pe eşafod, Jane se întoarse şi se uită nesigură la doctorul Feckenham:

— Ar trebui să spun psalmul *Miserere*? întrebă ea.

La încuviinţarea lui, ea îngenunche, încă întoarsă cu faţa spre mulţime, şi, după un moment, făcu şi el acelaşi lucru, iar cele două voci ale lor, a ei vorbind blând în engleză, a lui, sonoră, în latină, se amestecară în recitarea *Miserere mei, Deus,* iar el îi ţinu mâna într-a lui.

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea e pururea. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile

mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule şi duh drept înnoieşte întru cele din lăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, şi să de zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci voi pune pe altarul Tău viţei.[1]

Apoi se ridică în picioare şi, cu o dovadă rară de bunătate, se întoarse să-l ajute pe bătrân să se ridice. Din impuls, se aplecă şi îl sărută pe obraz şi şopti:

— Mă rog lui Dumnezeu să vă răsplătească din plin pentru bunătatea pe care mi-aţi arătat-o.

Întorcându-se în grabă, ca şi cum se temea că, dacă nu se mişcă repede, curajul avea să i se clatine şi laşitatea să se arate, ea se aşează cu faţa

1 Psalmul 50, Psalmi, Biblia, Societatea Biblică Interconfesională din România, 1982 (n.red.)

la butuc şi căzu în genunchi pe paie. Îi făcu un semn doamnei Ellen să o lege la ochi, ca să şteargă din faţa ei lumea pe care urma să o părăsească. Chiar înainte ca ochii să-i fie acoperiţi, ea îl privi încă o dată, lung, cu teamă, pe călău şi-l imploră:

— Te rog să mă ucizi repede!

La care acesta dădu din cap:

— Da, milady.

Dar Jane aproximă greşit distanţa dintre ea şi butuc şi când, legată la ochi, se mişcă să-şi pună capul jos, dădu doar de aer. Lucrul acesta aproape că îi alungă curajul. Mâinile ei se ridicară, orbecăind nebuneşte în faţă.

— Unde e? Unde e? suspină ea cu jale.

Era o privelişte atât de tristă şi de jalnică. Tuturor le părea rău pentru ea. Dar nimeni nu îndrăzni să se mişte. Şi apoi istoria consemnează că „unui singur privitor i se făcu milă”, dar eu vă pot spune că era curajoasa mea Kate, de nerecunoscut în hainele de servitoare, cu părul ei ascuns sub o broboadă de pânză împrumutată, care se rupse de mulţime şi urcă cu zgomot treptele de lemn cu saboţii ei stângaci, greoi. Îşi puse o mână mângâietoare pe umărul lui Jane, lăsând-o să zăbovească acolo pentru un moment lung şi plin de afecţiune. Cei care se uitau nu au ştiut niciodată că fuseseră martorii a doua surori care-şi luau rămas-bun. Apoi, mişcându-se repede, Kate ghidă uşor mâinile lui Jane şi o ajută să-şi

pună capul jos pe butucul tare, din lemn, plin de tăieturi, care văzuse atât de multe execuţii.

— „Te iubim, Jane”, îmi spuse Kate, după aceea, că îi şoptise.

Jane şoptise înapoi:

— Nu plânge pentru mine, Kate; pierzând această viaţă muritoare, câştig o viaţă eternă!

Înghiţindu-şi lacrimile, Kate coborî înapoi, şi în timp ce încă era cu spatele întors, Jane strigă curajoasă: „Doamne, în mâinile Tale îmi încredinţez sufletul!”, şi barda căzu cu o mare bufnitură, străpungând pielea şi oasele lui Jane, ca să-şi înfigă lama în lemn.

Eu priveam faţa lui Kate, nu eşafodul, când căzu barda. Ea închise ochii, dar lacrimile se iviră. Inspiră adânc, expiră tremurând şi şopti:

— Rămas-bun, draga mea Jane!

Apoi ea îşi îndreptă umerii, deschise ochii, mă luă de mână, şi porni repede trăgându-mă înapoi prin mulţime, departe de eşafod.

— Nu te uita înapoi, nu te uita înapoi, îmi tot spunea ea, până când cuvintele îşi pierdură orice înţeles.

Nu m-am uitat. Prin urmare, niciuna din noi nu văzu, deşi auzirăm, când călăul ţinu capul surorii noastre în sus, de păr, şi rosti cuvintele tradiţionale: „Aşa pier toţi duşmanii reginei! Iată capul trădătoarei!” în spatele nostru auzirăm mulţimea minunându-se că o cantitate atât de mare de sânge se scursese dintr-o fetiţă.

Jane dispăruse, dar ea avea să trăiască în continuare, iar posteritatea cu adevărat avea să îi fie favorabilă. Se părea că, aproape peste noapte, poezii, balade şi desene care-i celebrau curajul şi credinţa, tinereţea şi frumuseţea, apăreau ca buruienile, recitate şi vândute la toate colţurile de stradă. Ea captase imaginaţia publicului şi devenise o eroină tragică. Dacă ar fi fost o baborniţă de cincizeci de ani, fără dinţi, cu părul cărunt, nu de şaisprezece ani şi frumoasă, ar fi putut fi o cu totul altă poveste, dar există ceva la scena aceea care fascinează şi provoacă, excită şi aprinde, face sângele să clocotească în vene şi stârneşte pofta trupească – frumuseţea legată la ochi îngenuncheată acolo, cu gâtul şi umerii goi şi albi ca zăpada, ca un sacrificiu pentru pofta carnală a reginei nemăritate pentru un prinţ spaniol bălai, şi fântâna de sânge care izbucneşte din acel gât fragil, subţire, pentru a păta zăpada pură, albă, ca florile roşii ale sângelui unei fecioare pe cearşafurile patului ei nupţial. Astfel îşi va aminti lumea şi posteritatea de sora mea.

Doamna Ellen, care rămăsese, cu loialitate, să se îngrijească de cadavrul lui Jane, veni la palat în noaptea aceea şi ne aduse fiecăreia câte o şuviţă lungă, ondulată pe care o tăiase din părul lui Jane înainte de a înveli, cu delicateţe, trupul slab, rupt în două, al surorii noastre într-un cearşaf şi de a o pune, alături de Guildford, în cripta mucegăită,

prăfuită de la St. Peter ad Vincula, capela tristă şi însângerată a Turnului, unde Anne Boleyn şi alţi trădători condamnaţi erau înmormântaţi. Mai târziu, îi cerui lui Kate să stea, cu capul atârnat în jos, cu părul ei căzând ca o ploaie roşie de aur în jurul feţei, şi îi tăiai de la ceafa o şuviţă lungă. Ea urma să facă acelaşi lucru cu părul meu. Eu aveam să împletesc şuviţele, formând o pereche de trandafiri, unul pentru fiecare din noi, să-l păstrăm şi să-l preţuim, fiecare alcătuit din trei nuanţe de păr tăiate de pe capetele a trei surori – „cea deşteaptă", „cea frumoasă" şi „micuţa creatura grotescă" –, şuviţe de castaniu roşcat, cupru aprins, roşu ca focul, şi abanos cu o nuanţă secretă de stacojiu, împreună pentru totdeauna, legate, nedespărţite nici măcar de coasa crudă a morţii.

Doamna Ellen ne aduse şi Testamentul Grecesc preţuit de Jane. După ce ea plecase, găsirăm, scrisă în interiorul copertei, pe paginile goale, o scrisoare adresată lui Kate. Mă simţii puţin rănită. Nu era nimic pentru mine? Deschisei la sfârşitul cărţii, sperând că voi găsi un mesaj pentru mine pe ultimele pagini goale, dar nu era nimic.

— Poate e ceva aici pentru amândouă? sugeră Kate, iar eu îi dădui cartea înapoi şi ne aşezarăm, una lângă alta, pe laviţa de la cămin, iar ea citi cu voce tare:

Ţi-am trimis aici, buna mea soră Katherine, o carte care, deşi în exterior nu este împodobită cu aur, în interior valorează mai mult decât pietrele preţioase. Este cartea Legii Domnului, draga mea soră. Este Testamentul Lui şi Ultima Lui Dorinţă, pe care El le-a lăsat nouă, nenorociţilor, care te va duce pe calea bucuriei veşnice. Şi dacă tu, cu o minte trează, o citeşti şi, cu o dorinţă sinceră o urmezi, te va aduce la o viaţă nemuritoare şi veşnică.

Această carte te va învăţa cum să trăieşti şi cum să mori. Îţi va aduce mai multe câştiguri decât ai fi obţinut prin posesia terenurilor tatălui tău cuprins de tristeţe. Între aceste coperte sunt asemenea bogăţii, încât nici cei lacomi nu ţi le vor lua, nici hoţul nu ţi le va fura, nici molia nu ţi le va strica.

Să nu ai încredere că gingăşia vârstei tale îţi va lungi zilele, pentru că, la fel de curând, dacă este voia lui Dumnezeu, pleacă şi tinerii, şi bătrânii. De aceea, străduieşte-te mereu să înveţi cum să mori. Sfidează lumea, neagă-l pe Diavol, dispreţuieşte trupul şi bucură-te doar de Domnul. Pocăieşte-te pentru păcatele tale şi totuşi nu deznădăjdui. Fii tare în credinţă şi totuşi nu cerceta, şi doreşte-ţi să te uneşti cu Sfântul Pavel în credinţă şi să fii cu Hristos, cu care, chiar şi în moarte, există viaţă.

Bucură-te în Hristos după cum consider că fac eu, neîndoielnic, şi pentru că porţi numele unui

creştin, poţi păşi cât mai aproape pe urmele stăpânului tău, Hristos, şi poţi să-ţi iei crucea în spate. Pune păcatele tale pe spatele Lui şi îmbrăţişează-L mereu. Şi la moartea mea, bucură-te, aşa cum fac eu, buna mea soră, că voi fi izbăvită de această depravare şi voi ajunge unde nu există putreziciune, pentru că sunt sigură că, pierzând o viaţă muritoare, voi câştiga o viaţă nemuritoare.

Roagă-te lui Dumnezeu să îţi dea şi să-ţi trimită din harul Său să trăieşti în frica Lui şi apoi să mori în adevărata credinţă creştină, de la care, în numele lui Dumnezeu, te îndemn să nu te abaţi nici cu speranţa de a dobândi viaţa, nici din teamă de moarte. Dacă vei nega adevărul Său pentru a-ţi prelungi viaţa, Dumnezeu te va nega, şi pe deasupra îţi va scurta zilele. Şi dacă te alături Lui, El îţi va prelungi zilele spre mângâierea ta şi spre slava Lui, la care slavă Dumnezeu mă aduce acum şi pe tine mai apoi, atunci când va dori El să te cheme.

Rămas-bun, draga mea soră, pune-ţi încrederea numai în Dumnezeu, singurul care te poate ajuta. Amin.

Sora ta iubitoare,

Jane

Kate trânti cartea pe podea şi se aruncă în braţele mele.

Ne ţinurăm în braţe şi plânserăm, amândouă

surprinse să descoperim că mai aveam lacrimi.

— Prefer fericirea decât să trăiesc o viaţă de om erudit şi să mor martiră! strigă Kate. Vreau să trăiesc, Mary, să iubesc şi să fiu iubită! Trebuie să mă bucur de poftele trupului; nu pot să le dispreţuiesc, după cum nu aş putea vreodată să calc pe urmele lui Jane!

Când luai cartea de jos, observai ascunsă înăuntru panglica pe care Jane o folosise pentru a marca unde rămânea cu lectura. Era o panglică lată, din satin, lucioasă, roşie ca sângele. O scosei afară şi văzui cuvintele „Pentru sora mea, Mary”, brodate în partea de sus, şi dedesubt, tot cu litere aurite, cusute îngrijit, care păreau să strălucească şi să danseze în lumina focului, aceste cinci versete:

Moartea va da durere corpului pentru păcatele sale, dar sufletul va fi izbăvit în faţa lui Dumnezeu.

Există un timp pentru a te naşte şi un timp pentru a muri; şi ziua morţii noastre este mai bună decât ziua naşterii noastre.

Trăieşte pentru a muri, ca prin moarte să poţi câştiga viaţa veşnică.

Dacă greşelile mele merită pedeapsa, tinereţea mea, cel puţin, şi necugetarea mea au fost vrednice de scuză. Dumnezeu şi posteritatea îmi vor arăta mai multă bunăvoinţă.

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau

aşa cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.

La urma urmei nu mă uitase. De fiecare dată când voi citi o carte şi îmi voi marca locul unde am rămas, Jane va fi chiar acolo cu mine.

Apoi, cu mult timp înainte de a înceta să plângem, când ochii şi feţele noastre erau încă roşii şi umflate de lacrimi, fu rândul tatălui nostru să-şi pună capul pe butuc şi să moară. Nu puturăm fi acolo pentru el. Deşi verişoara noastră, surprinzător, nu spusese niciodată vreun cuvânt despre neascultarea noastră din ziua morţii lui Jane, în noaptea dinaintea execuţiei tatălui nostru ni se porunci să dormim pe un pat de paie la picioarele patului ei, după cum făcură încă două dintre doamnele ei de onoare, şi ne ţinu prin preajma ei pe tot parcursul zile următoare, să-i citim cu voce tare şi să brodăm până când fapta fu săvârşită. Dar, după aceea, ni se permise să intrăm în celula lui şi să-i luăm bunurile personale.

Pe biroul lui, printre desene cu prăjituri, bomboane, plăcinte, piramide din fructe şi cantităţi fantastice de marţipan, cu notiţe detaliate sub ele, descriindu-le de îţi lăsa gura apă, găsirăm o scrisoare mototolită, pătată de lacrimi. Era de la Jane, scrisă în ultima noapte din viaţa ei.

Tată,

Deşi a fost voia lui Dumnezeu să-mi grăbească moartea, înainte de sfârşitul vieţii tale, faţă de care viaţa mea ar fi trebuit să fie mai lungă, eu accept lucrul acesta cu atât de multă linişte, îi aduc lui Dumnezeu mulţumiri mai mari pentru scurtarea zilelor mele jalnice decât dacă toată lumea mi-ar fi fost dată în posesie, cu viaţa lungită după propria mea voinţă. Deşi sunt foarte convinsă de durerile tale stăruitoare, dublate în multe alte forme, atât prin lamentarea propriului tău destin nefericit, cât, mai ales, după cum mi s-a spus, prin deplângerea stării mele nenorocite. Cu toate acestea, dragul meu tată, dacă pot, fără ofensă, să mă bucur de propriile mele ghinioane, aici pot spune că mă consider binecuvântată, pentru că, spălându-mă pe mâini cu nevinovăţia acţiunilor mele, sângele meu fără vină poate striga înaintea Domnului: „Milă celor nevinovaţi!”

Şi totuşi trebuie neapărat să recunosc că, fiind constrânsă, şi, după cum ştii destul de bine, mereu pusă la încercări, am luat coroana asupra mea, dând impresia că sunt de acord, şi astfel am ofensat-o grav pe regină şi legile ei; dar nădăjduiesc puternic că această ofensă a mea faţă de Dumnezeu este cu atât mai mică prin faptul că, fiind în poziţia regală, onoarea mea forţată nu s-a amestecat niciodată cu inima mea nevinovată. Astfel, bunul meu tată, ţi-am descris starea în care mă aflu în prezent, cu moartea aproape, ştiind că, deşi pentru tine poate părea dureroasă, pentru

mine nu este nimic mai bine-venit decât ca, din această vale a nefericirii, să aspir la acel tron ceresc al bucuriei şi plăcerii eterne, împreună cu Hristos Mântuitorul nostru, în a cărui credinţă neclintită (dacă se cade ca o fiică să-i scrie astfel tatălui), Domnul, care până acum te-a întărit, să continue să te apere astfel încât, la urmă, să ne întâlnim în cer cu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin.

Fiica ta ascultătoare până la moarte,
Jane

Mi se păru că era destul de dur, chiar dacă era adevărat. Şi tata era un om atât de sensibil, într-adevăr un băiat mare, încât nu e de mirare că îl făcuse să plângă. Da, era adevărat că nu ar fi trebuit să urmărească din nou coroana în numele lui Jane, într-o rebeliune despre care ea nu ştia nimic, şi nu şi-ar fi dorit nicio contribuţie la ea dacă ar fi ştiut, întrucât, făcând acest lucru, el le pecetluise soarta amândurora. Cu toate acestea, văzând scrisoarea ei, pătată de lacrimile tatălui nostru, izbucnii în plâns. Ah, Jane, cum ai putut? Probabil că tata simţise că ea îi turna sare pe răni!

Totuşi, poate că gândurile ei urmaseră altă cale. Poate că Jane îşi regretase asprimea. După ce primise această scrisoare, tata îi ceru temnicerului să-i ducă ei cartea frumoasă de rugăciuni legată în piele galbenă ornată cu aur, pe care Guildford îi scrisese o dedicaţie şi i-o dăduse înainte de jocul de putere tragic care întorsese

lumea noastră cu susul în jos, şi să o roage pe fiica sa să-i scrie câteva cuvinte de mângâiere în interiorul ei, apoi să i-o returneze cât mai repede.

În timp ce eu şi Kate stăteam uitându-ne în jos la cartea deschisă în mâinile mele, nu mă putui abţine să nu mă întreb ce gândise Jane când a deschis-o şi a citit mesajul lui Guildford, scris elegant.

Fiul vostru iubitor şi ascultător îi doreşte Alteţei Voastre viaţă lungă în lumea aceasta, cu la fel de multă bucurie şi tihnă cum îmi doresc şi mie, iar în lumea cealaltă, bucuria veşnică.

Fiul vostru cel mai umil până la moartea sa,
Guildford Dudley

Dar mai conta cu adevărat ce fuseseră Guildford şi tata unul pentru celălalt, cine era de vină şi pentru ce? Trecuse timpul pentru ură, aluzii crude, vină şi răutate. Ca o fiică ascultătoare, după cum fusese ea crescută, Jane îşi înmuie pana în cerneală şi scrise sub cuvintele soţului ei:

Domnul să o mângâie pe Alteţa Voastră şi aceasta prin Cuvântul Său, singurul în care toate creaturile sunt mângâiate. Şi, cu toate că a fost voia lui Dumnezeu să-i ia pe doi dintre copiii dumneavoastră, să nu credeţi, vă implor cât se poate de umil, Alteţă, că i-aţi pierdut. Aveţi

încredere că noi, lăsând această viaţă muritoare, câştigăm o viaţă nemuritoare. Şi eu, în ceea ce mă priveşte, după cum am onorat-o pe Alteţa Voastră în această viaţă, mă voi ruga pentru dumneavoastră într-o altă viaţă.

Fiica umilă a Alteţei Voastre,

Jane Dudley

Era oare menţionarea numelui de Dudley, mă întrebai, felul ei subtil de a-i aminti că, în ciuda oricărei nebunii prosteşti, absurde pe care ar fi împărtăşit-o ei, carnală sau infatuare nevinovată, Guildford era, într-adevăr, al ei?

— Bietul tata.

Când mă întorsei, o văzui pe Kate stând în picioare lângă pat legănând la pieptul ei îndrăgita lui cutie veche cu bomboane, albastru cu roz. Deschise capacul, cu delicateţe.

— Uite, Mary!

O întinse spre mine să văd.

— A lăsat asta pentru noi.

Kate se aşeză şi îmi făcu semn cu mâna să stau lângă ea. Mă apropiai şi privirăm amândouă în jos la sirena drăguţă din marţipan, cu părul castaniu, singura rămasă în cutie. Uşor, Kate o scoase şi ţinu sirena cu sânii goi în palmă cu atât de mult respect, ca şi cum ar fi fost o azimă sfinţită.

— Vrei? întrebă ea de probă.

— Pentru tata, încuviinţai eu din cap.

Kate ezită o clipă, apoi ridică repede sirena şi o rupse în jumătate la talie. Eu luai coada cu solzi verzi şi o băgai repede în gură, iar Kate făcu acelaşi lucru cu jumătatea rămasă. Apoi o cuprinsei cu braţul pe după mijloc, iar ea făcu acelaşi lucru, şi ne sprijinirăm una de cealaltă.

— Bietul tata! oftarăm noi, bucurându-ne de amintirea lui împreună cu ultima bucată de bomboană pe care ne-a dat-o el vreodată.

CAPITOLUL 11

Capul nesăbuit al tatălui nostru era înfipt în ţăruş pe Podul Londrei ca un avertisment pentru alţi posibili trădători, dar smocuri din barba lui fluturau încă în bătaia brizei, şi corbii mai aveau încă de ciugulit ca să-l cureţe, când primirăm o invitaţie cât se poate de ciudată din partea mamei noastre, cerându-ne să ne punem pe noi nişte culori pastel drăguţe, „să aducem o explozie de primăvară acestor zile mohorâte de iarnă” şi să venim de îndată la Casa Suffolk pentru o „sărbătoare a bucuriei dulci”.

— Ce poate să însemne asta? se întrebă Kate în timp ce eu stăteam la piciorul patului nostru în brocartul meu de un verde primăvăratic, cu modele de mere şi brodat cu aur, şi îi încheiam rochia de damasc, de un trandafiriu pal, împodobită cu trandafiri delicaţi din argint.

— Cum poate fi o „sărbătoare dulce” atât de

curând după ce au plecat tata şi Jane?

— Nu pot nici măcar să-mi imaginez, oftai eu. Viaţa nu va mai fi la fel fără ei. Mi-e atât de teamă că nimic nu va mai fi vreodată dulce, Kate.

— Nu spune asta, Mary, mă rugă Kate. Trebuie să fim curajoase; viaţa este pentru cei vii, aşadar trebuie să găsim lucruri pe care să ni le dorim, lucruri pentru care merită să mergem mai departe. Vremurile dulci trebuie să vină din nou! Dar, acum… este prea curând.

Când ajunserăm la Casa Suffolk, furăm conduse în salonul de la parter unde, într-o vâlvătaie a ceea ce trebuie să fi fost o sută de lumânări, mama noastră, gândindu-se poate că flacăra acestora va fi frumoasă şi o va pune într-o lumină bună, stătea în faţa marelui şemineu din marmură. Părul ei, acum având o alarmantă culoare roşie, ca de cireşe – făcuse în mod evident exces de zel când aplicase henna – îi cădea pe spate, desfăcut, ca la fete, deşi se îndrepta vertiginos spre patruzeci de ani. Pe păr îi stătea o coroniţă extravagantă din rozmarin aurit, levănţică, creţuşcă, trandafiri roşii şi albi, pentru a le reaminti tuturor de moştenirea ei din neamul Tudorilor, violete de un mov intens, gălbenele şi florile albe în formă de stea cunoscute sub numele de chica-voinicului. Ţinea o cupă mare de aur şi purta o rochie largă, vaporoasă de damasc alb-crem sub care corpul ei, neprins într-un corset, se mişca precum cinci purceluşi speriaţi care ţipau şi

se zbăteau într-o încercare zadarnică de a se elibera din sacul în care fuseseră cusuţi. Când ea păşi spre noi, auzii zgomotul pintenilor, mă uitai în jos şi văzui în treacăt vârfurile ascuţite ale cizmelor ei de călărie din piele neagră ieşindu-i uşor de sub rochie.

— Veniţi, fiicele mele – ne întinse ea mâna –, şi îmbrăţişaţi-vă tatăl vitreg!

Cu un gest grăbit, ea arătă spre figura timidă, roşie la faţă, a stăpânului grajdurilor noastre, Adrian Stokes, care părea că încerca să se ascundă în umbră ca şi cum i-ar fi fost frică să dea ochii cu noi.

— Vino, dragostea mea – îl trase ea de mâneca din satin stacojiu – vino şi bea o cupă plină de dragoste cu mine!

Îi puse apăsat cupa în mână.

— Ciupeşte-mă, Mary! şopti Kate, strângându-mă tare de mână. Trezeşte-mă acum; mai mult ca sigur că visez!

— Cred că am acelaşi coşmar, îi şoptii eu înapoi, în timp ce ne uitam la băiatul cu părul negru, roşu la faţă, timid, care stătea cu sfială lângă mama, în vesta lui din satin stacojiu, extrem de ţipătoare, împodobită cu cornuri de vânătoare de aur până jos, în faţă şi de-a lungul mânecilor.

Spre cinstea sa, Master Stokes părea copleşit de o ruşine fierbinte, arzătoare, şi găsi că e extrem de greu să ne întâlnească privirea. În schimb, se uită în pământ, studiindu-şi pantofii

stacojii, brăzdaţi cu aur, ca şi cum nu-i venea a crede că acelea erau cu adevărat picioarele lui.

— Ei bine? întrebă mama, cu mâinile pe şolduri, ce mai aşteptaţi? Veniţi, acum, nu fiţi timide, îmbrăţişaţi-l!

— Mai degrabă mă arunc în Tamisa! strigă Kate. Mamă, cum ai putut? Are doar douăzeci de ani!

Fără a îndrăzni să o privească pe Kate în ochi, Master Stokes mormăi că urma să împlinească douăzeci şi unu marţi.

— Da, dragostea mea, şi vom da o petrecere, o petrecere grandioasă!

Mama zâmbi cu indulgenţă, îl mângâie pe mână şi îl sărută apăsat pe obraz iar mâna ei se strecură neastâmpărată prin spate şi-l strânse cu lăcomie, pe neaşteptate, de fund, ceea ce-l făcu pe Master Stokes aproape să sară în sus.

— Mamă! strigă Kate, clătinând din cap, uluită. Tata nu e mort nici măcar de două săptămâni! Nu puteai să mai fi aşteptat? Se întoarse, ridicându-şi mâna pentru a încerca să-şi ascundă lacrimile. Nici măcar nu ai purtat haine de doliu pentru el! Vino, Kate.

Am luat-o de mână pe sora mea.

— Îţi răceşti gura degeaba! Nici măcar nu îi pare rău că tata este mort; este imposibil… dacă face aşa ceva! făcui un gest de dezgust cu mâna către Master Stokes. E atât de tânăr încât poate fi fiul ei!

— Eu… eu…

Master Stokes începu să se bâlbâie, uitându-se mai întâi la mama noastră ca şi cum, încă obişnuit cu rolul de servitor, aştepta permisiunea ei ca să vorbească.

— Poate că ne-am căsătorit în grabă. Mie… mie… mi-a plăcut întotdeauna stăpânul meu de la Suffolk şi am fost nespus de întristat de moartea sa. Când am venit prima dată la Bradgate, ca băiat să lucrez la grajduri, el avea mereu pentru mine un zâmbet şi o tratație din cutia sa de bomboane. Sincer, nu vreau să fiu lipsit de respect faţă de amintirea lui! Dacă vreţi, putem să ţinem un toast în cinstea lui şi să aprindem câteva lumânări sub portretul lui.

— Stai jos şi taci! Mama îl împinse pe Master Stokes spre un scaun şi ţinti o lovitură spre aceleaşi fese pe care tocmai le strânsese. Nu m-am căsătorit cu tine pentru conversaţia ta! apoi se întoarse, cu rochia ei mişcându-i-se ca o pânză mare, albă, de vapor, în spate, şi apucă încheietura mâinii lui Kate, răsucind-o cu putere.

— Tu, fată proastă! şuieră ea. Am crezut că ai mai multă minte! Nu am avut timp să jelesc, iar tatăl tău este cât se poate de mort, prin urmare, care este diferenţa când, prin acţiunile mele, am putut totuşi să mai salvez ceva? Sau ai vrut să vezi totul pierdut din cauza tatălui tău nesăbuit – Bradgate şi Casa Suffolk, şi terenurile, şi banii pe care-i mai avem, pe care el nu i-a pierdut la

jocurile de noroc? A trebuit să salvez ceva şi, căsătorindu-mă sub nivelul meu, şi renunţând la rangul meu de ducesă de Suffolk, pentru a-i arăta reginei că această familie nu mai are pretenţii regale, am realizat asta! Am făcut ceea ce trebuia să fac, iar voi, fetiţe nerecunoscătoare, ar trebui să cădeţi în genunchi şi să-mi mulţumiţi pentru asta! Credeţi voi că mi-a plăcut să renunţ la titlul meu şi să devin simpla doamnă Stokes, chiar dacă asta mi-a adus un tânăr viguros în pat? Da, am salvat casele şi banii, dar mi-am sacrificat titlul, iar acum, oriunde voi merge, oamenii vor chicoti pe la spatele meu, pentru că m-am căsătorit cu un băiat suficient de tânăr pentru a fi fiul meu, după cum spune Mary, pe bună dreptate! Dar am două fiice şi viitorul lor la care să mă gândesc!

— Şi la tine însăţi! strigă Kate.

— Da, şi la mine însămi! acceptă mama. Mi-am făcut datoria toată viaţa, iar acum merit un soţ care mă va face fericită! Merit cu prisosinţă! Uitaţi de tatăl vostru bun de nimic, acel bădăran fără şira spinării, cu un creier la fel de moale şi de păstos ca trupul său! Eu sunt fiica unei regine şi nepoata unui rege, şi aş fi meritat pe cineva mult mai bun decât Hal Grey!

Se opri să-şi tragă sufletul şi să-şi facă vânt cu evantaiul peste faţa ei înfierbântată, apoi, cu o mişcare sfidătoare a capului, merse să se aşeze pe braţul aurit al scaunului în care stătea Master Stokes, ignorând geamătul de rău augur al

scaunului, şi se aranjă ca şi cum poza pentru portretul unei soţii iubitoare. Îi mângâie părul şi se aplecă să-l ciugulească de ureche, în timp ce el roşi şi se uită într-o parte, iar mâna ei pătrunse adânc să hoinărească sub cămaşa lui şi, jucăuşă, îl prinse de un sfârc, suficient de tare cât să-l facă să se agite, să tresară şi să scoată un ţipăt ascuţit.

— Şi Jane, şi Guildford, continuă ea, în timp ce smulse cupa de aur din mâna lui Master Stokes şi bău cu lăcomie din ea, sunt cu toţii morţi, şi nimic nu-i poate aduce înapoi! Deşi chiar îl regret pe bietul Guildford; dragul băiat voia să fug în Italia cu el să mă ocup de cariera lui de cântăreţ. Mi-a făcut un mare compliment atunci când mi-a spus că, deşi eu sunt femeie, sunt totuşi o persoană formidabilă, cum nu a mai cunoscut vreodată, şi se simţea încrezător că niciunul dintre managerii de teatru nu ar îndrăzni vreodată să-l înşele sau să îi fure din bani dacă aş fi fost eu acolo să mă ocup de chestiunile acestea. Avea dreptate, desigur. Bietul Guildford! oftă ea. Dumnezeu să-l odihnească!

Alese cu eleganţă o bomboană de pe tava de aur de lângă scaunul lui Master Stokes şi şi-o aruncă în gură, dând-o pe gât în jos cu o gură mare de vin. Mă uitai dezgustată cum un pârâiaş roşu îi picura din colţul gurii date cu ruj şi se prelingea încet, pătându-i corsetul rochiei albe. Mă făcu să mă gândesc la sânge, şi trebui să închid ochii deoarece simţeam cum mi se întoarce

stomacul pe dos.

— Haide, Mary! Kate, ştergându-şi cu mâneca lacrimile din ochi, mă luă de mână şi mă târî spre uşă. Nu putem sta aici!

— Cred… Cred că o să plouă! ne strigă Master Stokes.

— Atunci nu ieşiţi să vă holbaţi la cer cu gura deschisă căci s-ar putea să vă înecaţi! strigă Kate înapoi spre el, în timp ce trânti uşa şi mă trase afară în noaptea londoneză, uitând, în graba ei, pelerinele noastre de blană.

— Ar trebui să fiţi fericite pentru mine! îşi scoase mama capul pe geamul de la salon şi strigă după noi în timp ce ploaia începu să cadă uşor. Tatăl vostru este la fel de mort cum va fi şi peste un an, şi în loc de a ascunde această relaţie şi de a trăi, în secret, în păcat, eu sunt căsătorită legal şi mă bucur cum se cuvine de băiatul cu părul negru pe care Dumnezeu mi l-a trimis ca o recompensă care să mă consoleze şi cu care să-mi împart patul. În numele cerului, îl merit! Cel puţin am avut decenţa, onestitatea să nu mă prefac!

— Ah, du-te la naiba, mamă! strigă Kate la ea şi continuă să meargă, trăgându-mă după ea, în timp ce prima săgeată de fulger înjunghie cerul întunecat şi răsunetul tunetului înecă răspunsul furios al mamei.

— Kate! o trăsei eu de mână. Sigur nu ar trebui să luăm o trăsură sau o barcă? E întuneric şi vom fi în siguranţă singure, fără apărare şi

îmbrăcate aşa cum suntem noi. Oraşul este plin de pericole, iar noi ne îndreptăm direct spre ele!

Dar Kate nu asculta. Chiar dacă eu o trăgeam de o mânecă şi vântul, cu înverşunare, o apucă de cealaltă, Kate mergea în continuare, repede şi cu furie, şi nu se opri până când nu ajunserăm în faţa Podului Londrei. Piatra gri, udată de ploaie, sclipea argintie sub lumina albă, strălucitoare a fulgerului, iar capetele trădătorilor, în diferite stadii de putrefacţie, se uitau strâmbe, dezgustătoare, din stâlpii metalici ascuţiţi în care fuseseră înfipte gâturile lor. Un glob ocular atârna dintr-unul din cele mai proaspete, în timp ce altele păreau întărite şi bătute de vreme, iar carnea lor căzută la o parte le dezvăluia oasele de dedesubt.

Kate mă trase pe pragul unei uşi din apropiere, şi, înghesuindu-ne într-un colţ, cu braţele înfăşurate în jurul ei pentru a se încălzi, se lăsă jos.

— Acum aşteptăm.

— Ce aşteptăm? întrebai eu, dar în inima mea ştiam deja răspunsul. Kate aştepta o oră mai târzie, ca traficul de pe străzi şi de pe pod să se disperseze, ca toţi să fie în paturile lor, astfel încât nimeni să nu fie afară să asiste la actul îndrăzneţ pe care îl intenţiona ea.

Ochii lui Kate erau fixaţi asupra podului, holbându-se la capete – sau la un anumit cap îndeosebi –, şi nu se deranjă să-mi răspundă. Ştiam că ar fi inutil să-i spun că nu l-ar putea

avea, nu fără acordul reginei. Capetele erau lăsate pe Podul Londrei până când toată carnea de pe ele dispărea, apoi craniile goale erau aruncate în Tamisa pentru a face loc altora. Făcea parte din pedeapsă – ca trupurile să nu poată sta întregi în morminte. Numai în cazul în care regina îşi dădea consimţământul puteau familiile lor să le ia jos pentru o înmormântare decentă. Jane şi Guildford, din fericire, fuseseră cruţaţi de această soartă, dar nu şi tata. Ştiam că mama nu va cere capul lui; tot ce voia ea să facă era să uite, şi să o facă şi pe regină să uite, şi ne-ar fi bătut dacă ar fi ştiut că îndrăzniserăm să reînviem amintiri pe care ea dorea să le scufunde, cum s-ar fi scufundat craniul tatălui nostru, curăţat de corbi, şlefuit de vânt şi lustruit de ploaie, pe fundul noroios al Tamisei.

Dar ea o subestimase pe Kate. Kate nu voia să-l ceară. Ea voia să îl salveze, şi, la naiba cu permisiunea reginei şi a mamei, ea avea să o facă, îndrăznind totul pentru iubire, la fel cum a făcut întotdeauna. Totul pentru iubire – aceasta era sora mea, Kate; acesta este epitaful care ar trebui să-i împodobească mormântul, pentru că nu există cuvinte mai adevărate care să o descrie decât acel motto după care a trăit ea toată viaţa ei.

Mai mult ca sigur că adormisem. Mă trezii brusc, când un fulger roz şi argintiu, foarte pal, zbură pe lângă mine. Kate era în picioare şi în acţiune; înainte de a putea întinde o mână pentru a încerca să o opresc, ea dispăru, alergând spre

Podul Londrei în timp ce o lovea ploaia, iar vântul trăgea de ea şi urla de parcă ar fi fost indignat de îndrăzneala ei şi hotărât să facă ceea ce eu nu puteam – să o oprească.

La fiecare bătaie a inimii mi se părea că îmi sare din piept şi că, dacă m-aş uita în jos, aş vedea-o ţâşnind afară, pulsând şi picurând sânge pe merele de aur care îmi împodobeau rochia frumoasă, verde. Îmi era prea frică chiar şi să mă rog, în timp ce mă uitam cum Kate urcă cu tenacitate până în vârf, ţinând piept vântului în tot acest timp şi făcându-şi drum de-a lungul podului până când ajunse la grămada grotescă de capete devastate de vreme, curăţate de corbi şi putrezite. Mă întrebam dacă, oriunde era, tata o putea vedea pe fiica sa îndrăzneaţă, aplecându-se cu mult în afară, peste balustradă, sub acele argintii ale ploii, în timp ce întindea mâna după ţepuşa în care era tras capul lui. Bietul tata! Ochii lui ceţoşi, morţi, se holbau orbeşte la furtună, smocurile răzleţe, care erau tot ce îi mai rămăsese din barba sa castaniu-roşcată, bogată, stufoasă, fâlfâiau, în timp ce vântul îl înghiontea ca o parodie a mamei noastre lovindu-l în urechi.

Dar Kate nu putu ajunge la el, oricât de mult se chinuia.

— Kate! Alergai afară, în ploaie. Nu vei ajunge niciodată să-l iei! Te rog, vino jos până nu cazi!

Kate se îndreptă de spate, biciuită de vânt şi cu pieptul zbuciumându-i-se sălbatic, şi se uită în

jos, sfidător, la mine.

— Niciodată să nu-mi spui niciodată!

Îşi ridică fustele şi scoase piciorul în afară, încălecând pe balustrada alunecoasă din cauza ploii, şi se trase de-a lungul ei, la fel de agilă ca una dintre maimuţele ei, chiar dacă vântul îi smulse gluga de pe cap şi înşfacă plasa de argint şi acele cu vârfuri de perle, dezlănţuind o claie rebelă de bucle arămii, lungi până în talie, ca să fie suflate de vânt ca nişte şerpi de aur roşu care se zbat. Oare bubuitul tunetului fu marele Zeus însuşi care râdea de această ţărăncuţă îndrăzneaţă chiar în timp ce o dorea? Era vântul calea Sa de a încerca să o tragă în îmbrăţişarea Lui? Sau va aluneca şi va cădea în Tamisa, ca un sacrificiu frumos pentru fratele său, zeul Neptun? *Ah, Kate, Kate, coboară, Kate!* striga inima mea, în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe faţă. *Pune capăt acestei nebunii! Uită de capul tatii! Tata e mort, iar tu nu-l poţi salva acum! Nimeni nu poate! Capul este doar un cap şi nu merită să-ţi rişti viaţa pentru el!*

Apucând balustrada cu o mână, Kate se aplecă mult în afară şi întinse mâna spre capul tatălui nostru. Începu să alunece, iar eu aproape că murii asudând, în ciuda ploii reci. Se îndreptă şi stătu jos o lungă perioadă de timp, urmărind cum micul ei pantof roz se scufunda în apa neagră de dedesubt. Se scufundă fără vreun sunet şi orice stropi ar fi făcut, aceştia fuseră înghiţiţi de vântul

puternic, furtunos. În lumina orbitoare a fulgerului care urmă, văzui hotărârea de pe faţa ei şi îmi dădui seama că nu se va opri până când nu va avea capul lui sau va cădea în apă.

Încercă să-şi împingă părul înapoi, dar acesta reveni la loc, lovind-o în faţă, lipindu-i-se peste ochi, nas şi gură ca un amestec de alge marine roşii-portocalii. Neînfricată, Kate întinse mâna în jos şi, scotocindu-şi pe sub fuste, smulse o jartieră de mătase roz, lăsându-şi ciorapul alb să cadă şi să-i atârne în jurul gleznei. Strângându-şi genunchii cu forţă în jurul balustradei, îşi adună din nou părul pe spate, ca o coadă de cal, şi îl legă strâns cu jartiera. Apoi fu gata să facă o nouă încercare. Vrui să mă întorc. Nu puteam suporta să mă uit, şi totuşi, trebuia să o fac. Ea era cu adevărat neînfricata, îndrăzneaţă, curajoasa mea Kate! Eu nu aş fi putut face aşa ceva!

Ea ar fi trebuit, mai degrabă, să se îmbrace toată în negru, ca să nu iasă aşa în evidenţă, sau, chiar mai bine, ca un băiat, pentru a avea lejeritate în mişcări, dar Kate nu plănuise acest lucru sau, dacă o făcuse, nu-mi spusese niciodată. Cu toate acestea, în ciuda pericolului şi a poverii pe care le reprezentau hainele ei, artistul din mine nu ar fi modificat o singură cusătură sau umbră. Era o imagine glorioasă, terifiantă pentru privire, acolo, în ploaia care cădea neîncetat, cu fustele biciuite de vânt, cu jupoanele fine trandafirii, argintii şi albe, bătând ca aripile unor păsări

îngrozite care luptau să plutească pe vântul sălbatic, furios, pentru a rămâne sus şi a nu fi doborâte, luminată de strălucirea ca de diamant, alb-argintie a fulgerului pe cerul de la miezul nopţii. Îmi doresc să fi fost binecuvântată cu talentul de a o picta, astfel încât lumea să o poată vedea exact aşa, în loc de portretele insipide, palide, fără viaţă, în rochii alb cu negru, care sunt tot ceea ce a mai rămas pentru a o arăta lumii pe Lady Katherine Grey.

Apoi ea îl prinse şi îl strânse în siguranţă la pieptul ei. Totul era gata, cu excepţia coborârii ei, şi cu siguranţă Dumnezeu nu ar fi lăsat-o să alunece; dacă era scris ca ea să cadă, cu siguranţă nu ar fi fost atunci.

Cu grijă, cu foarte mare grijă, ea se dădu jos. Fără a spune vreun cuvânt, îmi dădu capul tatălui nostru să-l ţin, în timp ce ea se lupta să-şi ridice fustele grele, îmbibate cu apă, şi să-şi scoată unul din jupoane.

Bietul tata! îi mângâiai obrajii tari, arşi de vânt. Cea mai mare parte din barba sa nu mai era, luată de corbi sau de alte păsări, pentru a-şi construi cuiburile. Îmi plăcea să cred că într-o zi s-ar putea să mă uit în sus, la cuiburile din copacii din parcurile şi grădinile palatelor reginei, şi să văd ghemuri roşcate din barba tatălui nostru ţesute acolo.

În tăcere, Kate îmi întinse juponul ei, ca un leagăn, pentru a pune capul tatălui nostru în el,

dar mai întâi îi sărutai fruntea, iar Kate făcu acelaşi lucru înainte de a-l înfăşură cu blândeţe în pânza albă, udă.

Stătui o clipă îndelungată şi o privii mirată, cu sufletul la gură, pe sora mea udă şi tremurând. Încă nu-mi venea să cred că o făcuse. Vântul smulsese şi-i furase jartiera care îi lega părul, ca un flăcău bolnav de dragoste care, din joacă, smulge o panglică din părul iubitei lui ca s-o poarte, ca un semn de dragoste, pe pălărie sau pe mânecă. Rochia ei atârna moale, fiecare cută ţinând-o strâns, agăţându-se de picioarele ei, astfel încât ea trebuia să lupte cu îmbrăţişarea ei udă la fiecare pas. Fulgerul străbătu cerul cu o dungă vie, alb-argintie, şi văzui picături de ploaie îngheţate agăţându-se de părul ei ca nişte diamante mici. Dinţii îi clănţăneau, şi era o sclipire sălbatică în ochii ei, ei înşişi o furtună albastră-gri, care exprima atât triumf, cât şi neîncredere. Arăta pe jumătate înecată, o privelişte jalnică, îmbibată de apă, dar pentru ochii mei ea nu fusese niciodată mai frumoasă.

— Vino, Mary!

Strângând capul tatălui nostru cu un braţ, îmi întinse mâna şi eu i-o apucai.

Apoi ne îndreptarăm spre biserica St. Botolph-Without-Aldgate, unde eu încă îl vizitez pe tata în fiecare duminică. Odată ajunse acolo, îl dădurăm pe tata în grija preotului. El încă îl păstrează pe tata în siguranţă, închis într-un dulap din biroul

său, într-un sicriu de sticlă umplut cu rumeguş, care este în mod regulat completat – carnea tare a lui absoarbe nişte nutrienţi vitali din aşchiile de lemn care îl menţin bronzat, ca şi cum el încă merge călare cu ogarii lui în fiecare zi. Dr. Reynolds mă primeşte întotdeauna amabil, şi împreună bem un pahar de vin şi ţinem un toast pentru tata; şi-l aminteşte cu căldură ca pe un bărbat pe care în zadar îl sfătuia din când în când împotriva jocurilor de noroc, dar care era întotdeauna generos şi cumsecade.

În timp ce clopotele bisericii băteau de miezul nopţii, Kate mă luă din nou de mână şi dispărurăm în noaptea întunecată şi ploioasă, să ne strecurăm înapoi în Palatul Greenwich, acum că Suffolk, unde încă se mai sărbătorea o nuntă care, după părerea mea, era o bătaie de joc faţă de jurământul solemn al tainei căsătoriei, părea chiar mai puţin un cămin pentru noi decât fusese vreodată. Mama – îmi dădusem seama acum – era stânca din temelie, fundaţia fermă şi solidă pe care era construită familia noastră, dar tata – distractiv, prostuţ, sălbatic, nesăbuit, cu toate trucurile şi visele lui şi nelipsita-i cutie cu bomboane – fusese inima familiei.

CAPITOLUL 12

Poate că verişoara noastră, regina, crezu cu adevărat că sănătatea lui Kate fusese afectată de

seria de lovituri crude care se abătuseră asupra familiei noastre – pierderea lui Jane şi a lui Guildford, urmată rapid de cea a tatălui, iar acum căsătoria ridicolă şi umilitoare a mamei noastre cu fostul nostru stăpân al grajdurilor – sau poate că pur şi simplu îi era milă de noi. Niciun cuvânt nu fu rostit vreodată despre dispariţia capului tatălui nostru de pe Podul Londrei. Ne sărută pe fiecare pe obraz, ne dădu câte un rozariu de opal şi ne lasă să ne retragem de la curte.

— Mergeţi acasă şi fiţi puternice; refaceţi-vă puterea, spuse ea în timp ce îşi lua rămas-bun de la noi.

Eu şi Kate ne întoarserăm la Bradgate singure, cu doar câteva servitoare care să ne ajute. Mama rămase în Londra, ţopăind cu neruşinare şi trăind pătimaş cu noul ei soţ, după cum spuneau şi bârfele servitorilor.

— În schimbul sacrificării rangului meu, Dumnezeu mi-a dat un băiat cât se poate de distractiv, care să mă amuze şi să mă consoleze! spunea ea în bătaie de joc, mergând cu nasul pe sus în faţa celor care se minunau că ea se căsătorise cu mult sub nivelul ei.

Puserăm hăţurile cailor la poalele drumului lung, şerpuitor, mărginit de-o parte şi alta cu castani. Ne urcarăm rupte de oboseală în şeile noastre şi ne uitarăm în sus la casă, în timp ce vântul de martie trăgea de costumele noastre de călărie prăfuite şi de penele de la pălăriile

noastre. Părea că o viaţă întreagă trecuse de când fuseserăm ultima dată aici. Când plecaserăm la Londra, să le văd pe Jane şi pe Kate căsătorite, nu-mi dădusem seama că aveam să fiu atât de mult timp departe de singurul loc la care m-am gândit vreodată că e acasă. Marele dreptunghi din cărămidă trandafirie care îşi începuse viaţa ca o cabană de vânătoare, în urmă cu şaizeci ani, se ridica în centrul unui parc verde, întins, de căprioare, flancat de pâraie de argint şi păduri verzi atât de dese încât se spunea că puteai umbla douăzeci de kilometri, sau mai mult, fără a mai întrezări soarele, iar dincolo de ele, dealurile de ardezie se înălţau în depărtare. Cu mândria amplificată de onoarea de a se fi căsătorit cu nepoata unui rege, tata adăugase două turle înalte, de cărămidă roşie, cu vitralii înfăţişând scene de vânătoare, pentru a face casa să arate mai puţin ca o cutie mare, din cărămidă. El încercase să finanţeze construcţia lor prin eforturile sale de la mesele de joc, dar acumulase doar datorii mai mari. De pe acoperişul ascuţit, cu ţiglă roşie al fiecăruia flutura steagul mândru al familiei noastre din mătase verde, galbenă, neagră şi albă. Părinţii noştri erau mereu vigilenţi în legătură cu cel mai mic semn că soarele începea să le decoloreze şi puneau să fie înlocuite în mod regulat; în acest scop ţineau o cusătorească acolo, care nu făcea nimic în afară de steaguri noi.

Fără Jane şi tata, Bradgate nu mai era la fel;

era o cochilie goală a unei case cu inima smulsă din piept. Îmi era dor de seriozitatea ursuză a lui Jane, pe care o găseam ghemuită pe scaunul de la fereastră cu o carte pe genunchi şi un măr în mână, şi de tata, care avea mereu cu el cutia sa de bomboane, aducându-ne trataţii de la Londra şi linguşindu-se pe lângă bucătar să „coacă mai multe bunătăţi”, astfel încât casa mirosea întotdeauna a zahăr, scorţişoară şi marţipan, a condimente şi fructe dulci de vară.

Nişte pădurari care lucrau în apropiere, tăind copaci, se opriră şi cu respect îngenunchează şi îşi scoaseră şepcile în faţa noastră, oferindu-şi, în tăcere, condoleanţele pentru cele două mari pierderi ale noastre. Bărbatul aflat cel mai aproape de noi îşi lăsase toporul rezemat de copacul pe care îl tăia, iar soarele bătu pe lama acestuia. În loc să-şi ferească ochii, Kate se uită direct în strălucirea galbenă, orbitoare. Înainte de a o putea opri, ea sări din şa, fugi şi apucă toporul, şi începu să taie nebuneşte. Cu stângăcie, se împletici pe spate, clătinându-se sub greutatea lui masivă, neobişnuită. Dar ea perseveră şi învârti toporul, în mod repetat, în tot acest timp plângând sălbatic, în hohote, după Jane şi tata, plângând isteric că Jane şi tata îşi pierduseră capetele, astfel încât şi copacii de la Bradgate trebuiau să şi le piardă, în amintirea lor.

— Luaţi-vă topoarele şi tăiaţi-i! Tăiaţi-le capetele aşa cum au făcut cu Jane şi cu tatăl

nostru! le porunci ea pădurarilor.

Atât de înfricoşător de convingătoare era sălbăticia nebună din ochii săi, încât ei îşi luară rapid topoarele şi se supuseră.

Eu rămăsei tăcută în apropiere şi nu îndrăznii să intervin până când Kate nu lăsă toporul din mână şi căzu în genunchi, gâfâind şi plângând, cu băşici însângerate pătând frumoasele ei mâini albe pe care le întinse spre mine, ca şi cum i-aş fi putut vindeca, în vreun fel, durerea.

Îi făcui repede semn pădurarului să-şi ia toporul înapoi şi o convinsei pe sora mea să urce înapoi în şa şi să mergem spre casă. În timp ce călăream, auzeam aerul răsunând de sunetul viguros de tăiere, de lovitura puternică a lamelor de topor în lemn şi de mormăielile bărbaţilor puternici, transpiraţi, care le trăgeau din lemn şi loveau din nou, şi din nou, până când, la sfârşitul zilei, după ce se duseră acasă cu dureri de umeri şi de spate, şi cu băşici la mâini, fiecare dintre castanii care mărginea intrarea spre Bradgate devenise un trunchi gol, urât, iar coroanele lor cu frunze verzi zăceau răsturnate pe iarbă, urmând să fie tăiate pentru lemn de foc şi duse cu căruţa a doua zi.

Dar până atunci Kate era deja în pat şi adormise istovită de plâns, până când ultima coroană verde, luxuriantă, căzu, în timp ce stăteam la fereastră şi priveam distrugerea cu lacrimi în ochi. *Ce risipă!* mă gândeam eu, în timp

ce plângeam în tăcere pentru tata, Jane şi Guildford, pentru vieţile lor pierdute şi risipite, pentru visul de iubire pierdut de Kate, smuls cu atâta cruzime, şi pentru distrugerea frumoşilor castani la umbra cărora noi, cele trei surori, stătuserăm şi ne jucaserăm, în care ne căţăraserăm şi din care adunaserăm flori şi castane. Ei fuseseră mereu acolo, toată viaţa noastră, fiind deja înalţi şi spectaculoşi înainte să se nască Jane. Nici Bradgate nu mai părea la fel fără ei, şi mă cutremuram gândindu-mă la mânia mamei, atunci când, revenind la Bradgate, va vedea trunchiurile dezolante, urâte, goale, tăiate grosolan la diferite înălţimi.

Cel puţin vom fi avertizate şi pregătite să ne confruntăm cu ea, mă gândeam eu, pentru că, în mod cert o vom auzi ţipând de pe drum. Mă cutremurai din nou când îmi imaginat faţa ei roşie, furioasă şi braţul ei fluturând sălbatic cravaşa de călărie, auzind în minte şuieratul usturător al acesteia brăzdând aerul până când găsea carnea pe care să o lovească. În mintea mea simţeam deja înţepătura ei despicând carnea şi făcând sângele să ţâşnească.

Aveam să iau vina asupra mea; Kate suferise destul, iar eu puteam şi doream să o scutesc pe ea de acest lucru.

În spatele meu, pe pat, Kate se agita, suspinând în somn, dar nu se trezi.

— Aş vrea să pot face ceva ca lumea noastră

să fie din nou cum trebuie, să întorc ceasul şi să-i aduc pe toţi înapoi, dar nu pot. Nu am nicio putere magică. Sunt doar o fetiţă! şoptii eu slab.

Dar sora mea, răsucindu-se în somnul ei chinuit de durere, nu mă auzi.

Cel puţin ea era încă în viaţă. Mă dusei lângă pat şi îmi împreunai mâinile, rugându-mă:

— Te rog, să nu mă părăseşti niciodată, Kate!

Kate mai scoase câteva scâncete – din fericire deveneau tot mai puţine şi mai slabe – şi se rostogoli în pat, lăsându-mă să-mi imaginez că acestea erau un răspuns, asigurându-mă că nu mă va părăsi niciodată, că va fi acolo alături de mine, trup şi suflet, până în ziua în care voi muri.

Piticii cu trupurile diforme ca al meu rareori apucă bătrâneţea. Corpurile noastre se contorsionează mai mult odată cu vârsta, ceea ce ne poate strânge, zdrobi şi deteriora organele interne; de asemenea, se ştie faptul că plămânii noştri sunt slabi şi suntem afectaţi de dureri de articulaţii, cum este durerea agonizantă care mă macină în partea de jos a spatelui şi la şolduri, doborându-mă uneori şi silindu-mă să stau complet întinsă zile la rând. Toate aceste suferinţe nu făceau decât să crească odată cu vârsta.

Nu era decât un ghinion crud faptul că Jane, întâia născută, fusese, de asemenea, prima care murise, la doar şaisprezece ani. Deci, cu siguranţă Kate – vesela, energica, sănătoasa Kate – care tânjea după viaţă, nu după o moarte glorioasă şi

martiriu, va fi ultima dintre noi care va muri.

O privii pe sora mea, cu buclele ei frumoase arămii împrăştiate peste perne ca un steag înflăcărat, roşu şi auriu, sclipind la soare, şi mi-o imaginai mulţi ani mai târziu, în chip de bunică încărunţită, murind liniştită în patul ei, cu toţi copiii şi nepoţii adunaţi cu dragoste în jurul ei ca să o conducă cu blândeţe spre îmbrăţişarea lui Dumnezeu.

— Aşa ar trebui să fie. Doamne, te rog, fă să fie aşa!

Căzui în genunchi şi mă rugai cu toată inima mea şi cu toată fervoarea unei fetiţe speriate, care tocmai îşi pierduse sora cea mai mare şi tatăl.

— Te rog! Te rog!

Mă rugai până când cuvintele deveniră un murmur incoerent şi căzui eu însămi într-un somn epuizat, ghemuită ca un căţeluş, pe podea, lângă patul lui Kate.

CAPITOLUL 13

După ce ne întoarserăm la curte, făcurăm un pact să lăsăm trecutul în urmă, să privim doar înainte, şi niciodată să nu ne mai uităm înapoi. Doream să întâmpinăm şi să îmbrăţişăm viitorul cu toată inima, din moment ce nu puteam face nimic pentru a schimba trecutul. Trebuia să-l lăsăm să plece ca să nu ne copleşească inimile. Trebuia să ne eliberăm de ancorele care ne

trăgeau cu greutate inimile în jos şi să înotăm spre ţărm unde viaţa, şi poate chiar dragostea, ne aştepta, şi astfel să nu ne înecăm. Nu puteam purta haine de doliu pentru Jane şi pentru tatăl nostru, şi pentru a supravieţui şi a prospera la curte, trebuia să aruncăm catifeaua neagră şi din inimile noastre, şi Kate trebui să înveţe să iubească şi să poarte roşul din nou, fără să se gândească la sânge. După o ultimă privire îndelungă şi o ultimă noapte târzie de lacrimi şi amintiri dulci-amărui, împachetarăm în cutii amintirile noastre preţioase despre cei pe care îi iubiserăm şi îi pierduserăm şi le ascunserăm sub pat.

După aceea, timpul păru că o ia la goană, ca şi cum am fi alergat prin viaţă, iar noi păream că dansăm, rapid şi cu furie, de-a lungul anilor; au trecut pe lângă noi atât de repede, ca şoimii care zboară după vrăbii cu intenţia de a ucide, iar noi, la rândul nostru, trebuia să ucidem fiecare moment ca nu cumva să ne lase libere să facem ceea ce am promis că nu vom face niciodată – să ne oprim, să stăm pe gânduri şi să ne întoarcem în trecut.

Dar pentru Kate a mea, deşi zâmbea, dansa şi se distra, viaţa la curte era într-adevăr un chin absolut, iar ea plângea în perna ei în fiecare noapte. Pur şi simplu nu putea suporta că trebuia să-l vadă pe Berry în fiecare zi, să-i atingă mâna din întâmplare în timpul unui dans, sau în acord

cu coregrafia atent pusă în scenă a unei pantomime, să se trezească stând lângă el la un turnir sau la un picnic şi să vadă atenţia pe care le-o acorda altor doamne, sau să li se întâlnească privirea peste masa de la vreun banchet şi apoi să-l văd întorcându-se şi angajându-se într-o conversaţie cu altcineva. Mă rugă să-i fac o rochie frumoasă, fină, portocalie şi roz precum căpşun ele, în nuanţe alese cu grijă, astfel încât să se potrivească frumos, dar nu atât de palide şi de blânde încât ochiul să le treacă cu vederea. Când o îmbrăca, ea se mişca ostentativ sau zăbovea pe lângă Lordul Herbert în această rochie frumoasă, făcută să strige „Priveşte-mă! Priveşte-mă!”, sărind pe vârfurile picioarelor, cu o expresie dornică, cu buclele arămii, ca de cupru, sclipindu-i în lumina lumânărilor sau a soarelui.

Dar totul fu în zadar. Berry pur şi simplu se întorcea cu spatele şi invita o altă doamnă să danseze sau să se plimbe în grădină cu el, iar Kate era din nou cuprinsă de disperare, plângând în pernă în fiecare noapte şi dând la o parte farfuria, astfel încât carnea îi cădea de pe oase, iar mama simţea nevoia să o prindă strâns de bărbie, făcându-i vânătăi şi lăsând urme de degete pe pielea ei albă ca laptele, amintindu-i: „Fără frumuseţe, nu eşti nimic!”

Obişnuiam să mă rog în fiecare seară ca inima lui Kate să se vindece, şi ea să vadă că nu era într-adevăr îndrăgostită de Berry, băiatul, ci de

Dragoste, de ideea de a iubi şi de a fi iubită. Kate, spre deosebire de mulţi bărbaţi şi femei din clasa noastră socială, care se căsătoreau pentru avantaje, pentru caracterul practic al cununiei, şi ca să se supună deciziilor părinţilor, lua în serios cuvintele frumoase şi sentimentale ale serviciului religios al căsătoriei, iar când le rostea, trăia cu inima fiecare silabă. Fă să găsească o nouă dragoste, îl imploram pe Dumnezeu, pe cineva care este cu adevărat demn de ea şi nu o va părăsi, răni sau dezamăgi niciodată, pe cineva care să-i fie credincios şi să o iubească până la moarte, ca marile iubiri despre care cântă menestrelii.

În ceea ce-o priveşte pe verişoara Mary, ea ne trata mereu bine, ca şi cum ar fi încercat, într-o mică măsură, să-şi ispăşească vina de a o fi luat pe Jane de lângă noi.

Într-o zi, mă trase să stau lângă ea în timp ce ea se uita prelung la portretul făcut de Tiţian prinţului Philip.

— Ştiu că vei înţelege, micuţă verişoară, fiind aşa cum eşti, spuse ea cu delicateţe. Deşi nu sunt malformată ca tine, şi eu am crezut întotdeauna că iubirile acelea mari despre care cântau menestrelii îmi sunt refuzate, că dragostea mă va ocoli mereu şi va trece pe lângă mine. Deci, trebuie să înţelegi, acum că l-am găsit, nu pot… nu îndrăznesc… să-l las să plece. Eu nu sunt atât de proastă încât să cred că aş putea avea pe cineva

mai bun, iar dragostea, care a binevoit să se uite la mine o dată, s-ar putea să nu mai facă acest lucru din nou, dacă ignor darul minunat şi preţios pe care mi l-a dat.

Într-adevăr, înţelegeam, dar nu puteam ierta faptul că-i fusese luată viaţa lui Jane. O parte din mine, cea răvăşită de furia şi suferinţa copilului din mine, o blestema pe verişoara Mary să aibă parte numai de nefericire cu Philip al ei. Dar după aceea, căzui în genunchi şi îi cerui lui Dumnezeu să mă ierte pentru gândurile rele rostite pripit la mânie, ca nu cumva ghinionul pe care-l dorisem altcuiva să revină asupra mea şi asupra singurei surori care îmi mai rămăsese. Jane nu mai era, iar dacă verişoara Mary avea parte de bucurie sau tristeţe alături de prinţul ei spaniol, lucrul acesta nu o aducea înapoi.

Când Kate îi peria părul reginei în ziua nunţii ei, verişoara Mary, cu lacrimi în ochi, o luă pe Kate de mână.

— Eşti tânără şi frumoasă. Ai avut deja o şansă şi vei mai avea alta. Nu vei fi singură pentru totdeauna; femeile frumoase ca tine niciodată nu sunt. Dar aceasta este ultima mea şansă. Philip este ultima mea speranţă şi trebuie să fie al meu – pentru credinţa adevărată, pentru Anglia, ca să pot da naştere unui fiu, un prinţ catolic care să conducă după moartea mea, şi pentru mine, recunoscu ea în cele din urmă, coborându-şi privirea ca şi cum era pe jumătate ruşinată că

recunoscuse acest lucru. Îţi cer să mă înţelegi, te rog. O trase pe Kate lângă ea, în faţa oglinzii mari, din argint. Priveşte – ridică buclele grele ale lui Kate, ca un cuib de şerpi arămii, care se zbăteau vezi cât de strălucitor este părul tău. Vezi toate şuviţele aurii îmbrăţişate cu cele roşii ca iubiţii adevăraţi. Acum, uită-te la al meu.

Ridică un ghem fără viaţă din părul ei gri-portocaliu, gălbui, fără luciu şi spălăcit. Mi se spunea Prinţesa Gălbenea, dar tot aurul meu a fost irosit în singurătate şi tristeţe.

Acela fu momentul când verişoara Mary se apropie cel mai mult de a-şi cere scuze pentru ceea ce i se întâmplase lui Jane. Adevărul este că pofta trupească triumfase asupra iubirii dintre verişoare. Jane a murit pentru a face visele de dragoste ale unei fete bătrâne să devină realitate, dar a murit în zadar. Unii ar spune că ar trebui să găsesc consolare, un fel de victorie amară, în asta. Dar nu găsesc. Sora mea a murit la numai şaisprezece ani, motivele nu contează cu adevărat; niciunul dintre ele nu este suficient de bun pentru a-i justifica moartea sau pentru a vindeca rana din inima mea. În cele din urmă, tot ce contează cu adevărat este faptul că a murit, nu felul în care acest lucru a afectat marea transformare a lucrurilor; nu pot, şi nu aş putea niciodată, să mă gândesc că lumea este o tablă de şah gigantică şi oamenii pe care îi iubesc sunt pioni pe ea, câştigaţi şi pierduţi în meciul vieţii.

Dar mama era foarte încântată de bunăvoinţa pe care ne-o arăta verişoara noastră. Trâmbiţa în particular şi se mândrea, şi mergea ţanţoşă, jurându-se că următoarea regină a Angliei va fi Kate. Ea continua să spună, repetând întruna, cu faţa strălucind în timp ce vorbea cu nesaţ, cum ea o cunoştea pe regina Mary din copilărie şi ştia că pântecele ei era „un fruct putred”, „prea umed ca vreo sămânţă să prindă rădăcini”, şi „pământ infertil puţin probabil să susţină o viaţă”, chiar dacă prinţul Philip ar reuşi să planteze una acolo. Veselă, povestea cum zeci de medici fuseseră chemaţi să o trateze pe Mary pentru „strangulare de uter”, să o facă să sângereze din talpa piciorului pentru a încerca să-i uşureze retenţia dureroasă de sânge care îi făcea pântecele să se umfle şi să o doară, şi să îi readucă scurgerea lunară ca să-i calmeze durerile.

— Asemenea femei nu pot face copii, spunea mama. Dacă reuşesc să conceapă, bebeluşii lor sunt bolnăvicioşi şi mor repede, aşa că nu trebuie deloc să ne temem de fructul putred din pântecele lui Mary! Va veni o zi când o voi vedea pe fiica mea încoronată regină! De data asta, totul va fi făcut cum trebuie!

Odată, ca o mustrare directă adresată prinţesei Elizabeth, care se împotrivea să participe la liturghie şi deseori invoca scuze, pretinzând că nu se simte bine, chiar prefăcându-se că leşină în afara capelei regale sau plângându-

se cu voce tare de o durere de burtă, regina Mary trecu pe lângă sora ei vitregă şi o luă pe Kate de mână, invitând-o să meargă alături de ea, în faţa lui Elizabeth, în timp ce o lăudă cu voce tare pe sora mea că este o „bună servitoare catolică”. Când auzi, mama fu în delir de bucurie. Sărbători bând şi dansând toată noaptea cu Master Stokes, trăgându-l apoi la culcare, la cântatul cocoşului, pentru a-i face plăcerile, până când căzu într-un somn epuizat şi nu se trezi decât în jurul prânzului.

În tot acest timp, Kate tăcea, neîndrăznind vreodată să-i spună mamei că ea nu voia să fie regină, şi se ruga în fiecare zi ca Dumnezeu să o binecuvânteze pe verişoara noastră cu un copil şi, astfel, să o scutească pe ea. Într-adevăr, la ce i-ar fi servit dacă ar fi spus ceva? Aceasta ar fi atras doar mai multe cuvinte furioase şi mai multe lovituri.

— Voi aştepta şi sper să treacă această cupă din faţa mea, îmi spuse Kate în intimitatea camerei noastre, şi sper că nu voi fi forţată să beau din ea, pentru că nu am nicio dorinţă să fac asta; mi se pare o băutură josnică şi amară, mai mult otrăvitoare decât plăcută, şi, uneori, chiar ucide. Mai bine să fiu regina inimii soţului meu, să conduc gospodăria noastră, cu copiii noştri, cu animalele de companie şi cu servitorii mei în chip de supuşi loiali şi iubitori, decât să fiu împărăteasa lumii întregi.

Dar mama nu făcea decât să râdă şi să-i spună lui Kate că e nebună, lovind-o peste urechi, în timp ce deplângea lipsa de ambiţie a fiicei sale.

În timp ce Kate avea parte de toată lauda şi slava, descoperii că eu eram mai puţin subiect de batjocură, după ce curtenii văzuseră cât de mult ne favoriza verişoara noastră. Era minunat, dincolo de cuvinte, să fiu scutită de râsete şi insulte, chiar dacă aceasta însemna că eram mai mult sau mai puţin ignorată. Nimeni nu credea că voi fi vreodată regină, deci nu era nevoie să încerc să intru în graţiile cuiva şi să ies în evidenţă. Aşa că tăceam şi priveam. Mulţi tineri flirtau cu Kate, iar femeile tinere îi căutau prietenia. Trecuserăm, aproape peste noapte, de la a fi ocărite ca nişte renegate la a fi venerate ca prinţese regale, la curte, deşi nu şi de către oamenii de pe străzi. Unii chiar ne detestau ca rivale ale lui Elizabeth, deşi noi nu ne vedeam niciodată ca atare.

Dar oamenii văd ceea ce vor să vadă şi sunt adesea orbi în faţa adevărului. Ei se temeau că noi vom uzurpa succesiunea, aşa cum făcuse sora noastră. Elizabeth nu ne iubea, nici măcar nu ne plăcea, şi era mult mai de temut decât Mary. Elizabeth ar fi pedepsit rapid pe oricine îndrăznea să se pună între ea şi singura ei dragoste adevărată – Anglia. Ea nu ierta niciodată, nici nu era milostivă sau pasivă. Nu, convenirăm eu şi Kate; mai bine să murim imediat decât să fim considerate duşmancele lui Elizabeth.

Atât de mulţi oameni tânjeau după Elizabeth, inclusiv senzualul Philip cu barba de aur care era acum soţul reginei – bârfele de la palat spuneau că el avea găuri făcute în pereţi ca să o poată urmări pe Elizabeth cum se dezbracă şi face baie. Şi pentru cei mai mulţi dintre oamenii de rând, Elizabeth reprezenta Anglia şi ultima lor legătură cu iubitul lor rege Henric al VIII-lea. Dragostea pentru Philip o costase pe verişoara Mary cea mai mare parte a iubirii oamenilor ei, şi mulţi credeau că ei îi păsa mai mult de Spania decât îi păsase vreodată de Anglia. Poveste de dragoste a poporului cu ultima adevărată prinţesă din dinastia Tudorilor, energica Elizabeth cu părul înflăcărat, devenea din ce în ce mai pasională, în timp ce în Anglia izbucni o vâlvătaie de persecuţii care căuta să ardă de pe faţa pământului orice urmă a religiei reformate. Oamenii mergeau să fie arşi pe rug, rugându-se cu ultima suflare pentru ascensiunea lui Elizabeth, pentru ca ea să vină la tron şi să scape Anglia de acest rău.

Era o perioadă captivantă şi înfricoşătoare. În rochii din satin albastru, pline de zorzoane de argint, cu coroniţe de rozmarin argintiu şi cu panglici albastre pe părul nostru despletit, furăm acolo când Mary se căsători, în cele din urmă, cu prinţul ei, iar Kate era printre tinerele alese să danseze cu prinţul Philip la banchetul de nuntă. Ea râse şi îmi spuse după aceea că, atunci când el o lăsase în jos după ridicarea înaltă din volta,

limba lui tremurase ca a unui şarpe, încercând s-o lingă şi să-i pătrundă în ureche, iar mâna lui îi atinsese sânii şi comparase mărimea şi dulceaţa lor cu portocalele din grădina palatului tatălui său.

Furăm acolo, aproape zi de zi ca să ajutăm, în cele două situaţii tragice când pântecele verişoarei noastre dădu roade iluzorii, îngenunchearăm şi ne rugarăm cu ea în capela sa privată şi, pe rând, noi şi celelalte doamne îi citirăm rugăciuni, psalmi şi vieţile sfinţilor, şi stăturăm ore în şir la cusut şi brodat haine pentru bebeluşi. Cât de mult a lăudat verişoara Mary şirurile de trandafiri drăguţi pe care eu i-am brodat în jurul tivurilor acelor rochiţe albe! Nu avea încredere în nimeni în afară de mine în această sarcină delicată, declarând: „Trandafirii micuţei noastre verişoare Mary sunt cei mai drăguţi!” în curând, multe doamne de la curte se întreceau ca eu să le brodez trandafiri pe tivurile jupoanelor lor, astfel încât să se întrevadă ori de câte ori îşi ridicau fustele. Pentru noi, fetele care purtam livreaua roşcată cu negru a reginei în fiecare zi, pentru a sublinia, prin contrast, măreţia veşmintelor regale, deoarece verişoara noastră se temea de oricine ar fi putut s-o eclipseze, fu o modalitate distractivă şi inofensivă de a adăuga puţină culoare şi originalitate ţinutei noastre anoste. În cele din urmă, cusui nu numai trandafiri, ci tot felul de flori, în combinaţii potrivite, dar şi neobişnuite – cum ar fi garoafe

combinate cu micsandre; brebenoc şi primule galbene; margarete de ţară, flori de muşeţel şi maci stacojii cuibăriţi printre spice de grâu de aur; clopoţei şi piciorul-cocoşului.

Unele femei chiar doreau legume de grădină, plante vindecătoare, ramuri încărcate din abundenţă cu fructe sau paturi de fructe de pădure coapte cusute de jur-împrejurul tivurilor. Chiar şi seara, când puteau să-şi poarte propriile lor veşminte splendide, ele tot mai voiau să poarte jupoanele cu margini de flori pe care le făceam eu pentru ele, deseori în culori care contrastau puternic cu rochiile lor. De fiecare dată când doamnele dansau, puteai surprinde o bucată seducătoare de narcise de un galben intens sub o rochie de catifea mov, bujori de culoare roz strălucitor ivindu-se de sub o fustă stacojie, îndrăzneaţă, afine coapte emanându-şi aroma de sub o mătase atrăgătoare de culoarea perelor, sau chiar anghinare rotunde care îşi întindeau frunzele sub un satin portocaliu, ca de apus de soare.

Pentru doamnele mai îndrăzneţe şi mai cochete, cele cărora le plăcea să-şi ridice fustele extrem de sus în timpul dansului, brodai roiuri de fluturi frumoşi cu aripile în culorile curcubeului, sau albine grase, negre şi galbene, zburându-le în sus pe ciorapi, de la gleznă la genunchi. Chiar şi verişoara Elizabeth, pe atunci încă la curte, sub ochiul precaut, vigilent, al reginei, mă puse să-i

fac o margine somptuoasă de aur şi argint cu trandafiri presăraţi cu perle pe o fustă crem din tafta, pentru a o purta cu noua ei rochie auriu cu argintiu, din brocart, pe care prinţul Philip i-o dăduse, în aparenţă pentru a satisface plângerea soţiei sale că Elizabeth se îmbrăca prea simplu, privind acest lucru ca pe un mesaj secret, codificat în hainele sale, pentru a le arăta protestanţilor că era alături de ei şi se prefăcea doar faţă de crezul catolic. Dar totul era foarte distractiv, şi, pentru prima şi singura dată în viaţa mea, înţelesei ce înseamnă să fii popular şi căutat. Mă simţeam bine să fiu importantă, chiar dacă era pentru un lucru atât de frivol şi de trecător.

Pe măsură ce fiecare dintre sarcinile false ale reginei progresa, furăm acolo să îi satisfacem poftele pentru boluri mari pline cu ardei de mai multe feluri, felii de portocale, măsline şi brânză de capră, şi după aceea să o mângâiem pe mâini, să o ţinem de cap atunci când se apleca să vomite într-un vas, şi să o îngrijim şi să o liniştim când arsurile de stomac urmau, inevitabil, acestor ghiftuieli.

Pe măsură ce suspiciunea, gelozia şi ura ei faţă de Elizabeth creşteau, noi stăteam supuse şi o ascultam povestind stăruitor despre felul în care mama lui Elizabeth, „marea târfă Anne Boleyn”, obişnuia să-l ascundă pe cântăreţul de lăută, cu origini umile, Mark Smeaton într-un dulap din dormitorul ei, ca să iasă şi să-i ofere plăcere ori de

câte ori ea se întindea goală, cu braţele şi picioarele desfăcute, şi cerea „ceva dulce”. Plimbându-se încoace şi încolo, smulgându-şi părul subţire cu mâinile ei ca nişte gheare, tuna şi fulgera la adresa lui Elizabeth, insistând că ea nu merita dragostea poporului şi că era o bastardă fără nicio picătură de sânge al Tudorilor în vene, deşi nu trebuia decât să te uiţi la Elizabeth ca să ştii că aceasta nu era decât o minciună; niciunul dintre copiii pe care îi concepuse regele Henric nu semăna mai mult cu el. Dar o chinuia extrem de mult pe verişoara noastră să ştie că Elizabeth ţinea inimile oamenilor în palmă şi avea tinereţea şi răbdarea de partea ei. Ea era suficient de vicleană cât să ştie că avea să vină şansa ei; nu trebuia decât să aştepte, şi coroana avea să îi fie înmânată pe o pernă de catifea mov. Nu era nevoie să se implice în intrigile periculoase pe care şi le imagina sora ei; Elizabeth nu era proastă. Dar, de fiecare dată când era dată în vileag sau se vorbea despre o nouă conspiraţie, regina Mary era convinsă că Elizabeth era iniţiatoarea, şi nimeni nu o putea convinge că lucrurile stăteau altfel.

Apoi, dintr-odată, Timpul obosi să treacă în acest ritm frenetic, se înţepeni şi începu să se mişte ca un melc bătrân, leneş. Îmi amintesc exact când s-a întâmplat acest lucru – în acea dimineaţă mă trezii şi îmi dădui seama că aveam prima mea sângerare lunară. Aveam treisprezece ani pe

atunci şi mă temeam că nu voi sângera niciodată; amândouă surorile mele avuseseră prima lor sângerare de femeie la începutul vârstei de doisprezece ani; pentru ele fusese ca un cadou întârziat de Anul Nou. Îmi amintesc că menstruaţia lui Kate a început pentru prima dată de ziua Sfântului Valentin, iar ea a văzut inimioare în petele roşii de pe cearşafuri, şi a spus că era un semn că va fi norocoasă în dragoste, dar Jane a crezut că era întru totul o pacoste groaznică şi a continuat să ţină o predică severă despre Eva în grădina Edenului.

Cât de emoţionată am fost când m-am trezit şi am găsit trandafirii roşii-ruginii ai feminităţii înfloriţi pe cearşafurile mele. Sării din pat şi dădui fuga la oglindă, în speranţa de a vedea o schimbare, rugându-mă, în timp ce alergam, ca Dumnezeu să fi făcut o minune şi să descopăr că, peste noapte, eu, „micuţa creatură grotescă”, fusesem transformată, ca un fluture care apare din gogoaşa sa, într-o lady frumoasă, bine proporţionată şi subţire precum Kate. Cu toate acestea, o singură privire îmi spuse că, în timpul nopţii, când trecusem pe nesimţite, în somn, de la copil la femeie, nici Tatăl Timp, nici Mama Natură nu lăsaseră un cadou pentru mine, pentru a marca această ocazie. Nu eram mai înaltă decât un copil de cinci ani, o creatură pipernicită, cu spatele cocoşat, şi ştiam că niciun corset, indiferent cât de strâns, nu mi-ar sculpta vreodată trunchiul meu

îndesat, ca al unui copac, într-o clepsidră elegantă, ca al lui Kate. Şi dacă aş fi îndrăznit vreodată să fac câţiva paşi de dans, mişcările picioarelor mele scurte, groase, încreţite de vene protuberante, din fericire ascunse de fustele mele, ar fi prilejuit bătaie de joc, chicoteli şi amuzament în loc de complimente pentru graţia mea inexistentă. Când îmi ridicai cămaşa de noapte, cu degetele mele tot butucănoase, şi mă plimbai înainte şi înapoi prin faţa oglinzii argintate, reci şi crude, observai că am acelaşi mers clătinat. Nimic nu se schimbase şi ştiam că niciodată nu avea să se schimbe; voi fi prizonieră în interiorul acestui corp mic, urât, greoi, răsucit, de spiriduş până în ziua în care voi muri şi Dumnezeu îmi va elibera sufletul.

— Poate că în rai voi fi o frumuseţe răvăşitoare, oftai către faţa tristă, urâtă, care se holba înapoi la mine din oglindă. Atunci îmi veniră lacrimile. Atât de brusc, încât mă luară prin surprindere. Plânsei ca şi cum nişte pietre mari de durere fuseseră aşezate, dintr-odată, pe umerii mei şi pe piept, ameninţând să mă zdrobească cu această tristeţe dureroasă. Voiam ca sora mea să fie cu mine; o voiam pe Kate. Dar noi nu mai împărţeam aceeaşi cameră; privilegiul acela îmi fusese luat şi dat altcuiva, fiind iar lăsată să dorm singură. Nimeni nu voia să împartă patul cu „Lady Mary Cap-de-Himeră”. Voiam să alerg urlând, în jos pe coridor, şi să-i bat la uşă în cămaşa mea de

noapte pătată de sânge, şi să mă arunc în braţele ei, dar demnitatea feminină şi mândria câştigară în faţa unui copil revoltat împotriva nedreptăţii. Îmi voi păstra sângele secret, pentru că, într-adevăr, ce importanţă avea că eram acum femeie? Nu va exista niciodată un soţ, un bărbat care să mă iubească. Corpul meu putea la fel de bine să fie uscat şi sterp, dar inima mea, ştiam, avea să plângă mereu cu lacrimi de sânge după mângâierile carnale şi plăcerile fizice care îmi vor fi pentru totdeauna refuzate din cauza a ceea ce eram. Din nefericire, nu era vreun tânăr pitic, de origine nobilă, la curte, care să se poată cupla cu mine, doar clovnii proşti şi de origine umilă, în clopoţei zornăitori şi haine pestriţe, care veneau pentru a distra, şi pentru ei eu eram de un rang prea mare pentru a se purta vreodată nepotrivit cu mine. În loc de dorinţă, în ochii lor vedeam dispreţ şi invidie; spre deosebire de ei, eu nu trebuia să fac mutre caraghioase şi tumbe pentru a avea mâncare pe masă; eu eram fiica unui duce cu sânge regesc în vene, născută să trăiască şi să moară în confort şi tihnă. Dacă Soarta declara vreodată că ar trebui să ţin un sceptru, acesta nu ar fi fost împodobit cu clopoţei zornăitori şi agitat în faţa unei mulţimi care se prăpădeşte de râs în timp ce eu îmi dau ochii peste cap şi scot limba.

Tânăra Lady Jane Seymour, fiica regretatului Lord Protector, botezată în onoarea surorii sale care murise oferindu-i lui Henric al VIII-lea fiul pe

care şi-l dorise mai presus de orice, era acum cea mai bună prietenă şi colega de dormitor a lui Kate. Această Lady Jane era, cu siguranţă, una dintre cele mai delicate şi mai blânde fiinţe create vreodată de Dumnezeu, atât de dulce încât, într-adevăr, mă durea inima s-o urăsc. Îşi făcuse un scop din a se împrieteni cu Kate, chiar în zilele întunecate de după moartea lui Jane, când majoritatea celor de la curte, cu ipocrizie, o evitau ca fiind sora unei trădătoare şi a unei renegate, care renunţase la credinţa reformată pentru a-şi salva viaţa şi averea familiei, când mulţi dintre ei făcuseră exact acelaşi lucru, şi, în acelaşi timp o divorţată la doar paisprezece ani, care-şi expusese cu îndrăzneală frumuseţea, atât de invidiată, şi farmecele cochete atât în compania fostului ei soţ, cât şi a socrului, ceea ce făcea ca virtutea ei să fie îndoielnică.

Dar palida, diafana Lady Jane, care prefera rochiile de un albastru ceresc amintind de robele Sfintei Fecioare, nu avea răbdare pentru astfel de lucruri. Poate pentru că ştia că nu avea să stea mult timp pe lumea aceasta? Plămânii îi erau slăbiţi; deseori febra îi aprindea obrajii şi-i făcea ochii, deschişi la culoare, albaştri-violet, să strălucească cu o luminozitate apoasă care o făcea doar mai frumoasă, mai ales că ea nu avusese ghinionul de a moşteni nasul proeminent, ca un cioc, al neamului Seymour care, de obicei, afecta trăsăturile, altfel fine, ale femeilor lor. Părul ei era

cel mai frumos pe care îl văzusem vreodată, un blond-argintiu strălucitor care mă făcea mereu să mă gândesc la aripile îngerilor, dar ea de multe ori se plângea că era prea moale pentru a fi ondulat chiar şi în cea mai firavă buclă. Indiferent cât de mult se chinuia servitoarea ei să-l răsucească în jurul unor bucăţi de fier încinse, acesta cădea plat, atârnându-i drept până la talie, neted ca mătasea, sfidând toate acele, înainte ca bucăţile de fier să se fi răcit măcar sau ca Lady Jane să fi coborât la parter pentru sărbătoarea din Sala Mare.

Nu îmi pierdui sora dintr-odată. Schimbarea se produse treptat. Deşi nu o invidiam când avea vreo prietenă, nu mă puteam abţine să nu resping pe oricine intervenea între noi. Sora mea era, într-adevăr, singura mea prietenă, şi aveam mare nevoie de ea. Dar cei cinci ani care ne separau, deşi păruseră întotdeauna atât de neimportanţi înainte, iar eu fusesem întotdeauna bătrână pentru anii mei, acum păreau, brusc, atât de mulţi. Voiam să pun capăt acelei prietenii şi zâmbetelor politicoase, amabile, cu care mă trata Kate acum, ca şi cum aş fi fost o străină sau, cel mult, o simplă cunoştinţă, în loc de sora care o cunoştea şi o iubea cel mai mult. Dar nu putui. Când încercai să vorbesc cu ea despre asta, ea respinse această idee ca pe o absurditate, gelozie sau, pur şi simplu, imaginaţia mea.

Într-adevăr, poate că erau elemente din toate

trei în amalgamul emoţiei care clocotea în mine. Ştiu doar că, ori de câte ori ea era cu Jane Seymour, mă simţeam ca şi cum ne despărţea un panou de sticlă groasă, iar eu eram mereu pe dinafară, privind înăuntru, încercând inutil să-i atrag atenţia, să recapăt timpul pe care Kate nu-l mai avea pentru mine. Era şi mai rău când Lady Jane, cu bunătatea în ochii ei de nu-mă-uita, zâmbea timid şi îmi întindea mâna, invitându-mă să mă alătur lor, pentru că ştiam că, dacă făceam acest lucru, geamul de sticlă pe care gestul ei îl spulberase va reapărea în curând, iar eu mă voi simţi o străină, o intrusă, o persoană care trage cu urechea pe lângă ele. Aşa că mă disciplinai să refuz cu mândrie, să întorc spatele, să umblu cu nasul pe sus şi să mă îndepărtez de mâna întinsă. Chiar dacă respingerile mele reci o răneau pe acea doamnă blândă, a trebuit să mă protejez, deoarece nimeni altcineva nu o făcea. Ştiam că dacă aş fi fost cu ele, dacă aş fi văzut bucuria pe care o împărtăşeau, mi-aş fi făcut rău, pentru că eu nu puteam fi vreodată parte din ea. Faptul că ştiam că fusese cândva a mea făcea durerea chiar şi mai puternică.

La curte, toate tinerele care o slujeau pe Maiestatea Sa dormeau câte două într-un pat; era considerat un privilegiu special sau un semn de mare dizgraţie pentru oricine avea o cameră doar pentru ea însăşi. Dar această Lady Jane era de multe ori tulburată de tuse şi febră, aşa că puţine

tinere se bucurau să doarmă în acelaşi pat cu ea, ca nu cumva să se molipsească de vreo boală contagioasă dezgustătoare sau ca tusea ei şi agitaţia ei febrilă să nu le priveze de un somn odihnitor. La început, Kate se strecura numai, din când în când, pe coridor, în cămaşa ei de noapte şi cu picioarele goale, pentru a petrece o noapte chicotind şi bârfind cu prietena ei, dar apoi veni o zi când, cu permisiunea reginei, îşi împachetă lucrurile şi le mută la Lady Jane în cameră.

În fiecare noapte după aceea, eu stăteam întinsă, trează, Dorin – du-mi şi sperând ca sora mea să se strecoare pe coridor pentru a petrece o noapte cu mine, dar ea nu a făcut niciodată lucrul acesta. Mi le imaginam pe ele două, cu codiţe împletite şi bonete de noapte cu franjuri, stând cu capul una lângă alta, bârfind şi chicotind până târziu în noapte, la fel cum obişnuiam eu şi Kate să facem, şi plângeam în pernă, şi mă întrebam dacă Dumnezeu va considera vreodată că e potrivit să-mi trimită pe cineva ca să-mi uşureze singurătatea. Kate spunea că Dumnezeu i-o dăduse pe Lady Jane ca un înlocuitor pentru propria noastră Jane, sora pe care El o luase acasă la El; dar pe cine, dacă avea să fie cineva, mă întrebam eu, îmi va da El mie ca să-i ia locul lui Kate?

Dar, cel puţin, Kate se simţea mai bine. Inima i se vindeca, sau aşa credeam eu. Îmi amintesc că o văzui într-o noapte cu un băiat frumos, brunet, în

catifea purpurie cu dungi aurii. Îl urmării bucuroasă cum se retrage cu ea într-un colţ pentru a-i fura un sărut după ce ea dansase – cea mai frumoasă domniţă dintre toate – într-o pantomimă, îmbrăcată într-o mantie cu dantelă de aur peste o rochie verde cu violet, brodată cu un model de viţă-de-vie punctată cu perle aurii şi festonată cu ciorchini de struguri din ceară violet şi verde, iar sub ea, observai cu plăcere, juponul pe care i-l brodasem eu cu buchete de trandafiri stacojii legate cu funde aurii şi ciorchini de struguri.

El îi mângâie părul strălucitor, în timp ce se apleca în faţă, şi aşa de orbit şi de uluit era el de frumuseţea ei radioasă şi fermecătoare, când se tachinau cu delicateţe şi îşi zâmbeau unul altuia, ochi în ochi, încât îi smulgea neatent struguri din mănunchiurile din părul ei, şi mâncase deja trei înainte ca, sora mea, râzând, să-l întrebe dacă îşi dăduse seama că erau făcuţi din ceară. Kate îl lăsă să-i mai fure un alt sărut, iar el îi mângâie partea laterală a gâtului cu mâinile care păreau atât de moi şi delicate încât mă făcură să-mi doresc să fiu în locul ei.

Când mâna lui coborî uşor să-i mângâie sânii, Kate o lăsă să stea acolo o clipă, în timp ce ea savură sărutul lui, apoi râse şi se îndepărtă de el dansând, şi fugi să apuce mâna unuia dintre cei de la curte, cu barba căruntă şi cu burtă tremurătoare, ca să se alăture celorlalţi dansatori,

într-o gavotă însufleţită. Îi urmării cu inima tristă şi fericită, ştiind că Lady Jane Seymour, nu eu, va fi cea cu care va râde în pat în acea noapte de cele întâmplate. Cât de mult îmi era dor de ea şi de acele confidenţe dulci, ca între surori, şoptite pe sub perne în timp ce în jurul nostru tot palatul dormea.

Stătui în umbră şi o aşteptai. Când ea şi Jane Seymour trecură pe lângă mine, cu capetele apropiate, chicotind, în drum spre camera lor, întinsei cu îndrăzneală mâna şi o prinsei de fustă. Kate se opri şi se uită mirată în jos la mine, şi observai explozia de nerăbdare şi de iritare din ochii ei. Când nu spusei nimic şi mă uitai cu înţeles dincolo de ea, la Lady Jane, neputând să-mi reţin privirea plină de reproş, aceasta îşi lăsă capul în jos cu sfială şi murmură că era destul de obosită şi o va aştepta pe Kate la etaj.

— Ei bine, ce-i asta, Mary? Kate se întoarse spre mine, cu braţele încrucişate la piept.

Totuşi, mă gândii să insist. Trebuia să ştiu.

— Îl iubeşti? întrebai eu, cu speranţă în glas.

— Pe cine? întrebă Kate iritată, ca şi cum nu avea nicio idee despre cine vorbeam.

— Băiatul brunet în catifea purpurie. Te-am văzut sărutându-l şi l-ai lăsat să te atingă pe sâni. E foarte chipeş, Kate.

Cu un râs uşuratic, de femeie obişnuită să iasă în lume şi cu o mişcare a buclelor ei ca o flacără strălucitoare, Kate spuse:

— A fost doar un sărut, Mary! Nu a însemnat nimic! Mă distram doar; nu pentru asta sunt aici? Iubirea este o cursă.

Spuse aceste cuvinte brusc, cu o răzbunare fragilă plină de lacrimi nevărsate care amenințau să se infiltreze printre crăpături.

— Am făcut greşeala de a mă fi lăsat prinsă în ea. Dar nu o lăsa să te acapareze, Mary. Să nu faci aceeaşi greşeală! Dacă o faci, nu vei fi niciodată liberă! Muşcă adânc din tine, te ţine strâns, te sfâşie atunci când încerci să te eliberezi şi, chiar dacă te îndepărtezi, lasă întotdeauna o cicatrice, astfel încât să nu o poţi uita niciodată, indiferent cât de mult dansezi şi râzi, şi laşi băieţii drăguţi să te sărute şi să te mângâie.

Râse din nou, ca şi cum încerca să pretindă că totul era o glumă, se răsuci pe călcâie şi plecă de lângă mine, dansând în jos pe coridor cu o veselie evident prefăcută, mergând să se alăture lui Jane Seymour.

— Nu te cred! strigai după ea. Cuvintele tale sunt un scut; încerci doar să-ţi protejezi inima pentru că nu vrei să fii rănită din nou!

Kate îngheţă pe loc, apoi se răsuci şi se întoarse impetuos să mă provoace:

— Ce crezi că ştii tu despre iubire? întrebă ea.

— Mai multe decât crezi, îi răspunsei cu îndrăzneală. Cei care nu au avut-o niciodată, care au fost nevoiţi să înveţe să trăiască fără ea, ştiind că este ceva ce nu pot spera să aibă în realitate,

dar, cu toate astea, încă mai tânjesc şi visează la ea, îi ştiu valoarea mult mai bine decât cei cărora le-a fost oferită liber şi gratuit toată viaţa lor, şi vor continua să iubească şi să iubească din nou, la fel cum vei face şi tu! Pierderea lui Berry nu este sfârşitul, Kate. Vei găsi dragostea din nou sau ea te va găsi pe tine, nu am nicio îndoială în legătură cu asta!

Cu pieptul ridicându-i-se şi coborând agitat, Kate se ridică şi se uită la mine ca şi cum aş fi fost duşmanul ei, şi, pentru o clipă, mă temui că am mersesem departe, că mă ura, aşa de mare era furia din ochii ei. Dar apoi, brusc, oftă puternic, închise ochii pentru scurt timp, se întoarse şi plecă.

— Sunt obosită. Noapte bună, Mary!

Cuvintele fură aruncate cu răceală înapoi, peste umăr, împreună cu strălucirea fierbinte a buclelor ei, dar mi se păru că simt un tremur de lacrimi, persistând chiar dincolo de cuvinte. Pe măsură ce zgomotul paşilor i se înteţi când se apropie de scări, îmi dădui seama că aceasta va fi o altă noapte în care va plânge până când va adormi. Numai că lângă ea va fi Jane Seymour, şi nu eu, ca să o ţină în braţe şi să o mângâie.

În după-amiaza următoare, regina Mary trimise după mine. Cred că simţise nefericirea mea după ce Kate mă părăsise. Când intrai în camera sa liniştită, întunecată, în care toate draperiile erau trase bine împotriva soarelui care

îi rănea cu atât de multă cruzime bieţii ei ochi umflaţi de lacrimi, ea era singură, nefericită în dragoste şi jelindu-l pe prinţul ei spaniol cu părul auriu, care plecase în tăcere cu corabia, ca să nu se mai întoarcă niciodată, lăsând-o singură cu un alt copil iluzoriu care-i umplea pântecele cu speranţe false. Stătea aşezată pe podea, înconjurată de voaluri negre, ca o văduvă, şi cu părul împrăştiat, murdar, încâlcit, care era acum în întregime gri, cu excepţia câtorva şuviţe şterse, portocalii, îngălbenite. Va trebui să fie tăiat, mă gândii cu un fior de îngrijorare, ştiind cât de sensibilă era verişoara Mary în ceea ce priveşte părul ei, pentru că nici măcar Kate nu va avea răbdarea să-i pieptene şuviţele încâlcite.

Ea miji ochii cu dificultate spre mine, apoi buzele i se întinseră într-un zâmbet larg, lăsând să i se vadă gingiile umflate şi cioturile urâte, negre şi galbene ale puţinilor dinţi pe care îi mai avea. Ridică două păpuşi – o pereche de domniţe mici, împodobite cu rochii elegante pe care ea le făcuse. În apropiere se afla un mic cufăr plin până în vârf cu şi mai multe. Rochii mici, robe, pelerine, jupoane, papuci şi broboade împrăştiate pe podea, iar coşul ei de cusut era lângă cufăr, înconjurat de resturi de material superb şi ghemuri de fir aurit, la fel şi foarfecele ei din argint, şi o pernă de ace străpunsă cu ace cu vârf din perle în formă de rodie, care era o amintire preţioasă de la mama ei. Îmi întinse una dintre păpuşi, o mică lady cu părul

ca pana corbului în catifea de culoarea lămâiei, cu un model de linii încrucişate din aur şi perle, şi îmi porunci să stau lângă ea în timp ce ea legăna o păpuşă cu părul ca mierea, în brocart trandafiriu-roşiatic.

Aveam treisprezece ani şi îmi închipuiam că sunt prea mare pentru păpuşi, aşa că mă simţeam uşor ridicol şi jenată atât pentru ea, cât şi pentru mine, dar nu îndrăznii să nu mă supun, nici nu puteam suporta să dezamăgesc pe cineva care fusese atât de bun cu mine, cineva despre care ştiam că era într-o asemenea durere, poate chiar pe moarte, dacă erau adevărate bârfele care umpleau coridoarele palatului.

Orele treceau încet în timp ce noi îmbrăcam şi dezbrăcăm păpuşile, şi puneam în scenă mici drame cu ajutorul lor. Dintr-odată, se întoarse şi scotoci prin cufăr şi mai scoase două păpuşi – o replică a ei înseşi în rochia ei de nuntă, somptuoasă, din catifea neagră, atât de dens brodată cu aur, că abia puteai vedea negrul de dedesubt, şi o păpuşă masculină, cu părul auriu, cu un mic pumnal de aur pe post de barbă care-i împodobea bărbia, îmbrăcat în catifea albă ornată cu aur şi cu o mantie sângerie brodată cu perle şi mărăcini de aur. Vru să mi-l dea mie, dar apoi, cu un icnet îngrozit, ca şi cum nu-i venea nici ei să creadă ceea ce era să facă, îl smulse înapoi şi-l strânse posesiv la pieptul ei, uitându-se aspru la mine, cu ochii înnebuniţi care mă provocau să

încerc şi să-l iau de la ea. Nu ştiam ce să fac.

Din fericire acest moment trecu, iar ea îşi dădu seama că eu nu reprezentam nicio ameninţare. Cu lacrimi şiroindu-i pe faţă, aruncă spre mine păpuşa modelată după propria ei înfăţişare. Apoi, deşi plângea atât de tare încât abia mai putea vedea, reconstituirăm nunta cuplului până când regina Mary se prăbuşi plângând pe podea şi două dintre cele mai devotate doamne de onoare ale sale, Jane Dormer şi Susan Clarencieux, apărură în tăcere din umbră pentru a o ajuta să urce înapoi în pat.

— Pleacă, micuţ spiriduş, spuse Susan peste umăr, în timp ce o duseră în pat pe stăpâna lor care plângea. Acesta nu este un loc pentru tine.

Închizând uşa după mine, auzii suspinele verişoarei Mary crescând în vaiete ascuţite în timp ce striga după Philip al ei.

Curând, ea muri. Îi îmbăiarăm cadavrul şi îl îmbrăcarăm pentru ultima dată în rochia de catifea albastră şi hermină pe care o purtase în ziua încoronării ei, fixând-o cu grijă cu ace ca să ascundem cât de largă atârna pe trupul ei slăbit. Degetele iscusite ale lui Kate făcură minuni cu părul murdar, încâlcit, prinzându-l într-o plasă de aur sub o coroniţă de flori de primăvară, alcătuită din pietre preţioase.

În timp ce lucram aşa în tăcere peste cadavrul ei, afară clopotele băteau, iar oamenii cântau şi

dansau pe străzi, şi plângeau de bucurie, pregătiţi să o întâmpine pe tânăra pe care o numeau „Elizabeth a noastră”. Ea era Pasărea Phoenix, care renăscuse din cenuşa tuturor protestanţilor pe care „Mary cea sângeroasă” îi arsese până se făcuseră scrum, împreună cu popularitatea ei, aruncând dragostea oamenilor ei pe rug şi eradicând orice amintire a cândva iubitei „Mary cea milostivă”, şi chiar şi mai puţin amintită „Prinţesă gălbenea”. Acum moartea ei era motiv de jubilare, o sărbătoare naţională, care avea să fie celebrată mulţi ani de atunci încolo.

În timp ce Kate îi dădea cu roşu pe obrajii sfrijiţi, care erau ca ceara galbenă la lumina lumânărilor, privirea noastră se întâlni peste acel trup slab, patetic, şi ne întrebarăm în tăcere, acum, că Elizabeth era regină, ce se va alege de noi. Elizabeth, spre deosebire de Mary, nu ne plăcuse niciodată, nici nu se împrietenise cu noi, dar nici nu fusese crudă, ci doar rece şi indiferentă; pentru Elizabeth eram, pur şi simplu, acolo, ca nişte piese de mobilier. Nu îi spusesem lui Kate, dar deja începusem să lucrez la brodarea unei fuste cu trandafiri roşii şi albi, simbolul Tudorilor şi iniţialele de aur, încoronate, RE, „regina Elizabeth”, ca un cadou pentru ea, pentru a-i arăta că noi nu avem pretenţii regale, noi nu eram pretendente la tron, şi doream doar pacea, nu să fim implicate în conspiraţii şi intrigi. Mă rugai ca Elizabeth să citească corect mesajul

brodat pe acei trandafiri regali, cu petale roşii şi albe, care simbolizau uniunea Caselor de York şi Lancaster. Însăşi supravieţuirea noastră putea depinde de aceasta.

CAPITOLUL 14

Odată cu urcarea pe tron a lui Elizabeth, sănătatea lui Lady Jane Seymour intră într-un declin puternic; zilele ei proaste le depăşeau acum cu mult pe cele bune. Reginei nu-i plăcea să aibă o tuberculoasă febrilă, cu o tuse puternică, prea aproape de ea şi, de multe ori, o lăsa liberă să se retragă de la curte la proprietatea de la ţară a familiei sale, Hanworth, în Middlesex. O trimise pe Kate cu ea ca „un remediu împotriva singurătăţii pentru o tânără atât de obişnuită cu viaţa aglomerată de la curte”.

Spre uşurarea noastră imensă, moartea reginei Mary nu ne modificase substanţial poziţia, cu excepţia faptului că noi, la fel ca majoritatea celor de la curte, eram din nou protestanţi. Merserăm din nou în caleşti poleite cu aur, îmbrăcate în stacojiu cu dungi de hermină, ca parte a unei procesiuni de încoronare şi mai splendide, şi purtarăm din nou jupoane noastre din mătase roşie cu fluturi de aur în amintirea surorii noastre pierdute. De asemenea, ne păstrarăm posturile noastre privilegiate ca doamne de onoare.

Dar Elizabeth, deşi de o răceală graţioasă şi în mare măsură indiferentă faţă de mine, era mereu foarte precaută faţă de Kate. Deşi Kate ar fi mers bucuroasă în genunchi şi ar fi jurat că nu dorea să fie regină, că ea voia doar să fie fericită ca soţie şi mamă, că o gospodărie plină de dragoste, fericită era singurul regat la care râvnea, asta nu era suficient. Elizabeth ştia că, atâta timp cât ea rămânea necăsătorita „regină virgină”, ceea ce ea părea hotărâtă să facă, în ciuda confuziei şi consternării pe care acest lucru le cauza, Kate va fi privită ca moştenitoare prezumtivă; astfel mulţi se vor îngrămădi în jurul ei şi o vor flata, şi chiar vor pune la cale intrigi care să o aducă la tron mai devreme.

Erau mulţi în lume care credeau că pretenţia lui Elizabeth asupra tronului era fragilă, în cel mai bun caz. Cei care refuzaseră să recunoască mariajul lui Henric al VIII-lea cu Anne Boleyn spuneau că Elizabeth era o bastardă născută dintr-o uniune ilicită şi neilegală, şi, astfel, coroana ar trebui să meargă la cineva mai demn şi cu o obârşie impecabilă, cineva precum sora mea Kate, iar asemănarea ei cu „Trandafirul Dinastiei Tudorilor", Mary Tudor, „regina franţuzoaică”, era de multe ori citată în mod favorabil. Existau chiar şi zvonuri despre un complot spaniol de a o răpi pe Kate şi de a o căsători forţat cu fiul imbecil al lui Philip, Don Carlos, un tânăr care găsea o

plăcere diabolică în torturarea animalelor şi a servitorilor. Dar Kate refuză orice implicare în aşa ceva, şi cu siguranţă nu-l dorea nici pe Don Carlos cu maniile şi nebuniile lui. Dacă cineva îndrăznea să încerce să vorbească cu ea despre „destinul ei regal", ea îşi acoperea urechile şi fugea de acolo cât de repede putea.

De aceea, mă gândeam eu, îi făcea atât de multă plăcere să scape de la curte, să călătorească într-o lectică înceată, trasă de cai, spre Hanworth cu prietena ei invalidă. Era singura cale prin care Kate putea cunoaşte pacea adevărată, departe de vârtejul de intrigi în care se transformase curtea lui Elizabeth. „Scapă-mă de acest cuib de vipere capabile numai de intrigi!", se plânse ea când coborî în fugă pe trepte, în curte şi sări, fără ajutor, în lectică, nerăbdătoare să plece departe de toate, privind înainte, niciodată înapoi, nici măcar să îmi facă mie cu mâna.

Dar aceste vizite la Hanworth presupuneau mai mult decât ştiam eu atunci, după cum aveam să aflu mult mai târziu. Acolo ea îl întâlni din nou pe Ned. Eduard Seymour cel tânăr, frumosul conte de Hertford, care, demult, pentru o scurtă perioadă de timp, fusese peţitorul surorii noastre Jane.

Ca şi cum soarta poruncise acest lucru, îmi spuse Kate atunci când îşi descărcă, în cele din urmă, sufletul şi mărturisi totul, la aproape doi ani de la acea zi hotărâtoare, ea purtase o rochie

albastră, culoarea oului de măcăleandru – exact aceeaşi culoare pe care o purtase în urmă cu mult timp, în acea dimineaţă când se întâlniseră pentru prima dată pe scările de la Bradgate –, atunci când Ned Seymour, cu soarele scoţându-i părul castaniu în evidenţă ca într-o vâlvătaie de aur, coborî treptele uzate, din piatră, spre grădină, unde Kate aduna de zor un buchet frumos pentru a lumina camera surorii sale bolnave.

Galant, Ned insistă să o ajute. Când se aplecă să culeagă florile, cu ochii lui căprui uitându-se adânc în cei gri-albaştri, furtunoşi ai lui Kate, Ned o mângâie cu degetele pe mână în timp ce îi dădu ei florile. Părea extrem de bine documentat în ştiinţa şi limbajul secret al florilor şi-i spuse ce simboliza fiecare floare.

— Iris violet pentru a transmite un mesaj, începu el. Ca cel ascuns în acest buchet. Maci stacojii pentru că toată lumea merită o nebunie fantastică, extravagantă în viaţa lor, ca o iubire necugetată sau imposibilă – zâmbi el cu bună ştiinţă către Kate – chiar dacă amintirea ne face mai apoi să ne întoarcem mereu în trecut.

Cuvintele lui îi treziră amintiri despre Berry şi o făcură să se îmbujoreze. Ca să-i ofere un moment de linişte, singură, ca să-şi revină, Ned îngenunche peste un petic de flori albastre violet.

— Scara lui Iacov, spuse el. Pentru a te ruga pe tine, tânără frumoasă, să vii la mine ca un înger din cer şi să mă binecuvântezi cu dragostea şi

îngăduinţa ta.

Apoi se aplecă din nou, întinzându-se cu entuziasm după mai multe.

— Solidago – răsuci în jurul tulpinii spirala de flori aurii înainte de a i-o da lui Kate – pentru încurajare, pentru că am nevoie de asta de la tine, la fel cum şi eu ţi-aş oferi. Ghiocei pentru consolare, pentru că am putea găsi alinare împreună şi am putea fi un balsam unul pentru altul pentru multele tristeţi şi dezamăgiri care ne-au presărat viaţa ca un câmp împânzit cu aceste flori albe, delicate.

Amândoi se opriră să reflecteze la numeroasele pierderi dureroase care le traumatizaseră familiile şi la ziua care ştiau că va veni în mod inevitabil, atunci când amândoi vor pierde o soră şi o prietenă mult iubită, pe Lady Jane Seymour.

Dar Ned îşi alungă repede durerea, scuturând din umeri.

— Narcise!

Cu un zâmbet încântat se aplecă să adune câteva dintre elegantele flori galbene, flori care puteau întotdeauna să fure un zâmbet de la oricine le privea.

— Pentru a anunţa un nou început şi – îndrăznesc să sper? – o nouă dragoste.

Se opri şi se uită adânc şi cu speranţă în ochii lui Kate, înainte de a merge mai departe să smulgă nişte flori galbene, însorite.

— Uite! Ştiu că îţi place galbenul, deci trebuie să culegem rostopască pentru bucuriile care vor veni, pentru toate lucrurile bune care ne aşteaptă!

Ca un bărbat posedat, Ned se apleca în neştire să adune şi mai multe flori, aruncându-le în mâinile lui Kate, apoi se repezea înapoi să culeagă mai multe. „Ca un pescăruş care se scufundă după peşte”, avea să râdă Kate mai târziu, când îşi aminti de această scenă ca să mi-o povestească.

— Liliac pentru primii fiori ai iubirii; lăcrămioare pentru a întâmpina întoarcerea fericirii; pintenaş astfel încât inima ta să fie la fel de uşoară şi de veselă precum cântecul unei ciocârlii; brânduşe pentru bucurie şi veselie; trandafiri roşii pentru iubire pasională, albi pentru puritate şi roz pentru graţia ta – mişcările tale sunt la fel de frumoase precum chipul tău.

Se opri să ia o gură de aer şi să se uite la ea, lung şi adânc, ca un bărbat uscat şi însetat care tocmai venise, împleticindu-se, din deşert să-şi astâmpere setea într-o bine-venită oază. Kate avea să spună după aceea că simţise că o viaţă întreagă trecu în acel moment, înainte ca el să se apuce din nou să culeagă flori.

— Lunaria pentru onestitate, desigur, darul cel mai preţios pe care îndrăgostiţii ar trebui întotdeauna să şi-l ofere unul altuia; brebenocul, pentru a ne preţui amintirile delicate, cum ar fi ziua în care am întâlnit o fetiţă în rochie albastră de culoarea oului de măcăleandru, plină de griji

pentru pisica ei mult iubită. Garoafe pentru iubirea pură şi adevărată; piciorul-cocoşului pentru o fată atât de radioasă şi fermecătoare încât ar fi un păcat dureros să nu-i spun asta. Şi uite – învârti un buchet mic de flori roz parfumate – mazăre dulce pentru cele mai delicate şi încântătoare plăceri. Priveşte-le, îmbujorate, de un roz strălucitor, la fel ca buzele de sus şi de jos, cele vizibile şi cele timid ascunse sub jupoanele tale, pe care tânjesc atât de mult să le sărut.

Apoi, ca şi cum se temea că spusese prea mult şi că sora mea l-ar putea plesni cu palma peste faţă, se grăbi să culeagă şi mai multe flori.

Dar nu se putea opri. Avusese îndrăzneala să spună acele cuvinte, şi totuşi Kate mai zăbovea în preajma lui.

— Caprifoi pentru îndrăgostiţi prinşi în îmbrăţişări pasionale care visează unul la altul ori de câte ori sunt despărţiţi, atât noaptea, cât şi ziua; măzăriche pentru că m-aş agăţa de tine; genţiană pentru că îmi eşti nespus de dragă; clopoţei de Canterbury pentru fidelitate…

Împrăştie cu generozitate clopoţei veseli, violet-albaştri, peste buchetul deja abundent al lui Kate.

— Micsandre roz pentru a ne reaminti mereu de o iubire care nu ar trebui niciodată uitată, galbene pentru fidelitate şi devotament, şi albe să-ţi spun cât de dulce şi de drăgălaşă eşti. Şi micşunele albe, dulci-parfumate, pentru că vei fi

întotdeauna frumoasă pentru mine chiar şi atunci când părul îţi va fi alb ca zăpada, iar ridurile îţi vor împânzi şi mototoli faţa. Pentru mine, vei fi mereu la fel de frumoasă, aşa cum eşti acum.

Îi mângâie degetele lui Kate în timp ce adăugă aceste flori la buchetul ei. Apoi începu să adune verdeaţă pufoasă şi delicată pentru a decora buchetul.

— Ferigi pentru sinceritate, explică el. Ca să stea chezăşie pentru adevărul din fiecare cuvânt pe care ţi-l spun. Iarba fetei pentru căldură ca soarele galben din inima petalelor sale albe; campanule aurii roşietice ca părul tău – îndrăzni să răsucească o buclă în jurul degetului său – pentru fidelitate în vremuri de restrişte. Şi iarba plămânilor pentru că tu eşti viaţa mea, ca şi aerul pe care îl respiră plămânii mei; tu, şi speranţa că, într-o bună zi, vei spune că sunt al tău, mă ţin în viaţă. Şi aceste panseluţe înzorzonate, pentru mângâierea inimii – ca să-ţi reamintească, frumuseţea mea plină de viaţă – se uită posesiv la Kate –, să te gândeşti la mine, în permanenţă şi cu drag. Mentă pentru sentimente calde pentru că aşa mi-ar plăcea să te gândeşti la mine; rozmarin pentru aducere aminte şi o dragoste care nu uită niciodată, nici nu moare; şi nu-mă-uita pentru că eu nu te pot uita niciodată şi sper ca nici tu să nu mă uiţi niciodată. În cele din urmă, acest trandafir roz, bogat – îl puse repede, cu îndrăzneală, în centrul buchetului care deja era enorm –, ca o

mărturisire a iubirii mele, în cazul în care ai vreo îndoială.

Îmi amintesc fiecare cuvânt şi fiecare floare. Mai târziu aveam să le ţes într-o margine complicată, încărcată cu funde, cea mai elaborată pe care am brodat-o vreodată, în jurul unei fuste pentru Kate.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi râse. Dacă mâinile nu i-ar fi fost pline cu atât de multe flori, încât avea nevoie de ambele pentru a le ţine, ar fi aplaudat cu o bucurie sinceră. I se păru că totul era o linguşire galantă şi fu uimită de finalul fin şi mătăsos, la fel de cizelat ca replicile unui actor într-o piesă de teatru; el nu dăduse greş nici măcar o dată în ceea ce priveşte florile sau semnificaţiile lor.

— Aceste flori erau destinate surorii tale, remarcă ea. Ar trebui într-adevăr să-i duc un astfel de buchet îndrăzneţ şi pătimaş? Sincer, domnule, pare prea… pasional pentru un om bolnav.

— Nu – clătină Ned din cap, fără să-şi ridice o clipă privirea de pe chipul lui Kate – toate sunt pentru tine şi pentru nimeni altcineva, Lady Kate. Pentru Jane va trebui să culegem altul, cu echinaceea mov pentru forţă şi sănătate, precum şi păducel înflorit pentru a ne exprima speranţa profundă că ea îşi va reveni în curând; îi va plăcea aşa ceva. Dar mesajul din acest buchet este, după cum ai spus şi tu, prea copleşitor pentru un bolnav, deşi aş îndrăzni să spun că, dacă ea ar şti,

i-ar bucura inima peste măsură să ştie că l-am ales pentru tine, la fel cum ea te-a ales pe tine, cel mai frumos trandafir din toată Anglia, pentru mine. Ea a planificat asta, ştii? Ea a conspirat cu Soarta, care mi te-a scos în cale pentru prima dată cu mulţi ani în urmă, când am fost trimis să o peţesc pe sora ta, iar acum sora mea, aducându-te pe tine aici, a făcut acelaşi lucru. Spune-i cum vrei, draga mea Kate – pentru că tu eşti Kate a mea –, Dumnezeu, Soarta sau Jane, am fost meniţi să fim împreună.

— Când m-am uitat de la fereastra mea – arătă în sus cu degetul spre ea – şi am văzut că eşti aici, într-o rochie mai albastră decât cerul, cu părul strălucind în soare, în mijlocul acestei grădini, am ştiut că trebuie să-mi pun şi eu vesta albastră cu roşu – îşi atinse pieptul – şi să vin jos la tine, astfel încât noi doi să fim împreună aşa cum am fost meniţi să fim. Apoi, oferindu-i braţul, întrebă: Acum, vrei să adăugăm nişte iederă pentru a termina acest buchet, pentru statornicie, o legătură care se termină doar când se termină viaţa însăşi?

Acela fu momentul în care Kate hotărî că Berry era mort pentru ea şi simţi dragostea pentru Ned Seymour desăvârşită, plină şi frumoasă, în inima ei. Ca Eva care culege un măr, atunci şi acolo, îşi oferi inima lui. Eu nu am fost acolo să o opresc, deşi e o nebunie să cred că aş fi putut-o face. Kate a fost întotdeauna o persoană care şi-a

urmat inima oriunde o ducea aceasta, spre orice pericol, durere sau obstacole care ar fi putut să-i stea în cale; chiar dacă aceasta îi aducea dezastrul prăbuşindu-se peste capul ei frumos, ea alerga orbeşte înainte, cu ochii mereu pe premiul cel atractiv, fără să se uite vreodată la teren, la şanţuri şi la stâncile în care s-ar putea împiedica, urmărind Iubirea ca şi cum ar fi un fluture drăguţ de aur pe care ea trebuie să-l ţină în mâinile ei împreunate cu reverenţă. „Totul pentru iubire”, aşa a fost întotdeauna Kate a mea. A fost binecuvântarea şi blestemul ei.

*

În următorii doi ani mi-am văzut sora atât de puţin, încât am ajuns să fim aproape străine una de alta. Rareori o vedeam, cu excepţia situaţiei în care voia vreo broderie drăguţă pentru jupoanele ei sau pentru vreo nouă rochie. Cu toate acestea observam, de câte ori treceam pe lângă ea pe coridoarele palatului sau o zăream la vreo sărbătoare, o nouă sprinteneală în paşii ei, părea să fie mereu zâmbitoare şi deseori îi surprindeam pe buze frânturi dintr-o melodie. Deşi cea mai bună prietenă a ei se stingea încet, vigoarea pierindu-i cu repeziciune, Kate îşi trăia zilele şi nopţile ca într-un dans, până când intriganţii o epuizară nervos, iar ea şi Jane Seymour trebuiră să se retragă înapoi la Hanworth.

Nici chiar moartea subită a mamei noastre nu diminuă noua bucurie a lui Kate. Fuseserăm

distante şi politicoase de când se recăsătorise, dar, ca nişte fiice ascultătoare, ne îmbrăcarăm în negru de doliu şi merserăm la Suffolk pentru a-i spăla şi îmbrăca trupul, astfel încât să o pregătim pentru grandioasa înmormântare pe care Elizabeth o organizase cu generozitate, pentru a o onora pe mama noastră, deoarece ea fusese fiica unei regine. Avea să fie înmormântată în fast, splendoare şi alături de strămoşi iluştri în Westminster Abbey, fiind dat uitării, în mod convenabil, faptul că ea îşi pierduse titlul, când se căsătorise atât de jos sub rangul ei. Eu şi Kate împărţirăm rolul de bocitoare principale. Deşi ar fi trebuit să fie rolul lui Kate, fiind cea mai mare dintre noi două, ea insistă. În timp ce conducea procesiunea lentă, greoaie, cu servitoare îmbrăcate în negru în spatele nostru, ajutându-ne să purtăm povara trenelor noastre grele din catifea neagră, priveam drept înainte şi încercam să ignorăm chicotelile din strane despre felul în care pierise mama noastră. În pat cu Master Stokes, la miezul nopţii dintre zilele de 20 şi 21 noiembrie, a murit cu cizmele în picioare, zâmbind, din cauza unui atac cerebral.

— S-a dus într-o secundă, ne informă tânărul nostru tată vitreg, plesnind din degete pentru a ilustra rapiditatea. Totuşi, nu cred că a simţit vreo durere – era foarte zâmbitoare şi chiar înainte de asta mi-a dat toate semnele că era foarte mulţumită.

Într-adevăr, cei care se ocupau de îmbălsămat, conştienţi de demnitatea persoanei decedate, folosiseră bucăţi de pânză şi greutăţi mici pentru a da feţei moarte a mamei noastre o expresie mai potrivită, pentru momentul în care avea să se afle în văzul tuturor, lucru pentru care eu şi Kate furăm foarte recunoscătoare.

Nici măcar un an mai târziu, atunci când curtea fremăta de scandal şi inima mea jelea pierderea unei persoane pe care abia o cunoscusem, dar de care îmi aminteam cu drag, fericirea strălucitoare a lui Kate nu fu cu nimic ştirbită. Lady Amy, soţia lui Robert Dudley, despre care se zvonea că suferă de cancer de sân, fusese descoperită moartă, cu gâtul rupt, la baza unei scări, cu toate acestea, gluga îi rămăsese dreaptă pe cap şi fustele ei nu erau mototolite, cum era de aşteptat după o astfel de cădere. Mulţi strigau „Crimă!” şi arătau către Lordul Robert, iar reputaţia reginei avu, de asemenea, de suferit în urma acestui scandal. Vuiau bârfele că cei doi erau amanţi şi că Lordul Robert, obosit să mai aştepte ca Dumnezeu să-i ia acasă la El soţia nedorită, şi temându-se că Elizabeth i-ar putea ceda unuia dintre numeroşii săi pretendenţi străini, luase problema în propriile mâini şi pusese pe cineva s-o ucidă pe Amy, gândindu-se că moartea ei îi va deschide calea pentru căsătoria lor şi o altă încoronare la Westminster Abbey, a lui ca rege, Robert I al Angliei.

Dar Elizabeth ştia mai bine – Robert Dudley nu merita un regat. Chiar şi atunci când Lordul Robert fu trimis de la curte să aştepte verdictul anchetei, şi celor de la curte li s-a poruncit să poarte doliu pentru Lady Dudley, Kate încă zâmbea şi strălucea şi arăta lumii cât de bine îi stătea în negru.

În cele din urmă, veni o zi, după ce Robert Dudley fusese primit înapoi la curte după ce ancheta declarase moartea lui Amy un accident, şi nouă ni se permise să renunţăm la doliu şi să purtăm din nou haine colorate, când Kate veni dansând în camera mea. Învârtindu-se în mantia ei lungă de catifea castanie, cu trandafiri roz înfloriţi în obrajii şi cu ochii strălucitori ca stelele, cu pana albastră de struţ unduindu-se graţios pe pălăria ei, asortată cu marginea de trandafiri albaştri pe care îi brodasem eu pe fustă, veni să se odihnească, îngenunchind lângă scaunul meu. Lucram din greu la fusta pe care mă implorase ea să i-o fac, cea pe care urma să aflu numai după ce fu terminată că se numea „buchetul lui Ned”. Mă cuprinse cu braţele şi mă sărută pe obraz, iar eu chicotii şi mă dădui înapoi, deoarece mă gâdila pana de la pălăria ei.

— E vina ta, să ştii, râse ea. Tu ai ales pana şi ai croit pălăria, şi cât este frumoasă, adăugă ea în timp ce se întoarse să se admire în oglindă.

Apoi îmi spuse că trebuie să aibă o bonetă de

noapte, „cea mai frumoasă bonetă făcută vreodată, şi vreau ca tu să o faci pentru mine, Mary”, brodată peste tot cu violete mov intens şi împodobită cu dantelă cu fir de argint, cu o fundă mov din satin să o lege „doar aşa” sub bărbie.

— Trebuie să mi-o faci cât de curând, insistă.

— Bine, oftai eu cu indulgenţă, o vei avea.

O privii insistent pe sora mea, apoi clătinai din cap şi oftai din nou.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că eşti îndrăgostită.

— Doar îndrăgostită de viaţă, Mary, spuse Kate cu un ciripit vesel. Doar de viaţă!

Nu era întocmai o minciună. Doar că nu ştiam asta pe atunci. Dar, pentru Kate, Ned Seymour era viaţa ei.

Înainte de a-i putea pune alte întrebări, ea dispăru; cu un alt sărut rapid şi un cântec pe buze, dansă din nou ieşind pe uşă, bucuroasă, uşoară ca o pană şi strălucitoare ca un diamant.

Eu nu făceam decât să zâmbesc şi să ridic din umeri, să chicotesc şi să clatin din cap la cele mai recente capricii ale lui Kate. Mă bucura să o văd atât de fericită şi uşoară, mereu zâmbitoare, cu trandafiri roz înflorindu-i din nou în obraji. Poate că era o prostie sau o naivitate din partea mea, dar niciodată nu am crezut că lucrul acesta se datora vreunui bărbat. Lui Kate nu părea să-i placă vreun domn, în special; dansa şi flirta cu mulţi, şi, uneori, chiar le dădea voie să o sărute –

pe la colţuri liniştite, prin poieniţe din pădure în timpul partidelor de vânătoare, în alcovuri cu perdele de catifea şi grădini luminate de lună. De două sau de trei ori, de care ştiam eu, chiar îi lăsase să pătrundă cu degetele lor în corsetul ei sau să rătăcească îndrăzneţi pe sub jupoanele ei.

Partea cea mai bună era că îl uitase complet pe Berry; putea acum să treacă pe lângă el fără nicio privire. Nu mai era îmbufnată şi nu mai plângea pentru ceea ce pierduse şi nu mai putea avea niciodată din nou, iar eu speram că acum îşi dădea seama că el nu meritase niciodată iubirea ei. Dar n-am văzut-o niciodată să-l scoată în evidenţă pe Ned Seymour sau să arate vreun semn că era special pentru ea; îl trata cu politeţea pe care o datora fratelui celei mai bune prietene şi nimic mai mult. Nici măcar nu-mi amintesc să-i fi văzut vreodată dansând împreună sau să o fi auzit pomenindu-i numele. Îi vedeam făcând semne aprobatoare din cap, zâmbind când treceau unul pe lângă celălalt şi schimbând saluturi politicoase sau comentarii despre vreme şi sănătatea lui Jane Seymour, dar asta era tot.

Aşa că eu ridicam din umeri şi continuam să cos, bănuind prosteşte că bonetele de noapte cu flori aveau să devină cea mai recentă modă, şi în curând alte femei vor veni să bată la uşa mea, cu poşete mici din catifea umplute cu monede sau cu bijuterii drăguţe şi cu alte cadouri, aducându-mi panglicile, dantele şi florile pe care le preferau.

Dumnezeu să mă ajute, nu credeam că e ceva mai mult! Ar fi trebuit să las deoparte cusutul, să ies şi să o înfrunt cu îndrăzneală pe Kate, s-o apuc de braţ, să mă uit urât la ea şi să ajung la miezul problemei, dar eu, spre regretul meu veşnic, nu am făcut acest lucru. Am stat şi am cusut, şi nu am făcut nimic.

CAPITOLUL 15

Într-o dimineaţă furtunoasă de decembrie, la doi ani după ce Elizabeth urcase pe tron, când Kate avea douăzeci de ani, iar eu şaisprezece, regina dori să vâneze cu orice preţ, în ciuda vremii extrem de reci. Elizabeth declară sfidător că aerul e „tonic” şi că nu îi fricǎ de atingerea lui. Auzii că sora mea era bolnavă şi că o trimisese pe Henny să o implore pe regină să fie scutită de plăcerea vânătorii şi să rămână în pat. Din moment ce eu nu fusesem niciodată o alegere bună pentru a face parte din alaiul de vânătoare, existând probabil multe şanse de a încurca lumea şi de a fi călcată în picioare, Elizabeth îmi dădu imediat permisiunea să rămân acasă şi să am grijă de sora mea.

— Lady Jane Seymour este şi ea bolnavă, comentă ea cu acreală, în timp ce eu îi îndepărtai un fir rătăcit din tivul costumului ei de echitaţie, de un verde puternic, deşi m-aş mira mai mult dacă s-ar simţi bine.

Cât de repede putui, îi făcui o reverenţă reginei, mulţumindu-i din nou, şi mă grăbii spre camera pe care o împărţeau Kate şi Jane Seymour, aşteptându-mă să le găsesc pe amândouă tuşind şi cu febră. Intrai fără să bat. Mă întâmpină un strigăt înspăimântat, şi dădui fuga ca să o văd pe Kate în picioare în faţa oglinzii, în timp ce Lady Jane îi termina de închis rochia din satin galben, de culoarea untului, cu margini din şnur bogat, auriu, şi brodată peste tot cu sute de violete mov, de o delicateţe regală, căreia îi adăugasem cusăturile finale abia cu o săptămână înainte, la rugămintea nerăbdătoare a lui Kate. Mă gândisem că voi avea mai mult timp pentru ea; la urma urmei, o astfel de rochie era mai potrivită pentru primăvară, aşadar, cu siguranţă în miezul iernii nu era nevoie să dau zor, dar Kate plânsese şi se înfuriase, bătuse din picioare şi mă implorase să mă grăbesc, insistând că trebuie să o aibă cât de curând. Dar când o întrebai din ce motiv, ea ridică din umeri, spunând doar că e „o fantezie să te îmbraci primăvăratic, când afară totul este acoperit cu zăpadă şi gheaţă”. Venea în fiecare zi în camera mea să verifice cât progresez, câteodată de două sau chiar de trei ori. Doar când făcui ultima cusătură această nerăbdare îngrozitoare, frenetică o părăsi ca o petală de trandafir moartă.

— Ce cauţi aici? mă atacă sora mea furioasă.

— Am… am auzit că eşti bolnavă, mă bâlbâii eu.

— Ei bine, nu sunt, dar să nu îndrăzneşti să spui cuiva! Mantia mea – repede!

Repezeala ei nepoliticoasă, care nu-i stătea în fire, îmi dădea de înţeles că era foarte agitată în legătură cu ceva.

Dar Lady Jane părea să înţeleagă, şi în timp ce aranja pe umerii lui Kate mantia grea, din catifea verde, de culoarea pădurii, se opri ca să o bată liniştitor pe umăr.

— Kate… făcui un pas în faţă şi ridicai o mână ca să o opresc, dar ea mă dădu la o parte.

— Pleacă, Mary! N-am timp de tine acum!

Mi se păru că văd o străfulgerare de violet şi alb în timp ce îşi luă poşeta din catifea verde şi îndesă ceva înăuntru. Apoi plecă, ieşind pe uşă ca şi cum viaţa ei depindea de asta, lăsând-o pe Lady Jane să-mi zâmbească, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, în timp ce aruncă repede pe ea o mantie de catifea albastră tivită cu blană gri, de iepure, şi se grăbi după ea, deşi asta îi provocă un acces violent de tuse.

Ştiu că nu ar fi trebuit, dar le urmării. Chiar dacă era foarte dificil, deoarece aleseseră să înfrunte străzile aglomerate din Londra în loc să ia o barcă, iar eu, împinsă la tot pasul şi chiar dărâmată la pământ de două ori, refuzam să mă opresc. Curând mă trezii stând în picioare la Cannon Row, urmărind-o pe sora mea şi pe prietena ei urcând grăbite treptele Casei Hertford, reşedinţa londoneză din cărămidă roşie, elegantă,

a lui Ned Seymour. Ca şi cum se uitase după ele, Ned Seymour însuşi, într-o vestă de catifea maro, bogat lucrată cu aur, deschise uşa şi le lăsă înăuntru. Ieşi pe verandă şi se uită repede în stânga şi în dreapta înainte de a le urma înăuntru şi de a închide uşa. Cât de ciudat, mă gândii eu, să văd un nobil că deschide propria uşă de la intrare. Lamilia Seymour era bogată şi avea mulţi servitori. De ce ieşiseră Kate şi Jane neînsoţite, când amândouă aveau servitoare care ar fi putut să le însoţească? Kate avusese întotdeauna o mare încredere în Henny, care fusese alături de ea de la naştere şi era robustă, cu braţe suficient de puternice încât să facă orice bărbat să se gândească de două ori dacă ar fi îndrăznit să acosteze fetele. Se întâmpla ceva ciudat, iar eu eram hotărâtă să aflu ce anume.

Cu îndrăzneală, îmi îndreptai umerii şi pornii cu paşi mari spre uşă, când, deodată, aproape că mă doborî la pământ Lady Jane Seymour alergând într-un vârtej de catifea albastră şi blană gri. Mă prinse înainte să cad, iar faţa ei păli şi mai mult, dacă era posibil aşa ceva, şi petele roşii de pe obrajii săi străluceau şi mai luminos. Dar nu încercă să mă oprească.

— Nu este corect să ascundă aşa ceva de tine. Eşti sora ei şi tu ar trebui să fii acolo, murmură ea, luându-şi mâna de pe umărul meu şi grăbindu-se, pe stradă, cu intenţia de a rezolva o treabă aparent urgentă.

Îmi îndreptai umerii şi intrai direct în casa lui Ned Seymour, nestingheritã şi neanunţatã, şi mã luai dupã vocile lor care veneau din salonul cu lambriuri din lemn de stejar. Mantia din catifea verde a lui Kate era întinsã pe laviţa de lângã cãmin, unde ei stãteau îmbrãţişaţi în faţa cãldurii luminoase. Când mã vãzurã, se despãrţirã, gâfâind cu vinovãţie. Ned murmurã ceva despre nişte gustãri şi se grãbi sã plece, lãsând-o pe Kate singurã sã dea piept cu mine.

— Ce faci, Kate? o întrebai obositã, pentru cã, dintr-odatã, îmi dãdui seama cã eram foarte obositã de înşelãtorii, secrete şi jocuri. Voiam doar sã aflu adevãrul deplin, limpede, chiar dacã acesta m-ar fi ucis.

— Ne vom cãsãtori, iar tu nu ne poţi opri! spuse Kate aprig, cu o mişcare sfidãtoare a buclelor, care, observai, erau împodobite cu o coroniţã de rozmarin poleit cu aur, violete mov din catifea, brebenoc, trei-fraţi-pãtaţi şi micsandre galbene: o coroanã de mireasã, toatã fãcutã din mãtase şi catifea, pentru a aduce primãvara cãlduroasã, strãlucitoare şi frumoasã în iarna aceea friguroasã, umedã, albã şi gri.

— Vã veţi cãsãtori! şovãii eu, fãcând un pas în spate, ca şi cum cuvântul acela ar fi fost o boalã înfricoşãtoare ce trebuia evitatã.

Dacã sora mea mi-ar fi spus cã suferã de ciumã, nu m-aş fi tras înapoi niciodatã. Aş fi pãşit în faţã şi aş fi fãcut orice şi totul pentru a o salva.

Oh, nu, nu, nu, nu! Dintr-odată, simţii că mă ia cu leşin şi îmi dusei mâna la cap, să mă asigur că nu pluteşte, aşa de ameţit, bolnav şi uşor îl simţeam. Acum înţelegeam. Se căsătoreau în secret, pentru că era singura modalitate; Elizabeth nu i-ar fi dat niciodată consimţământul lui Kate, cu sângele ei regal din familia Tudorilor, să se căsătorească cu Ned Seymour, descendent, chiar dacă îndepărtat, al unei familii puternice cu sânge Plantagenet. Era o uniune prea periculoasă şi puternică pentru a-i permite lui Elizabeth să stea liniştită pe tron, şi cerul ştia că avea deja motive să fie vigilentă şi precaută.

Pe cât de mult era iubită de popor, pe atât era dispreţuită de mulţi care aveau puterea să finanţeze o rebeliune sau să plătească un asasin.

Iar dacă sora mea Kate ar fi născut un fiu…

Dacă sora mea dădea naştere unui băiat, toţi cei care se opuneau regulii domniei feminine a lui Elizabeth ar fi ştiut exact încotro să-şi îndrepte privirile; ei ar fi crezut că un copil de sex masculin ar fi fost mult mai bun la tron decât orice femeie în toată firea, chiar şi una atât de perspicace şi de pricepută ca Elizabeth. Unii s-ar fi putut simţi chiar tentaţi să uzurpe tronul în numele acelui copil, deşi Kate nu dorea nicio bucată din el. Ea şi fiul ei ar fi devenit, ca Jane, pioni nevinovaţi în jocul bărbaţilor puternici, care nu ar fi şovăit să-i ia viaţa lui Elizabeth, doar ca să poată sta pe tron un descendent al familiei Tudorilor, de sex

masculin şi neatins de discuţii legate de ilegitimitate şi dezbateri despre validitatea căsătoriei părinţilor lui.

— Kate, asta e o nebunie! Gândeşte-te ce faci! O sfidezi pe regină! Ştii că nu te poţi căsători fără permisiunea ei – niciuna din noi nu poate! Elizabeth nu este Mary; ea nu ne iubeşte! Elizabeth este o tigroaică, care luptă pentru viaţa şi tronul ei, ucide sau este ucisă, şi nu va ezita să te omoare dacă e nevoită! Întotdeauna se va pune pe ea însăşi şi Anglia pe primul loc căci pentru ea şi pentru cea mai mare parte a supuşilor ei, ea este Anglia!

— Încetează! Kate îşi puse mâinile la urechi să nu mai audă. Încerci doar să mă sperii, dar eu nu te voi lăsa! Nu te voi lăsa! Nu se va ajunge la asta; eu nu voi permite aşa ceva!

Mă îndreptai spre cealaltă parte a camerei şi o luai de mână, văzând că purta pe deget un diamant albastru pal, ascuţit la un capăt, ca o mare lacrimă scânteietoare.

— Kate, oftai eu, nu sunt duşmanul tău; nu mă trata aşa! Vorbeşte-mi, cum făceai mai demult, sunt sora ta şi prietena ta. Ai încredere în mine!

Cu un suspin adânc, greu, Kate se lăsă să cadă pe laviţă şi stătu cu capul plecat. Mă dusei şi mă aşezai în faţa ei, luându-i amândouă mâinile între-ale mele.

— Kate, uită-te la mine, o rugai stăruitor.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, Mary. Inima

m-a frământat amarnic, dar am făcut ce-am făcut doar ca să te protejez. Dacă nu ştiai… nimeni nu te putea învinovăţi sau răni. Îşi trase o mână din mâinile mele şi îşi mângâie fusta galbenă cu violet. Mi-ai făcut rochia de mireasă, chiar dacă nu ştiai că pentru asta era, cu dragostea ta pentru mine în fiecare cusătură, la fel ca în fiecare veşmânt pe care l-ai făcut vreodată pentru mine. E atât de frumoasă! Aşadar, cum aş putea măcar să mă gândesc să te exclud? Şi, mai cu seamă, în cea mai fericită zi din viaţa mea! Ridică bărbia şi îmi arătă frumuseţea deplină a zâmbetului ei. Îl iubesc, Mary! Trebuie să-mi urmez inima mea, chiar dacă mă duce către pericol. Vom păstra nunta noastră secretă… pentru moment, dar mai târziu… într-o zi… când va fi momentul potrivit, voi merge în genunchi în faţa reginei şi voi mărturisi totul, şi voi face tot ce trebuie pentru a o asigura că nu nutresc vreo ambiţie regală, nu am nicio pretenţie, acum sau altă dată, pentru mine sau pentru copiii pe care poate, cu voia lui Dumnezeu, îi voi purta în pântece. Voi semna sau voi spune orice trebuie ca să renunţ la toate, pentru totdeauna, iar eu şi Ned vom pleca să trăim în linişte la ţară. Tot ceea ce vreau – pentru mine şi pentru familia mea – este iubire şi să fim fericiţi.

Era un vis frumos, dar nu îmi venea totuşi să cred că ar putea deveni vreodată adevărat. Mă uram pe mine însămi că mă îndoiam de acest

lucru, dar nu mă puteam abţine; să fi gândit altfel ar fi fost orbire încăpăţânată şi autoamăgire. Îmi plecai capul, ca să nu-mi vadă lacrimile.

— Nu vreau să-mi pierd încă o soră, Kate. Nu vreau să văd că ai parte de moartea unui trădător sau că vei putrezi în închisoare. Nimeni nu merită un astfel de sacrificiu.

Ea se aplecă, îmi cuprinse faţa între mâinile ei moi, şi îmi zâmbi.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, Mary; Dumnezeu nu va lăsa să se întâmple. Ceea ce fac fac pentru dragoste – totul pentru dragoste. Totul va fi bine cu timpul; vei vedea. Eşti doar speriată şi îţi imaginezi ce e mai rău. Dar unirea noastră a fost menită să fie, toate semnele arată spre ea, iar Dumnezeu ne va binecuvânta. Ştiu asta! Şi, chiar dacă s-ar întâmpla – dar nu va fi aşa, te înşeli.

Mary! Ned este diferit de alţi bărbaţi; el merită orice sacrificiu pe care Dragostea îl cere de la mine. Câteodată, cele mai mari iubiri vin mână în mână cu suferinţa şi durerea. Dacă ai muzică pe care să dansezi, va trebui să plăteşti muzicanţii; aşa este corect şi echitabil.

Ea ridică din umeri şi zâmbi larg, ca şi cum aceasta ar fi fost o chestiune banală, precum aruncarea de monede unei trupe de muzicanţi, nu trădare.

Îmi doream din toată inima mea să pot crede şi împărtăşi euforia ei promiţătoare, dar nu puteam înlătura frica ce-mi strângea inima ca o

mână de gheaţă. Mă făcea să tremur şi nici măcar zâmbetul cald al lui Kate nu putea să o topească; mi-era teamă că nu voi scăpa niciodată de acest sentiment.

Făcui un pas înainte şi întinsei mâna să cuprind umerii surorii mele, uitându-mă adânc în ochii ei luminoşi, plini de bucurie, care erau orbi şi nepăsători faţă de toate pericolele.

— Kate, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă şi judecă raţional. Dacă faci această nebunie, dacă te căsătoreşti cu Ned Seymour, comiţi un act de trădare – înaltă trădare! Poţi fi arsă sau decapitată după plăcerea reginei, sau poţi fi trimisă să putrezeşti într-o celulă de închisoare!

Dar Kate îmi zâmbi doar.

— Nu-ţi faceţi griji, Mary; totul va fi bine! Dar... doar în cazul în care... tu nu ai fost niciodată aici, iar dacă spui că ai fost, voi nega şi voi spune că minţi pentru a încerca să protejezi onoarea surorii tale.

Faptul că ea spunea aşa ceva îmi arătă că nori de îngrijorare pândeau totuşi în spatele acelui zâmbet strălucitor. Kate voia să creadă că totul va fi în regulă, că putea transforma în realitate acel viitor luminos pe care şi-l dorea atât de mult, dar îndoiala şi grijile aveau să o urmărească, ca nişte purtători de trenă pe care nu-i putea îndepărta, nici nu-i putea lăsa în urmă.

Cu un zâmbet şi un râs senin, sări în picioare şi începu să danseze prin cameră, iar Ned se

întoarse, zâmbind larg deasupra unei tăvi mari de argint încărcate cu platouri umplute până la refuz cu felii de carne, brânzeturi, pâine proaspăt coaptă, grămezi festive de fructe uscate şi confiate, şi alune, mere feliate date prin brânză topită, boluri din sticlă umplute cu fructe dulci, siropoase, fierte în vin, cremă fină de zahăr ars, un compot de pere îndulcit cu miere şi un altul de piersici, violete confiate aranjate pe o farfurie galbenă, drăguţă, pentru a se potrivi cu rochia de nuntă a lui Kate, şi, în centrul tuturor, un tort roz, drăguţ făcut din zmeură, încoronat cu trandafiri roz, apetisanţi, confiaţi.

— O delectare dulce pentru dulceaţa mea, spuse el în timp ce o aşeză pe o masă, unde pocale şi sticle de vin fuseseră deja aranjate.

Kate scoase un ţipăt ascuţit, de încântare, şi îşi împreună mâinile în timp ce admira tortul, deplângând faptul că tata nu era acolo să se bucure cu noi; ar fi fost atât de încântat.

— Lui i-a plăcut întotdeauna zmeura şi spunea că rozul este o culoare trimisă din cer pentru prăjituri!

— Mă bucur că eşti aici, Mary, curând vei fi sora mea.

Ned zâmbi şi îngenunche în faţa mea. Era foarte drăguţ din partea lui să facă acest lucru; mulţi se bucurau de sentimentul nobil de semeţie pe care îl experimentau când se înălţau mult deasupra mea şi se uitau în jos la mine. El avea un

chip foarte plăcut şi un zâmbet atât de fermecător, şi părea să fie o căldură sufletească adevărată în ochii lui căprui. Trebui să îmi reprim impulsul de a întinde mâna şi de a-i aranja şuviţa de păr castaniu luminat de soare care îi căzuse pe frunte.

Privindu-l pe acest băiat impunător, cu zâmbetul pe buze, prea mare pentru vârsta lui de douăzeci de ani, aproape că mă convinsei că o iubea pe sora mea la fel de mult cum îl iubea şi ea. Dar era întotdeauna ceva, nu pot exprima în cuvinte; ştiu doar că a fost mereu acolo, persistând în spatele minţii mele, care nu mi-a îngăduit niciodată să am încredere deplină în Ned Seymour. Probabil sufletul meu era prea întunecat de toate intrigile ambiţioase la care asistasem aproape din leagăn, de înscenările pentru putere, loviturile de stat, conspiraţiile şi uneltirile de la curte; poate că eram prea conştientă de liniile regale care aveau să fie unite prin căsătoria lor şi de ceea ce ar putea însemna acest lucru pentru viitorul lor şi al copiilor lor. Kate era, la urma urmei, prezumtiva moştenitoare nerecunoscută, şi, astfel, o pradă splendidă pentru orice tânăr ambiţios; iar unul cu sânge de Plantagenet în vene ar fi putut obţine multe dintr-o astfel de conjunctură, dacă ar fi vrut, astfel încât putea să considere că pentru o asemenea soţie merita să simuleze dragostea. La urma urmei, mulţi se prefăcuseră îndrăgostiţi pentru mult mai puţin. Câţi bărbaţi din vremuri de demult îşi declaraseră

dragostea doar ca să atragă o tânără în pat? Poate aceasta se datora faptului că această „mare iubire” înflorise atât de brusc? Pentru mintea mea plină de îndoieli, pur şi simplu părea că are prea multă coregrafie, semăna prea mult cu o piesă romantică pusă în scenă; prea semăna totul cu acele vise dulci în care vrem să credem, dar despre care ştim că rareori devin realitate. Sau poate se datora doar faptului că eu eram prea cinică să cred în dragoste la prima vedere? Sau poate Kate avea dreptate – eram speriată şi îmi imaginam ce era mai rău. Pur şi simplu nu ştiu.

— Ştiu că i-a frânt inima lui Kate gândul că nu vei fi aici. Şi acum eşti aici, şi totul se termină cu bucurie! Faţa lui Ned se lumină cu un zâmbet larg. Ah, Doamne, era foarte frumos! Am fost predestinaţi, spuse el, făcând un gest îndrăzneţ şi sărutându-mă pe obraz, înainte de a se ridica şi de a se întoarce la Kate.

O conduse să stea pe laviţa de lângă cămin şi rămase lângă ea, zâmbind în jos spre ea, în timp ce ea se uita în sus la el, ţinându-i mâna până în momentul în care auzirăm uşa de la intrare deschizându-se din nou.

Cu faţa foarte îmbujorată şi cu umerii tremurându-i din cauza tusei persistente, care o făcuse să scuipe sânge, după cum arăta batista pe care încerca să şi-o ascundă, ţinând-o strâns în pumn, şi cu părul desfăcut din ace din cauza acestui acces violent de tuse, intră Lady Jane,

trăgând cu toată puterea ei fragilă mâna unui om mare, îmbrăcat în negru, cu o barbă roşie, lungă, încurcată, unsă şi neîngrijită.

— Pe aici, părinte, pe aici! strigă ea printre accese de tuse, trăgându-l cu greu de mână şi îndemnându-l spre Kate şi Ned, pentru că el părea incapabil să meargă drept şi să găsească cuplul de miri. În timp ce îşi croia drum spre ei, cu un mers nesigur, unduitor, aduse cu el mirosurile din tavernă, deopotrivă cu cele ale propriului său trup nespălat, iar ochii săi roşii, înceţoşaţi priviră roată prin cameră, ca şi cum mireasa şi mirele s-ar fi lipit de tavan sau s-ar fi ascuns într-un colţ. Când ajunse, râgâind şi clătinându-se, înaintea mirilor, eu mă mutai, discret, deoparte; fiind mai scundă decât ceilalţi şi, astfel, mai aproape de partea de jos a corpului său, simţeam mirosul inconfundabil de urină, pe care nu-l doream în apropierea nasului meu.

Multe râgâieli şi sughiţuri, şi cuvinte bâjbâite pe ici-colo afectară slujba de cununie pe care încerca să o citească din *Cartea de rugăciuni a Bisericii Anglicane* pe care o ţinea cu susul în jos în mâinile lui ca o pereche mare, roz de labe de urs, cu dosul acoperit cu un strat gros de păr roşu, aspru. Dar Kate şi Ned nu păreau să observe, ochii lor fiind fermecaţi şi plini de iubire, privindu-se în permanenţă unul pe celălalt. Zâmbiră, îşi împreunară mâinile şi îşi rostiră jurămintele fără să-şi ia privirea unul de la celălalt. Kate, ştiu asta,

a vorbit direct din inimă.

Apoi se termină. Erau soţ şi soţie, se sărutau şi se ţineau în braţe pasional. Un inel împletit din cinci fâşii de aur se alătură diamantului albastru de pe mâna stângă a lui Kate.

Neîndrăznind să-l poarte în văzul tuturor la curte, când şi-l scoase ca să-l pună pe un lanţ lung de aur, astfel încât să-l poată purta mereu, ascuns în siguranţă în deschizătura caldă dintre sânii ei, Kate îmi dădu voie să citesc strofa inscripţionată pe cele cinci fâşii:

După cum cele cinci cercuri, unite cu măiestrie, formează la vedere un inel.

La fel încrederea uneşte minţile credincioase, cu un nod al puterii secrete.

A cărei forţă să distrugă moartea lacomă nimeni nu o ştie.

După cum timpul şi soarta vor dovedi, inelul meu mai multe nu vă zice.

Bine dispuşi şi mai mult decât uşuraţi, râserăm cu toţii când ne luarăm rămas-bun de la preotul îmbibat de vin. El ieşi clătinându-se, ascunzându-şi în buzunar punga de aur pe care i-o dăduse Lady Jane, şi, luând două sticle de vin de pe masă, unul roşu şi celălalt alb, ducându-le pe rând la gură, trăgând cu lăcomie, ca un copil, dintr-una, apoi din cealaltă ieşi pe străzile din Londra, în mod miraculos fără să se lovească de

vreun zid sau să cadă pe treptele din faţă. Nimeni nu se gândi pentru o clipă să-l întrebe cum îl cheamă. Dacă îşi spusese numele vreodată, niciunul dintre noi nu şi-l mai aminti. Nu a exista niciun document semnat; deşi eram o novice în astfel de chestiuni, aflai mai târziu că ar fi trebuit să fie o hârtie pe care să o semnăm noi toţi – mireasa, mirele, preotul şi doi martori.

Dar nimeni nu se gândise la asta. Kate mai fusese căsătorită înainte, aşa că ar fi trebuit să ştie, dar ea era pur şi simplu prea fericită să se gândească la aşa ceva. Preotul, care ar fi trebuit să-şi ştie meseria mai bine decât oricine, deoarece Ned şi Kate nu erau primul cuplu pe care îl cununase vreodată, era prea beat pentru a-şi da seama de această omisiune. La prima vedere, nu părea atât de serios; la urma urmei, acordul unui cuplu asupra căsătoriei era considerat valabil din punct de vedere legal. În acest caz, devenea doar o problemă crucială din cauza identităţii miresei şi a mirelui şi a apropierii lor faţă de tron.

Kate şi Ned schimbară priviri neastâmpărate, făcându-şi semne cu capul unul altuia, şi ţipară de bucurie când ea aruncă în aer coroniţa din flori, iar el făcu acelaşi lucru cu bereta lui cu pene. Apoi, luând-o de mână, sări în sus spre scări, strigând peste umăr către sora lui şi către mine:

— Mâncaţi, beţi şi vă veseliţi, căci eu şi mireasa mea aşa vom face!

— O clipă, iubirea mea! râse Kate şi plecă,

făcând piruete, de lângă el. O îmbrăţişă mai întâi pe Jane Seymour. Acum chiar suntem surori!

Apoi, oprindu-se să-şi ia poşeta de pe laviţă şi să-şi scoată boneta de noapte pe care o îndesase înăuntru, îngenunche în faţa mea şi mi-o întinse, ca pe o ofrandă sacră.

— Vrei să mi-o pui tu, te rog? îmi ceru ea.

Uşor, îi dădui la o parte buclele aurii-roşiatice şi îi aşezai pe cap boneta din pânză brodată cu violete, aranjându-i franjurile dantelaţi şi legându-i panglicile lungi, din satin mov, sub bărbie pentru a-i face o fundă frumoasă.

— Gata, îi făcui eu un semn cu capul, zâmbind printre lacrimile care, Kate nu ştia, ţâşneau de teamă, mai degrabă decât de bucurie. Poţi să pleci!

— Mulţumesc, Mary! Mă îmbrăţişă strâns şi mă sărută pe obraz, apoi se puse să danseze prin cameră. La baza scărilor, anunţă cu veselie: Eu nu voi fi niciodată regina Angliei şi e bine aşa. Nu vreau să fiu nici măcar în visele mele. Nu vreau să fiu decât regina inimii soţului meu şi a casei noastre. Dar fiecare fată ar trebui să se simtă ca o regină în ziua nunţii sale, şi eu vreau să merg în patul nostru matrimonial, să fiu pentru prima dată fericită ca o regină în ziua încoronării ei. De aceea te-am rugat să brodezi violete regale pe boneta mea de noapte – pentru că astăzi aceasta e coroana mea!

Când se răsuci pe călcâie şi se repezi în sus pe

scări, fără să mai arunce o privire înapoi, cu ochii spre viitor, nu spre trecut, văzui sub fustele ei bordura complicată, brodată cu flori ce reprezentau buchetul ales de Ned pentru ea. De asemenea, observai că purta ciorapi mov de lână, vopsiţi pentru a se potrivi cu violetele pe care i le brodasem pe bonetă.

Eu şi Lady Jane rămaserăm în salon, tăcerea fiind întreruptă doar de tuşea ei şi de paşii mei în timp ce mă mişcam neliniştită de colo-colo. Gustările erau neatinse pe masă. Ştiam că e mai bine să păstrăm tăcerea; dacă am fi vorbit, n-am fi făcut decât să ne certăm. Jane credea că făcuse un lucru minunat unindu-l pe fratele ei cu cea mai bună prietenă a sa. Ea era genul de fată care se uita printr-un trandafir din vitralii şi vedea doar dragoste şi fantezie, dar eu vedeam umbra toporului plutind deasupra gâtului singurei surori care îmi rămăsese. Vedeam pericol şi trădare. În plus, pentru mine cel puţin, această mare iubire pe care se presupunea că ei şi-o purtau unui altuia conta foarte puţin. Nu merita viaţa lui Kate.

Două ore mai târziu, săltau amândoi pe scări, ridicol de neîngrijiţi, niciunul din ei nefiind obişnuit să se îmbrace fără ajutor. Fără să vrem, eu şi Lady Jane râserăm şi fugirăm să-i ajutăm să-şi aranjeze cum trebuie multitudinea de nasturi, copci şi şnururi prinse neîndemânatic, desfăcute sau fixate greşit, pentru că trebuia să ne grăbim cu toţii înapoi la curte, înainte de a fi remarcată

absenţa noastră; pentru că nu putea fi luată drept o simplă coincidenţă plecarea noastră în număr atât de mare. Nu îndrăzneam să ne asumăm riscuri.

— Dar ce se va întâmpla cu ospăţul nostru? întrebă Kate. E păcat să-l irosim, mai ales acel tort frumos! Tatăl ar plânge în rai dacă ar şti!

— Îl vom lua cu noi şi vom ţine ospăţul nostru de nuntă în barcă, declară Ned. Apoi el ridică cu grijă tava şi o întrebă pe Kate; Aduci tu vinul, dragostea mea?

— Un ospăţ mobil! Ce idee splendidă! Kate zâmbi şi apucă sticlele de pe masă.

— Aduc eu cupele, mă oferii şi luai cu grijă cele patru cupe de aur, strângându-le la piept cât de bine puteam şi sperând că nu le voi scăpa.

Dar Lady Jane, spre marea mea uşurare, insistă să preia jumătate din povara mea şi mă eliberă de două dintre ele. Lucrurile fiind stabilite, îl urmarăm toate pe Ned pe scările dinspre apă, unde el fluieră şi chemă o barcă să ne ducă înapoi la palat. Râserăm şi ne ospătarăm tot drumul, împărţind cu bucurie bunătăţile noastre cu vâslaşii, care nu erau obişnuiţi cu asemenea delicatese.

Chiar înainte de a trece pe sub Podul Londrei, unde fusese expus capul tatălui nostru, fiecare dintre noi ridică o bucată frumoasă, roz, de tort de zmeură, ca şi cum ne-am fi ridicat cupele pentru un toast: „Pentru Henry Grey, ducele de Suffolk,

Dumnezeu să-i odihnească sufletul!”

Kate râse şi îşi şterse lacrimile şi îi dădu şi lui Ned o bucată de tort, iar el făcu acelaşi lucru, apoi căzură unul în braţele celuilalt, sărutându-se pătimaş, lung şi adânc, gustând zmeura dulce şi frişca unul de pe buzele celuilalt.

Ajunserăm tocmai la timp pentru a intra în Sala Mare şi pentru a ne ocupa locurile în jurul mesei de banchet, deşi burţile noastre erau deja bine ghiftuite; nu se cuvenea să nu luăm cina. Nimeni nu bănuia nimic. Din câte ştiau regina şi cei de la curte, Kate îşi revenise după durerea de cap care o ţinuse în pat, tuşea lui Lady Jane nu era nici mai uşoară, nici mai rea, eu petrecusem ziua cosând şi îngrijindu-le, iar Ned fusese plecat cu afaceri pentru familia sa.

În timp ce Kate, Ned şi Lady Jane schimbau zâmbete şi priviri triumfătoare, precum copiii care se strecuraseră în bucătărie şi furaseră o tavă de tarte cu cireşe, bucuroşi că reuşiseră să fugă cu ea, eu ştiam că era doar o chestiune de timp până să se afle ce făcuserăm.

După cină, când începu dansul şi pentru prima dată Ned o conduse pe Kate la dans, îmi dădui seama că era începutul sfârşitului; dragostea lor era prea îndrăzneaţă şi ostentativă pentru a nu fi observată. În acea noapte, când Kate mă scoase din camera mea în cămaşă de noapte şi în picioarele goale, împingându-mă fără niciun şal cu care să mă acopere, să „merg şi să dorm cu Jane”,

pentru ca „Ned cel dulce” să poată veni să facă dragoste cu ea în patul meu, începui să număr zilele, ştiind că fiecare zi care trecea, deşi oftam uşurată la sfârşitul ei, ne ducea chiar mai aproape de descoperirea inevitabilă. Kate şi Ned aveau să se dea în vileag, nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta.

CAPITOLUL 16

Erau nesăbuiţi. De parcă îşi doreau să fie prinşi. Ned îi răsucea buclele arămii, îi fura un sărut rapid, şi o numea „contesa morcovilor”. La care Kate, după căsătorie fiind contesa de Hertford, se prefăcea că e ofensată, ridica nasul şi declara cu trufie că părul ei era roşu-auriu, sau cu o nuanţă de cupru, dacă prefera, dar cu siguranţă nu portocalie ca a unui morcov obişnuit. Câteodată, el o trăgea într-un colţ liniştit şi îi ridica fustele. Când curtenii călătoreau de la un palat la altul, deoarece fiecare necesita să fie curăţat de mizerie şi de miros, ei făcuseră un joc din a face dragoste în fiecare dintre ele, în orice colţ convenabil şi în orice cameră goală, ascunsă, în orice coridor liniştit, tainic, în orice alcov sau grădină umbrită, oriunde puteau şi ori de câte ori aveau ocazia.

Obosisem să fiu scoasă din camera mea noaptea ca să dorm cu Jane Seymour, care era chinuită de tuse şi de febră, astfel încât ei să se

tăvălească bucuroşi în patul meu. Erau ca nişte copii care se jucau, iar atunci când încercam să-i cert, ei îşi plecau capetele cu o ruşine prefăcută, uitându-se pe furiş, cu şiretenie, unul la altul, şi înăbuşindu-şi chicotelile, în timp ce dădeau din cap şi răspundeau în bătaie de joc: „Da, mamă Mary”, apoi ieşeau şi făceau numai după cum doreau ei.

În chip greu de crezut, toată prudenţa fusese dată la o parte. Chiar şi eu, o virgină de şaisprezece ani, ştiam că, probabil, Ned se retrăgea fără să-şi irosească sămânţa, şi erau ceaiuri pe care Kate le-ar fi putut bea ca protecţie împotriva concepţiei, şi chiar nişte teci cunoscute sub numele de „mănuşi ale lui Venus”, vândute discret pe sub tejghea în magazinele de mănuşi, despre care îi auzisem şoptind pe domnii de la curte. Auzisem chiar şi femei care îşi mărturiseau una alteia propriile lor tehnici, vorbind de bucăţi de ceară sau de pânză, ori bureţi mici înmuiaţi în suc de lămâie sau în oţet pe care îi introduceau înăuntru înainte de actul carnal.

Dar Kate se purta ca şi cum ştia mai bine. Ori de câte ori încercam să vorbesc cu ea, îşi dădea părul pe spate şi, cu nasul pe sus, spunea că eu nu ar trebui să vorbesc despre asemenea chestiuni; era „neruşinat şi indecent pentru o fată de vârsta mea, încă necăsătorită, să ştie despre astfel de lucruri şi să îndrăznească să vorbească despre ele”. Dar, căsătoriţi în secret, trăind la o curte cu

o mie de ochi şi o ureche la fiecare perete şi fiecare uşă, nu era nici timpul, nici locul pentru ei să facă, la voia întâmplării, un copil. La ce se gândeau? Pur şi simplu, nu gândeau, iar eu nu am putut, nici atunci şi nici acum, să înţeleg de ce.

Sir William Cecil, vicleanul secretar de stat al Maiestăţii, probabil că bănuia ceva. El aranjă ca Ned, „rafinatul şi onestul conte de Hertford", să-l însoţească pe fiul său în vârstă de nouăsprezece ani, Thomas, recalcitrant, dezmăţat, într-un tur al Franţei şi al Italiei. Cecil spera că o doză bună de cultură şi un strop de serviciu diplomatic ar putea calma răbufnirile sălbatice ale tânărului Thomas şi, dacă nu chiar să-i schimbe, cel puţin să-i rafineze gustul în ceea ce priveşte vinul, femeile şi locurile pe unde îşi cheltuia banii şi timpul. Era o onoare pe care Ned nu îndrăzni să o refuze, şi într-adevăr, îmi dădeam seama din privirea lui, acea strălucire ambiţioasă inconfundabilă pe care o văzusem de atâtea ori aprinzând privirea mamei noastre, că el nu dorea să refuze. El era, la urma urmei, un bărbat tânăr, promiţător, dintr-o familie de renume, care fusese pătată de execuţia tatălui şi a unchiului său, fiind dornic să-i reabiliteze, şi să-i sporească, dacă putea, faima. „Astfel de oportunităţi nu apar decât o dată în viaţă", îi spuse el lui Kate, încercând să o ţină în braţe şi să o sărute în timp ce ea ţipa de furie şi plângea.

Se certau în legătură cu plecarea lui într-o zi, apoi se sărutau şi se împăcau în livada regală în

altă zi, Ned ridicându-i fustele lui Kate în timp ce cădea asupra lor o ploaie de flori de măr sau de cireş. Se certau din nou, poate doar de dragul împăcării dulci de a doua zi din livadă. Cuvinte furioase, lacrimi, uşi trântite, paşi furioşi care se retrăgeau rapid, apoi săruturi, plânsete, suspine şi şoapte într-o ploaie de petale parfumate – timp de o lună întreagă, aşa decurseră lucrurile. Ned spunea că va merge, apoi spunea că nu, de dragul lui Kate, va rămâne; apoi Kate spunea că nu, că era egoistă şi că el trebuia să meargă, era o şansă mare pe care el nu trebuia să o irosească de dragul ei; erau tineri şi aveau întreaga viaţă în faţa lor; apoi Ned era de acord şi spunea că va merge, şi atunci Kate plângea şi turba de furie, şi sfârşeau în mod inevitabil înapoi în livadă, în chinurile lacrimilor şi ale pasiunii arzătoare.

Într-una din acele după-amiezi de dragoste în livadă, Ned îi prinse la gât un lănţişor de aur de care atârna un safir albastru intens ca o mare lacrimă, sugestiv, atât ca formă, cât şi ca nuanţă pentru marea sa durere că o părăsea, spuse el. Cu toate acestea, urmară şi mai multe săruturi, mângâieri, lacrimi, certuri, împăcări, proteste, acuze, negări, mărturisiri şi încuviinţări, zi de zi. Toate acestea mă chinuiau teribil şi mă oboseau, şi de multe ori am fost tentată să strig la ei să se „hotărască şi să încheie cu treaba asta!”

Într-o zi, o găsii pe Kate ghemuită într-un colţ, sugând cu lăcomie lămâi, cu faţa, gâtul şi degetele

toate ude de sucul acru, iar pulpa stoarsă a cel puţin o duzină de fructe şi cojile lor rupte şi mărunţite zăceau împrăştiate pe podea în jurul ei. Ştiam că avea probleme, chiar dacă ea nega acest lucru, dând din umeri că era doar o poftă bruscă, exact cum tata se trezea câteodată noaptea cu o poftă subită, lacomă, de o plăcintă cu gutui şi rodii. Fugi de lângă mine, prefăcându-se că e veselă şi că râde, chiar în timp ce eu strigai după ea ceea ce ştiam amândouă, că ei nu-i plăcuseră niciodată până atunci lămâile.

— Ţie nu-ţi plac lămâile, doar ştii! Asta nu înseamnă decât un singur lucru!

Dar Kate râse şi mă ignoră.

Când veni în camera mea să probeze rochia cea nouă la care lucrasem, una elegantă din damasc de culoarea lămâiei, cu un jupon matlasat din satin roşcat având un model din perle, şi cu manşoane asortate, ea se plânse că mă zgârcisem la material şi o făcusem prea mică, că o strângea la talie şi trebuia lărgită, iar corsetul era prea strâmt.

— Asta pentru că eşti gravidă! Nu e de mirare, îi spusei eu, la felul în care tu şi Ned v-aţi purtat, fără nicio măsură de precauţie şi fără grijă. Pe lângă voi, iepurii par nişte modele de bună-cuviinţă!

Cu toate acestea, Kate negă, mai întâi acuzându-mă că râvnisem la material pentru a face ceva pentru mine şi că-l tăiasem prea mic ca

să încerc să economisesc suficient pentru mine.

— Dacă ţi l-ai dorit atât de mult, Mary, nu ar fi trebuit să mi-l oferi mie!

Apoi, la fel de repede, contradictoriu, se aplecă, mă îmbrăţişă şi mă sărută pe obraz râzând, cerându-mi iertare, vorbindu-mi mieros ca să o iert pentru că nervii ei erau extrem de afectaţi de gândul despărţirii de „dulcele ei Ned”. Se ridică în picioare, dându-şi pe spate buclele strălucitoare şi declarând cu nonşalanţă că ea pur şi simplu „devenea grasă şi fericită, hrănită de dragostea lui Ned cei dulce!”

Dar eu nu mă lăsai înşelată. Pentru nimic în lume, nu-mi dădeam seama de ce Kate era, în mod intenţionat, oarbă faţă de un astfel de adevăr evident. Eu îl vedeam şi alţii urmau să-l vadă cu timpul.

O implorai să mă însoţească la Londra, să consulte o moaşă în secret, dar refuză. Tot insista că ea nu era însărcinată şi că nu se va coborî la „umilinţa unei examinări care să dovedească asta”.

— E corpul meu, Mary, şi dacă aş fi gravidă, cred că aş şti! Cu siguranţă eu, o femeie de douăzeci de ani, căsătorită de două ori, ştiu mai multe despre aceste chestiuni decât tine – o virgină de şaisprezece ani!

Lady Jane Seymour era prea ocupată să moară ca să mai intervină. Eram tentată să merg şi să încerc să vorbesc cu ea, în speranţa că ea ar putea

realiza ceea ce nu puteam, dar nu avui inima să tulbur un suflet despre care ştiam că era pe punctul de a pleca de pe lumea aceasta. Pe patul de moarte, ea îi luă pe Kate şi pe Ned de mână şi le spuse să „fie buni unul cu celălalt şi să nu uite niciodată cât de mult se iubesc”. Ei plecară fiecare capul, solemn, îi sărutară mâinile fierbinţi de febră şi promiseră sincer, astfel încât tânăra care îi adusese împreună şi le pusese la cale căsătoria putea să moară în pace, crezând că ea, în viaţa ei scurtă, ca un înger păzitor sau o zână bună, le făcuse celor doi oameni dragi pe care îi iubea cel mai mult un mare serviciu şi le asigurase fericirea pentru toată viaţa.

Aşadar, Ned plecă pe mare cu Thomas Cecil în luna mai, încă suferind după sora sa, lăsând-o pe Kate singură, cu un copil în pântece, pe care ea încă îl nega, să se descurce pe cont propriu la curtea Reginei Virgine, în timp ce el se bucură de o primăvară încântătoare, desfătătoare în luxosul şi lascivul Paris şi petrecu o vară sălbatică, sufocantă în Italia cea scăldată de soare. Pretutindeni pe unde mergeau, cei doi beau în exces, pierdeau sume colosale la mesele de joc, vânau, dansau, se culcau cu prostituate şi cheltuiau banii ca şi cum ar fi fost apă. Îl auzii pe secretarul lui Cecil plângându-se că el cunoscuse bărbaţi care trăiseră un an întreg în străinătate cu banii pe care cei doi îi cheltuiseră într-o singură lună.

Înainte de a pleca, Ned făcu cel puţin un lucru raţional; îi dădu lui Kate un act prin care el o recunoştea ca soţie a sa şi îi lăsa moştenire terenuri cu un venit de 1.000 de lire pe an, oferindu-i astfel o oarecare siguranţă financiară şi, chiar mai important, o atestare legală, dovada scrisă că ei erau căsătoriţi. Ce bine ar fi fost ca sora mea să n-o fi rătăcit imediat! Atunci nimeni nu ar fi putut spune că pur şi simplu se prefăceau după ce faptul fusese consumat, pentru a încerca să-i salveze ei onoarea şi ca să nu devină bastarzi copiii lor. Data de pe acel document, întocmit şi semnat înainte de plecarea lui Ned, ar fi dovedit că era un adevăr, nu o minciună care a venit după ce Kate a rămas însărcinată. Biata Kate, gândindu-se doar la dragoste, nu la bani, nu şi-a dat seama niciodată de adevărata importanţă a acelui document, care ar fi putut face toată diferenţa din lume.

Într-un acces de lacrimi şi de bătut cu ciudă din picioare, Kate nu mă mai lăsă să-i fac rochii, spunând că nu putea suporta comentariile mele despre talia ei care se lăţea şi „sânii umflaţi de lapte”, şi apelă la serviciile unei alte croitorese în schimb, strigând, înainte de a trânti uşa, că nu mă va mai lăsa nici măcar să îi cos un tiv, chiar dacă viaţa ei va depinde de asta. Dar curând se întoarse, plângând în braţele mele, acum că Jane Seymour nu mai era şi nu mai avea pe nimeni altcineva la care să poată apela. Auzise că Ned

trimisese suveniruri – nişte brăţări drăguţe, smălţuite – altor doamne de la curte, dar nimic ei. Deşi Ned pretinse mai târziu că el trimisese brăţările lui Kat Ashley, guvernanta din copilărie a reginei, şi acum „mama fecioarelor”, însărcinată cu supravegherea bunăstării tuturor fetelor necăsătorite care trăiau şi slujeau la curte. Făcuse acest lucru, spusese Ned, astfel încât Maiestatea Sa să poată alege prima, apoi doamna Ashley trebuia să i le aducă pe celelalte lui Kate şi, după ce ar fi ales ea, să o lase pe ea, „mult iubita lui soţie”, să le distribuie altor doamne, dar „bătrâna, cărunta Kat, era acum senilă şi, evident, încurcase lucrurile”.

Era o scuză frumoasă, bine gândită şi reuşită, aproape credibilă, mai ales ştiind-o pe draga bătrână Kat şi cât de confuză devenea mintea ei. Dar eu nu îl crezui. Deşi refuza să recunoască, Kate avea, în mod evident, îndoielile ei. Şi unde erau toate scrisorile pe care el i le promisese? Jurase că va scrie în fiecare zi astfel încât ea să se simtă ca şi cum ar fi chiar acolo şi ar trăi toate minunile călătoriei în străinătate alături de el. Thomas Cecil, tânărul, beţivul crai, îşi găsea timp să scrie; scrisorile prost ortografiate, cu pete de vin pe ele, pe care le trimitea înapoi la tovarăşii săi gălăgioşi de la curte, erau pline de anecdote amuzante despre cum Ned îl trăsese pe tânărul beat dintr-un bordel de lux parizian, după ce el însuşi se făcuse complet de ruşine cântându-i fals

o serenadă şi cerând în căsătorie, în genunchi probabil, o prostituată, şi poveşti despre nopţi deocheate, cu consum de alcool, petrecute dansând şi zbenguindu-se goi cu ţărănci italiene, frumoase, durdulii, prin plantaţii de măslini la lumina lunii.

O scrisoare trecută din mână-n mână cu mare amuzament pe la curte descria detaliat o noapte când Thomas şi Ned, şi însoţitoarele lor, se dezbrăcaseră toţi, dintr-odată, de haine şi săriseră goi într-un ciubăr de lemn pentru a călca strugurii cu picioarele goale, dansând peste ei în ritmul muzicanţilor, apoi căzuseră şi făcuseră dragoste, schimbând partenerii în două rânduri. Când ieşiseră din ciubăr, erau peste tot coloraţi în violet şi a trebuit să facă mai multe băi şi chiar să recurgă la pietre ponce şi la frecţii cu oţet înainte de a fi suficient de curaţi ca să poată ieşi în lume. Toată lumea de la curte râse pe săturate de această întâmplare, cu excepţia maestrului secretar Cecil şi a lui Kate, care, fiecare în felul său, găsea aceste veşti cât se poate de supărătoare, iar Kate trebuia să-şi poarte durerea ascunsă de ochii celorlalţi.

Din nou îmi ţinui sora în braţe în timp ce ea plângea, apoi încercă în zadar să se convingă că lucrurile acelea nu aveau nicio importanţă, Ned era un bărbat tânăr, la urma urmei, şi tinerii erau în stare să facă aşa ceva. Arătă cu degetul ca să dea vina pe Thomas Cecil; el era în mod evident o

influenţă negativă şi „bietului Ned” al ei îi fusese imposibil să-l potolească. Thomas poate chiar descoperise adevărul despre căsătoria lor şi se folosea de aceasta pentru a-l şantaja pe Ned să facă ce voia el. „Bietul de el!” striga Kate, îngrozită de gândul acestei constrângeri crude, imaginându-şi-l pe „dulcele Ned” al ei cum face dragoste cu o altă femeie într-un ciubăr cu struguri pentru a păstra în siguranţă secretul lor.

În sinea mea, eram convinsă că se autoiluziona, dar nu aveam inima să-i spun acest lucru. Îl ştiam pe Thomas Cecil; odată, îşi dăduse cel mai bun cal al său unui negustor ambulant, care pândea pe lângă o tavernă, pentru un borcan de cremă despre care garanta că îi va face mădularul „la fel de mare şi de tare ca un berbec”, şi altă dată, în timp ce vizita un târg din Londra, îşi dăduse cizmele sale spaniole, elegante, din piele în schimbul unei reţete care să transforme în vin laptele de la vacile tatălui său. El chiar întrerupsese o întâlnire a Consiliului, intrând desculţ şi fluturând reţeta, debordând de bucurie ca să-i spună tatălui său cum tocmai găsise calea de a se îmbogăţi. Ideea ca un astfel de om să şantajeze pe cineva să facă după cum doreşte el era absurdă dincolo de cuvinte.

Curând, veni o zi când Kate nu mai putu nega adevărul. Leşină în timp ce mergea în convoiul de vânătoare. Numai intervenţia rapidă a stăpânului grajdurilor reginei şi a presupusului iubit, Robert

Dudley, după cum spuneau unii, făcură ca sora mea să nu fie strivită de copitele cailor. Fu dusă leşinată, asudată, cu lectica înapoi la palat, în timp ce regina, care nu putea suporta „aceste femei slabe şi fragile, gata să leşine”, îşi continuă vânătoarea.

Eu rămăsesem acasă pentru a coase şi auzii despre leşinul lui Kate de la două servitoare bârfitoare care intraseră cu cearşafuri curate ca să facă patul reginei.

O găsii pe Kate în camera ei, cu costumul de călărie din catifea roşu-închis şi cu pălăria cu pene aruncate deoparte, chircită, pe jumătate în genunchi, pe jumătate culcată pe podea, în cămaşa ei de corp şi ciorapi roşii, ţinându-se de burtă şi vomitând în oala de noapte. Dădui fuga să-i adun părul la spate şi îl găsii aproape ud şi mirosind a sudoare, iar pielea îi ardea, uleioasă şi strălucitoare. Nu spusei niciun cuvânt şi stătui cu răbdare lângă ea până când termină, apoi o ajutai, uşor, să se ridice. Când se ridică în picioare, întinsei mâna şi îi pusei cu îndrăzneală palma pe burtă. Simţii viaţa freamătând în interior. Kate îşi coborî privirea să se uite la mine, iar eu o ridicai pe a mea să ne întâlnim. Nu mai avea rost să nege.

— Nu-mi spune, mă rugă Kate încet şi timid. Te rog, Mary, nu-mi spune „Ţi-am zis eu”.

— Vino aici.

Îmi deschisei braţele către ea şi, cu un oftat

adânc, ea căzu în genunchi şi veni la mine.

— Mary, ce voi face? Sunt atât de înspăimântată! Ned nu mi-a răspuns la scrisori, deşi nu îndrăznesc să-i spun. Ce pot să fac? Regina va crede că sunt o destrăbălată când va afla…

— Atunci va trebui să ne asigurăm că nu află, spusei hotărât. Va trebui să ne retragem de la curte când îţi vine sorocul, iar copilul va trebui crescut de o doică; nimeni nu trebuie să ştie că este al tău. Mai târziu, putem aranja discret adopţia sa de către un cuplu respectabil, nişte oameni drăguţi, o asigurai eu pe Kate, văzându-i expresia copleşită, care-şi doresc cu adevărat un copil.

— Nu! strigă Kate, sărind de lângă mine ca şi cum deodată mi-ar fi crescut coarne şi o coadă despicată. Nu! Nu! Nu! Nu voi renunţa la copilul meu!

— Ai prefera mai degrabă să renunţi la cap? o întrebai eu direct.

— Ah! oftă Kate stând pe podea, lăsându-se pe palme. Am transformat totul într-un dezastru!

Eram de acord, dar alesei să nu-i pun sare pe rană, spunându-i aşa ceva. În schimb, îi întinsei mâna, ca s-o ajut să se ridice, şi îi spusei simplu:

— Vino, nu trebuie să ne gândim la aceste lucruri chiar acum. Sunt multe de făcut şi trebuie să începem. Trebuie să ascundem adevărul atâta timp cât putem.

Scosei cele mai întunecate rochii ale lui Kate şi mă pusei pe treabă lărgind cusăturile. O pusei pe Kate să stea nemişcată şi îi luai măsurile, iar de data aceasta niciuna dintre noi nu comentă asupra modificărilor corpului ei. Lucram în tăcere. Când scosei crinolina, din ce în ce mai la modă, mulţumii lui Dumnezeu în tăcere şi spaniolilor pentru acest obiect de îmbrăcăminte ca o colivie de păsări, care se umfla în jurul şoldurilor şi a picioarelor lui Kate; aceasta ne va ajuta să ascundem adevărul chiar mai mult timp. Urma să cumpăr pânză şi trestie, sau fanoane, dacă găseam, şi să creez una nouă cu benzile circulare rigide, care treptat se lărgeau pe măsură ce coborau spre tiv, să devină mai largi începând mai de sus. Acestea, alături de culorile închise pe care ea le va purta şi cu strângerea puternică a corsetului, cât îndrăzneam eu de tare, urmau să facă talia lui Kate să pară mai îngustă deasupra fustelor mai pline.

Şi – încă un noroc neaşteptat – reginei, fiind foarte mândră de mâinile ei albe, frumoase, cu degetele lungi, îi plăceau evantaiele – extinderi mari, graţioase, din pene de struţ, negre sau albe, sau vopsite în nuanţe delicate sau vii. O instruii pe Kate să-şi facă un obicei din a-şi ţine evantaiul deschis, chiar jos, în dreptul taliei.

Ca un cadou special, îi cumpărai o bucată de catifea neagră, frumoasă, o căptuşii cu satin gri şi îi făcui lui Kate o pelerină lungă, largă, fără

mâneci, la care adăugai apoi o margine îngustă de blană albă. Cusui un şir de nasturi mari, frumoşi, gri, împletiţi, din mătase de culoarea cărbunelui până jos în faţă, astfel încât să o poată purta deschisă sau închisă, după cum dorea. Mai târziu avea să o îmbrace pentru miniatura pe care Lavinia Teerlinc a pictat-o, a tinerei mame care-şi ţine un fiu în braţe şi aşteaptă altul, tablou care ulterior a devenit una dintre cele mai de preţ comori ale mele. Ca o ofertă de pace, pentru a lăsa trecutului ultimele luni de scene furtunoase şi de separare, brodai un nou jupon pentru ea, cu o margine de rodii, atât întregi, cât şi jumătăţi, pline cu seminţe din perle şi ciorchini de violete mov drăguţe, legate cu panglici galbene, pentru a-i aminti de culorile rochiei ei de mireasă. Când o văzu, Kate mă îmbrăţişă şi plânse, extrem de recunoscătoare şi de mulţumită, şi promise să nu mai ţină niciodată nimic ascuns de mine.

Trebuia să fim atente şi inteligente şi să ne concentrăm asupra fiecărui pas. Orice alunecare ne-ar fi putut trimite direct în braţele dezastrului. Scăparăm de câteva ori chiar ca prin urechile acului, într-o noapte, Kate, fără să se gândească, se aşează la un banchet şi, cu lăcomie, devoră un întreg platou aurit plin cu morcovi aromaţi cu ghimbir. Era pe punctul de a ridica platoul gol la buze şi de a-l linge, aşa poftă îi era de glazura de ghimbir, când o observai, într-o altă noapte, dansă cu un tânăr galant căruia îi permisese cândva o

oarecare familiaritate intimă cu ea. Când acesta căută să facă din nou acelaşi lucru şi bâjbâi după sânii ei, se trase înapoi, uluit, insistând că sânii îi crescuseră. Mă temeam că totul era pierdut pentru noi. Dar Kate se prefăcu indignată. Se bosumflă şi spuse că, fie îşi amintea greşit, fie o confunda cu o altă doamnă, şi, dacă aşa stăteau lucrurile, ea nu însemnase atât de mult pentru el, la urma urmei. Cu o lovitură jucăuşă a evantaiului pe braţul lui, asociată cu un zâmbet relaxat, ea dansă mai departe.

Atunci decisei că sora mea trebuie să renunţe la dans. Deşi se plânse şi ţipă, am fost fermă. Ştiam că nu va fi uşor, deoarece Kate adora să danseze, şi era atât de plină de viaţă, graţioasă şi uşoară de picior încât era una dintre partenerele de dans preferate de la curte, şi întotdeauna o favorită a maestrului de ceremonii pentru rolurile principale din pantomime. Dar dansurile mai viguroase puteau să-i facă rău copilului sau chiar să-i cauzeze o naştere prematură – auzisem că se întâmplaseră astfel de lucruri –, şi, în intimitatea dansului, mâinile partenerului ei ar putea descoperi secretul ei preţios. În cele din urmă, căzurăm de acord să facem un compromis şi o lăsai pe Kate să continue să danseze melodiile mai lente, mai potolite, fără ridicări şi sărituri, în care cuplurile mergeau, nu săreau şi ţopăiau, şi nimic în afară de mâinile lor nu se atingea, ca nu cumva să fie remarcată abstinenţa ei totală de la dans.

Dar când era vorba de dansurile mai săltăreţe, îmi menţinui hotărârea, iar Kate începea să sufere de o serie de neplăceri – glezne luxate rău, dureri de dinţi, dureri bruşte de cap, o talpă desprinsă din pantof, şi chiar eu fui de vină, izbindu-mă pe furiş de cineva din spate, astfel încât vinul sau o farfurie de mâncare să se verse pe rochia lui Kate, iar ea să trebuiască să plece din Sala Mare pentru a se schimba.

Ca şi cum lucrurile nu erau suficient de complicate, tocmai când ne gândeam că o parte din viaţa noastră era complet uitată, duplicitarul conte de Pembroke şi fiul său cu faţa palidă se întoarseră, adulmecând precum câinii de vânătoare în jurul jupoanelor lui Kate, aducând daruri şi exprimându-şi speranţele asupra unei reconcilieri şi de a se recăsători, acum că sora mea nu mai era în dizgraţie, şi mulţi credeau că, în cazul în care regina murea fără moştenitori, Kate ar deveni următoarea regină a Angliei. Tot ceea ce dorea vicleanul Pembroke era coroana pentru Berry, dar, spre uimirea noastră a amândurora, era posibil să fim nevoite să ne folosim de această pereche de nevăstuici la urma urmei.

Deşi Kate aştepta „cu o inimă nerăbdătoare” întoarcerea lui Ned, scrisorile către el rămăseseră fără răspuns. Având în vedere poveştile care ne ajunseseră la urechi despre zbenguielile lui cu franţuzoaicele şi cochetăriile cu ţărăncuţe

italience durdulii, şi lipsa vreunui cuvânt pentru a înlătura temerile lui Kate, cum să nu ne întrebăm dacă el nu a uitat-o cumva? Dar dacă Ned, ştiind foarte bine că ei nu puteau dezvălui căsătoria lor, fără să înfrunte mânia reginei, hotărâse că nu merită efortul şi se prefăcea doar că nu s-a întâmplat deloc? Cu Lady Jane moartă, actul pierdut şi preotul, „Părintele Fără Nume”, de mult dispărut, nu era nimeni în afară de mine care putea spune că se întâmplase, la urma urmei. Dar, în calitate de soră a lui Kate şi, bineînţeles, loială ei, şi ştiind că sora mea avea de înfruntat ruşinea şi declinul, cât de multă credibilitate ar avea, cu adevărat, cuvintele mele? Ned ar putea alege foarte bine să se salveze, dar Kate ar fi fost ruinată, deşi ea nu era nici prima, nici ultima femeie tânără de la curte care să se trezească cu burta mare şi fără soţ. Ar fi obligată să plece de la curte, după cum şi orice speranţă la o altă căsătorie ar fi fost spulberată pentru totdeauna; ea ar fi etichetată drept uşuratică, toate cochetăriile ei ar fi readuse în discuţie, şi niciun bărbat respectabil nu o va mai dori vreodată.

Nu, nu se poate întâmpla aşa ceva, decisei eu. Ned trebuie să aibă grijă de el, după cum eram sigură că o va face oricum, dar eu trebuie să acţionez rapid pentru a-mi salva sora de la ruină, chiar dacă aceasta însemna că trebuie să se reunească cu cei care o răniseră atât de rău înainte. Ea putea, dacă dorea, să îi folosească

pentru propriile sale scopuri acum.

Desigur, Kate se împotrivi, nevrând să se lepede de „dulcele ei Ned” sau să comită, în inima ei, ceea ce ştia că se numeşte bigamie şi adulter, dar eu am fost mereu mai pragmatică, şi ţinui cu fermitate de singura soluţie pe care o vedeam posibilă pentru a avea un rezultat pozitiv.

— Te-au rănit o dată, acum te pot salva, aşa că foloseşte-i aşa cum te-au folosit ei pe tine! îi spusei. Ce altceva mai ai, într-adevăr, de ales? Ştii că nu poţi avea încredere ca Elizabeth să fie milostivă! Tu eşti mai tânără şi mai frumoasă, şi mulţi bărbaţi îţi zâmbesc şi te plac, iar legitimitatea ta este de necontestat; părinţii noştri au format un cuplu stabil şi erau cu adevărat căsătoriţi cu mult timp înainte ca tu să te naşti. Dacă te descoperă, îi dai lui Elizabeth scuza perfectă ca să scape de tine. Uite care-ţi sunt opţiunile, Kate: în cel mai bun caz, ea şi toată lumea te vor vedea ca o desfrânată cu burta mare şi fără inel de aur pe deget, şi te vor alunga să-ţi trăieşti viaţa la ţară. În cel mai rău caz, dacă ea descoperă că eşti într-adevăr căsătorită, fără consimţământul regal, cu Ned Seymour, astfel unindu-ţi sângele tău Tudor cu cel al neamului Plantagenet, amândoi – tu, sora mea şi „dulcele tău Ned” – va trebui să înfruntaţi Turnul sau chiar moartea, pentru a fi arşi sau decapitaţi după plăcerea reginei. Sau – făcui o pauză intenţionat – poţi face după cum îţi sugerez, îl seduci pe Berry,

îl laşi să se culce cu tine, descoperi că eşti însărcinată şi, rapid, îi mărturiseşti reginei şi îi ceri permisiunea să te căsătoreşti cu el din nou, şi noi găsim o moaşă care tace la glasul aurului, mai degrabă decât la cel al conştiinţei, să ne ajute şi să aranjeze un „accident”, pentru a-l păcăli pe Berry şi pe tatăl său să creadă că ai născut prematur. Bărbaţii sunt, din fericire, ignoranţi când vine vorba de problemele femeilor, şi mai mult ca sigur că nu vor şti detaliile. Îl poţi învârti pe Berry pe degetul tău cel mic şi-i poţi alunga orice îndoieli ar putea avea, dacă are suficient de multă minte, lucru de care mă îndoiesc foarte mult.

Kate se prinse cu mâinile de cap şi începu să se plimbe de colo-colo prin faţa mea.

— Nu ştiu, Mary… trebuie să-mi dai timp, trebuie să mă gândesc…

Mă grăbii şi mă aşezai în faţa ei, blocându-i calea, cu îndrăzneală, iar când ea încercă să se întoarcă, plecând de lângă mine, o apucai de fustă şi o făcui să stea pe loc şi să se uite la mine.

— Nu ai timp, Kate! Dacă ai de gând să faci acest lucru, trebuie să-l faci acum; înainte de a ţi se vedea burta prea mult ca până şi un prost ca Berry să nu poată fi înşelat. Orice femeie cu experienţă, chiar şi una care a crescut obişnuită să-şi vadă mama sau surorile mai mari şi verişoarele gravide, ar putea afla secretul pe care îl porţi dacă te vede dezbrăcată, dar pe Berry îl

poţi păcăli! O constituţie slabă şi o fire timidă, delicată l-au împiedicat să fie la fel de activ în preocupările sale carnale ca majoritatea tinerilor de vârsta lui, iar el nu are nici mamă, nici surori, aşa că eu sunt dispusă să pariez că te va găsi doar plinuţă, într-un mod plăcut. Eşti mai în vârstă acum decât atunci când v-aţi cunoscut, aveai doar paisprezece ani atunci când v-aţi despărţit, aşa că e firesc ca trupul tău să se fi rotunjit. Aşadar, ce alegi, Kate – furia lui Elizabeth care va duce la exil şi distrugere; să crezi că Ned va face un lucru onorabil şi se va întoarce ca un cavaler în armură strălucitoare pe un cal alb şi te va salva doar cât să puteţi înfrunta mânia reginei împreună şi să putreziţi în închisoare sau să muriţi pentru bănuiala de trădare; sau să te căsătoreşti din nou cu Berry şi, după cum spunea tata, să faci marţipan din migdalele care ţi se dau? Acum sau niciodată, Kate! Alege!

— Marţipan, şopti Kate printre buzele ei tremurătoare. Mă voi strădui să fac marţipan din migdale. Făcu un gest cu capul, oftând adânc şi şovăitor. Mă vei ajuta, Mary? Spune-mi ce să fac?

În acel moment dispărură de pe chipul ei toate urmele femeii de lume, sofisticate, de douăzeci de ani. Sora mea stătea acolo înaintea mea, tremurând şi plângând, la fel de speriată şi de neajutorată ca o fetiţă.

— Ştii că te voi ajuta, îi răspunsei.

Îi poruncii lui Kate să se întindă şi să se

odihnească, ţinându-şi o compresă rece peste ochii umflaţi de lacrimi, în timp ce eu pusei lucrurile în scenă. O trimisei pe Hetty, fără să-mi pese de bombănitul ei, după lumânări, cel puţin o duzină, toate albe şi cu mireasmă dulce, îi atrăsei atenţia. Strălucirea lor fină, de aur, va fi măgulitoare şi înşelătoare şi va funcţiona pentru noi ca un prieten credincios, ajutându-ne să ascundem starea lui Kate şi faptul că plânsese. Dădui ordine să fie aprins focul cu buşteni de măr pentru a da un miros plăcut, iar cada de cupru să fie adusă şi umplută cu apă, cât de fierbinte putea suporta Kate. Apoi o adusei pe Kate la biroul meu şi o pusei să scrie un bilet, pe care i-l dictai în timp ce aranjam şi aprindeam lumânări, rugându-l pe Berry să vină la ea „acum, iubitul meu, pentru că nu pot suporta să petrec nici măcar o oră fără tine”. În timp ce Henny, femeia devotată lui Kate, cu o expresie dezorientată, dar având destulă experienţă cât să nu îndrăznească să pună întrebări, merse să-l ducă, găsii miniatura lui Berry pe fundul cufărului cu bijuterii al lui Kate şi i-o pusei pe masă lângă patul ei, ca şi cum ea îl privise de multe ori şi se gândise la el. Apoi o ajutai pe Kate să se dezbrace, îi prinsei buclele uşor astfel încât acestea să cadă cu uşurinţă în jos, îi spusei să intre în cadă, şi aruncai înăuntru câţiva pumni de petale de trandafiri roşii, uscate, levănţică şi muşeţel.

— Ştii ce să faci – farmecă-l, fii jucăuşă ca un

pisoi, Kate!

O sărutai pe obraz şi mă retrăsei în camera mică de alături unde stătea de obicei servitoarea lui Kate, în timp ce paşii lui Berry se opriră în faţa uşii.

Mă dădui înapoi spre perete şi îmi dorit ca pereţii să nu fie atât de subţiri ca pergamentul. Auzii chemarea vocii cochete a lui Kate strigând:

— Intră, Berry, dragul meu! Nu te-am văzut de atât de mult timp; mi-a fost atât de dor de tine!

Întotdeauna cu glasul moale, nu puteam auzi decât un murmur scăzut ori de câte ori vorbea Berry.

Auzii clipocitul apei, iar în mintea mea mi-o închipuii pe Kate stând în cadă.

— Vrei să mă speli pe spate? Şi în faţă? Şi… Un mic chicotit de încântare, apoi Kate îl îndemnă: Scoate-ţi vesta, dragă Berry, şi cămaşa. Nu vreau să-ţi strici asemenea catifea frumoasă udând-o din cauza mea.

Curând ea îl convinse pe Berry să-şi dea jos şi restul de haine şi exclamă, cu ochii mari, îmi imaginez, prefăcându-se că e tulburată:

— Ah, Berry, e atât de mare! Sunt speriată! Ţine-mă în braţe!

Probabil că se aruncă în braţele lui. Se auzi un scârţâit când căzură îmbrăţişaţi pe pat, urmat deşi mai multe chicoteli. Apoi, sunetele aşteptate care însoţesc împerecherea, pentru că, sincer, nu pot fi sentimentală şi să numesc ceea ce s-a întâmplat

între Kate şi Berry pe patul acela drept „a face dragoste”.

După ce plecă Berry, mă dusei la ea.

Mă privi cu ochii luminaţi de lacrimi.

— Nu am minţit, Mary, spuse ea cu un mic zâmbet tremurător, când i-am spus că sunt lacrimi de iubire. Sunt pentru Ned, nu pentru Berry! Acea dragoste veche, copilărească e moartă şi s-a răcit de mult timp. Stătea întinsă pe pat şi îşi mângâia burta. Am făcut asta doar de dragul copilului meu. El sau ea nu ar trebui să sufere pentru că l-am iubit şi am avut încredere în Ned Seymour. Trebuie să învăţ acum să fiu altruistă, nu egoistă; copilul meu trebuie să treacă acum pe primul plan şi e mai bine ca el – deoarece eu cred că port un băiat în pântec, nu ştiu de ce, dar aşa cred – să crească şi să devină contele de Pembroke, mai degrabă decât bastardul lui Kate Grey.

Kate continuă să-l ademenească pe Berry, primindu-l în pat de mai multe ori, dar, spre frustrare noastră, el părea mulţumit să se retragă la timp şi să se bucure, pur şi simplu, de distracţie.

— E timpul, Kate, îi spusei, în cele din urmă, după ce o îmbrăcai în crinolina subtil modificată şi dantelată şi o strânsei cât îndrăznii de tare, iar ea stătu înaintea mea îmbrăcată în rochia de catifea neagră cu verde intens, ţinând în dreptul taliei un evantai din pene de struţ vopsite în culoarea smaraldului. Întinde-te pe pat. Când Berry vine să

te însoţească în Sala Mare, îl voi lăsa înăuntru, şi ne vom preface că ai leşinat, iar tu trebuie să plângi şi să-i spui că bănuieşti că eşti însărcinată. Nu ne putem permite să amânăm mai mult. El trebuie să te ceară în seara asta!

Dar Berry nu veni; în schimb, un servitor în livrea Pembroke aduse o scrisoare.

— Poftim, Mary, mi-o aruncă Kate. Citeşte-o tu. Mâna lui Berry este furioasă şi chiar mă doare capul.

Poate că Berry fusese mai deştept decât crezuserăm noi, sau tatăl său viclean, perfid gândea în locul lui. Vorbise cineva sau se pornise vreun zvon? Ned însuşi, în timpul unei petreceri cu băutură, lăsase adevărul să iasă la iveală şi să se strecoare înapoi la Londra? Ştiam doar că dispăruse orice speranţă ca Berry să repare durerea pe care i-o pricinuise odată lui Kate şi să o salveze acum.

*

Ca să-ţi acoperi curvia, te-ai apucat să profiţi de mine, scria el. *După ce am dus până acum o viaţă virtuoasă, nu voi începe acum prin pierderea onoarei ca să-mi petrec restul vieţii cu o târfă despre care vorbeşte aproape fiecare bărbat. Pretinzi că ţi-am făcut promisiuni, doamnă, când eram tânăr, şi de atunci, le-am confirmat, după cum spui, în anii din urmă, dar tu ştii că eu am divorţat legal de tine acum mult timp. Şi, dacă prin ademenirea curviei şi prin practica şi*

uneltirile celor care îţi sunt atât de dragi, ai căutat să mă prinzi în cursă cu nişte momeală otrăvită sub culoarea prieteniei zaharisite, totuşi (îi mulţumesc lui Dumnezeu) sunt atât de curat că nu voi mai fi atins în continuare decât cu câteva amintiri care mi-au fost, prin viclenie superficială, luate, pentru a-ţi acoperi depravarea. Îţi cer să-mi trimiţi, doamnă, toate scrisorile de la mine care se află în posesia ta, precum şi portretul meu, sau altfel… pentru a fi sincer cu tine, voi face curvia ta cunoscută tuturor aşa cum este în prezent, mulţumesc lui Dumnezeu, cunoscută mie, şi bănuită, pe deasupra, de mult mai mulţi oameni.

Deşi uram să-i cedez lui, ştiui că era mai sigur să înapoieze nişte amintiri acum lipsite de sens decât să riscăm ca Berry să îşi ducă la îndeplinire ameninţările. Adunai scrisorile de la Berry – Kate păstrase fiecare scrisoare pe care i-o scrisese el vreodată, legate în teancuri cu panglici de culoarea cireşelor – împreună cu miniatura lui cu ramă de diamante, şi mersei în camera lui. Când servitoarea mă lăsă să intru, fără a spune vreun cuvânt, le aruncai cu mare dispreţ în poală la Berry.

— Sora ta nu este altceva decât o curvă! strigă el după mine, dar îl ignorai. Tu, creatură josnică părăsită de Dumnezeu, mă auzi?

— Nu, milord – mă oprii la uşă să-i răspund la fel ca pe mulţi pitici, şi pe mine mă afectează

surditatea; sunt surdă complet de urechea stângă şi nu am chef să te ascult cu dreapta.

Era o minciună, desigur, dar nu-mi păsa. Zâmbii în sinea mea la nedumerirea lui şi închisei uşa înainte ca el să se poată gândi la un răspuns adecvat.

În luna iulie, Kate era în luna a şaptea şi era urgent să facem planuri. Asta pentru că nu o putui vedea căsătorită, în siguranţă, cu Berry, şi era prea târziu să încerce să păcălească un alt tânăr; iar după felul în care mulţi se uitau acum la ea, negreşit se răspândiseră unele poveşti.

Spre ghinionul nostru, când eram pe punctul de a cere permisiunea să ne retragem la Bradgate, de data aceasta simulând eu boala ca să distrag atenţia de la silueta mai plină a lui Kate, veni variola, lovind-o pe regină când ieşise la o plimbare, cu părul încă ud după baie, şi prinse o răceală de vară târzie. Deşi aceasta însemna că Elizabeth era prea ocupată să lupte pentru viaţa ei ca să mai stea şi cu un ochi aţintit asupra lui Kate, mai însemna şi că trebuia să rămânem, deoarece Elizabeth avea acum mare nevoie de toate doamnele ei. O implorai pe Kate să nu se apropie prea mult de ea, de teamă să nu se molipsească, pentru că ar fi putut afecta copilul din pântecele ei. Preluai cât mai multe dintre îndatoririle sale după cum putui. Deja eram urâtă, cu un corp şi un chip care nu ar fi ademenit şi nu ar fi tentat niciodată un iubit; aşadar, ce mai conta dacă

ieşeam din această încercare cu faţa plină de cicatrici, roşie şi devastată de variolă? Nu-mi păsa decât să fie Kate şi copilul ei în siguranţă.

Cu o febră atât de mare încât ne ardea mâna dacă o atingeam, căzând de multe ori în stare de inconştienţă, cu faţa şi corpul în întregime, chiar şi interiorul gurii ei, acoperit cu pustule roşii, mulţi o considerau pierdută pe Elizabeth şi începeau să privească spre viitor. Pentru mulţi, acesta însemna Kate. Biata mea soră, speriată, stătea ascunsă în camera ei, ghemuită de frica coroanei, şi plângea de fiecare dată când se auzeau paşi pe coridor sau o bătaie la uşa ei, temându-se că au venit să o forţeze să accepte, la fel cum făcuseră cu Jane.

Multe dintre doamne, iritate de absenţa lui Kate, îşi bătură joc de mine când le spusei că e bolnavă, cu febră şi durere de cap, făcând remarci meschine, în timp ce urmară ordinele medicului german şi, uşor, înfăşurarăm corpul arzând de febră al lui Elizabeth într-un cocon din mai multe straturi de flanel roşu şi o aşezarăm pe podea în faţa unui foc aprins pentru a „scoate boala prin transpiraţie”. Nu, spuneau ele despre Kate, era bolnavă doar de propria ei vanitate, încercând, în mod egoist, să-şi salveze faţa ei drăguţă, în timp ce ele asudau şi riscau să ia variolă. Lady Mary Sidney, sora lui Robert Dudley, era cea mai devotată dintre toate slujitoarele reginei şi abia dacă se mişcă de lângă ea până când fu în afara

oricărui pericol.

Biata Lady Mary suferi groaza deplină a bolii. Odinioară una dintre tinerele cele mai frumoase de la curte, rămase o femeie extrem de urâtă şi niciodată nu mai apăru în public fără o mască de catifea sau un văl gros.

Dar Elizabeth supravieţui. „Moartea mă prinsese de fiecare încheietură", avea să spună ea. Curând pustulele se uscară şi crustele căzură, lăsându-i pielea albă ca marmura relativ neatinsă. Dar spre uimirea ei, faimosului ei păr roşu din neamul Tudorilor nu-i mergea la fel de bine. Focul febrei probabil că îl afectase şi îi slăbise rădăcinile, aşa încât începu să cadă cu pumnul, şi de fiecare dată când îi periam părul sau ea îşi trecea degetele prin el cădea şi mai mult.

În timp ce regina încă se mai odihnea în pat, aproape cheală sub boneta ei brodată cu aur, capricioasă, plictisită şi irascibilă lângă lumina slabă a lumânărilor – doctorul Burcot, medicul german, ordonase acest lucru, deoarece ochii ei nu erau încă suficient de puternici să înfrunte lumina strălucitoare – aşteptând ca meşterii de peruci să facă magia lor şi să-i redea ceea ce pierduse, Kate făcu greşeala de a purta o rochie de satin violet intens. Materialul lucios strălucea în lumina lumânărilor şi, când ea se aplecă să aşeze tava pentru mic dejun a Maiestăţii Sale, ochii invidioşi ai lui Elizabeth se aprinseră la vederea cascadei bogate, unduitoare, de păr roşu-

auriu căzându-i pe umeri. Ştia prea bine că mulţi se gândiseră la Kate atunci când viaţa ei fusese în pericol.

Ca o ghiulea, Elizabeth sări din pat şi se aruncă asupra lui Kate, ţipând la ea „să dea jos cârpa aia încrezută!” şi trăgând cu unghiile de ea.

— Crezi că eşti potrivită să porţi violet regal, nu-i aşa?

Mânia lui Elizabeth nu cruţa nimic. Ea zgârie pielea palidă a lui Kate până la carne, lăsând în urmă zgârieturi roşii şiroind de sânge. Chiar şi atunci când rochia violet şi juponul festonat cu struguri şi trandafiri de dedesubt fură sfâşiate, furia ei nu se potoli. Când Kate se dădu înapoi, păşind treptat spre uşă, unde putea chema ajutoare, şi îşi ridică mâinile, încercând să-şi apere faţa, ghearele harpiei regale dezlănţuite prinseră şi rupseră şnururile care ţineau crinolina lui Kate. Aceasta căzu în jurul picioarelor lui Kate. Ea se împiedică de ea şi căzu întinsă la picioarele lui Elizabeth. Deşi cămaşa de corp era prinsă cât de bine putusem, burta ei era mare şi rotundă ca luna în partea de jos. Era în luna a opta – aproape că reuşiserăm.

Ploaia de lovituri se opri când Elizabeth rămase cu ochii holbaţi, privind fix, iar apoi urlă după gărzi:

— Duceţi târfa asta în Turn!

O purtară pe sora mea prin palat, refuzându-i chiar şi o mantie pentru a se acoperi decent.

Lucrurile ei, spuseră gărzile, aveau să fie trimise mai târziu. Defilară cu ruşinea ei în faţa curţii, cu burta ei bombată acoperită numai de cămaşa de corp şi corsetul din piele, zgâriată şi sângerând în urma atacului nebun al reginei, cu buza spartă, cu sânge picurându-i din nas şi cu ochiul stâng umflat, aproape închis.

Renunţând la orice demnitate, îmi ridicai fustele şi alergai după ea, nepăsătoare la zgomotele pe care membrele mele răsucite şi încovoiate le scoteau. Kate mă văzu şi bătu din călcâi.

— Trebuie să vorbesc cu sora mea, spuse ea. Trebuie să-i spun ce lucruri să-mi trimită. Când o apucară de braţe, să o oblige să meargă mai departe, ea se întoarse şi puse o mână semnificativ pe burtă. Copilul ar putea veni în orice moment şi sunt anumite lucruri pe care trebuie să le am.

Ei dădură din cap şi se retraseră puţin, dar era de ajuns.

Kate îngenunche şi mă cuprinse în braţe, amândouă ştiind că aceasta ar putea fi ultima noastră îmbrăţişare. Când mă sărută pe obraz, îmi şopti repede la ureche.

— Nu ştii nimic de căsătoria mea, Mary, tu nu ai fost niciodată acolo! Lasă-mă să fac asta pentru tine; lasă-mă să te salvez, aşa cum ai încercat şi tu să mă salvezi. Ţine-ţi gura dacă mă iubeşti; nu-mi provoca o durere şi mai mare lăsându-mă să te

văd, pe tine, sora mea, pedepsită pentru ceea ce am făcut eu.

Câteva clipe mai târziu dispăru, fiind dusă în Turn, şi numai Dumnezeu ştia dacă avea să mai iasă vreodată sau urma să piară între zidurile sale sumbre, sângeroase aşa cum s-a întâmplat cu Jane.

CAPITOLUL 17

La Poarta Trădătorului, când alunecă şi căzu pe treptele de piatră umede, vâscoase, lovindu-se la burtă, Kate se temu că pierduse totul. Se aşează, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa distrusă, mângâindu-se pe burtă, fredonând un cântec pentru copilul ei nenăscut şi rugându-se ca totul să fie bine, să nu o apuce durerile sau sângele să-i ţâşnească din pântece, golindu-l de viaţă. Simţi copilul mişcându-se şi îi mulţumi lui Dumnezeu. Când veni să o ajute şi să o ridice uşor, ea îi zâmbi lui Sir John Bridges, binevoitorul locotenent bătrân de la Turn, care încă mai păstra în inimă amintiri dragi cu Jane.

Fu găzduită în confort, deşi unul mai sărăcăcios, cu mobilier rămas de la domnia de nouă zile a surorii noastre. Erau trei scăunele vechi, acoperite cu damasc verde, deteriorat, câteva tapiserii mucegăite, roase de molii, şi o pereche de scaune care nu se asortau, unul tapiţat cu catifea mov, pe care stătuse sora noastră,

celălalt în brocart auriu, pătat, care fusese scaunul pe care Guildford prefera să stea la gura sobei. „Mă face să mă simt ca şi cum ei sunt aici cu mine”, avea să-mi scrie Kate de la biroul care fusese al lui Jane.

Kate fu supusă unui interogatoriu aprig; zi după zi, neîndurători, încercară să o facă să cedeze, dar nu reuşiră. În tot acest timp, Kate susţinea cu fermitate că ea era o soţie, nu o desfrânată, dar atunci când i se ceru să dovedească, bineînţeles că nu o putu face. Ea insista că singurul martor la căsătoria ei, Lady Jane Seymour, murise. Când fu întrebată de mine – cu siguranţă şi-ar fi dorit ca sora ei, singura ei rudă apropiată, care servea cu ea la curte şi care îi era, în mod convenabil la îndemână, să fie acolo în acea zi foarte fericită Kate negă, spunând că ea îşi ţinuse căsătoria secretă chiar şi faţă de mine, pentru că eram singura soră care îi rămăsese şi mă iubea. Voia să se asigure că doar ea şi Ned, care erau pe deplin conştienţi de ceea ce făcuseră, vor trebui să sufere consecinţele. Când fu întrebată despre preot, Kate îşi aminti doar că acesta era un bărbat masiv, cu barbă roşie. Dacă el îi spusese vreodată cum îl cheamă, dar se îndoia, ea uitase. I se ceru să aducă orice documente prin care să-şi dovedească mariajul legitim, chiar şi o scrisoare în care Ned i se adresa ca unei soţii, dar ea nu putu face acest lucru; fuseseră discreţi în ceea ce priveşte

corespondenţa lor, şi Ned dovedise, în ciuda promisiunilor lui, că nu se pricepea să scrie scrisori. În ceea ce priveşte actul lăsat de el, Kate nu avu altă opţiune decât să recunoască că îl pierduse.

Ned Seymour fusese convocat acasă, iar când vasul lui acostă în Dover, el fu dus direct în Turn pentru interogare. Dar anchetatorii lui nu făcură niciun progres. „Amândoi repetă acelaşi lucru”, raportară ei.

Investigaţia îndelungată se încheie cu verdictul că fusese un „mariaj aranjat”. Copilul pe care Kate îl purta în pântece fu declarat nelegitim, şi Ned amendat cu suma colosală de 15.000 de lire „pentru seducerea unei fecioare de sânge regal”. Amândoi aveau să rămână în închisoare la dorinţa reginei; erau nevoiţi, pur şi simplu, să aştepte ca mânia ei să se domolească, chiar dacă avea să dureze zile sau decenii întregi.

Când, în cea de-a douăzeci şi patra zi din septembrie 1561, la o jumătate de oră după amiază, trupul lui Kate se topi în valurile roşii ale durerii şi fiul ei, Eduard Seymour, vicontele de Beauchamp, apăru pe lume, bucuria mea se stinse, din nefericire. Sperasem să fie fată. Faptul că era băiat îl făcea un rival periculos pentru tronul lui Elizabeth, condamnat să devină unealta vrajbei, centrul conspiraţiilor; sexul lui îl transforma într-o mai mare ameninţare decât fusese Kate vreodată. Ned, Kate şi bebeluşul lor

formau o trinitate ameninţătoare şi puternică, la fel de drăguţă ca o poză pe care o admiri; aproape că ţi-i puteai imagina pictaţi drept rege, regină şi prinţ.

Aşa cum erau, ei reprezentau o ameninţare pe care Elizabeth o lua în serios, şi ar fi fost o proastă să nu o facă. Chiar dacă cei trei nu aveau niciun fel de ambiţii regale personale, indiferent de ceea ce spuneau, de ceea ce semnau, chiar dacă Kate ar fi renunţat în public la toate pretenţiile ei la tron şi ale moştenitorilor ei, nu avea importanţă; era vorba despre ce ar fi putut face alţii în numele lor. Cineva poate fi o unealtă fără să vrea; Jane mă învăţase asta. Oricât de mult mi-aş fi iubit sora şi nu aş fi dorit să mă gândesc la ea ca la o prizonieră, în realitate nu o puteam învinui pe Elizabeth; ar fi fost cea mai mare nebunie să deschidă larg uşile închisorii şi să-i elibereze.

Dar Kate nu se gândea la asta. Cât de mult se bucura de fiul ei! Privea cu uluire tot ce făcea el, cu sufletul la gură, minunându-se la cele mai mici mişcări, zâmbete şi bolboroseli. Îi spunea „raza ei de soare”, „lumina lumii mele”, care îi lumina „viaţa cenuşie şi tristă”. Maternitatea produsese o schimbare minunată în Kate – cât de mult îmi doream să o fi putut vedea! – pătimaşa, capricioasa Afrodita, uşoară ca marea din care se născuse, devenise generoasă, hrănindu-l pe Demeter, devotată copilului ei cu o profunzime a sentimentelor care făcea orice dragoste carnală să

pară inferioară în comparaţie.

Îmi trimitea scrisori spunându-mi cum stătea lângă fereastră, alăptându-şi fiul şi văzând zorii roz cum se revarsă deasupra oraşului, şi visa să aibă o rochie de o anume culoare, şi să poată „merge în acea cameră unde dragostea mea dulce doarme şi să-l trezesc sărutându-l”. „Mă topesc de dorul lui”, scria ea. Trebuie să le fi spus la fel de multe şi temnicerilor ei, pentru că unuia dintre ei i se făcu milă şi îndrăzni să joace rolul lui Cupidon. În fiecare noapte el îl conducea pe Ned la uşa ei, îl lăsa înăuntru şi încuia îndrăgostiţii împreună pe perioada nopţii, întorcându-se în zori ca să-l scoată de acolo. Kate era în extaz după „trista şi splendida solitudine a acestor nopţi de dragoste” în timpul cărora ei se simţeau ca şi cum timpul se oprise şi ei rămăseseră singurii doi oameni în viaţă pe lume.

Într-o altă scrisoare a ei, Kate descria cum grinda grea de stejar, sculptată foarte potrivit cu heruvimi şi ghirlande florale, a patului ei se lovea de perete când ei făceau dragoste, făcând să se desprindă şi să cadă deasupra lor bucăţi de piatră. „Dovada pasiunii noastre!” spunea Kate în timp ce le aduna într-o pungă mică de catifea roşie, pe care o ţinea ca pe un suvenir al nopţilor lor împreună. „O compătimesc pe biata regină”, scria despre Elizabeth „singură în patul ei mare în fiecare noapte, incapabilă să se căsătorească cu bărbatul pe care îl iubeşte şi să simtă vreodată un

bebeluş cum suge la sânul ei”.

Desigur nu se gândeau la precauţii. Erau preocupaţi să trăiască doar clipa, profitând cu lăcomie de timpul pe care îl mai aveau împreună, şi Kate se trezi din nou însărcinată. Era bucuroasă peste măsură. Lui Kate îi plăcea să fie însărcinată; considera că a purta şi a da naştere unui copil era cea mai valoroasă şi plină de satisfacţii experienţă pe care o femeie o putea cunoaşte vreodată. Dar Elizabeth se înfurie; ea jură că Kate şi Ned nu se vor mai întâlni niciodată. Şi temnicerii care îi ajutaseră aflară, curând după aceea, pe pielea lor, cum era să fii prizonier în Turn.

Cel de-al doilea copil al lui Kate, Thomas, se născu în dimineaţa rece de 10 februarie 1563. Până atunci, Kate, care petrecuse deja două zile de naştere în închisoare, era cufundată adânc într-o deznădejde sumbră, pe care nici măcar „micuţa rază de soare" a ei nu i-o putea lumina. Nu era bine, spunea ea. Fiii ei ar fi trebui să trăiască într-o cameră pentru copii adecvată, cu jocuri, jucării şi animale de companie, şi cu îngrijitoare care să aibă grijă de ei, şi ar fi trebui să aibă alţi copii cu care să se joace, să fie liberi să zburde în aerul proaspăt la răsăritul soarelui; trebuia să se gândească la educaţia lor, iar când aveau să fie ceva mai mari, ar fi trebuit să aibă ponei pe care să călărească.

— Vom fi vreodată liberi să ieşim la lumina zilei, să mergem şi să culegem flori? se întreba ea.

Într-adevăr, libertatea, într-un fel, avea să vină în curând. Elizabeth decise că nu mai putea să-i ţină în Turn. Dar nu dorea nici să-i ducă la judecată. O ascultai spunându-i lui Cecil că poporul englez iubise întotdeauna victimele; propria ei mamă, Anne Boleyn, fusese urâtă şi ponegrită, până când a fost dusă la judecată. Ieşi din chinul acela transformată într-o eroină tragică. Poporul englez era capabil să o îndrăgească pe Kate – o tânără mamă îndrăgostită de soţul ei, vinovată doar de faptul că îi curge sânge regal prin vene şi că se căsătorise fără acordul reginei. Mai bine să-i expedieze într-o obscuritate liniştită la ţară, decât să rişte ca poporul să se erijeze în apărătorul lor. A planificat bine plecarea lor, în timpul unei epidemii de ciumă din Londra, când supuşii ei erau mai preocupaţi de propria lor supravieţuire decât de succesiune şi de scandal.

Până în ultimul moment, Kate crezuse că fiii ei vor merge cu ea. Apoi două îngrijitoare cu bonete şi şorţuri albe ieşiră în curte. Kate se însenină la vederea lor, gândindu-se că ele veniseră să se alăture micii ei gospodării. Fără mine sau loiala ei Henny, ea îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise compania feminină. Dar nu, femeile se arătară sumbre şi aspre în timp ce fiecare îl luă pe câte unul din băieţei şi îl duse spre altă lectică. Kate de abia avu ocazia să-i sărute de rămas-bun. Ei plânseră şi se întinseră după ea peste umerii puternici şi de neînduplecat ai îngrijitoarelor, şi

Kate trebui să fie ţinută să nu meargă după ei. S-ar fi luptat cu acele femei cu toată forţa, dar amabilul Sir John Bridges o ţinu şi o lăsă să plângă în braţele lui, rugând-o: „Calmaţi-vă, doamnă, ei vor fi cu bunica lor şi cu soţul dumneavoastră, tatăl lor; nu vor fi crescuţi printre străini”. Doar asta, şi speranţa că într-o zi se vor reuni, o opriră pe Kate să nu cadă din nou în depresie. „Trebuie doar să aşteptăm ca mânia reginei să se potolească şi apoi vom fi cu toţii din nou împreună", îmi scrise ea plină de speranţă, şi o ştiam pe Kate suficient de bine ca să-mi dau seama că, încercând să mă convingă pe mine, încerca să se convingă şi pe ea însăşi.

Fiindu-le interzisă o despărţire adecvată, nici măcar un sărut de rămas-bun sau chiar o strângere de mână, Ned şi Kate, ţinuţi la distanţă şi supravegheaţi cu vigilenţă conform decretului reginei, ca nu cumva Kate să rămână însărcinată din nou, se priveau îndelung unul pe altul, fiecare din partea cealaltă a curţii, care dintr-odată păru la fel de mare ca un ocean, avea Kate să mărturisească mai târziu. Unul dintre temniceri, mişcat de aurul pe care Ned i-l strecură în buzunar, sau chiar, pur şi simplu, de milă, îi aduse lui Kate un buchet de micsandre roşii şi albe, legate cu panglici roşii şi albe din mătase, cu un bilet de la Ned.

Dulcea şi draga mea Kate,

Inima mi se rupe că nu pot fi cu tine. Nu te voi uita niciodată.

Al tău până la moarte,
Ned

Kate îşi îngropă faţa în flori şi plânse, udându-le cu lacrimile ei. Apoi fiecare urcă în câte o lectică acoperită cu piele şi porni la drum, mergând în direcţii diferite. Fiecăruia i se oferit, cu grijă, o bilă parfumată, umplută cu ierburi, să-i protejeze de epidemie. Stând treză toată noaptea, arzând lumânările până la răsăritul soarelui, ca să fie gata la timp, îi făcusem surorii mele un jupon brodat în jurul tivului cu frumoase buchete de flori, buchete de ierburi dulci despre care se credea că ţin la distanţă ciuma. Speram cu drag că o vor proteja cusăturile mele drăgăstoase. Atâta timp cât purta veşmintele pe care i le făcusem, speram să-şi amintească că este îmbrăcată în dragoste.

Elizabeth alese să fie drăguţă în propriul ei fel, deşi era foarte crudă faţă de Kate. Ea ar fi putut să trimită băieţii să locuiască cu străinii, în schimb îi dădu în custodia formidabilei lor bunici, ducesa de Somerset, şi îi trimise către Hanworth, în Middlesex, unde Ned urma să trăiască, de asemenea, în arest la domiciliu, în casa copilăriei lui, având interdicţie să-i părăsească graniţele sau să comunice în orice fel cu lumea exterioară, cu excepţia scrisorilor.

Ar fi putut să facă acelaşi lucru pentru Kate şi să o trimită la Bradgate, dar nu o făcu. Elizabeth nu o putea ierta niciodată pe Kate pentru frumuseţea ei şi firea ei năvalnică care întotdeauna dădea frâu liber pasiunilor, pentru că era un spirit liber, în timp ce Elizabeth era ţinută în lanţurile datoriei, de asemenea marcată de experienţe dureroase şi amare; Kate avea încredere deplină şi îşi urma inima, dar Elizabeth nu putea face acest lucru niciodată.

Aşa că, în loc să meargă într-o casă familiară şi dragă, unde să-şi vadă prietenii şi rudele în fiecare zi, cum era Ned cu fiii şi cu mama lui, Kate fu trimisă departe în provincia rurală engleză, la Gosfield Hall în Essex, în casa bătrânului şi galantului cavaler Sir John Wentworth şi a minunatei sale soţii cu păr cărunt, Lady Anne. Acest cuplu în vârstă, ambii în cea de-a şaptea decadă a vieţii, fură făcuţi să înţeleagă pur şi simplu că Maiestatea Sa „nu intenţiona mai mult prin această eliberare decât să o îndepărteze pe Lady Katherine Grey de pericolul ciumei” şi că ea era o prizonieră care trebuia ţinută strict izolată şi să-i fie interzisă „orice discuţie cu contele de Hertford sau cu orice persoană de pe proprietatea lui, de asemenea”.

Eu puteam doar să sper şi să mă rog că aceşti noi temniceri vor fi îngăduitori cu Kate şi vor învăţa să o iubească. Pentru că eu ştiam că sora mea nu putea niciodată trăi fără dragoste. Nu

puteam fi cu ea, în afara scrisorilor, şi ea îi pierduse pe „dulcele ei Ned” şi pe băieţii ei mici, aşa că Dumnezeu, în infinita Lui bunătate şi milă duioasă, îi va oferi o altă dragoste; să-i interzică aşa ceva ar fi fost o condamnare la moarte.

CAPITOLUL 18

Construită din cărămidă roşie şi cu turnuri, la fel ca Bradgate, doar că mai mare, cu geamuri mari de sticlă care invitau lumina soarelui înăuntru, înconjurată de grădini drăguţe pentru relaxare şi iazuri pline cu crapi aurii, şi mărginită de irişi galbeni, Gosfield Hall era raiul pe pământ în comparaţie cu mizerabilele, oribilele închisori în care Elizabeth ar fi putut să o trimită, şi speram că sora mea îşi dădea seama şi îi era recunoscătoare pentru asta. Eu eram, dar nici măcar nu-i puteam mulţumi Maiestăţii Sale.

După ce Kate fu trimisă de la curte, prima dată când o văzui pe Elizabeth, într-o rochie brodată cu perle, de culoarea fildeşului, şi cu una dintre perucile ei roşii împodobită cu perle şi pene albe de struţ, mă împiedicai în timp ce mă aplecam să fac reverenţa necesară, iar ea trecea pe lângă mine. Se opri înaintea mea şi se aplecă să-mi apuce bărbia, ridicând-o ca să o pot privi.

— Să nu te gândeşti să mă implori pentru sora ta, mic cap de himeră, pentru că nu te voi asculta.

— Da, Maiestate, înţeleg, dădui din cap

aprobator, înghiţindu-mi frica.

Ochii negri de scorpie ai lui Elizabeth mă împunseră ca nişte unghii.

— Da… cred şi eu că înţelegi, încuviinţă ea din cap. Continuă să meargă, doar ca să se oprească din nou şi să privească înapoi. Şi eu am fost prizonieră, şi nu uit cum este să fii tânără şi închisă în spatele zidurilor groase şi al încuietorilor de fier, să te întrebi dacă fiecare zi va aduce moartea şi dacă vei fi vreodată liber să vezi lumina soarelui. Am o memorie bună, Lady Mary.

Elizabeth punea întotdeauna Anglia pe primul loc, şi, deşi era, de nevoie, pietrificată şi adesea ascunsă de teamă ca alţii să nu o vadă ca pe un semn de vulnerabilitate, ea încă mai avea inimă.

Cred cu adevărat, că după ce i se domoliseră furia aprigă şi vanitatea rănită care îi provocaseră atacul furibund asupra lui Kate, singurul motiv de furie care îi rămăsese era faţă de nesăbuirea surorii mele de a se fi măritat cu Ned Seymour, nepăsătoare faţă de consecinţe.

Este uşor să spui că Elizabeth, fiind regină, cu puterea de a condamna sau de a graţia după bunul plac, i-a ruinat viaţa lui Kate, dar lucrul acesta nu este întru totul adevărat. Kate era o femeie matură, nu un copil, conştientă de pericol şi consecinţe, şi a făcut-o oricum. Ea alesese din proprie voinţă să facă dragoste în braţele pericolului. Făcând aşa, îi lăsase lui Elizabeth puţin spaţiu de decizie. Aşa că aceasta a făcut

ceea ce a trebuit să facă, dar nu fără o anumită grijă şi alinare pentru Kate, deşi mulţi înfuriaţi şi indignaţi de soarta ei au uitat asta. O regină care conduce singură, după capul ei, trebuie să fie nemiloasă ca să supravieţuiască şi să îşi ţină tronul. Ar fi putut să fie mult mai rău; ar fi putut să o lase pe Kate să putrezească şi să moară într-o celulă deprimantă, infestată de şobolani, dormind pe paie pline cu păduchi, cu apă şi pâine mucegăită drept masă zilnică, sau să poruncească să fie omorâtă imediat; dar Elizabeth nu a făcut nimic din toate acestea, iar eu mi-am amintit întotdeauna acest lucru, chiar şi când alţii au uitat.

Familia Wentworth – îţi mulţumesc, Doamne, că mi-ai răspuns la rugăciuni! – o adora pe Kate şi o trata ca pe o fiică. Făceau tot ce le stătea în puteri ca să se simtă confortabil, oferindu-i un salon frumos şi spaţios în aripa de vest care dădea înspre grădini. Ei încercau, cerul e martor că încercau, să o ajute să-şi găsească pacea şi un strop de fericire în noua ei viaţă.

Când Kate ajunse la Gosfield Hall, ea era deja afundată în depresie cruntă. Refuza ţinutele elegante, evitând culorile strălucitoare pe care le adora, şi purta numai negru, ca cineva îndoliat. Miniatura lui Ned, purtată pe un şnur negru de mătase în jurul gâtului, grozavul safir în formă de lacrimă de pe lănţişorul lung de aur, pe care Kate obişnuia adesea să-l atingă, apatică, numindu-l

„emblema tuturor durerilor mele”, şi inelele pe care el i le dăruise – diamantul albastru ca cerul şi împletitura de aur a inelului de nuntă – erau singurele ei podoabe. „Ştiu fiecare linie de pe chipul lui drag, arătos”, îmi scria. „Îi port miniatura întotdeauna deasupra inimii şi simt că pătrunde mai adânc, ca şi cum liniile ar fi gravate profund în inima mea, nu ca atingerile uşoare ale periei din păr de cal a Laviniei Teerlinc care abia mângâlesc pânza”.

La început, dormi foarte mult. Câteodată chiar lua pastile de dormit, preferând somnul, decât să stea trează fără Ned şi băieţii ei. „Câteodată îmi doresc să pot dormi tot restul vieţii mele”, îmi scrise ea. „Morfeu este foarte drăguţ cu mine; nu îmi trimite vise ca să mă agite, în schimb îmi dă o dulce alinare, un refugiu, un paradis, unde pot scăpa de durere şi mă pot odihni în pace”. Timpul nu mai însemna nimic pentru Kate, doar că fiecare ivire a zorilor anunţa o nouă zi fără cei pe care îi iubea, şi apusul însemna o altă noapte singură în pat, fără „dragul ei tovarăş de pat” alături de ea.

De câte ori nu o purta, ţinea imaginea lui Ned pe masă lângă patul ei, alături de miniatura pe care Lavinia Teerlinc o pictase, cea a tinerei mame arătându-şi cu mândrie bebeluşul. Deşi se simţea narcisistă să petreacă atât de multe ore holbându-se la propria înfăţişare, aceasta era singura pictură pe care Kate o avea cu primul ei născut, şi adesea regreta faptul că nu fusese timp

să facă o pictură cu micul Thomas. Când scrisorile ei de implorare nu primiră niciun răspuns, ea mă rugă pe mine să îi scriu ducesei de Somerset şi să îi cer să i se facă un tablou lui Thomas, dar şi eu fui ignorată.

Când nu dormea sau nu plângea, Kate petrecea ore în şir aplecată peste biroul ei, scriindu-i scrisori interminabile lui Ned, revărsându-şi dragostea, amintindu-i de pasiunea pe care o împărtăşiseră, întotdeauna semnându-se „a ta fidelă, iubitoare, Kate". Chiar dacă erau prea mici ca să le citească, ea le scria adesea scrisori „băieţilor ei dragi", doar ca ei să ştie cât de mult îi iubea mama lor şi că se gândea la ei în fiecare zi, cât timp era trează. Era singurul mod în care mai putea face parte din vieţile lor, prin care să se asigure că ei nu o uitau, dar ea nu ştia că acestea nu au fost niciodată livrate, că ea doar consuma timpul, hârtia şi cerneala, şi îşi sfâşia inima. Băieţii ei nu i-au citit niciodată scrisorile; bunica lor le ardea.

Adresă nenumărate scrisori oficiale reginei, implorându-i iertarea „pentru cea mai neascultătoare şi imprudentă căsătorie a mea fără a avea acordul Alteţei Dumneavoastră" şi către Sir William Cecil, implorându-l să intervină în favoarea ei. Şi îmi scrise mie „singura cu care pot fi sinceră şi căreia îi pot spune totul, fără să trebuiască să mă prefac, să simulez o veselie pe care nu o simt, sau să încerc să menţin vie

speranţa care moare grabnic în inima mea”. Îmi trimitea scrisori minunate, lungi, incoerente, pagină cu pagină, săptămâni la rând, groase cât cărţile uneori, unde ea îşi aşternea fiecare gând şi faptă, oferindu-mi o fereastră spre viaţa ei, prin care puteam să văd chinuitor de limpede, ca şi cum aş fi fost acolo la Gosfield Hall, stând în faţa ferestrei sale şi privind înăuntru.

Într-un fel ciudat, mă simţeam mai aproape de sora mea decât fusesem vreodată înainte, în toţi anii în care o văzusem zilnic. La orice oră din zi şi din noapte, mi-o puteam imagina şi puteam simţi întristarea doborând-o, şi încercam, din răsputeri, să îi transmit puterea mea de la distanţă, să o determin să lupte cu această durere care o ţinea prizonieră mai mult decât condamnarea reginei.

Îi trimisei chiar şi o fustă nouă, brodată în jurul tivului cu ierburi vindecătoare – muşeţel cu petale albe, cu soarele galben, vesel, în centrul fiecărei flori, ca să o calmeze şi să o mângâie, mănunchiuri delicate roz şi alb de valeriană pentru îndepărtarea coşmarurilor şi ca să îi dea un somn odihnitor, lămâiţă mov pal, ca să liniştească o minte tulburată, şi sunătoare galbenă ca să lupte cu melancolia, să-i ridice moralul şi să-i redea veselia.

„Viaţa ta nu s-a sfârşit, Kate, ci numai viaţa ta cu Ned”, îi scrisei eu, chiar dacă ştiam că aceste cuvinte o vor răni şi îi vor face inima să sângereze din nou, dar trebuia să înfrunte adevărul şi să

accepte, să înveţe să trăiască fără el. Dacă trăia mai departe cu această permanentă, nerealistă speranţă de reîntâlnire, rana nu avea să se vindece niciodată; va sângera, va supura şi va elibera un venin care o va ucide în cele din urmă.

Lady Wentworth, un suflet atât de bun, îşi asumă şi ea sarcina de a-mi scrie despre starea lui „Kate a noastră”. Ea era alarmată de scăderea în greutate a lui Kate şi era hotărâtă să o salveze. Apelând la ceea ce numea ea „tentaţia dulce”, se hotărî să o hrănească pe Kate cu jeleuri de mentă, liliac şi trandafir, şarlotă bogată, cremoasă sau compoturi de fructe de vară şi mure, linguşindu-se pe lângă ea să le mănânce, ca o mamă care îşi hrănea bebeluşul mofturos. O tenta cu prăjituri delicate, prea drăguţe ca să le reziste, prăjituri moi aurii acoperite cu cremă bogată, încununate cu violete din zahăr şi panseluţe deschise în formă de inimă, culorile vibrante strălucind prin cristalele de gheaţă „ca florile căzute pe zăpadă care încă nu au pălit sau nu au fost distruse de îngheţ”, spunea ea, scriind cuvinte ca ale tatălui nostru.

Ea alerga înăuntru bucuroasă cu primele căpşune ale sezonului sau cu toate felurile de mure, coapte în tarte. Îi administra în fiecare zi lămâiţă şi sunătoare şi îi dădea o înghiţitură de valeriană şi muşeţel în fiecare noapte. Amesteca linguri de zahăr în laptele lui Kate şi o făcu să bea lichioruri de caprifoi, păpădie, cireşe şi soc. Cu

timpul, reuşi să o scoată pe Kate din pat, sub pretextul că încăperile ei trebuie să fie „aerisite, măturate şi înmiresmate”, ca să o ajute să facă bere de creţuşcă, apoi în bucătărie, ca să fiarbă şi să amestece flori adunate din grădină cu lămâie, zahăr, miere şi drojdie.

La auzul acestor veşti zâmbii şi sperai că Kate îşi va reaminti de vremurile când făceam lichior de micsandre pentru Jane şi Guildford în Chelsea. Încă o puteam vedea pe Kate a mea în livadă în acea zi, zâmbindu-mi peste marginea cupei sale în timp ce sorbea din dulcele, siroposul, „lichior al dragostei” pe care noi, purtându-ne ca nişte emisari ai lui Cupidon, îl făcuserăm.

Lady Wentworth ţinea camerele lui Kate, hainele şi înfăţişarea ei dulci şi parfumate cu rozmarin, lavandă, muşeţel şi petale de trandafir. Chiar şi când ea tresărea şi se întorcea, adâncindu-se mai adânc în hainele de pat şi ascunzându-şi capul între perne, ea deschidea geamurile larg şi lăsa lumina soarelui înăuntru. Refuza să o lase pe Kate să lâncezească şi să stea nespălată. Obişnuia să o ridice din pat şi să o dezbrace ca şi cum ar fi fost o păpuşă vie, dându-i jos „şirul de haine jerpelite” şi trimiţându-le la spălătorească pentru o curăţare zdravănă, apoi îşi sufleca mânecile şi o scufunda pe Kate în cadă. „Nu voi renunţa la tine, doamna mea, chiar dacă tu vei renunţa la tine”, spunea ea, în timp ce curăţa mirosul şi transpiraţia, uleiul şi funinginea

de pe corpul şi din părul surorii mele, plângând că era „o privelişte tristă şi jalnică o doamnă atât de frumoasă afundată în noroiul negru al nefericirii”.

În fiecare săptămână, fără excepţie, îi spăla părul lui Kate, care se înnegrise odată cu sarcinile ei, cu muşeţel şi suc de lămâie ca să-l lumineze, şi îl usca viguros cu mătase ca să-i redea strălucirea şi luciul. Pur şi simplu nu renunţa la ea; lupta pentru Kate la fel cum aş fi făcut-o eu, chiar dacă acest lucru însemna de fapt să se lupte cu Kate însăşi, şi pentru asta o binecuvântez şi îi mulţumesc lui Anne Wentworth în fiecare zi.

După acea primă ieşire, pentru a face bere de creţuşcă, Kate începu să iasă încet din solitudinea ei autoimpusă. Paza la Gosfield Hali era slabă şi putea cutreiera unde voia atâta timp cât nu se aventura dincolo de graniţele proprietăţii.

Câteodată, era văzută stând cu indiferenţă pe marginea bazinului cu peşti. Dar în loc să se bucure de crapii aurii şi să îi hrănească cu miez de pâine, ea construia o întreagă flotă de frunze, poruncindu-le „mergeţi departe, bărci mici, şi duceţi dragostea mea lui Ned şi băieţilor mei dulci”. Altă dată fu văzută în grădina de legume din spatele bucătăriei, îngenunchind în noroi, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi plângând, pentru că vederea delicaţilor noi boboci verzi ieşind din pământ îi aminti de bucuria pe care o simţise purtând în pântece şi dând viaţă unui copil, văzând o viaţă nouă ieşind din negura roşie a

pântecului ei la lumina zilei. O făcu şi mai conştientă de faptul că fiii ei creşteau fără ea. Chiar şi vederea copacilor încărcaţi cu fructe din livadă o făcu să plângă, pentru că îi reamintiră că îşi va petrece restul vieţii nefericită în dragoste şi stearpă, ea, căreia îi plăcea să fie însărcinată şi tânjea să se umple de promisiunea unei vieţi noi şi de dovada dragostei pentru care trăia. Se reîntorcea din aceste excursii şi cădea plângând în pat, ţipând: „Ce viaţă mi-a fost dată, să trăiesc aşa după placul reginei; dar pentru Ned şi băieţii noştri aş merge până la Dumnezeu chiar moartă şi îngropată!”

Vederea micilor băieţi, fiii chiriaşilor şi ai ţăranilor, îi chinuia şi îi sfâşia inima, făcând-o să sângereze. Totuşi ea îi chema adesea la ea şi le punea întrebări, doar ca să vadă cum ar putea fi băieţii ei la vârsta aceea. Avea un interes înflăcărat pentru băieţii servitorilor, explicând că ea nu avusese fraţi, aşa că nu ştia cum erau băieţii, şi îi ruga să le spună totul despre băieţii lor, orice lucru mărunt, bun sau rău, distractiv sau trist; setea ei pentru aceste informaţii era nepotolită. „Anii trec” spunea ea cu tristeţe, în timp ce privea copiii altora jucându-se şi schimbându-se, crescând în fiecare zi sub ochii ei. „Nu îi poţi întoarce”.

Existau mici raze de speranţă că spiritul lui Kate opunea rezistenţă, străduindu-se să-şi reprime melancolia, dar apoi dispăreau dintr-

odată şi lumina se stingea. Chiar şi după un an, apoi doi, apoi trei cu familia Wentworth, scrisorile ei erau pline de o tristeţe adâncă şi alarmantă, care mă făcea să mă tem pentru viaţa surorii mele.

Deşi afară soarele străluceşte şi sunt trandafiri înfloriţi, plouă, e frig şi pustiu în inima mea. Şi tot ce creşte sunt ghimpii care îmi împung inima şi o fac să sângereze din nou, de câte ori mă gândesc la Ned şi la băieţii noştri care îşi continuă viaţa fără mine, poate chiar dându-mă uitării.

Odată eram plină de dragoste, acum singurătatea i-a luat locul. Apasă asupra mea ca o piatră imensă, grea pe pieptul meu, când de fapt, soţul meu, singurul iubit după care tânjesc, ar trebui să fie întins peste mine, dându-mi căldură, bucurie şi viaţă.

„Cum poţi să îţi continui viaţa când inima ţi-a fost scoasă din piept?” mă întrebă ea furioasă, cuvinte dureroase scrise atât de apăsat, că peniţa străpunsese foaia şi lacrimile pătaseră şi făcuseră neclară cerneala neagră.

Durerea mă chinuie atât de puternic încât simt că plâng cu sânge! Am vărsat atât de multe lacrimi, de ce nu am sângerat încă până la moarte? Inima mi-e încătuşată şi doborâtă de durere, şi acum ştiu că nu voi scăpa niciodată de

ea. De ce continuă viaţa mea, când sfârşitul ei ar fi mult mai blând? De ce viaţa, care ar trebui să fie cel mai mare dar al lui Dumnezeu, a devenit o povară, un blestem şi un motiv de chin, de ce El mă pedepseşte când tot ceea ce am făcut am făcut pentru dragoste, dulcea dragoste?

Cum pot să mă opresc din a vrea ceea ce nu am? Cum să mă împac cu asta? Cum să fac durerea să se oprească? Oriunde mă uit, văd dragoste – dar nu pentru mine! Dacă merg afară, văd animale împerechindu-se, cloşti având grijă de puii lor, raţe şi boboci de raţă, gâşte şi boboci de gâscă, vaci şi viţei, câini şi căţeluşi, pisici şi pui de pisică, chiar şi porcuşori roz care se agită şi sunt lacomi la sfârc! Şi peste tot văd oameni, văd cupluri care se curtează, sărutându-se când cred că nimeni nu îi vede, sau soţi şi soţii, mame şi copii, fraţi şi surori! Aş *vrea să îmi smulg inima din piept, nu pot să mă gândesc la altă modalitate decât aceea de a muri ca să pun capăt durerii! Am încercat orice altceva. Nu pot să îmi închid inima, să o pietrific sau să o îngheţ! Doar că nu ştiu cum să-mi fac inima să se oprească să simtă, ar fi mult mai uşor dacă ar înceta, pur şi simplu, să bată!*

Este un gol înăuntrul meu unde toată iubirea mea, speranţele şi bucuria obişnuiau să existe. Este ca un abis fără fund, întunecos ca noaptea, doar că nu e cu adevărat gol, pentru că este plin cu durere, ca un insuportabil izvor de singurătate, întotdeauna reumplându-se, zi de zi, aşa încât

niciodată să nu sece. Încerc, încerc şi încerc, şi încerc din nou, şi continui să încerc să găsesc ceva cu care să îl umplu, să scot afară tot întunericul, şi frigul şi durerea neagră, dar nu pot! Am eşuat, dar nu pentru că nu am încercat. Am încercat atât de tare, cu toată inima mea, am încercat.

Câteodată, stătea în întuneric zile întregi refuzând orice mâncare, chiar şi apa. Eram extrem de îngrijorată de ea şi îmi doream să pot merge la ea. Dar Lady Wentworth ştia ce să facă. Era dispusă să îşi pună propria viaţă în pericol, şi tot ceea ce ea şi soţul ei aveau, să rişte furia reginei, ca să salveze viaţa surorii mele.

Ah, Kate, ai fost iubită mai mult decât ţi-ai dat seama vreodată! Atât de mulţi oameni au încercat să te salveze de propriul tău sine îndurerat! Câteodată i-ai ajutat şi ai luptat contra zdrobitoarei, sufocantei dureri, câteodată ai mers docilă ca o vacă de muls, şi alteori ai luptat şi te-ai opus tuturor celor care ar fi putut să te salveze. Ai fost, ca şi mine, o asociere a contrariilor.

Lady Wentworth ştia că sora mea nu va putea niciodată să-şi găsească liniştea oriunde pe lume, fie că va fi palat, închisoare sau paradis, dacă mai întâi nu făcea pace cu ea însăşi. În acest scop, ea trebuia să îşi asume riscul, trebuia să o lase pe Kate să plece, să o lase să afle că nu mai era nimic

către care să fugă, ceea ce îşi dorea cel mai mult era deja pierdut şi plecat pentru totdeauna. Trebuia să aibă încredere că, odată ce Kate afla, avea să se întoarcă, pentru că nu exista alt loc unde să meargă, şi dispariţia ei ar fi adus distrugerea celor care încercaseră să o ajute.

Îi uşurară acest lucru, şi chiar folosiră o servitoare trimisă să cureţe camera, în timp ce Kate zăcea nepăsătoare în patul ei, cu corpul şi cearşafurile mirosind urât şi având nevoie să fie spălate. Geamurile fură larg deschise ca să se aerisească încăperea, şi gărzile, care de obicei stăteau afară, fură chemate. Kate profită din tot sufletul de oportunitate şi fugi, prin praf şi noroi, vânt şi ploaie, soare arzător şi lumina lunii reci a acelei veri furtunoase, apucând fructe şi nuci din copaci sau mure din rugi ori de câte ori îi era foame, bând lapte de la ugerul vacilor pe lângă care trecea sau apă din râuri, tot drumul spre Middlesex, către Hanworth. Nu se opri niciodată, temându-se că dacă o face, va fi prinsă şi totul va fi în zadar.

Ascunsă în întuneric, se târî pe lângă fereastră şi văzu, în rama ferestrei, imaginea unei familii perfecte, fericite – Ned în catifea verde-închis, aşezat lângă foc, cu micuţul Neddy râzând pe genunchiul lui, învârtind o vacă de jucărie din lemn, din multele jucării împrăştiate pe covor. Ned zâmbea către femeia tânără în catifea maro, simplă şi îngrijită, de partea opusă lui, cu părul

roşu-închis răsucit cu atenţie pe ceafă sub glugă, strălucind în lumina şemineului, în timp ce ea se aplecă peste micul Thomas care zâmbea şi flutura un porc roz de lemn în poala ei.

Cine era ea? Guvernanta? Fiica unei familii vecine? O verişoară probabil? Cine era ea? De ce era acolo? De ce era atât de familiară şi, aparent, dragă soţului lui Kate şi fiilor ei? O înlocuise pe Kate în inimile lor? În patul lui Ned? Era sora mea acum pentru ei o amintire care se stingea, care trebuia uitată, care nu merita nici măcar să fie ţinută în viaţă? Comoditatea şi uşurinţa triumfă întotdeauna asupra distanţei şi a dificultăţii.

Mai târziu, Kate îmi scrise:

Copiii mei vor creşte fără mine, vor uita totul despre mine, dacă nu au făcut-o deja. Mama lui Ned va avea grijă de asta. Îi va creşte făcându-i să creadă că eu am fost o femeie stricată, neobrăzată, care a încercat să-l vrăjească şi să-l prindă pe fiul ei într-o căsătorie, sau că tinereţea zvăpăiată l-a condus spre un mariaj închipuit pur şi simplu, pentru a se culca cu o fată frumoasă după care se aprinsese. O cunosc pe ducesa de Somerset, şi ea va lupta să refacă reputaţia fiului ei, va veni o zi când el va fi bine-venit la curte şi se va căsători din nou de îndată ce va fi găsită o mireasă potrivită. Vieţile lor vor continua fără mine. Am devenit o ruşine, o ocară pentru aceia pe care îi iubesc cel mai mult!

Şi avea dreptate.

„Mă minunez că nu mi-au auzit inima cum mi se rupe în timp ce stăteam şi mă uitam de afară pe geam”, îmi scrise Kate după aceea.

În înfrângerea ei tăcută, se îndepărtă şi porni din nou pe drum, întorcându-se la Gosfield Hall pentru că nu mai avea unde să meargă. Casa în care era închisă era, cu adevărat, singurul paradis care îi putea oferi siguranţă. Nu era nimeni suficient de puternic să o înfrunte pe regină, să o adăpostească şi să o protejeze. Nu avea propriii bani şi nici casă. Ajunse înapoi după căderea întunericului şi se poticni în curte în timpul unei ploi violente. Lady Wentworth o găsi prăbuşită şi plângând, îngenuncheată într-o baltă, în timp ce ploaia, ca o pedeapsă, o biciuia puternic pe „această biată femeie tânără, care era deja atât de lovită pe cât putea un trup să îndure fără să moară”.

Kate se uită la ea, cu lacrimile curgându-i din ochi, amestecate cu ploaia torenţială.

— Am fost rănită de dragoste, şi totuşi m-am întors să cer mai mult, spuse ea, şi căzu leşinată în braţele lui Lady Wentworth.

Timp de două săptămâni avu o febră puternică. Ea nu luptă; şi toată lumea se temu că acela era sfârşitul; îşi pierduse toată dorinţa de a trăi, speranţa care o ţinuse în viaţă murise, şi Lady Wentworth se temu că, încercând să o ajute

pe Kate, făcuse o greşeală gravă, într-un moment de rară luciditate, când Lady Wentworth spuse, „Trebuie să încerci să te faci bine, dragă”, Kate se uită la ea, pe deplin conştientă şi, cu seriozitate, spuse: „Eu nu vreau”, înainte să închidă ochii şi să cadă în inconştienţă din nou.

Dar, la fel de repede cum venise, febra şi plecă. Kate deschise ochii, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn normal, şi se ridică spunând: „Aş vrea să fac o baie, vă rog”.

Începu cu adevărat să încerce, străduindu-se să găsească un scop, ceva pentru care să continue, care să-i dea vieţii ei înţeles. Deşi rana care îi afectase inima nu avea să se vindece cu adevărat niciodată, efortul era totuşi valoros. Începu să o asiste pe moaşa locală, moşind copiii arendaşilor. În această muncă găsi un fel de pace, dar şi destul chin. „De fiecare dată când ţin în braţe un copil, inima mea se vindecă şi în acelaşi timp se frânge”, îmi scrise ea. Totuşi ea lupta necontenit pentru fiecare mică viaţă, fără să renunţe vreodată nici chiar la cele mai dificile naşteri; când chiar bătrâna moaşă dădea din cap şi spunea că totul era în mâinile lui Dumnezeu, Kate stăruia. „Nu pot lăsa o altă mamă să-şi piardă copilul, sau un bebeluş să-şi piardă mama!” ţipa ea, în timp ce se lupta să ţină moartea departe şi să salveze atât mama, cât şi copilul. Câteodată ea reuşea să păcălească moartea, altă dată ea câştiga, şi Kate punea la inimă fiecare

triumf şi fiecare eşec.

O neaşteptată licărire de romantism apăru din nou în viaţa lui Kate, în persoana noului administrator al familiei Wentworth – domnul Roke-Green. Era un bărbat chipeş, inteligent, amabil, brunet şi cu barbă, de vreo treizeci şi ceva de ani, pe jumătate englez, pe jumătate francez, care se căsătorise devreme în tinereţea lui năvalnică şi îşi pierduse soţia franţuzoaică în timpul naşterii celui de-al şaselea copil. Cu neamul lui brunet de trei băieţi şi trei fete, el venise la Gosfield Hall să înceapă o viaţă nouă. Se îndrăgosti de Kate la prima vedere.

La început, ea încercă să se împotrivească, inventând scuze ca să evite compania lui, în timp ce speranţa de a se reuni cu Ned şi băieţii lor, la fel ca cea mai încăpăţânată, greu de stârpit buruiană, dădu să reînvie; dar apoi îşi reaminti de fata cu păr roşu pe care o văzuse prin geam la Hanworth şi îşi aminti că Ned deja mersese mai departe. Şi domnul Roke-Green era tenace; la fel ca familia Wentworth, pur şi simplu nu dorea să renunţe la Kate.

În loc să o privească scufundându-se ca o piatră, el dorea să o înveţe să înoate din nou. Avea un obicei de a apărea, parcă de nicăieri, să meargă alături de ea. Când servitoarele veneau să cureţe şi să împrospăteze camerele, el apărea să o ia pe Kate de braţ şi să o conducă afară să se plimbe prin grădini, observând: „Ai nevoie de

puţină culoare în obraji. Te-ai ascuns înăuntru pentru prea mult timp, Lady Kate. Soarele se simte singur în absenţa ta, aşa cum mă simt şi eu”. Venea să o însoţească înspre şi de la naşterile la care participa, chiar şi la apus sau la răsărit sau la orice oră, potrivindu-se fără cusur în pas cu ea. Kate încerca să-l descurajeze printr-o mare tăcere, refuzând să vorbească, în afara unor scurte şi obraznice monosilabe, dar el avea abilitatea de a o face să se deschidă. Cred, din câte o cunosc eu pe sora mea, că, în adâncul ei, ea se simţea cu adevărat flatată să aibă parte de atenţia unui bărbat din nou; întotdeauna fusese drăguţă, cochetă, şi sunt sigură, chiar dacă pretindea altceva, că îi lipsise.

În curând, el începu să îi ofere cărţi şi, pentru prima dată în viaţa ei, Kate, altfel întotdeauna un elev indiferent, plictisit şi uşor de distras, începu să citească. Descoperi că îi plăceau, şi chiar aştepta discuţiile pe care le avea cu domnul Roke-Green în legătură cu volumele pe care el i le împrumuta. În curând Kate era acolo în fiecare noapte, râzând şi zâmbind, bucurându-se de compania tuturor, în timp ce pregătea masa de seară. Învăţase să gătească, pur şi simplu mâncare de la ţară, şi deveni destul de bună la asta. Când domnul Roke-Green protestă că îşi va distruge mâinile şi că ar trebui să lase asemenea lucruri în seama menajerei, Kate râse şi spuse: „Lucrurile delicate, feminine, mâinile albe precum

crinul nu mai au loc în viaţa mea”.

Cu acest nou posibil iubit alături de ea, insistând că lui trebuie să-i fie permis să o ajute, cu atât mai bine, ca să fie aproape de ea, cei doi stăteau unul lângă altul în bucătărie şi tăiau bucăţi de vită şi miel, feliau morcovi şi cepe ca să facă o tocană. Câteodată, unul sau altul fura un sărut. Şi fiecare din ei lua o înghiţitură de vin roşu din sticlă înainte ca sora mea să toarne cu grijă în oală ca să îngroaşe sosul de carne. Dar Kate, indiferent cât de mult încerca, nu-şi putea alunga melancolia niciodată. Era întotdeauna acolo, furişându-se, pregătită să prindă momentul potrivit şi să se năpustească să-i muşte şi să-i sfâşie inima din nou şi să o tragă jos, să o înece. Când Kate stătea, privind oala cu tocană şi frunzele de dafin pe care tocmai le adăugase, plutind ca nişte mici bărci deasupra tocanei, îşi amintea de micile bărci din frunze pe care obişnuia să le pună în bazinul cu peşti, ca să ducă dragostea ei pentru Ned şi pentru băieţii ei, şi lacrimi îi umpleau ochii, deşi ea întotdeauna le îndepărta şi pretindea că ceapa o făceau să plângă.

Apoi veni o noapte când ea stătu goală într-o baie de lumină alb-argintie a lunii care pătrundea prin fereastra deschisă împreună cu o briză blândă mişcând perdelele. Era încă foarte frumoasă în ciuda durerii ei; toată lumea spunea acest lucru. Emoţionată, îşi turnă apă de trandafiri

în spatele urechilor şi pe gât, pe sâni şi la încheieturi. Îşi trase şosetele de lână violet şi, cu mâinile tremurând, îşi legă boneta de noapte violet brodată peste păr şi respiră adânc, îşi deschise braţele şi îl lăsă pe domnul Roke-Green înăuntru. Era prima dată când cunoştea atingerea unui bărbat în ultimii cinci ani.

În dimineaţa următoare se trezi cu Lady Wentworth stând zâmbitoare lângă patul ei, cu o ceaşcă de busuiocul cerbilor, ca să o protejeze împotriva concepţiei. Ea nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală pe care paznicii din Turn o făcuseră. În fiecare dimineaţă, după ce Kate şi domnul Roke-Green petrecuseră o noapte pasională în patul ei, Lady Wentworth era întotdeauna acolo cu o ceaşcă de busuiocul cerbului, ca să se asigure că ea bea fiecare picătură. Nu era niciun fel de „mic accident” din partea supravegherii lui Lady Wentworth. „Trebuie să beau?” întreba Kate întotdeauna, deşi ştia că trebuie, dar tânjea să simtă o nouă viaţă crescând în ea, agitându-se ca un mic fluture în pântecele ei şi făcând-o să se simtă vie, dându-i dovada încântătoare că Dumnezeu îi oferea cu adevărat un început nou. Dar aşa ceva nu era posibil şi, în timp ce bea ascultătoare ceaiul de busuiocul cerbilor, Lady Wentworth îşi punea un braţ în jurul umerilor lui Kate, îi săruta strălucirea părului ciufulit şi spunea: „Nu te gândi la asta, draga mea. Va mai rupe încă o bucată din inima

ta. Cel mai bine e să te bucuri de ceea ce poţi avea, şi nu să te gândeşti şi să insişti asupra a ceea ce nu poţi”. Înţelept sfat. Doar dacă mintea lui Kate ar fi putut absorbi înţelepciunea acelor cuvinte.

CAPITOLUL 19

Deşi eu eram acum confidenta lui Kate mai mult decât fusesem vreodată înainte, îmi ţinusem viaţa un secret bine păstrat. Devenind tot mai preocupată de sine în durerea ei, Kate nu mă întreba niciodată de mine. Poate considera că e politicoasă? Că, dacă m-ar întreba, mi-ar aminti doar cât de puţine speranţe aveam de la viaţă? Poate propria singurătate o făcea să fie conştientă de a mea? La urma urmei, piticii nu au fost niciodată consideraţi amanţi dezirabili şi nu prea era altceva care să mă recomande şi să încurajeze interesul unui pretendent. Tot ce aveam acum era sângele Tudorilor în vene, leafa anuală pentru serviciul de la curte şi o mică rentă. Toată averea familiei Grey fusese risipită, pierdută la jocuri de noroc sau irosită, şi nici măcar Bradgate nu mai era al nostru; după ce mama noastră muri merse, cu tot restul averii sale, către al doilea soţ, Adrian Stokes. Odinioară modestul stăpân al grajdurilor se descurca acum bine de pe urma noastră; se ridicase în societate, evoluând de la slugă la stăpân, şi acum era mândrul proprietar al unui

domeniu unde venise să lucreze ca grăjdar. Pentru el, să facă pe armăsarul pentru mama noastră şi să sufere arderea biciului de călărie pe fesele şi pulpele sale se dovediseră cele mai profitabile. Poate că, la fel ca şi cu fiicele sale, ea îl lăsase cu câteva cicatrici ca să-şi amintească de ea? Dar spunând asta, chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă. Îl vedeam ocazional pe la curte şi părea ca şi cum ar fi vrut să stea şi să vorbească cu mine, dar era prea ruşinos să încerce.

Nu îl încurajam, în special după ce îmi dădui seama, spre oroarea mea, băgându-mă în pat transpirată cu imaginea lui dezbrăcat deasupra mea, cât de mult îmi doream ca el să o facă, iar mie îmi plăcea zâmbetul timid al lui Master Stokes şi comportarea tăcută un pic prea mult, mult mai mult decât era potrivit pentru o tânără să-i placă un bărbat care era tatăl ei vitreg.

Şi îl scosei pe Master Stokes din mintea mea. Aveam douăzeci şi patru de ani şi aveam un amorez acum. Kate nu a ştiut niciodată. Nimeni nu a ştiut. Râsetul batjocoritor ar fi fost prea puternic de înfrânat dacă ar fi ştiut cineva. Eu însămi roşeam numai gândindu-mă la asta şi nu puteam să recunosc în cuvinte, ca nu cumva ghinionul să vină şi să mi-l ia ca să-l dea alteia. Era tovarăşul cu cele mai puţine şanse pentru mine pe care cineva şi l-ar fi putut imagina, cel mai înalt om din Londra, la fel de mare pe cât eram eu de mică, şi când stătea lângă mine, era ca un mare stejar

acoperind o mică ghindă aflată jos la pământ. Eu nu crescusem nicio jumătate de centimetru de când aveam cinci ani, iar el avea puţin sub doi metri. I se oferiseră sume mari de bani ca să călătorească prin provincii şi să apară la târguri, sau să locuiască în saloanele de ciudăţenii ale regalităţii avide de ciudăţenii umane, dar el alesese, în schimb, să servească ca aprod, păzind poarta la Palatul Whitehall, alungându-i pe cei care creau probleme şi ţinându-i afară pe cei nedoriţi. El potolea luptele între beţivi, certurile pentru jocurile cu zaruri şi cărţi, şi chiar ciorovăielile îndrăgostiţilor, când pumnii erau ridicaţi şi se scoteau ghearele. Numele lui era Thomas Keyes. Şi îl iubeam.

El fusese acolo dintotdeauna, păzind porţile la Whitehall, dar oricât de ciudat ar părea, în special când vorbim despre un gigant, şi unul căruia îi plăcea să facă spectacol, nu îl observasem niciodată până la plecarea lui Kate, când rămăsei singură… şi aveam nevoie de un prieten. El ştia cum e să fii diferit şi singur pe deasupra. Diferenţele dintre noi, deşi mari pentru lumea din jurul nostru, ne făceau asemănători într-un fel pe care nimeni altcineva nu îl putea înţelege. Deşi el era înalt şi eu eram scundă, originile mele erau înalte şi ale lui modeste, viaţa lui era experimentată şi a mea era plăpândă şi necoaptă, el era văduv cu şase copii şi eu eram o virgină necăsătorită, amândoi ştiam cum era să fii dat la o

parte, ocolit, batjocorit şi să te simţi singur chiar şi în mijlocul unei mulţimi.

Îmi trimise o mică vrabie, o pasăre mică, splendidă, sculptată într-o bucată de lemn de nuc. Apoi, câteva zile mai târziu, îmi trimise un tovarăş pentru ea, puţin mai mare, aşa încât atunci când erau puşi împreună, capul ei se adăpostea confortabil în jgheabul gâtului lui, şi era ca şi cum el o proteja pe cea pe care o iubea cel mai mult. O săptămână mai târziu, îmi trimise un cuib pentru ei, făcut din paie. Apoi veniră trei mici pietre pistrui în formă de ouă. Încă le am, exact cum erau atunci, aşezate pe masa de toaletă, pe o mică poliţă deasupra oglinzii. Mai târziu, el îmi dădu o micuţă sticlă de sidef prinsă de un lanţ de aur. Umplută cu puţin din parfumul de scorţişoară al lui Kate pe care l-am păstrat, ea încă atârnă între sânii mei.

Am început să vorbim. Eram mică şi nimeni nu mă observa mergând spre şi dinspre camerele lui de deasupra porţii, noaptea, după ce datoriile noastre erau îndeplinite pentru acea zi. El era întotdeauna gentlemanul perfect, şi noi ne întâlneam în secret ca să ne scutim pe noi înşine de râsetele copioase şi distracţia pe care asocierea noastră cu siguranţă le-ar fi stârnit. Încercam să ne prefacem că voiam doar prietenia, şi el era perfect conştient de sângele meu regal, spunând umil că eu eram „o stea prea înaltă la care eu să pot aspira vreodată”. Dacă un gigant

spusese vreodată cuvinte mai ironice unui pitic, eu una nu le auzisem. Dar chiar conta? Consideram sângele Tudorilor din venele mele o bătaie de cap fără importanţă. Nimeni nu venise la mine vreodată şoptindu-mi conspirativ despre coroană, imaginându-şi o zi când eu, Mary Grey, voi fi regină.

Imaginaţi-vă pentru o secundă că eu aş fi regină, şi vă poruncesc să nu râdeţi. Să nu vă lăsaţi mintea să evoce imagini vii cu bufoni pitici cu coroane de cositor şi sceptre împodobite cu clopoţei. Dacă voi sta vreodată pe tron, voi transforma monarhia într-o bufonerie monumentală, şi toată lumea va aştepta de la mine să apar şi să dansez, sau să fac trucuri acrobatice, să-mi dau ochii peste cap, să scot limba şi să fac grimase şi glume amuzante la cererea curtenilor mei cu o libertate care îi este permisă doar bufonului regal. Doar gândiţi-vă dacă aş fi alături de domnul Keyes ca rege al meu, ce spectacol ciudat am face. Oamenii ar plăti cu bucurie un penny să vină în salonul de primire ca să se holbeze şi să caşte gura de uluire la noi. Eu nu eram o ameninţare pentru Elizabeth! Sub nicio formă! Dintr-odată lucruri precum permisiunea reginei şi toate sfaturile pe care i le dădusem lui Kate împotriva căsătoriei cu Ned Seymour nu mai păreau aşa de importante. De ce să nu urmez paşii lui Kate, să-mi ascult inima şi să merg unde mă conduce? Ştiam că mă conduce direct în braţele

lui Thomas.

Într-o noapte, după ce regina fusese ajutată să meargă la culcare, mă dusei la el, încă în catifeaua mea neagră, cu podoabe de curte ţesute pe o pânză cu fir de argint, cu o stea de diamant prinsă în partea de sus a părului ridicat. Când intrai, el stătea lângă foc cu o carte în mână. Cu îndrăzneală, mă urcai la el pe genunchi şi, punându-mi câte un picior încălţat în papuc argintiu pe fiecare din coapsele lui, mă ridicai dreaptă în picioare. Deşi părul meu era peste capul său cu păr scurt, grizonant – de aceea mi-l prinsesem eu cât de sus am putut chiar dacă mă durea şi mă trăgea la rădăcini, dându-mi dureri de cap –, era suficient pentru mine să-mi fac înţelese intenţiile. Trăsei de steaua de diamant şi îmi lăsai în jos buclele de culoarea samurului, cu nuanţe stacojii, să-i mângâie faţa şi să mi-o acopere pe a mea, în timp ce îl sărutai. Era prima dată când sărutam un bărbat.

— Ce îndrăzneaţă eşti, Mary Grey! îmi spuse el, cu privirea strălucindu-i, cu ochii scânteindu-i ca stelele, în timp ce mâinile lui late mă cuprinseră de talia mea ca un trunchi de copac, făcându-mă să o simt dintr-odată subţire, ca forma seducătoare, de clepsidra, a lui Kate. Mă sărută înapoi. Mă ţinu aproape, eu mă agăţai de el şi ne sărutarăm din nou şi din nou, până când pierdui cu totul şirul. Ştiu doar că, atunci când ne oprirăm, stelele dispăruseră de pe cer şi ieşise

soarele.

CAPITOLUL 20

Dar, dacă eu simţeam că iubirea şi viaţa începeau pentru mine, pentru Kate totul avea să se termine. Lumânarea scurtă, strălucitoare a vieţii ei avea să ardă complet, iar eu nici măcar nu ştiam acest lucru.

Într-o zi de iarnă, când ea era pe afară jucându-se în zăpadă cu cele trei fiice ale domnului Roke-Green, o vacă cu lapte rătăcea pe lângă ele, trăgând o frânghie uzată şi urlând să fie mulsă, ugerul ei roz, furios fiind umflat şi legănându-se. Mintea lui Kate fu instantaneu catapultată înapoi în timp, în acea zi de februarie, cu atât de mult timp în urmă, atunci când noi, cele trei surori, mâncaserăm cremă de lapte, înainte ca vieţile noastre să se schimbe pentru totdeauna. Uitându-se la cele trei fetiţe ale iubitului ei, probabil că îşi aminti de noi trei. Poate că se simţi îndemnată să încerce să recupereze bucuria acelei zile, ultima zi când fuseserăm cu adevărat fetiţe, să-şi amintească de tinereţea ei şi de pofta de viaţă, să-şi dovedească ei înseşi că le mai avea în suflet, că putea fi din nou acea Kate dacă încerca cu adevărat.

— Cremă de lapte! Vom face cremă de lapte! O cremă dulce, dulce de lapte! strigă Kate a mea impulsivă, dând glas fetiţei de demult.

O văd şi acum, în rochia neagră pe care i-o făcusem cu şirul de funde întărite cu pânză groasă pe corset, târându-şi indiferentă fusta, ca o coadă neagră, ofilită, în spatele ei prin zăpadă, şi părul ei, acum decolorat în nuanţe de piersică şi frişcă, fie lăsat liber într-o masă de bucle ofilite, fie împletit cu o coroniţă pusă în vârful capului, o coafură făcută în bătaie de joc faţă de coroana la care ea nu râvnise niciodată, dar care totuşi îi aruncase o umbră gigantică asupra vieţii. Le trimise fuga pe cele trei fetiţe ale domnului Roke-Green să-i aducă zahăr, scorţişoară, vin, miere şi o lingură cu coada lungă, în timp ce ea aduse un scaun de muls cu trei picioare şi o găleată din hambar şi se aşeză să mulgă vaca.

Dar când crema fu gata, totul se schimbă brusc, iar ea nu putu să se bucure de cremă, nici măcar de o înghiţitură. Dintr-odată păru că îşi pierde interesul.

— Am crezut că vreau, spuse ea scuzându-se, şi plecă, trăgându-şi fusta neagră prin zăpadă.

Se puse din nou în pat şi se cufundă adânc, înapoi în melancolie, şi de această dată nimic şi nimeni nu o mai putu trage înapoi. Îi dispăruse toată dorinţa de a lupta; pur şi simplu renunţă. O parte din ea muri în ziua aceea.

Era încă în pat, în aceeaşi rochie neagră, câteva săptămâni mai târziu, privind în gol la baldachinul din damasc, portocaliu intens, cu modele de trandafiri, refuzând orice mâncare,

plângându-se că toate au gust ars şi amar, ca şi cum gura ei era plină de cenuşă, când soţii Wentworth muriră, unul după altul. O tuse neînsemnată şi febra specifică iernii se dovediseră fatale pentru cuplul mai în vârstă, le inundaseră plămânii şi îi omorâse.

Domnul Roke-Green hotărî să îi scrie reginei, pentru a-i cere permisiunea de a se căsători cu Kate. Din moment ce unirea ei cu Ned fusese declarată o „căsătorie prefăcută”, aceasta nu ar trebui să reprezinte o barieră, motivă el, şi, luând un soţ de rang inferior, aşa cum mama şi bunica ei făcuseră înainte, ea ar dovedi tuturor, o dată pentru totdeauna, că nu avea vreo pretenţie la tron. Ca totul să meargă bine, el îi promise reginei că va avea grijă ca sora mea Kate să facă o renunţare în public, precum şi o declaraţie scrisă, excluzându-se, pe ea şi orice copii născuţi din trupul ei, de la succesiune, permanent şi pentru totdeauna. Kate stătu lângă biroul lui şi îl privi cu nerăbdare cum semnează şi sigilează scrisoarea. Apoi, fără niciun cuvânt, ea i-o luă din mână şi o ţinu fără ezitare în flacăra luminoasă a lumânării, privind-o cum arde până când marginea ei dogoritoare îi atinse vârful degetelor. După aceea plecă, fără nicio explicaţie. De ce făcuse aşa ceva? Nu mi-a spus niciodată. Dar este convingerea mea că sora mea a ales să-şi distrugă singură fericirea, mai degrabă decât să-i ofere lui Elizabeth o altă şansă de a o face. Sau poate a făcut-o pentru

băieţii ei? Fiecare mamă vrea ce e mai bun pentru copiii ei şi, probabil, ea nu considera că are dreptul să le răpească orice speranţă la tronul Angliei? Sau, poate, era pur şi simplu pentru că încă îl mai iubea pe Ned şi nu se putea imagina cu orice alt soţ, în afară de el? Nu ştiu.

La scurt timp după aceea, ea fu dusă la ceea ce avea să fie ultima ei închisoare, Cockfield Hall din Yoxford, un conac insalubru, sumbru, cenuşiu din Suffolk, înconjurat de un pâlc de vile dărăpănate şi o biserică ce se îndrepta rapid spre ruină.

Prea slăbită pentru a putea merge, Kate fu dusă pe braţe la etaj, în patul ei, de către Sir Owen Hopton, noul ei temnicer. Nu se mai dădu jos niciodată. Deşi atunci când fu pusă jos prima dată, ea îşi înălţă capul şi râse văzând că pe pereţi erau atârnate o serie de tapiserii care descriau povestea fiului risipitor. Ea arătă cu degetul spre cea care descria cum el este primit înapoi acasă, în îmbrăţişarea iubitoare a tatălui său.

— Dacă am fi noi aceia, iertaţi de Elizabeth! oftă ea. Dar acum ştiu că nu voi mai sta niciodată în braţele soţului meu, nu-i voi mai ţine în braţe şi nici nu mă voi mai juca cu băieţii mei scumpi. Ei se fac mari acum – au şapte şi şase ani, Sir Owen! Doamne, cum zboară timpul! Anii trec pe lângă mine, iar eu nu-i pot aduce înapoi!

Kate căzu plângând cu jale în pernele ei.

La miezul nopţii, pe 26 ianuarie 1568, mă trezii sau crezui că mă trezesc, la atingerea unei mâini, o mângâiere blândă, pe obrazul meu. O găsii pe Kate stând lângă mine, zâmbindu-mi, palidă ca un trandafir alb, uşor îmbujorat cu roz. Purta rochia neagră cu şirul de funde pe corset, ultima pe care o făcusem pentru ea, şi părul ei în nuanţe de piersici şi frişcă stătea într-o grămadă de bucle strălucitoare, care păreau să fi prins soarele în spiralele lor. Furtunile de chin intens care umpluseră ochii ei albaştri-cenuşii dispăruseră complet, lăsând doar pace şi linişte în urmă. Era strălucitoare, radioasă, şi ştiui instinctiv că ultimul tăciune slab din viaţa ei arsese în cele din urmă; nu mai era nimic în această lume la care ea să spere şi să o facă să strălucească atât de mult.

— Trăieşte pentru dragoste, Mary, totul pentru dragoste! îmi spuse ea cu o blândeţe iubitoare, insistentă – Kate pe care o cunoscusem şi o iubeam revenise la mine pentru o clipă scurtă, luminoasă.

Arătă cu degetul afară pe fereastră, şi văzui căzând o stea, ca un diamant scăpat într-o apă întunecată, iar când mă uitai înapoi, ea plecase.

— Merg spre Dumnezeu, cât de repede pot! îmi şopti o voce slabă cu un zâmbet plin de speranţă, pe care nud putui vedea, dar ştiam că a fost acolo, apoi urmă tăcerea, tăcerea tristă, dar sacră, care îmi spuse că sora mea îşi găsise, în

sfârşit, pacea.

Stătui în întuneric, cu braţele cuprinzându-mi genunchii şi plânsei pentru sora mea, apoi mă ridicai şi făcui ceea ce ştiam că ar vrea ea să fac.

Îmi aruncai o mantie întunecată peste cămaşa de noapte şi, fără a mă mai deranja să-mi iau papucii, mă dusei la camerele lui Thomas al meu deasupra porţii de la apă.

Fără frică, îmi lăsai mantia să cadă, şi mă strecurai afară din cămaşa de noapte. Goală ca un prunc, fără ruşine, pentru prima dată în viaţa mea, cu trupul meu îndesat, noduros, gros, de spiriduş, mă târâi în patul lui şi, trezindu-l cu un sărut, îi spusei că da, mă voi căsători cu el, şi îi simţii braţele în jurul meu şi buzele pe mine.

Când veni, în cele din urmă, mesagerul, nu trebui să-mi spună că murise; o făcuse deja Kate. El nu-mi putu da decât detaliile, că încredinţase trei inele lui Sir Owen Hopton, rugându-l să i le trimită în condiţii de siguranţă soţului ei – inelul ei de logodnă cu diamant albastru, de culoarea cerului, inelul de aur împletit din cinci fâşii, pe care el i-l pusese pe deget în ziua în care se căsătoriseră, şi, în sfârşit, un craniu de argint, un cap de mort lucrat cu migală, montat cu ochi de safir, având gravate în partea de jos, în interior, cuvintele Am fost a ta toată viaţa. Apoi, aparent mulţumită, îşi încrucişase braţele peste piept, închisese ochii şi se rugase: „Doamne, cu mare îndurarea Ta, şterge din cartea Ta multele mele

păcate”. Alarmat, Sir Owen trimise o servitoare să alerge la cea mai apropiată biserică, să ceară să fie trase clopotele, să-i cheme pe toţi la rugăciune pentru sufletul care pleca al unei femei care, deşi nerecunoscută, fusese considerată o prinţesă.

— Da, domnule Owen – zâmbea Kate fără a deschide ochii –, aşa să fie.

Simţind apropierea morţii, Kate se ridicase, pentru prima dată după multe zile, „bucuroasă şi radioasă cum nu am mai văzut-o niciodată înainte”, povesti Sir Owen. Se bucura să-şi vadă unghiile ei devenind albastre.

— Uitaţi-vă, se apropie! strigase ea cu nerăbdare, întinzând emoţionată mâna spre cei din jurul ei – menajerele, doctorul, preotul şi Sir Owen şi soţia lui – să vadă toţi.

„Să vadă toată lumea, ca o fetiţă fericită care-şi arată inelul de logodnă celor mai dragi prieteni”, avea să spună Sir Owen după aceea. Apoi îşi deschisese larg braţele, „ca o femeie care îşi întâmpină iubitul”, şi strigase: „Bine ai venit, moarte!”, şi căzuse pe spate, cu ochii închişi, cu buzele întredeschise, ca şi cum era în extaz, ca o femeie care se abandonează celei mai pasionale îmbrăţişări.

Astfel murise spiritul trist al celei care a fost odată sora mea Kate, veselă, minunată, plină de viaţă. Avea doar douăzeci şi opt de ani.

Nu mă dusei la Yoxford să văd cum o îngroapă; voiam să mi-o amintesc cum o văzusem

ultima dată, frumoasă şi strălucitoare, împăcată şi fericită. Dar trimisei o rochie de mătase fină, de un portocaliu pal, pentru a se asorta cu părul ei albit de durere, deoarece nu puteam suporta gândul ca sora mea să fie îngropată în negru, şi o cunună din frunze de laur, aurită, pentru părul ei, pentru a le arăta tuturor celor care aveau s-o vadă că ea câştigase bătălia cu viaţa.

CAPITOLUL 21

Ne căsătorirăm la lumina lumânărilor în reşedinţa lui de la Whitehall, pe 16 iulie, fiind uniţi de către un preot cu părul argintiu, cu fiul cel mare al lui Thomas şi soţia acestuia în calitate de martori. O pereche de flautişti cântară pentru noi, şi banchetul care urmă fu frumos, dar mic, cu o masă întinsă cu fructe, brânzeturi, diverse tipuri de carne şi un tort auriu, plin de coacăze roşii şi stafide. Fu un ospăţ scurt. Eram nerăbdători să fim împreună, doar noi doi. Când apărui în rochia mea, neagră cu galben, el mă strigă „mireasa lui bondar”. În noaptea aceea fu prima şi singura dată, de când eram copil, când îndrăznii să dansez în faţa altora. Apoi, toată lumea plecă şi rămaserăm singuri. Îi desfăcui vesta din piele iar el îmi deschise rochia. Spuse că sânii mei sunt ca perele mici şi mi-i sărută şi mi-i muşcă, în timp ce eu râdeam şi ţipam din cauza acestei mult prea rafinate plăceri.

Prima dată când făcurăm dragoste mă pierdui. Pe mine – acela fu primul lucru care se întâmplă, chiar înainte de pierderea virginităţii mele. Uitai complet de corpul meu pipernicit, butucul mic, diform, de coloana mea vertebrală strâmbă şi de chipul care-i făcea pe oameni să se dea înapoi şi să-mi spună „spiriduş”, „gargui”, „copil schimbat de spiriduşi” şi „drac de-al Satanei”, în timp ce buzele lui mă devorau şi mâinile mă mângâiau, căutându-mi delicat adâncimile mele secrete, unde nimeni, nici măcar eu, nu îndrăznise vreodată să exploreze, nu simţii nicio ruşine; trăii doar plăcerea. Era ca şi cum mă căţăram afară din mine, spre vârful celui mai înalt munte din lume, şi apoi, cu respiraţia întretăiată de uimire, sării, căzui şi plutii în jos, într-o teroare minunată, doar că nu mă prăbuşii şi nu mă oprii în stâncile zimţate de jos, pentru că Thomas al meu mă prinse şi mă ţinu în braţe şi mă sărută. Curând fui gata să urc din nou la înălţime.

O lună de dragoste fu tot ce am avut, o sărbătoare a pasiunii timp de patru săptămâni înainte de a trebui să suportăm pedeapsa pentru plăcerea aceea şi inelul de aur, pe care Thomas al meu mi-l pusese pe degetul mic.

Eram în pat, după miezul nopţii, la lumina lumânărilor, când uşa fu izbită la o parte şi gărzile năvăliră. O duzină dintre ei ne înconjurară patul, cu gura căscată la goliciunea noastră, cu ochii bulbucaţi de uimire la priveliştea ciudată şi

indecentă din faţa lor.

În mângâierea de aur a luminii lumânărilor şi a umbrelor proiectate de draperia roşie, probabil că arătam ca un copil, nu ca o femeie – o femeie pasională –, cu picioarele întinse ca osul iadeş al păsărilor, pe cale să se rupă, aşa cum le ţineam desfăcute peste soţul meu.

— Să-ţi fie ruşine! strigă una dintre gărzi în timp ce întinse mâna şi mă smulse de peste Thomas al meu, să mă ţină departe de ceea ce credea el că înseamnă pericol. Mă înveli într-o mantie, ca şi cum aş fi fost propria lui fiică, şi mă scoase afară, chiar dacă eu începui să urlu fără ruşine, să ţip şi să mă întind peste umărul lui după Thomas al meu, iubitul meu, soţul meu.

Îl culcară la podea pe domnul Keyes al meu, şi îl legară în lanţuri. De atunci, nu-l mai văzui niciodată în viaţă. Îl luară la Turn şi îi îndesară corpul său cel uriaş în cea mai mică celulă, zdrobindu-i oasele şi făcând să-l doară articulaţiile şi să i se umfle. Temnicerul era crud şi, uneori, nu-i dădea de mâncare, forţându-l pe Thomas al meu, care era un bărbat milos şi iubea toate creaturile mari şi mici, să recurgă la uciderea cu mâinile goale a păsărilor care, uneori, se cocoţau pe pervazul ferestrei. Le mânca crude, deoarece nu avea niciun mijloc pentru a le găti.

Când aflară copiii lui şi merseră să ceară îndurare în faţa lui Sir William Cecil, implorându-l să îndrepte şi să uşureze starea tatălui lor,

temnicerul se răzbună dându-i de mâncare iubirii mele carne stricată, care fusese ţinută în otrava folosită pentru a trata râia de care sufereau câinii. Când, în cele din urmă, îl lăsară să iasă din acea „celulă urât mirositoare şi îngustă”, era prea târziu; era distrus şi infirm, fără să se mai poată vindeca, şi muri în curând. Singura mea consolare era că i se permise să meargă la căsuţa lui din Kent, cea în care visaserăm noi să ne retragem, să murim înconjuraţi de numeroşii lui copii şi nepoţi, cu păsările cântând şi trandafirii care îi erau dragi înflorind la fereastra lui.

Cât despre mine, Elizabeth mă trimise sub arest la domiciliu la Chequers, casa somptuoasă de la ţară a lui Sir William Hawtrey, marele şerif de Buckinghamshire. Era o proprietate întinsă, împodobită cu ulmi impunători şi mai multe grădini de agrement, fiecare purtând un nume sugestiv pentru tema sa deosebită. Aveam o privelişte frumoasă de la fereastra mea, spre ceea ce se numea „Primăvara de argint” şi „Pajiştea de catifea”, dar nu-mi păsa.

Ne consumam căsătoria în închisori diferite, fără nicio speranţă de revedere. Inima mea mai visa încă la noi doi şi la căsuţa aceea din Kent despre care îmi vorbise el, chiar dacă mintea mea era conştientă de adevăr. Obligaţi-mă să divorţez, nu-mi pasă, doar lăsaţi-mi iubirea liberă! spuneam eu, era o cruzime să-l ţină atât de constrâns. Fusesem o proastă să cred că Elizabeth nu mă

considera un pericol doar pentru că eram pitică – sângele regal era sânge regal.

Când auzii că a murit, îmi pierdui minţile. Începu să-mi cadă părul, la fel cum îmi căzeau lacrimile din ochi, până când mi-l ciopârţii tot. Cheală şi goală, ţinând în mine durerea, desenam imagini pe pereţii tencuiţi în alb, cu propriul meu sânge şi fecale, până când văzură ce ticăloşie puneam la cale şi îmi luară cerneala. Peste tot, îl desenam pe Thomas al meu cum îi cresc aripi şi zboară liber. Eu îi uram drum bun şi îi spuneam că a fost bine că a scăpat de mine, pentru că dragostea lui pentru mine nu-i adusese nimic altceva decât nenorocire.

Mă simţeam blestemată, cuprinsă de amărăciune şi distrusă, durerea din mine era în acelaşi timp sângerie şi crudă, îmi umplea plămânii precum apa, iar greutatea mă trăgea în jos în întuneric, atât de adânc încât mă temeam că nu voi mai vedea niciodată lumina zilei. Pierdusem singura persoană care mă cunoscuse şi mă iubise cu adevărat pe mine. Eram Mary a lui, nu una dintre greşelile mamei natură, căreia să-i arunci un bănuţ şi să-i strigi: „Dansează, piticule, dansează; fă-mă să râd!” El nu m-a privit niciodată aşa. El m-a iubit pe mine, pe mine cea adevărată! În acest fel se scurseră cinci ani din viaţa mea. „Anii trec”, aşa cum spusese Kate. „Nu-i poţi întoarce”. Căzusem, dar nu era nimeni acolo care să mă prindă, iar eu mă spulberai. Trebuia să fiu

cea puternică, cea pragmatică. Eu fusesem cea care o tot îndemnase pe Kate, când se aflase în aceleaşi condiţii, să lupte, să nu cedeze întunericului care îi avea să-i înghită sufletul dacă ea s-ar fi dat bătută. Dar eu nu am luptat, am fost slabă; nu am reuşit să pun în practică ceea ce predicasem, şi nu era nimeni care să mă împingă şi să mă susţină. Nebunia şi melancolia au pus stăpânire pe mine şi au făcut din mine ce-au vrut. Chiar şi acum, când mă gândesc la asta, încă sunt dezgustată şi dezamăgită de mine însămi.

În anul 1573, când Elizabeth mă eliberă în cele din urmă, făcui un pelerinaj în Kent, şi, în lumina gri-aurie a zorilor, plantai zmeură şi rozmarin, pentru remuşcare şi aducere-aminte, pe mormântul iubitului meu şi le udai cu lacrimile mele. Stătui cu el, cu mâna deasupra solului care îl acoperea ca o pătură de catifea maro, şi îmi imaginai cum mă ţine de mână în timp ce urmăream împreună cum răsare soarele, deşi, sincer, ar fi trebuit să mi-o zdrobească cu furie pentru ceea ce îi făcusem. Dacă nu aş fi fost atât de nechibzuită şi pripită cum fusese Kate odată, iar eu o certasem pentru asta, n-aş fi adus nenorocirea asupra capului său. Mă întinsei pe mormântul lui, cum obişnuiam să mă întind cu capul pe umărul lui, ascultându-i bătăile inimii, dar inima aceea fusese liniştită pentru totdeauna în timp ce a mea continua să bată ştiind că eram responsabilă pentru oprirea inimii lui. Apoi mă

furişai afară, prea laşă să dau ochii cu copiii săi, temându-mă că mă vor urî şi vor da vina pe mine, chiar dacă o meritam din plin.

Mă întorsei la Londra şi mă cazai în cel mai ieftin han pe care îl putui găsi. Nu aveam niciun prieten pe lume şi nu ştiam ce se va alege de mine. Aveam puţini bani, şi, fiind mică precum un copil, ştiam că nu făceam o figură foarte impozantă ca guvernantă pentru copii.

Tatăl meu vitreg, Adrian Stokes, veni în ajutorul meu. El insistă să-mi stabilească o sumă de bani şi-mi oferi o casă la Bradgate: „Pentru că este casa ta, Mary, şi întotdeauna va fi a ta”. Când refuzai, dorindu-mi ceva nou, ca o sfidare nechibzuită a circumstanţelor mele tensionate, el mă ajută să găsesc şi să cumpăr casa mea mică din St. Botolph-Without-Aldgate. El chiar plantă cu propriile mâini o mică grădină de zmeură şi rozmarin pentru mine, iar când nu mă uitam, adăugă zambile mov pentru iertare.

— Pentru că trebuie să te ierţi, Mary. Thomas Keyes s-a căsătorit cu tine pentru că te-a iubit, şi dacă ar avea ocazia, ar face totul la fel, din nou. Nu-ţi dezonora căsătoria regretând-o, Mary, el nu a făcut-o niciodată, nici eu nu aş fi făcut-o dacă…

Lăsă cuvintele nerostite şi-şi lăsă capul în jos, în timp ce o roşeaţă intensă i se răspândi pe faţa lui slabă şi chipeşă, încă tânără, deşi avea patruzeci de ani şi câteva şuviţe de argint şerpuind prin părul său negru. Aproape că

îndrăzni să rostească acele cuvinte care nu trebuie spuse niciodată, dar ele stăteau atârnate în aerul dintre noi, ca un spectru, fantoma unui vis care nu putea fi mai mult de atât.

Eram uluită. Cum era posibil să mă vrea el pe mine? Un bărbat chipeş care îşi putea alege femeile ca florile dintr-o grădină. Dar nu îmi puteam îngădui nici măcar să iau în considerare, să îmi doresc sau chiar să visez, ştiam că partea aceea din mine care tânjea după dragoste şi expresia ei carnală trebuia să moară pentru totdeauna, ca nu cumva să ducă la un alt dezastru.

Îl lăsai să mă sărute, doar o dată – îmi promisei eu mie – doar un singur prim şi ultim sărut dulce în mica grădină pe care o făcuse pentru mine, ştiind că, într-adevăr, va fi ultimul pentru mine.

Cu mâna tremurândă, îi mângâiai obrazul şi oftai lung. Apoi îl îndepărtai, pentru că trebuia, de dragul lui, şi al meu.

— Te voi iubi şi te voi proteja mereu, Mary, spuse el, închizând poarta grădinii în urma lui, la fel cum inima mea închise uşa în faţa dragostei.

Dar eram slabă. Chiar dacă în inima mea tânjeam încă după Thomas, acea atracţie de demult, înăbuşită şi negată, era încă acolo. Deschisei cu piciorul poarta care se închidea.

— Adrian, aşteaptă! Vino înapoi! strigai eu. Şi veni. Mă luă pe sus în braţe şi mă ţinu aproape de inima lui şi mă sărută aşa cum nu crezusem că voi

mai fi sărutată.

Uneori nu există o a doua şansă, alteori există.

Când îngenunchearăm împreună pe patul meu, oprindu-ne din sărutat în timp ce ne dezbrăcăm, îmi spuse că m-a plăcut întotdeauna, chiar şi atunci când ştia că nu ar trebui, din cauza originii mele înalte şi a naşterii sale umile. Când, în cele din urmă, după şirul nostru de nenorociri şi după ce eu fusesem părăsită de Lord Wilton, îşi găsise curajul de a-i cere mamei mele mâna mea, ea fusese cuprinsă de o furie terifiantă, ţipând şi învârtind cravaşa în aer, mai nebună decât orice femeie pe care o văzuse vreodată.

— A fost chiar înspăimântătoare, mărturisi el. Încă nu pot înţelege pe deplin cum într-o clipă te ceream pe tine în căsătorie, şi în cealaltă stăteam în faţa preotului cu ea, cu urechea sângerându-mi şi simţind cum unghiile ei intră în braţul meu, şi între cele două momente a existat în sufletul meu o furtună aprinsă şi furioasă care m-a lăsat doborât şi sufletul meu se simţea obosit şi fără vlagă.

— Da – încuviinţai eu şi îl sărutai pe gât – înţeleg foarte bine. Aşa era mama.

Dar acum eram mai în vârstă şi mai înţeleaptă; nu îl lăsai să-şi distrugă viaţa din cauza mea. Alesei să fiu amantă, mai degrabă decât soţie. Fiind fiica lui vitregă, nimeni nu a suspectat vreodată. De ce ar fi făcut-o? Cum ar putea fi vreodată decât ceva nevinovat? În basme, prinţul

frumos niciodată nu face curte, nu se căsătoreşte şi nici nu face dragoste cu un trol sau cu un spiriduş. Eu îl convinsei să se căsătorească, şi chiar îl ajutai să-şi aleagă o mireasă, o văduvă dulce, sensibilă, cu mai mulţi copii. Numele ei era Anne Carew, iar dacă a ştiut vreodată de după-amiezile încântătoare şi nopţile ocazionale, pe care el le-a petrecut în patul meu, era prea bine crescută ca să pomenească de aşa ceva şi niciodată nu a dat vreun semn. Avea siguranţa căsătoriei; eu aveam pe cineva care-mi era atât amant, cât şi prieten pentru a nu lăsa dinţii ascuţiţi ai singurătăţii să mă muşte prea adânc. Uneori trebuie să faci compromisuri şi înţelegeri dacă vrei să obţii ce e mai bun în viaţă.

Spre surprinderea mea, Elizabeth mă chemă la Hampton Court să particip la festivităţile de Anul Nou. Deşi cheltuii considerabil din fondurile mele limitate, ştiam că nu pot ajunge fără un dar potrivit pentru suverana mea. Îi cumpărai un set de patru duzini de nasturi de aur, cu modele florale, fiecare încrustat cu o perlă în centru, şi o pereche de mănuşi de piele galben-închis, cu parfum dulce, cusute cu perle mărunte şi broderii de aur într-un model floral.

Îmi pusei cea mai elegantă rochie pe care o aveam, rochia mea de nuntă din catifea neagră, împodobită cu dantelă şi aur, şi jacheta „de bondar” cu dungi negre şi galbene. Deşi era de

câţiva ani ieşită din modă, nu-mi păsa; însemna mai mult pentru mine să fiu din nou „mireasa bondar” a lui Thomas al meu. Sub ea, purtai încă o dată juponul meu din mătase roşie brodat cu trei fluturi de aur pentru trei surori, două moarte, una în viaţă, şi în jurul taliei mele solide, ca trunchiul de copac, brâul cu acea lucrătură fină din aur făcută de bijutier, cu perle şi pietre hiacint portocalii-roşietice, pe care Adrian mi le oferise în dar de Anul Nou. Simţeam micuţa sticlă sidefată agăţată între sânii mei, rece pe pielea mea fierbinte, şi o ridicai să inspir mirosul dulce-picant al scorţişoarei şi al trandafirilor din parfumul lui Kate, şi orice teamă se topi din sufletul meu; ştiam, în sinea mea, că iubirea mea era cu mine, după cum erau şi surorile mele. Nimic nu este vreodată cu adevărat pierdut, îmi spusei, îndreptându-mi grămada de bucle roşu-închis, ţipătoare, prinse cu perle deasupra capului, cu siguranţă nu dragostea adevărată, ca aceea dintre surori, sau cea pe care am oferit-o şi am primit-o de la Thomas al meu. În timp ce plecam din mica mea casă, ca să mă urc în trăsura pe care Adrian avusese grijă să mi-o asigure, simţii că surorile mele merg cu mine, prinzându-mă de mână, şi am simţit prezenţa protectoare a lui Thomas al meu plutind deasupra mea, ca un stejar mare şi puternic. Mergeam înconjurată de dragoste şi ştiam că niciodată nu aveam să mai merg singură.

Acum, trecută de anii fertilităţii, având chipul

o mască de nepătruns, de un alb ca marmura sub roşul înflăcărat al perucii încrustate cu perle, Elizabeth, „regina virgină”, stătea pe tronul ei, splendidă, într-o rochie de satin galben şi verde măsliniu, brodată cu ramuri de măslin şi spice de grâu, pentru a simboliza pacea şi bogăţia, cele două lucruri pe care ea şi le dorea cel mai mult pentru poporul ei mult iubit.

Toată lumea se întoarse şi se uită în tăcere, uluită, când mă văzură, îndrăzneaţă, îmbrăcată în galben şi negru, stând în picioare în pragul larg al uşii salonului de primiri.

Şambelanul lovi cu bastonul podeaua de marmură şi anunţă:

— Lady Mary Grey!

Dar eu clătinai din cap şi, în loc să mă apropii de regină, mă dusei la el şi îi atrăsei atenţia.

— Doamna Thomas Keyes! insistai eu cu o voce clară şi fermă, care răsună prin încăperea cavernoasă.

Peste camera frumoasă, largă, care îi intimida pe atât de mulţi oameni, o sclipire amuzată şi aprobatoare aprinse ochii negri ai lui Elizabeth, iar ea schiţă un semn imperceptibil cu capul şi un zâmbet i se ivi pe buzele ei încordate, date cu un ruj roşu sângeriu. Dar era de ajuns. Îmi dădui seama că ea era de acord cu mine. Îndrăzneala mea nu o ofensase pe Maiestatea Sa regina, deşi, sincer, nu mi-ar fi păsat dacă ar fi făcut-o.

Ea făcu un semn rapid şambelanului şi

bastonul lovi din nou podea, în timp ce vocea lui răsună, anunţând:

— Doamna Thomas Keyes!

Cu mândrie, cu capul meu mare ţinut semeţ, ca o mică regină, mă apropiai de podium şi făcui o reverenţă în faţa verişoarei mele, regina.

POST-SCRIPTUM

Lady Mary Grey a murit singură în căsuţa ei din parohia St. Botolph-Without-Aldgate, în aprilie 1578, sănătatea ei fiind slăbită în mod fatal de ciuma care se abătuse asupra Londrei în iarna aceea. „Rubinul mistic”, cristalizat, conform legendei, dintr-o picătură de sânge de la baza cornului unui inorog, despre care se credea că îl protejează de ciumă pe cel ce îl poartă, pe care i-l oferise Thomas Keyes, era încă pe degetul ei. Avea treizeci şi patru de ani. Sicriul ei mic, de dimensiunile unui copil, a fost înmormântat împreună cu mama ei la Westminster Abbey. Nicio placă sau monument nu marchează mormântul ei.

„Dulcele Ned” al lui Kate, Eduard Seymour, conte de Hertford, s-a mai căsătorit de două ori – mai întâi cu Lady Frances Howard, amanta lui de mulţi ani, iar după moartea ei, în 1598, cu văduva unui negustor de vinuri bogat, Frances Prannell.

În 1608, valabilitatea căsătoriei sale cu Lady Katherine Grey a fost, în cele din urmă, dovedită, când preotul cu barbă roşie, pe atunci în vârstă, adus de spate şi cărunt, după ce jurase că nu mai pune gura pe băutură tare, a apărut din obscuritatea unei mici parohii adormite de la ţară. Deşi trecuseră patruzeci de ani de la moartea ei, corpul lui Katherine a fost exhumat şi pus în al doilea loc de odihnă, sub o frumoasă efigie de marmură albă, cu toate onorurile cuvenite ei, în calitate de contesă de Hertford, la catedrala

Salisbury, unde Ned a venit să doarmă alături de ea, atunci când a murit în 1621, la vârsta de 83 de ani, după ce supravieţuise celor doi fii ai lor.

„Băieţeii cei dulci” ai lui Kate au ajuns bărbaţi, prinşi în legături amoroase şi intrigi regale. Thomas a murit odată cu intrarea în noul secol, în 1600; fratele său mai mare, Eduard, vicontele Beauchamp, a murit doisprezece ani mai târziu, în 1612.

CUPRINS

Nota autoarei..... 7
Prolog..... 9
Capitolul 1..... 33
Capitolul 2..... 112
Capitolul 3..... 135
Capitolul 4..... 148
Capitolul 5..... 167
Capitolul 6.....177
Capitolul 7.....214
Capitolul 8.....222
Capitolul 9.....230
Capitolul 10.....242
Capitolul

11.....25
7
Capitolul
12.....26
7
Capitolul
13.....27
2
Capitolul
14.....28
9
Capitolul
15.....29
9
Capitolul
16.....31
1
Capitolul
17.....
329
Capitolul
18.....33
5
Capitolul
19.....34
8
Capitolul
20.....
352
Capitolul
21.....
357
*Post-
scriptum*.....
....365

IUBIRI ȘI DESTINE

**Viețile celor mai faimoase femei din istorie,
cu iubirile, visurile și pasiunile lor**

În Anglia secolului al XVI-lea, rivalitățile dintre
nobilii însetați de putere sunt deseori sângeroase.
Urându-și surorile vitrege, pe Mary și pe Elizabeth, Eduard,
unicul fiu al regelui Henric al VIII-lea, o desemnează
moștenitoare a tronului pe verișoara sa,
Lady Jane Grey, descendentă a Tudorilor.
Sângele regal devine, însă, nu doar blestemul lui Jane,
rămasă în istorie cu numele de „Regina de nouă zile",
ci și al surorilor ei, frumoasa Kate, ce visează la dragoste, și Mary,
„mica creatură grotescă". Un permanent pericol pentru tron,
celor trei surori li se interzice dreptul la căsătorie și la a deveni mame.
Pentru ele, fiecare pas spre dragoste este unul mai aproape de eșafod.

Autoare britanică de succes, Brandy Purdy
și-a cucerit publicul cu povestea
marilor iubiri din istoria Angliei.
La Editura Litera a mai apărut
Anne Boleyn. Iubirile lui Henric al VIII-lea.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-613-8